O noapte
cu un prinț
SABRINA
JEFFRIES

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „BASTARZII REGALI"

Frumoasa văduvă Lady Christabel este disperată să recupereze câteva scrisori care ar putea să-i ruineze reputația și ar face orice pentru a intra în posesia lor. Tocmai de aceea acceptă să se prezinte drept amanta lui Gavin Byrne, proprietarul unui vestit club de jocuri de noroc din Londra, pentru a-l însoți la o petrecere scandaloasă găzduită de bărbatul care deține scrisorile. Dar, când este de acord să învețe de la Byrne cum trebuie să se comporte în public ca o amantă adevărată, nu bănuiește cât de convingătoare urmează să fie lecțiile lui desfrânate.

Gavin Byrne, un notoriu crai din Londra, este hotărât să găsească singur scrisorile și apoi să le folosească pentru a pune la cale propria răzbunare. Faptul că lecțiile de imoralitate se dovedesc un succes cu fermecătoarea Lady Christabel reprezintă un bonus neașteptat al planului său.

Prins fără să vrea în mrejele seducătoare ale „elevei" sale, vestitul crai are de făcut o alegere foarte dificilă: să-și ducă până la capăt răzbunarea la care a visat toată viața ori să o protejeze pe femeia de care s-a îndrăgostit?

„Dialogul spumos aduce un plus de valoare unei povești emoționante, foarte senzuale și profund romantice."
Romantic Times

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3282-1
9 786063 332821

Alma

SABRINA JEFFRIES

O noapte cu un prinț

One Night with a Prince
Sabrina Jeffries
Copyright © 2005 Deborah Gonzales
Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Ilustrația copertei: Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O noapte cu un prinț
Sabrina Jeffries

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA
O noapte cu un prinț / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3282-1

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

O noapte cu un prinț

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA®
2018

Capitolul 1

Londra, toamna anului 1815

Când îmi aleg iubitul, mă asigur că amândoi suntem de acord cu condițiile legăturii amoroase, ca mai târziu să nu apară reproșuri.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Uneori, să ai frați vitregi putea fi o adevărată bătaie de cap.

Gavin Byrne se uită urât la amândoi. Cel mai mic – Alexander Black, contele de Iversley – era singurul dintre ei a cărui mamă așteptase până când el devenise adult ca să îi spună că adevăratul lui tată era Prințul de Wales. Următorul era Marcus North, vicontele de Draker, ale cărui constituție masivă și trecut scandalos încă determinau societatea să îl numească vicontele Dragon. Draker îl cunoștea pe tatăl lor de o viață întreagă și nu considera că acesta era un lucru bun.

Erau chiar în biroul lui Draker, cel care se afla în spatele întregii nebunii.

– Ce să fac? se răsti Gavin.

Draker și Iversley schimbară o privire între ei.

– Poate că fratele nostru mai mare nu mai aude bine.

Iversley chicoti.

– Poate, acum că a ajuns la vârsta senectuții.

Gavin dădu ochii peste cap.

– Puișorilor, aș putea să vă pun pielea pe băț cu mâna legată la spate. Iar dacă aveți impresia că rănindu-mi orgoliul o să mă determinați să fac asta, probabil ați uitat cu cine aveți de-a face. Eu manipulam oameni când voi vă jucați cu vaporașele. Gavin se gândi că ar fi trebuit să intre la bănuieli când Draker îl rugase să vină mai devreme la cină. Își alese un trabuc din cutia din lemn de stejar

de pe biroul fratelui său și continuă: Și, oricum, de ce Dumnezeu i-aș face o favoare lui Prinny[1]?

– Pentru recompensă, firește, răspunse Draker. Prinny îți oferă un titlu de baron.

Ignorându-și pulsul accelerat, Gavin își aprinse trabucul. Titlul nu putea să compenseze primii douăzeci de ani din viața lui, în care fusese numit pe față Gavin Bastardul, și nici ultimii cincisprezece, în care fusese numit așa pe la spate. Nu putea să șteargă stigmatul de a fi bastardul nerecunoscut al lui Prinny. În plus, avea deja tot ce îi trebuia. Clubul lui de gentlemeni îl făcuse peste măsură de bogat, nu ducea niciodată lipsă de o femeie în pat, iar toți prietenii lui erau viconți, conți și duci.

Sigur, prietenii aceia nu erau dintre cei mai statornici, ci păreau interesați mai curând de inteligența decât de bunăstarea lui. Și poate că uneori Gavin era teribil de conștient de linia invizibilă a nelegitimității care îl despărțea de ei, în ciuda sângelui lui regal. Dar toate acelea nu însemnau nimic pentru el.

– Și de ce mi-ar păsa mie de un titlu de baron?

– Dacă nu-ți pasă de binele tău, spuse Iversley, atunci gândește-te la copiii pe care o să-i ai. Primul tău fiu legitim o să-ți moștenească titlul.

Gavin pufni.

– Ăsta nu este un imbold. N-am de gând să mă însor ori să produc vreun „fiu legitim". Cu ceva noroc, n-o să am copii deloc.

– Atunci gândește-te la altceva. Draker îl privi cu atenție. Titlurile sunt acordate în parlament de rege în persoană. Nu o să mai ai niciodată ocazia de a-l face pe Prinny să confirme că ești fiul lui.

Acum chiar căzu pe gânduri. Ideea ca Prinny să fie obligat public să îi ofere un titlu bastardului pe care îl renegase ani întregi era foarte tentantă. Chiar dacă era doar o fărâmă din ce îi dorea el acelui om.

– El a fost de acord cu asta?

– Da, spuse Draker.

Gavin își mușcă trabucul.

– Asta nu înseamnă că nu poate să se răzgândească.

– Nu o s-o facă, insistă Iversley.

– A mai făcut-o.

Frații lui știau ce îi făcuse Prinny mamei lui Gavin.

[1] Regele George al IV-lea al Regatului Unit (n.tr.)

– O să mă asigur eu că se ține de cuvânt, spuse Draker.

– Ah, da, replică Gavin sec. Acum, că tu și părintele nostru ați devenit prieteni, crezi că ai ceva influență asupra lui.

Draker pufni.

– N-o să fim niciodată prieteni, dar, în apărarea lui, pot spune că a început să-și regrete faptele din trecut. Așa că am o oarecare influență asupra lui.

Gavin clătină din cap.

– Jur că tu și Iversley v-ați înmuiat rău! De când v-ați așezat la casa voastră, cu soțiile voastre drăguțe, vedeți lumea printr-o perdea de aiureli sentimentale.

Auzind cum i se strecura invidia în propria voce, Gavin o înăbuși fără milă. Nu invidia căsniciile fericite ale fraților lui. Îi plăcea viața pe care o ducea – să fie pe picioarele lui, să aibă legături simple, lipsite de amenințări, cu femei măritate, care apelau uneori la el pentru câteva ore de nebunie. Mai presus de toate, îi plăcea să fie singur și fără obligații.

O încruntare îi întunecă fruntea.

– Deci ce trebuie să fac pentru a câștiga recompensa asta dubioasă?

Iversley se relaxă.

– Chiar nu e mare lucru. Să-l convingi pe Lord Stokely să invite o anumită văduvă la petrecerea pe care o organizează în fiecare an pentru prietenii lui de la jocurile de noroc.

– De unde știi asta? întrebă Gavin.

– Prinny are iscoadele lui, interveni Draker.

Gavin scutură scrumul trabucului în mica scrumieră pe care Draker o ținea special acolo.

– Să înțeleg că femeia este una dintre ele? Sau una dintre amantele lui?

Iversley clătină din cap.

– Sigur nu este amanta lui Prinny. Și, din moment ce am cunoscut-o, bănuiesc că nu este nici iscoadă.

– Stokely este foarte atent în privința oaspeților. Trebuie să fie experți la whist și să nu aibă scrupule când vine vorba de desfrânare, ca să nu mai vorbesc de discreție. Ea este?

Draker rămase nemișcat.

– Sunt convins că poate fi discretă în situația de față. Bănuiesc că poate pretinde că nu are scrupule când vine vorba de desfrânare, dar n-am nici cea mai vagă idee dacă Lady Haversham este bună la...

– Stai o clipă... Marchiza de Haversham? Pe ea vrei să o invite Stokely? Ești nebun?

Vorbele lui părură să-l ia prin surprindere pe Draker.

– Nu este tipul tău clasic de marchiză, spuse el defensiv.

– Este fiica generalului Lyon.

– Probabil din cauza asta afurisita aproape că mi-a zburat creierii anul trecut, spuse Gavin.

Draker îl privi nedumerit.

– V-ați cunoscut?

– Dacă poți să numești asta a te cunoaște. În mintea lui Gavin se trezi amintirea unei femei micuțe, cu părul negru tăciune și o pușcă foarte mare. M-am dus la moșia lor să-i spun soțului ei despre datoria care tot creștea la Lebăda Albastră, iar ea mi-a făcut o gaură în cabrioletă. Ca să nu mai vorbesc de pălăria mea!

Iversley își înăbuși un hohot de râs.

– Adică nu te-a plăcut la prima vedere, așa cum fac toate celelalte doamne din înalta societate?

Gavin își arcui o sprânceană.

– Se pare că prea buna Lady Haversham nu era de acord cu pasiunea soțului pentru jocurile de noroc. Își încărca din nou pușca atunci când însuși Haversham a ieșit din casă și a convins-o să intre. Altfel, probabil că acum îmi lipsea o parte esențială din corp. El clătină din cap. Scorpia nu s-ar încadra niciodată în peisaj la Stokely, nici măcar dacă ar invita-o. Este limpede că se opune jocurilor de noroc și, probabil, desfrânării. Gavin se încruntă. Presupun că nu v-a povestit despre catastrofala noastră primă întâlnire.

– Nu, recunoscu Draker. Iar dacă a fost catastrofală, de ce a ales numele tău din lista cu invitați de care a făcut rost Prinny?

– Probabil vrea să se apropie atât cât să nu mai rateze de data asta, răspunse Gavin. Acum, că Haversham a murit, reglează conturile vechi. Apropo, cum a murit? Tot ea l-a împușcat?

– Nicidecum.

– Ei bine, nu eu l-am ucis, dacă despre asta este vorba. Și-a achitat toate datoriile înainte să moară, așa că nu aveam nici un motiv să-l văd mort.

– Ea știe asta. În plus, el a murit din cauza unei căzături de pe cal. Draker își mai turnă niște coniac. Și felul în care a murit nu are legătură cu ce discutăm noi aici.

– Dar nu știi ce altceva are legătură, observă Gavin.

– Prinny nu vrea să spună, așa că trebuie să o întrebi direct pe ea. Cu o privire șireată, adăugă: Dacă nu cumva te sperie prea tare femeia ca să mai vorbești cu ea.

Gavin pufni. Încă o încercare de a-l convinge zgândărindu-i orgoliul. Draker nu învățase deja că el vedea dincolo de asemenea trucuri?

– O s-o las să-și spună versiunea de poveste. Dar ar face bine să fie neînarmată la întâlnire.

Iversley schiță un zâmbet spre Draker.

– Ce zici, Draker? Te duci tu să o chemi pe Lady Haversham, sau merg eu?

– Este aici? murmură Gavin. V-ați pierdut mințile? Ai lăsat-o să intre în casa ta, în preajma soției și a fiului tău? Ți-ai blocat armele de foc înainte?

Draker se încruntă.

– Trebuia să punem la cale o întâlnire între voi doi pe care nimeni să nu o considere suspectă, așa că sunteți amândoi aici, invitați la cină. Dar nu se poate să fie atât de rea precum spui. Femeia pare amabilă, dacă nu un pic... Ei bine...

– Nebună?

– Directă.

– Dacă așa numești tu asta, mormăi Gavin. Bine, du-te și adu femeia. După ce aud de ce vrea să mă atragă în planul ăsta, o să mă gândesc la propunerea ta.

Draker încuviință din cap și părăsi încăperea alături de Iversley. Nu trecu nici un minut, când Lady Haversham intră în încăpere. De aproape, era mai frumoasă decât și-o amintea, în ciuda îngrozitoarelor haine de doliu și a coafurii dezlânate. Și părea extrem de feroce pentru o femeie care îi ajungea doar până la bărbie – o arătăgoasă minionă, cu ochi verzi și un nas obraznic.

El își stinse trabucul, deși nu știa de ce se deranja. În ciuda titlului ei, Lady Haversham nu era o lady. Era un soldat în fuste.

– Bună seara, domnule Byrne.

Îi întinse mâna în mănușa neagră la fel de îndrăzneață ca un bărbat. Gavin o apucă strâns, apoi dintr-o mișcare bruscă, o întoarse pe loc și o prinse de mijloc cu un braț ca să o țină nemișcată din spate, în timp ce cu cealaltă cercetă rochia de stofă scrobită. Ea începu să se zvârcolească.

– Ce naiba...

– Stai liniștită, mormăi el. Mă asigur că n-ai furișat nici un pistol prin nici un buzunar.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! mormăi ea, dar nu se mai împotrivi. După ce îndură o clipă umilința de a fi atinsă de mâinile lui, ea adăugă răstit: Pistolul meu este în săculeț, care se află în salonul lui Lord Draker. În regulă?

Femeia era un arsenal mergător.

– În regulă.

Îi dădu drumul nu pentru că ea îi răspunse, ci pentru că plimbarea mâinilor lui peste trupul minion, dar surprinzător de feminin îl excită într-un mod pervers. Totuși, nu își dorea ca ea să își dea seama. Femeia era în stare să-l împuște în bărbăție pentru o asemenea impertinență. Se întoarse cu fața spre el și își încrucișă mâinile la piept.

– Deci o să mă ajuți?

Mai mult decât scurt și la obiect.

– De ce eu? îi dădu el replica. Ultima dată când ne-am întâlnit, n-ai fost deosebit de impresionată de referințele mele.

Un surâs îi atinse ușor buzele.

– Vrei să spui că aproape am făcut o gaură în referințele tale. Bănuiesc că ar trebui să-ți cer iertare pentru asta.

– Ar fi un început bun.

Ea își ridică bărbia.

– Încercam doar să-l salvez pe Philip de la o ruină sigură.

– Ruină! Soțul tău și-a plătit datoria cu destulă ușurință.

Chipul ei fu cuprins de o tristețe ostenită.

– Da, așa a făcut. A făcut rost de bani vânzându-i lui Lord Stokely un bun ce aparținea familiei mele.

Dintr-odată, lucrurile începură să aibă mai mult sens.

– Acesta e motivul pentru care vrei o invitație la Stokely. Ca să recuperezi ce-ți aparține. Sau, mai exact, să furi ce-ți aparține.

– Dacă aș putea să răscumpăr ce-mi aparține, aș face-o. Dar Lord Stokely nu vrea să vândă.

– L-ai întrebat?

– Maiestatea Sa a făcut-o. Când Gavin făcu ochii mici, ea adăugă în grabă: În numele familiei mele, desigur.

Nicidecum. Prinny nu avea nici un strop de spirit filantropic în vene. Indiferent ce era bunul ei, era limpede că Prinny avea un interes serios. Altfel, nu i-ar fi oferit niciodată lui Gavin un titlu de baron ca să ajute la recuperarea acelui bun.

– Cum pot să fiu sigur că bunul acela se află pe moșia lui Stokely? Are o casă în oraș. Ar putea chiar să dețină o anume vistierie la vreo bancă.

– N-ar permite niciodată ca lucrul acesta să fie păstrat atât de departe de el. În plus, în casa de la oraș lucrează doar vreo doi servitori; ar fi prea ușor să pătrunzi înăuntru. N-ar risca atât de mult.

– Și totuși, crezi că ar risca să te invite să participi la petrecerea lui, știind că are ceva ce tu îți dorești, iar el nu vrea să vândă.

– Nu știe că am aflat că el deține acest bun.

– Poftim?

– Soțul meu i-a spus lui Lord Stokely că l-a primit de la *papa*, dar, de fapt, *papa* mi l-a dat mie, iar Philip l-a furat fără știrea mea. Mi-am dat seama că a dispărut când Lord Stokely i-a scris Maiestății Sale despre asta, iar prințul m-a chemat la Londra.

– De ce Dumnezeu i-ar scrie Stokely Maiestății Sale?

Ea clipi nedumerită, de parcă își dăduse seama că spusese prea multe.

– N-n-am nici cea mai vagă idee.

Ce mincinoasă! Pentru moment, avea să lase lucrurile așa.

– Și în ce măsură mă privește pe mine situația asta încurcată?

Ea își arcui grăitor o sprânceană.

– Ah, ai decis că ar trebui să te ajut să furi ce-ți aparține pentru că soțul tău a vândut acel bun ca să-și achite datoria față de mine.

– Dacă n-ar fi pariat cu tine...

– Ar fi pariat cu altcineva. Slăbiciunea răposatului tău soț pentru jocurile de cărți nu este problema mea, Lady Haversham.

– Trebuia să-mi închipui că un bărbat ca tine nu are conștiință.

– Da, trebuia. Când ea îl privi încruntată, el adăugă: Oricum, este irelevant. Există o șansă absolut infimă să te pot ajuta, chiar și în situația în care aș dori să fac asta.

– Ce vrei să spui?

El râse nemilos.

– Stokely invită numai un anumit tip de persoane la petrecerea lui, iar tu nu te numeri printre ei.

– Pentru că nu pariez la jocurile de noroc.

– Pentru că nu ești un anumit tip de persoană care să parieze la jocurile de noroc. Gavin își aprinse încă un trabuc și trase adânc. Totuși, aș putea să iau în calcul posibilitatea de a recupera în locul tău ce-ți aparține.

– Nu, spuse ea încordată. Trebuie să-l recuperez eu singură.

Ce Dumnezeu putea fi obiectul acela misterios?

– Măcar spune-mi ce vrei să furi și de ce.

Ea încremeni.

– Nu pot să fac asta. Iar dacă insiști, o să fiu nevoită să cer altcuiva să mă ajute.

– Bine. Totuși, dacă eu nu pot să-ți fac intrarea la petrecere, nimeni altcineva nu poate.

O expresie de neîncredere sinceră se desenă pe trăsăturile ei frumoase.

– Nu ți s-a spus că o să câștigi un titlu de baron după povestea asta?

– M-am descurcat foarte bine până acum și fără titlu, așa că ăsta nu prea este un imbold.

– Și dacă ți-aș spune că, dacă mă ajuți, faci un serviciu țării tale?

El râse.

– Acesta este cu atât mai puțin un imbold. Ce a făcut vreodată țara mea pentru mine pentru ca eu să fac ceva pentru ea?

Ea păru exasperată.

– Nu este mare bătaie de cap pentru tine. Trebuie doar să-l convingi pe Lord Stokely să mă invite la petrecerea lui. Spune-i că sunt partenera ta de whist.

– Te pricepi să joci whist?

Ea își împinse bărbia în față.

– Mă descurc binișor.

Femeiușca mințea din nou. Grav.

– Stokely este întotdeauna partenerul meu. Gavin trase adânc din trabuc. În plus, petrecerea lui presupune prezența unui grup scandalos. Prietenii lui te-ar șoca.

– Nu sunt atât de ușor de șocat. Nu uita, am petrecut mulți ani în afara țării! Am văzut mai multe decât o englezoaică tipică.

El putea să pună pariu că ea nu văzuse niciodată ceva asemănător petrecerii lui Stokely.

– Cu toate astea, nu se poate. Stokely invită numai jucători cu experiență și despre care știe cum joacă.

Ea se încruntă.

– Alte persoane din lista de oaspeți nu se potrivesc cu această descriere, cum ar fi căpitanul Jones.

– Este adevărat, dar amanta lui, Lady Hungate, se potrivește, motiv pentru care Lord Hungate și amanta lui vor fi acolo. Primești

o invitație la Stokely doar dacă ești un jucător serios sau iubita, soția ori amanta unui jucător serios.

Ei i se lumină chipul.

– De ce nu spui așa? Poți să-mi faci rost de invitație în calitate de amantă a ta!

El se uită lung la ea. Puțini oameni reușeau să îl uimească; impulsiva Lady Haversham o făcuse de două ori. Era cea mai inventivă invitație pe care o primise vreodată.

Și foarte ciudat, cea mai interesantă.

Îi cercetă corpul cu privirea, zăbovind pe pieptul generos și țesătura neagră care ascundea o talie subțire și un posterior voluptuos.

Când ea se înroși, el aproape că izbucni în râs. Femeia emana nevinovăție prin toți porii, așa că de ce naiba îi propunea așa ceva?

Întorcându-și privirea de la el, îi spuse:

– Te duci cu o amantă la petrecere, nu-i așa? Știu că tu și Lady Jenner...

– Nu mai este cazul. El își stinse trabucul. În prezent, mă aflu între amante. Dar nu se poate să vorbești serios.

– De ce nu? Îmi dau seama că nu sunt genul de femeie pe care o preferi în general...

– Te referi la genul de femeie care nu trage în mine?

Ea se încruntă.

– Mă refer la genul sculptural, blond, lipsit de rușine, despre care se zvonește că se agață de brațul tău la orice eveniment de societate.

– Se pare că știi mai multe despre mine decât știu eu despre tine.

– Preferințele tale pentru un anumit tip de femeie sunt bine cunoscute. Nu pot să-mi modific înălțimea sau culoarea părului ori faptul că pot să obțin ce vreau folosindu-mi creierul, nu pieptul, dar, cu puțină îndrumare, cred că aș putea să fiu o amantă destul de convingătoare.

– O să ai nevoie de mai mult decât de îndrumare. Luând-o prin surprindere, trase de voalul negru modest ascuns în corsetul rochiei. De exemplu, ar trebui să te descotorosești de bălăriile astea de haine de doliu. Nimeni n-ar crede că ies cu o femeie îmbrăcată ca un cioclu.

El îi întâlni privirea furioasă și înverșunată.

– Presupun că o să te aștepți să-mi tai părul demodat de lung și să-l torturez în bucle prostești...

– Nu, nimic atât de drastic. Îi plăcea părul lung și abia aștepta să îl vadă desprins. Dar ai putea să te folosești de serviciile unei servitoare ca să ți-l aranjezi mai bine.

Ea înțepeni.

– Am o cameristă. Doar că nu se pricepe atât de bine la aranjarea părului.

– O cameristă care nu se pricepe la aranjat părul. Firește. Își trecu degetul peste linia prea înaltă a corsetului. Corsetul plin și frumos. Bănuiesc că tot ea este responsabilă pentru rochiile tale formale.

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Pot să fac rost de rochii la modă dacă este nevoie.

Un zâmbet încrezut arcui buzele lui Gavin.

– Ah, dar poți să înveți să-mi tolerezi atingerile senzuale?

– Sunt sigură că aș putea să joc destul de bine rolul de femeie slugarnică. Cât de greu poate fi să joci rolul ăsta?

Zâmbetul lui dispăru.

– Vrei să te prefaci că ești amanta mea?

Ea clipi nedumerită.

– Bineînțeles. Ce altceva?

Senzația de dezamăgire îl surprinse.

– Dacă ești dispusă să riști un scandal prefăcându-te că-mi ești amantă, ai putea la fel de bine să fii cu adevărat amanta mea.

Ea păru alarmată de idee.

– De ce aș vrea să fac asta?

– Din motive evidente – distracție, companie... plăcere. Nu este ca și cum trebuie să-ți aperi virtutea. Văduvele pot să facă tot ce vor.

Cât de departe era dispusă să meargă ca să-și recupereze „bunul"? El se aplecă și surprinse o notă din parfumul ei exotic, necunoscut, mai curând picant decât dulce. Uimitor! S-ar fi așteptat ca femeiușca să se scalde în leșie. Scânteierea de femeie adevărată îl atrase și mai mult.

– Să fii amanta mea este singurul lucru care ar putea să mă convingă să te ajut, spuse el cu cele mai seducătoare șoapte.

Spre surprinderea lui, ea izbucni în râs.

– Nici măcar nu mă placi.

– Nu atunci când tragi în mine. Își trecu degetul de-a lungul maxilarului ei, bucurându-se când răsuflarea ei se înteți. Dar dacă ar fi să-ți concentrezi toată energia asta fioroasă ca să satisfaci un bărbat în pat...

– De parcă eu știu ceva despre asta. Îi îndepărtă mâna cu alt râset, însă unul încărcat de tensiune. Sunt o femeie respectabilă, slavă Domnului!

– În general, așa sunt și amantele mele. Dar asta nu înseamnă că nu pot să nu se simtă bine în dormitor.

Amuzamentul ei dispăru.

– Pot să fiu sinceră, domnule Byrne?

El își înăbuși un zâmbet.

– S-a întâmplat vreodată să nu fii?

– Aș prefera să fiu pretinsa ta amantă. Dacă nu te superi.

– Ah, dar n-am nevoie de o pretinsă amantă. Pot să am o amantă adevărată oricând vreau.

Ea făcu ochii mici.

– Vrei să spui că nu o să mă ajuți dacă nu devin cu adevărat amanta ta?

– Exact asta spun.

Era mai puțin direct decât și-ar fi dorit. Ideea de a o face pe Lady Haversham amanta lui avea un anumit farmec.

„Ai grijă!", se avertiză în gând. Era în regulă să o dorească, dar îi putea fi folositoare datorită acelui bun pe care Prinny părea atât de dornic ca ea să îl recupereze. Gavin avea de gând să câștige mai mult decât un titlu de baron din toată afacerea. Nu avea să se oprească până ce nu îl determina pe Prinny să mărturisească public nedreptatea pe care i-o făcuse mamei lui.

Nu conta că era posibil să se iște un scandal pe care Prinny nu putea să și-l permită în acele vremuri. Gavin își dorea să pună lucrurile la punct. Dar avea nevoie de o pârghie pentru asta, pârghie pe care putea să i-o ofere Lady Haversham. Asta, dacă nu se lăsa ademenit de dorința lui pentru acea femeie.

Ea scoase un oftat lung.

– Oh, bine. Presupun că, dacă este nevoie, pot să suport să stai deasupra mea și să-ți faci treaba.

Spusele ei îi atraseră atenția.

– Să stau deasupra ta și să...

– Am îndurat destul de bine cu soțul meu, așa că vreo câteva întâlniri de genul ăsta cu tine nu-mi pot face nici un rău.

Oftatul ei adânc îl alertă. Juca la cacealma, dar o făcea astfel încât să îl descurajeze. Isteață femeie!

– Ah, dacă ai împărți patul cu mine, ar fi...

– Da, da, ar fi pură fericire cu tine. Bineînțeles.

Sarcasmul ei nu îl păcăli.

– Atunci suntem de acord.

Ea încremeni.

– Nu cred că este corect să-mi ceri o plată suplimentară de vreme ce Maiestatea Sa ți-a oferit deja un titlu de baron. Când el își îngustă privirea, ea adăugă iute: Dar o să plătesc prețul dacă trebuie.

Acum încerca să îi transforme seducția într-un act interesat. Dar mâinile tremurânde o dădură de gol. Totul era o fanfaronadă. La naiba, chiar trebuia să fie ceva important pentru ea și pentru Prinny! Ar fi trebuit să insiste în continuare ca să vadă cât de departe era dispusă să meargă, dar adevărul era că îi plăcea ca femeile să arate că îl doreau.

Ce plăcere puteai simți când duceai în pat o femeie care nu-și dorea să fie acolo? Totuși, dacă îi accepta planul, avea destul timp pentru a ajunge acolo unde voia. Și astfel, într-un final, plăcerea avea să fie chiar mai dulce.

Cum el nu spuse nimic, ea adăugă:

– Deci batem palma? Voi, domnii, sunteți de obicei rapizi când vine vorba de siluitul femeilor, așa că aș putea să-mi ridic fustele, iar tu poți să te ocupi de aceste lucruri înainte să-și dea seama cineva.

– Încetează, doamnă, ai fost foarte limpede! Și oricum, unde ai auzit acest cuvânt, *siluitul* femeilor?

Ea îl privi calmă.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață în compania soldaților. Tatăl meu este general, ai uitat?

– Așa e.

Acesta era motivul pentru care, când era încolțită, încerca să îi dejoace planurile. Dar habar nu avea că era nevoie de o armată de fiice de general pentru ca el să fie manipulat.

– Prea bine, zise el fără probleme. Sunt de acord să mergem înainte cu mascarada asta.

Ușurarea din ochii ei la gândul că nu trebuia să împartă patul cu el îi răni orgoliul. Pentru moment.

– Ești sigur? întrebă ea. Pentru că încă pot să...

– Ai grijă, scumpo, spuse el pe tonul acela dulce și ucigător, de care bărbații știau să profite. Cel mai bine este să te oprești la mâna câștigătoare. Privirea i se îndreptă spre gura ei tremurândă. Nu o să ai șansa de a prinde alta. El se îndreptă spre ușă și o deschise. Acum fugi repede ca o fată bună ce ești și lasă bărbații să vorbească!

Înțelegerea mea cu tine depinde de anumite condiții pe care Maiestatea Sa le va accepta sau nu. Iar ele nu te privesc.

Deși o mânie modul insultător în care îi ceru să plece, ea încuviință din cap și se îndreptă spre ușa deschisă.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnule Byrne.

– Nu trebuie să fii formală. Dacă ne prefacem că suntem iubiți, spune-mi Byrne, ca oricine altcineva. El ridică o sprânceană. Sau poți să-mi spui „iubitule"!

Ea scoase un pufnet neelegant.

– Poți să-mi spui Christabel.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum a primit fiica unui general un nume așa de sofisticat?

– Să știi că și eu am avut o mamă.

Și astfel ieși, unduindu-și șoldurile ei minunate. Pe măsură ce căldura se accentuă prin locuri nepotrivite, el se minună de intensitatea perversă a atracției simțite față de ea. Avea o mamă, nu-i așa? Atunci trebuia să fie o amazoană, o regină fermecată sau o femeie-demon venită direct din iad. Nici o englezoaică de rând nu putea să fi dat naștere acelui diavol tasmanian. Un diavol tasmanian care voia să-l descurajeze sugerându-i că ar fi fost o corvadă sau, chiar mai rău, o tranzacție comercială să facă dragoste cu el. Dar situația nu avea să dureze mult. Urma să o determine pe văduva Haversham să îl implore să o posede, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea. Strânsese o avere cu abilitatea de a combina afacerile cu plăcerea, așa că, pentru moment, avea să joace cum îi cânta ea, dar în final, urma să obțină totul – bunul ei misterios, răzbunarea pe Prinny și o Christabel binevoitoare în patul lui.

– Deci?

Vocea lui Iversley îl smulse din reverie. Ridică privirea și văzu că frații lui se apropiau. După ce intrară în cameră, el închise ușa.

– Sunt de acord.

– Excelent! spuse Draker.

– Dar mai am o condiție. Vreau o întrevedere între patru ochi cu Prinny când se termină povestea asta.

– De ce? întrebă Draker.

– Am motivele mele.

Draker îl privi atent, apoi oftă.

– O să văd dacă o să fie de acord cu asta.

– Ar face bine să fie dacă vrea s-o ajut pe Christabel.

– Christabel? întrebă Iversley.

Putea să le dezvăluie planul. Oricum aveau să afle cât de curând.

– Stokely o s-o invite pe prea buna văduvă numai dacă este amanta mea. Așa că o să fie.

Draker se ridică.

– Sper că n-ai obligat-o pe sărmana femeie...

– Am menționat că o să fie presupusa mea amantă? Punem în scenă o păcăleală exact așa cum ați făcut tu și Regina atunci când te-ai prefăcut că-i faci curte.

– Poate că a început ca o presupusă curtare, replică Draker, dar n-a durat multă vreme.

Un zâmbet arcui buzele lui Gavin.

– Exact.

– Credeam că nu-ți place Lady Haversham, spuse răspicat Draker.

Gavin se gândi la trupul delicat și voluptuos al lui Christabel apăsat pe al lui, la răsuflarea care se întețise când o atinsese, la încăpățânarea pe care avea să o supună cu atâta plăcere.

– Încet-încet, te cucerește.

Draker se încruntă, dar Iversley izbucni în râs.

– Ce-i așa de amuzant? întrebă Gavin.

– Farsa lui Draker cu Regina a dus în cele din urmă la căsătorie, spuse Iversley cu viclenie. Sau ai uitat?

Când Draker începu să chicotească, Gavin răspunse:

– Nu-ți face griji! Nu mă interesează nicidecum căsătoria.

O luase în considerare o singură dată, pe vremea când era un tânăr necopt de 22 de ani. Dar Anna Bingham îl vindecase de aiurelile acelea.

– Femeile au un mod aparte de a-l face pe bărbat să se răzgândească, replică Iversley.

– Foarte puțin probabil. Semnele viclene și privirile cu subînțeles ale idioților lui frați îl iritară. În plus, Lady Haversham pare destul de fericită cu situația actuală.

Draker ridică o sprânceană.

– Și asta se poate schimba.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ești la fel de rău ca soția ta când vorbește despre fericire conjugală și îndrăgostire! Spre deosebire de ceea ce pare să creadă Regina, unii burlaci chiar nu sunt deloc interesați de dragoste.

Dezastrul provocat de relația cu Anna îl învățase că existau praguri pe care nici măcar dragostea nu le trecea, iar preferința lui pentru femei sofisticate putea să fie potolită doar de legături fizice clandestine. Nici o femeie respectabilă nu s-ar fi căsătorit cu el dacă nu era interesată de banii lui, iar el nu-și dorea nici în ruptul capului să suporte o asemenea căsnicie ipocrită.

În plus, cu cât se implica mai mult în relații adultere, cu atât devenea mai cinic în privința căsătoriei, în ciuda relațiilor fericite pe care le aveau frații lui. Orice femeie care se respecta se mărita pentru un avantaj financiar sau social. S-ar mai fi căsătorit Katherine și Regina cu frații lui dacă ei nu ar fi avut titluri? Nu încercă să dea un răspuns pentru că devenea incomod de conștient de diferența dintre el și frații lui vitregi. Soții mamelor lor îi recunoscuseră drept fii legitimi. Mama lui Gavin nu avusese o asemenea șansă, iar din cauza asta el avea să rămână bastardul Byrne până la sfârșitul zilelor lui. Asta, dacă nu devenea baronul Byrne. Sigur că îi plăcea ideea. Mai ales dacă înțelegerea presupunea să-l oblige pe Prinny să îndrepte lucrurile și să și-o facă amantă cu adevărat pe interesanta Christabel.

– Deci am stabilit, spuse el, pregătit să schimbe subiectul. O ajut pe Christabel să intre pe lista de oaspeți a lui Stokely, iar părintele nostru o să-mi acorde titlul de baron.

– Da, am stabilit, spuse Draker.

– Suntem bucuroși că ai fost de acord, adăugă Iversley. A venit vremea să obții ceva mai mult din alianța noastră decât distracție.

– Nu vă faceți griji. După ce se încheie povestea asta, am de gând să obțin mai mult decât distracție. Când Iversley păru suspicios, Gavin adăugă iute: Trebuie să închinăm un pahar. Pentru Frăția Regală a Bastarzilor!

Cu toții repetară toastul obișnuit, apoi băură. Când se duse să-i umple paharul lui Draker pentru cel de-al doilea toast, fratele lui vitreg clătină din cap. Gavin îi aruncă o privire lui Iversley care, absolut evident, tot își învârtea paharul ca să nu-i mai fie umplut.

– Chiar că v-ați înmuiat rău, mormăi Gavin, apoi își umplu paharul și îl ridică sfidător. În cinstea nobilului nostru părinte, zise el cu voce tare. Să putrezească în iad!

Capitolul 2

Bărbații sunt niște diavoli șireți; nu-i lăsa niciodată să te convingă de altceva!

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Ce înțelegere nebunească! În timp ce Christabel cuprinse din priviri masa lui Lord Draker, se întrebă dacă nu cumva făcuse o mare greșeală. Să joace rolul amantei domnului Byrne? La o petrecere cu oameni sofisticați precum doamnele și domnii aici de față? Trebuia să fi fost nebună ca să sugereze așa ceva. Deși fusese chiar norocoasă că domnul Byrne nu-i spusese că juca la cacealma și nu-i ceruse să fie amanta lui cu adevărat. Ce ar fi făcut?

Își înăbuși un râs isteric. De parcă ea putea să satisfacă un bărbat care avea gusturile lui scandaloase! Dacă ar fi fost în stare de așa ceva, scumpul ei Philip nu și-ar fi luat în veci o amantă. Începu să simtă aceeași durere apăsătoare în capul pieptului și blestemă în gând. Nu mai conta acum, nu? În comparație cu cealaltă trădare a lui Philip, era o nimica toată. Atunci de ce continua să se gândească la asta? Din cauza acelui domn Byrne și a flirtului lui. Trezise înăuntrul ei tot felul de senzații păcătoase, care ar fi trebuit să rămână îngropate cu soțul ei.

Și probabil domnul Byrne nici nu flirtase cu adevărat! Era pur și simplu firea lui, ceea ce însemna că avea alt motiv pentru care fusese de acord cu planul ei. Era tocmai genul acela de ticălos prefăcut. Nimic din ce văzuse în seara aceea nu-i schimbase în vreun fel părerea pe care o avea despre el. Era însuși Prințul Întunericului. Șlefuit, mai chipeș decât și-l amintea și volubil precum un irlandez tipic. Nu-i inspira încredere. Nu era de acord cu el.

I se părea absolut fascinant.

Desigur. Mereu i se păreau fascinanți bărbații complet nepotriviți. Tocmai de aceea ajunsese unde se afla acum.

– Încearcă niște rasol în aspic, Lady Haversham, spuse Lady Draker din locul ei, în capul mesei. Bucătarul nostru este renumit pentru acest fel de mâncare.

Christabel clipi nedumerită spre vicontesa cu păr blond. Care dintre mâncărurile din fața ei era rasolul în aspic? Iată motivul pentru

care detesta să iasă în societate. Se pierdea mereu în marasmul de reguli și cuvinte franțuzești. Fără să mai pună la socoteală că se așteptau ca ea – fiica unui simplu general – să știe cum să se poarte în rolul de marchiză cuviincioasă.

– Dacă-mi permiți, spuse domnul Byrne și îi oferi un platou.

Oh, chestia aceea acoperită cu aspic!

– Arată delicios, minți ea și își puse puțin în farfurie.

Se aventură să ia o îmbucătură, ușurată când simți că era comestibilă. Se rugă ca Lord Stokely să nu aibă un bucătar francez. Altfel, nu avea să reușească în veci să supraviețuiască meselor lui.

Poate că domnul Byrne putea să o ajute și cu asta. Pentru proprietarul unui celebru club de jocuri de noroc, părea capabil să navigheze pe apele înfricoșătoare ale societății, simțindu-se în largul lui în compania aceea respectabilă. Dar, oricum, se zvonea că domnul Byrne era fiul prințului, la fel ca Lord Draker, ceea ce însemna că erau frați vitregi. Poate că asta explica situația aceea, faptul că Maiestatea Sa îi încuviințase să le ceară ajutorul celor doi bărbați.

Maiestatea Sa... Oh, Dumnezeule! Nu avea să fie deloc fericit când urma să afle rezultatul întâlnirii. El își dorise ca domnul Byrne să acționeze doar ca mijlocitor, nu să fie primejdios de implicat în toată stratagema. Dar ce altceva putea să facă ea? Lord Stokely amenința să facă publice scrisorile familiei ei dacă prințul nu-i accepta cerințele scandaloase. Iar prințul îi explicase foarte limpede ce putea să se întâmple cu *papa* dacă ea nu le recupera.

– Vrei să guști și din astea, Lady Haversham? întrebă domnul Byrne de lângă ea, făcând-o să tresară.

Se chinui să-și îndrepte atenția spre platoul greu pe care el îl ținea fără probleme cu o mână, apoi oftă ușurată când recunoscu felul de mâncare.

– Oh, da, ador stridiile!

Licărirea bruscă din privirea domnului Byrne o făcu să se oprească o clipă.

– Chiar așa? El scoase trei stridii din învelișul lor și i le puse în farfurie cu lingura de argint. Să îndrăznesc să sper că-ți plac la nebunie rodiile și gândacii de frasin[1]?

[1] Din gândacul de frasin se extrage cantaridina, o substanță folosită în medicina veterinară și industria farmaceutică în scopuri terapeutice, precum și ca un puternic afrodiziac. (n.tr.)

– Gândacii de frasin? întrebă ea când cele două doamne se înroșiră, iar soții lor se uitară urât.

– Încetează să o tachinezi pe biata femeie, Byrne! spuse aspru Lord Draker. Nu vezi că nu știe despre ce vorbești?

Christabel se mânie. Poate că nu înțelegea exact ce provocase tonul acela senzual în vocea domnului Byrne, dar nu era chiar o proastă.

– Probabil este ceva rău. Îi aruncă o privire piezișă domnului Byrne. Dumnealui pare să creadă că femeile consideră atrăgătoare desfrânarea la un bărbat.

Domnul Byrne râse cu gura până la urechi.

– Unele da.

– Numai femeile necuviincioase cu care te întovărășești tu. Auzind un sunet înăbușit de peste masă, aruncă o privire spre amfitrioana lor și adăugă în grabă: Persoanele de față se exclud, bineînțeles.

– Oh, nu-ți face griji, spuse Lady Iversley râzând, toți suntem întru totul de acord cu tine în privința femeilor necuviincioase cu care se întovărășește Byrne.

– Vezi, Draker? spuse domnul Byrne. Nu trebuie să încerci să o protejezi pe Lady Haversham de mine. Femeia se descurcă foarte bine și singură.

– Așa am auzit, interveni Lady Draker. A îndreptat o pușcă spre tine, nu-i așa?

Christabel își dorea să intre sub masă de rușine. Poate că lui *papa* și colegilor lui povestea întâlnirii ei cu domnul Byrne li s-ar fi părut amuzantă, dar compania din seara aceea avea sigur să fie șocată. Totuși, în mod surprinzător, singurul care se arătă consternat fu domnul Byrne, care se uită urât la Lord Draker.

– I-ai spus Reginei?

Cu o expresie înfumurată, gazda lor se servi cu ultima bucată de fazan fript.

– Cum puteam să rezist? Nu te împușcă în fiecare zi o femeie.

– Iar tu, fără îndoială, ai meritat-o, adăugă soția acestuia și schiță un zâmbet.

Christabel ridică bărbia.

– Chiar a meritat-o!

– Da, zise scurt domnul Byrne. Ca un prost, am încercat să-mi recuperez datoria, după ce soțul tău i-a ordonat bancherului să nu-și onoreze nota. Oare ce o fi fost în capul meu?

Sarcasmul lui și faptul că mințea o înfuriară.

– Philip a spus că i-ai acordat un credit, apoi i l-ai refuzat.

– Haversham a mințit.

– N-ar fi făcut niciodată ceva atât de dezonorant, replică ea ferm.

– Oh? Ai uitat de ce ne aflăm aici? Pentru că soțul tău ți-a furat bunul ca să facă rost de banii cu care să-și plătească datoriile de la jocurile de noroc?

Avea dreptate, bineînțeles. De la moartea lui, tot ce se crezuse despre Philip se dovedise a fi pe deplin întemeiat.

– Trebuia să te împușc când am avut ocazia, murmură ea.

– Așadar, chiar ai tras spre Byrne?

Ochii doamnei Iversley licăriră curioși.

– Mi-a făcut o gaură în cabrioletă și una în pălărie, răspunse domnul Byrne.

– Și la ce bun? Și-a văzut de drum spre casă, peste măsură de liniștit. Ai putea crede că oamenii trag în el în fiecare zi.

– O fac, spuse el. Când îi aruncă uimită o privire, el îndrăzni să-i facă cu ochiul. Ai fi surprinsă să știi câți gentlemeni lipsiți de onoare umblă nestingheriți prin Londra. Dar asta nu m-a oprit niciodată să obțin ce-mi doresc.

Când privirea lui coborî spre gura ei, un fior încântător îi trecu pe șira spinării. La naiba cu el! Cum putea să se simtă atrasă de diavolul acela care nu se căia pentru nimic?

Oftă. Cum să nu o fac? Nu degeaba femeile săreau în patul lui. Doar trebuia să te uiți la el – era făcut pentru dormitor cu părul ciufulit, ochii precum albastrul închis al nopții și zâmbetul acela obraznic, care promitea paradisul în brațele lui.

Ea își luă iute privirea de la el. Oh, paradisul! Bărbații nu le ofereau femeilor paradisul. În orice caz, nu un paradis de durată.

Dar, pe măsură ce desertul înlocui soteurile și tocănițele de toate felurile, nu putu să-și mai ia gândul de la domnul Byrne.

Misiunea ei ar fi fost mult mai ușoară dacă l-ar fi înțeles. Dar el se deosebea simțitor de infanteriștii care mergeau la cacealma, de ofițerii curtenitori și de pragmaticii medici de teren cu care crescuse ea. Chiar și la Rosevine, moșia lui Philip, oamenii fuseseră ușor de citit, rolul lor fiind simplu de definit. La domnul Byrne, totul o neliniștea. Ea fusese întotdeauna o femeie bună. Nesofisticată, nepermis de directă, dar bună.

El o făcea să-și dorească să fie rea.

Își îndreptă spatele. Cu siguranță, nu era atât de proastă încât să cadă din nou pradă farmecelor unui crai. Lady Draker își șterse cu grijă budinca de pe buze, apoi își drese glasul.

– Ai sosit de mult în oraș, Lady Haversham?

Christabel tăie o prună coaptă.

– Doar de câteva zile.

Suficient cât să onoreze chemarea Maiestății Sale și să discute ce era de făcut în privința scrisorilor importante din punct de vedere politic pe care Lord Stokely le cumpărase de la Philip. Cele care puteau să-i distrugă familia dacă nu le recupera.

– Atunci, eu și Katherine putem să-ți arătăm ultimele distracții din oraș.

Lady Draker schiță un zâmbet vesel spre ea.

– Când ai fost ultima dată în oraș?

– Au trecut ani întregi de atunci. Cum gazda ei păru uimită, ea adăugă: Mama a murit când eram mică, așa că am crescut călătorind cu tata și cu armata. Acolo l-am întâlnit pe soțul meu.

– Marchizul? spuse Lady Iversley surprinsă.

– Era al doilea fiu născut și avea brevet de locotenent. A moștenit titlul și moșia după ce fratele lui mai mare a murit pe neașteptate când eram în al șaselea an de căsnicie. Atunci am revenit în Anglia.

– Cât timp a trecut de atunci? întrebă Lady Draker.

– Patru ani.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Lord Draker. Zece ani de căsnicie? Nu se poate să ai mai mult de 25 de ani.

Ea râse, simțindu-se flatată.

– M-am căsătorit devreme, dar nu eram chiar atât de tânără. Am aproape 30 de ani.

– 30 de ani foarte tineri, spuse domnul Byrne, o urmă delicată de accent irlandez fredonând peste simțurile ei.

– Totuși, n-ai venit niciodată să te distrezi în oraș cu marchizul.

– Erau atâtea de făcut la Rosevine, încât mi-am petrecut tot timpul acolo. Puteau să creadă ce voiau, se gândi ea. Viața ei cu Philip – care, în ultimii ani, trecuse în cea mai mare parte fără Philip – era privată. Desigur, acum că vărul lui Philip a moștenit moșia și titlul, nu mai sunt stăpână acolo. Din fericire, noul Lord Haversham mi-a permis să rămân până de curând, când a preluat reședința. Chiar și atunci a fost foarte generos să mă lase să folosesc casa de la oraș pentru ședera mea în Londra.

Îi era recunoscătoare tânărului pentru asta – altfel, ar fi trebuit să închirieze o casă pe care nu prea putea să și-o permită cu puținii bani rămași de la Philip. Domnul Byrne îi aruncă o privire scrutătoare.

– Dar generozitatea omului este temporară, fără îndoială. De îndată ce începe sezonul, noul marchiz își va căuta o soție potrivită pentru titlul lui. Nu o să mai dorească să-i aibă în preajmă pe cumnata lui și personalul ei.

Intuiția lui o surprinse.

– Adevărat. Presupun că o să închiriez o căsuță undeva până când se întoarce tata din Franța.

– Ah, da, generalul Lyon, remarcă el. Care încă îi vânează pe susținătorii lui Napoleon, presupun.

Ea încuviință din cap, cu un nod în gât. Nu știa sigur unde se afla *papa* în acel moment. Aceea era problema. Armata făcea curat în urma războiului, iar tatăl ei era greu de găsit.

– Dar, de îndată ce se întoarce, sunt convinsă că o să se retragă undeva la țară, iar eu o să merg cu el.

– Preferi viața la țară, nu la oraș? întrebă Lady Draker.

Ea prefera să nu își asume rolul de marchiză, iar în oraș nimeni nu avea să-i permită acest lucru.

– Mă simt mai bine la țară, da, o asigură ea.

Doamna Iversley zâmbi.

– Eu cu siguranță înțeleg asta. Dacă n-ar fi prietenii noștri aici de față, eu și soțul meu n-am mai pleca în veci de la Edenmore.

„Eu și soțul meu." Christabel simți o durere în suflet, dar se chinui să schițeze un zâmbet. Într-o vreme, și ea, și Philip fuseseră ca unul. Dar el se schimbase după ce plecase din armată. Începuse să inventeze motive ca să meargă în oraș. Ea fusese prea ușurată că nu trebuia să i se alăture ca să-și dea seama că el se ducea să joace și să bea. Și, se pare, să-și viziteze amanta.

Crezuse că Philip era fericit cu ea. Cum putuse să fie atât de naivă?

– Dacă n-ai mai venit la oraș de ceva vreme, atunci sigur n-ai văzut Muzeul Mecanic, interveni Lady Draker. Eu și Marcus plecăm peste câteva zile, dar am putea să te ducem acolo mâine.

– Exclus, le întrerupse domnul Byrne. Eu și Lady Haversham mergem la plimbare mâine, nu-i așa, iubito? Când ea clipi nedumerită spre el, adăugă: Și ai spus că o să comanzi rochii noi de dimineață.

Da, rochii la modă. Cele în genul celor pe care le-ar fi purtat amanta lui.

– Bineînțeles. Își lipi un zâmbet pe buze pentru Lady Draker. O să fiu ocupată mâine, îmi pare atât de rău!

Lady Draker își mută privirea de la Christabel la domnul Byrne și făcu ochii mici.

– Nu trebuie să-mi ceri scuze. Dar dacă te răzgândești...

– Nu o să se răzgândească, interveni domnul Byrne.

Hotărârea din tonul lui o făcu pe Lady Draker să încremenească. Se uită fix la ceas, apoi schiță un zâmbet calm spre domnul Byrne.

– Cred că a venit vremea ca domnii să-și servească vinul de Porto și trabucurile. Se ridică apoi cu o grație distinsă pe care Christabel o invidie. Haideți, doamnelor, să ne retragem în salon și să-i lăsăm pe domni să se distreze!

Când Christabel șovăi, fără să știe cum avea să se înțeleagă cu cele două doamne pe care abia dacă le cunoștea, domnul Byrne se aplecă și îi șopti:

– Nu-ți face griji, o să fii bine. N-ai spus că pistolul este în salon?

După ce îi aruncă o privire încruntată, plecă împreună cu celelalte doamne. Dar, pe măsură ce le urmă pe scări, începu să simtă un gol în stomac. Cum să-și îndeplinească misiunea cu succes dacă numai ideea de a face conversație politicoasă cu eleganta Lady Draker și cu amabila Lady Iversley o făcea să tremure de emoție?

Avea să fie și mai rău la moșia lui Lord Stokely. Nu îi era greu să-și închipuie genul de femei care aveau să fie prezente acolo: doamne sofisticate de rang înalt, care puteau să întrețină cu ușurință douăzeci de persoane la cină, apoi care se îmbrăcau după ultima modă ca să-și întâlnească amanții în budoar a doua zi dimineață. Christabel nici măcar nu avea budoar, dacă nu se punea la socoteală garderoba ei modestă, plină de încercările ei de cusut ratate și suvenirele din călătorii. Și, chiar dacă putea să încarce o pușcă la fel de bine ca orice străjer, să umble pe un câmp de luptă îmbrăcată într-o jupă veche și niște ițe împletite și să spună o glumă deocheată despre un harem din Turcia, nu știa nimic despre întreținerea oaspeților din lumea bună. Totuși, poate că nu era ceva atât de important pentru o amantă. Iar gluma deocheată putea să fie chiar acceptabilă. Oftă. Problema era că nu știa ce era acceptabil. În timp ce intrară în salonul rafinat, care se potrivea atât de bine cu foarte elegantele Lady Draker și Lady Iversley, Christabel căuta ceva potrivit de spus. Nu avu nici cea mai mică șansă. De îndată ce se așezară, Lady Draker se întoarse spre ea, cu ochii înflăcărați.

– Lady Haversham, trebuie neapărat să ne spui ce se întâmplă. Soțul meu este surprinzător de tăcut.

– La fel și al meu, adăugă Lady Iversley. Ce Dumnezeu ați discutat tu și Byrne așa de personal astă-seară?

– Nu pot să vă spun, zise Christabel, luată prin surprindere de asaltul neașteptat al celor două femei. Este o chestiune strict secretă.

– Care vă implică pe tine și pe Byrne, adăugă Lady Draker.

– Da. Se liniști, își îndreptă spatele și își îndoi mâinile în poală, așa cum văzuse că făceau doamnele cu sânge albastru. Asta este tot ce am de spus.

– Te ajută cu vreo chestiune legată de moșie? întrebă Lady Iversley. Sau este vorba despre datoriile pe care le avea soțul tău?

Doamne sfinte, nu erau deloc descurajate de încercarea ei de a se purta ca o marchiză! Și păreau niște doamne foarte curioase. Poate că, dacă le spunea câte ceva, o lăsau în pace.

– Soțul meu i-a plătit datoriile domnului Byrne înainte să moară. Tot ce pot să vă spun este că eu și domnul Byrne suntem angajați într-o foarte delicată înțelegere de afaceri. Dar chiar nu pot să spun un cuvânt în plus despre asta.

– Înțelegere de afaceri? Lady Draker păru sceptică. Când te dezbracă din priviri, te scoate la plimbare și discută despre afrodiziace?

– Afrodiziace?

– Mâncare care să crească apetitul pentru amor, explică Lady Iversley.

– Oh, murmură Christabel, iar obrajii îi luară foc.

– Totul este mult mai intim decât ce se întâmplă de obicei cu asociații de afaceri, continuă Lady Draker.

Christabel se încruntă.

– Tot nu pot să discut despre legătura mea cu domnul Byrne.

Lady Iversley se aplecă și o luă de mână.

– Îmi pare rău, știu că trebuie să-ți părem cam...

– Băgăcioase?

Gemu de îndată ce îi scăpă cuvântul lipsit de tact.

Doamna Iversley pur și simplu râse.

– Da, băgăcioase. Dar amândouă ne facem griji. Nu ne înțelege greșit... Byrne este un prieten drag pentru familiile noastre, și noi îl adorăm, dar el nu este genul de bărbat care să se însoare.

Lady Draker încuviință din cap.

– Crede-mă, am tot încercat să-l însurăm.

– Ia în derâdere însăși ideea de căsătorie, continuă Lady Iversley cu un oftat. Deși asta nu le împiedică pe femei să se îndrăgostească de el, chiar și atunci când afirmă categoric că n-are nici un interes pentru vreo legătură respectabilă.

Christabel își retrase mâna din strânsoarea lui Lady Iversley.

– Vă mulțumesc pentru îngrijorare, dar vă asigur că nu sunt mult mai interesată de căsătorie decât este domnul Byrne. Și sunt perfect capabilă să mă descurc în preajma lui. Spre deosebire de unele femei, nu sunt nicidecum impresionată de zvonurile că ar avea o legătură regală...

– Impresionată? Lady Iversley clătină din cap. Crede-mă, el are succes la femei în ciuda, nu grație legăturii regale. Din cauza refuzului public al Maiestății Sale de a-l recunoaște pe Byrne drept fiul lui și a zvonurilor acelea dezgustătoare despre biata lui mamă, Byrne nu se mai poate bucura niciodată de acest avantaj.

– Hai, Katherine... începu Lady Draker.

– Este adevărat, Regina, și tu știi asta, replică Lady Iversley. Poate că prințul este un prieten al familiei tale, dar el s-a purtat foarte urât cu Byrne și cu mama lui. Nici un băiat n-ar trebui să fie forțat să umble de la 8 ani pe străzi ca să se întrețină.

– De la 8 ani! repetă Christabel, îngrozită de idee. Dacă Maiestatea Sa se purtase atât de urât cu el, de ce era dispus domnul Byrne să o ajute? Trebuia să afle mai multe: Ce fel de slujbă putea să-și găsească la 8 ani?

– Să facă diverse comisioane pentru șarlatani. Așa a intrat în lumea jocurilor de noroc. Avea 10 ani când a început să ajute mesele de par-impar pentru cursele de cai.

Christabel aflase de la Philip despre șarlatani și mesele de par-impar. Șarlatanii erau escroci în lumea jocurilor. Cât despre mesele de par-impar, autoritățile încercaseră ani întregi să elimine formatul redus al ruletei, care încă se folosea la cursele de cai, unde jucătorii de la par-impar ofereau șansa de a participa la pariuri oricărui jucător. Jocul era nebunesc, în cel mai bun caz, și dubios, în cel mai rău caz, condus de ticăloși care se încăierau adesea cu clienții, suspectându-i de înșelătorie.

– Doamne sfinte, este o vârstă atât de fragedă ca să lucrezi la o masă de par-impar! Christabel simți o strângere de inimă la gândul unui băiat de 10 ani forțat să intre într-un asemenea mediu. A avut propria masă de par-impar?

O voce răsună dinspre ușa deschisă.

– Nu până la 12 ani. Domnul Byrne intră agale în încăpere, aruncând o privire întunecată spre Lady Iversley și Lady Draker. Dar asta s-a întâmplat după incendiu.

Christabel trase aer în piept. Auzise că mama lui murise într-un incendiu, dar nu își dăduse seama că era doar un copil când se întâmplase.

– Tragi cu urechea, Byrne? întrebă Lady Draker.

O urmă de sfidare îi arcui sprânceana.

– Mereu. De fapt, am venit să vă spun că trebuie să plec imediat. A apărut o urgență la Lebăda Albastră.

Lady Draker vru să se ridice, dar el clătină din cap.

– Nu trebuie să te ridici. Cunosc drumul. Se întoarse spre Christabel. Vin să te iau mâine la ora 14.

– Atât de târziu?

– Conduc o casă de jocuri de noroc, ai uitat? Ora 14 este prima oră a dimineții pentru mine. Se aplecă și îi luă mâna, apoi apăsă încet un sărut care o înfioră pe deplin. Cu ochi strălucitori, murmură: Pe mâine, draga mea Christabel.

Naiba să-l ia! Îi păruse rău pentru el până când îi dăduse de gol minciuna despre implicarea lor doar într-o legătură de afaceri. Preocupată de însoțitoarele ei, se chinui să schițeze un zâmbet cordial.

– Ne vedem atunci, domnule Byrne.

Deși el ridică o sprânceană la auzul tonului ei formal, eliberă mâna și se îndreptă liniștit spre ușă. Dar se opri în prag și aruncă o privire rece spre celelalte două doamne.

– Încercați să nu înfloriți isprăvile mele păcătoase în fața lui Lady Haversham! Urăsc să-mi repar găurile din cabrioletă.

Îi făcu cu ochiul lui Christabel, apoi plecă. De îndată ce îi auziră pașii coborând scările, Lady Draker mormăi o înjurătură nu foarte elegantă.

– Omul ăsta pune ceva la cale. Nu te-am condamna dacă l-ai împușca din nou, îi spuse ea lui Christabel.

– Nu pot, răspunse întristată Christabel când își luă săculețul. Mi-am uitat gloanțele acasă.

Lady Draker se uită absentă la ea.

– Ai un pistol la tine?

– Desigur. Londra nu este în nici un caz sigură.

Lady Draker izbucni în râs.

– Oh, Doamne, ești perfectă pentru el!

– Perfectă, încuviință Lady Iversley. Directă, realistă și la fel de bănuitoare ca el.

– N-are nici o șansă, îi spuse Lady Draker prietenei ei. Nu o să scape niciodată.

– Niciodată. Lady Iversley se aplecă într-un gest complice spre Lady Draker. Am spus dintotdeauna că are nevoie de cineva care să-l țină în frâu.

– Exact. Cineva inteligent, pe măsura lui.

– Știi că alege cu un scop anumite femei frivole, spuse Lady Iversley. Îi este mai ușor să se descotorosească de ele...

– Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Christabel, despre ce tot vorbiți? Ambele doamne se uitară la ea de parcă masa de scris tocmai se ridicase pe verticală și începuse să le vorbească. Legătura mea cu domnul Byrne nu este ceea ce pare să credeți...

– Oh, te rog, o întrerupse Lady Iversley, nu suntem proaste. Probabil tu crezi că este o legătură de afaceri, dar e foarte clar că Byrne are de gând să...

– Da, interveni Lady Draker, privind-o alarmată pe prietena ei. Katherine vrea să spună că ar trebui să ai grijă de reputația ta. Dacă ești văzută la o plimbare în doi cu Byrne, societatea poate să bănuiască... Ei bine, cum să o spun delicat...

– Că sunt amanta lui?

Franchețea ei păru să le șocheze, dar nu avea nici un rost să susțină că era o legătură de afaceri. Acum, nici una din ele nu mai avea să o creadă. În plus, aveau să audă cât de curând bârfele.

– Și ce dacă societatea crede că sunt amanta lui? spuse Christabel, încercând să adopte un ton nonșalant. Nu-mi pasă.

Ochii lui Lady Draker se îngustară.

– Vrem doar să ne asigurăm că știi în ce te bagi.

Lady Iversley adăugă:

– Nu pari genul care...

– Să-și ia un amant? Dacă nu putea să le convingă pe cele două doamne, cum să îl convingă vreodată pe Lord Stokely? Presupun că vi se pare că sunt prea scundă și simplă pentru un bărbat ca domnul Byrne.

– Nicidecum, zise Lady Iversley. Ești prea nevinovată.

– Și respectabilă, adăugă Lady Draker.

– Nici măcar n-ai auzit de afrodiziace, sublinie Lady Iversley.

– Nu știam cuvântul, recunoscu Christabel. Dar înțeleg ideea, din moment ce mi-am petrecut viața în preajma soldaților. Iar ca văduvă, nu mă oprește nimic.

Se gândi că astfel discuția avea să se încheie. Dar se înșelă.

– Un punct de vedere interesant, îi spuse Lady Iversley lui Lady Draker. Byrne nu și-a mai arătat niciodată interesul pentru o văduvă. Lui îi plac doar femeile pe care le poate trimite înapoi la soții lor după ce termină.

– Așadar, crezi că interesul lui ar putea fi mai serios? întrebă Lady Draker. Mâine o scoate la plimbare. Și acesta e un lucru neobișnuit.

– Scuzați-mă, spuse Christabel și se ridică brusc.

Când auzi de plimbare, își aminti că trebuia să comande rochii noi. Dar nu avea nici o idee unde să meargă pentru a găsi haine ieftine pe care domnul Byrne să le găsească în pas cu moda pentru amanta lui.

Trebuie să-l prindă din urmă înainte să plece. Putea deja să-l audă cum își chema trăsura, iar cele două doamne nu aveau nevoie de ea ca să-și vadă în continuare de discuția lor scandaloasă.

– Am uitat să-l întreb ceva pe domnul Byrne. Revin într-o clipă. Ieși iute din salon. Din capul scărilor, îl zări gata-gata să iasă pe ușă. Așteaptă, domnule Byrne! strigă ea și coborî scările în grabă.

El se opri în ușă. Când ea se apropia, spuse sec:

– Credeam că o să-mi spui Byrne.

– Dacă nu vrei să fim formali, de ce să nu-ți spun pe numele de botez?

Un zâmbet îi atinse buzele.

– Pentru că doar mama îmi spunea Gavin.

Biata lui mamă moartă. Gândul la cineva, chiar și păcătosul domn Byrne, rămas singur pe lume o întristă.

– Ce voiai să mă întrebi? spuse el.

– Oh, da, am uitat. La ce croitoreasă să apelez pentru noile mele rochii? Habar n-am cine ar putea să se priceapă la genurile de rochii pe care...

– Pe care vreau să le poarte amantele mele? Ochii lui străluciră. Nu-ți face griji, o să aduc mâine o croitoreasă cu care să te sfătuiești înainte să plecăm la plimbare.

– Te rog să nu fie foarte scumpă, spuse ea.

El îi aruncă o privire gânditoare.

– Cred că o să fii mulțumită de alegerea mea. Ridică mâna și arătă cu degetul spre gulerul înalt al rochiei. Și încă un lucru, Christabel. Să nu te îmbraci în negru mâine!

Capitolul 3

Amanta trebuie să câștige cât poate de multe de pe urma relației, căci cine știe cât vor ține farmecele ei?

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

„Să nu te îmbraci în negru mâine!"

„Sigur." Christabel își cercetă garderoba oftând. Muselină neagră cu ornamente din dantelă, rips negru cu panglici împletite, finet negru cu nasturi din perle. Până și hainele de călărie erau negre. O alegere cu adevărat sumbră.

– V-am zis, milady, spuse Rosa, servitoarea ei din Gibraltar, am vopsit toate rochiile în negru. Dumneavoastră ați ordonat așa.

– Și tu m-ai ascultat? Christabel se prăbuși pe pat. La ce ți-a stat mintea?

Rosa fusese cu Christabel de la începutul căsniciei ei, mai întâi ca simplă servitoare, apoi devenind camerista ei. Cum erau cam de-o seamă, Christabel o considera mai puțin o servitoare și mai mult o soră. O soră foarte încăpățânată, adesea enervantă.

– Eu vă ascult mereu, răspunse Rosa unduindu-și buclele negre. Mai ales când sunteți... Cum se spune în engleză... îndărătnică. Ați spus că o să-l jeliți pe Excelența Sa pentru totdeauna.

Christabel tresări. Se întâmplase în perioada în care era cuprinsă de chinurile suferinței, înainte să afle ce făcea Philip fără să știe ea. Acum, încă una dintre acțiunile ei pripite impulsive se întorcea să o bântuie.

– Hai, spune-o! Christabel se întinse și se uită în tavan. Am fost o proastă. Nu ești de acord cu faptul că n-am păstrat nici măcar o rochie nevopsită.

– Nu este treaba mea să fiu sau nu de acord, spuse Rosa înțepată.

Christabel pufni.

– Ce e cu supunerea asta subită? Să chem un doctor?

– Prea bine, dacă vreți să știți părerea mea, viața este prea scurtă ca s-o petreceți jelind un bărbat. Orice bărbat.

Christabel se ridică și își cuprinse genunchii cu brațele.

– Mai ales pe Philip, nu-i așa?

Tonul Rosei se mai îndulci.

– Oh, milady, nu era demn de dumneavoastră. Meritați un soț mai bun. Poate că domnul acesta, Byrne...

Christabel începu să râdă isteric.

– Nu, serios. Nu este deloc genul care să se însoare.

Rosa se încruntă.

– Dar este destul de bun ca să împartă patul cu dumneavoastră?

Christabel se opri din râs. Nu îndrăzni să dezvăluie adevăratul motiv al legăturii ei cu Byrne. Până și servitorii loiali ca Rosa bârfeau, iar aceea trebuia să fie o mascaradă în adevăratul sens al cuvântului. Așa că îi spusese cameristei că își găsise un protector.

Dar Rosa nu se încruntase din acest motiv. Oh, nu! Ea credea că o femeie trebuia să se implice în legături scandaloase ori de câte ori era cu putință. Considera că viața era prea scurtă, filosofie pe care o îmbrățișase după ce soțul ei, un soldat care o înșelase, se împușcase într-un bordel din Franța. În plus, Rosa era îndeajuns de realistă încât să își dea seama că uneori o femeie trebuia să facă tot posibilul pentru a supraviețui. Deci altceva trebuia să o deranjeze.

– Credeam că ești de acord să-mi iau un amant.

– Nu se cade ca eu să...

– Spune, Rosa! Ce te deranjează acum?

– Vreau doar să mă asigur că este un bărbat bun. Iar bărbații care nu sunt niciodată interesați de căsătorie sunt în general...

– Ticăloși. Știu. Reuși să schițeze un zâmbet. Ajută faptul că este un ticălos fermecător?

Rosa își ridică privirea.

– Oricum, n-am de gând să mă recăsătoresc, așa că nu prea contează.

După planul acela pe care avea să-l pună în aplicare împreună cu Byrne, probabil că nimeni de rangul ei nu avea să o mai ia de soție. Ceea ce era în regulă. Avea să călătorească din nou alături de *papa* și să își petreacă timpul cu soldații. Ce să facă ea cu un soț de viță nobilă? I-ar fi fost mai bine cu un sergent care putea să-i aprecieze îndemânarea cu armele de foc. Și care nu s-ar fi gândit niciodată să-i facă curte unei marchize văduve. Își înghiți nodul din gât. Poate că s-ar fi gândit să se recăsătorească dacă asta însemna să aibă copii. Dar cu siguranță era stearpă – zece ani de căsnicie fără copii făceau dovada clară a acelui lucru. Lacrimile îi înțepară ochii. Nici un bărbat cu rang, avere sau vreo speranță pentru viitor nu își dorea o femeie care nu era în stare să îi ofere moștenitori.

Așadar, ce mai conta ce purta la o plimbare cu ticălosul de Byrne? Își ridică bărbia. Nu conta absolut deloc. Și dacă îl deranja, n-avea decât!

Își șterse iute lacrimile și se ridică din pat.

– Bine, hai să terminăm cu asta! Ce ar trebui să port dintre lucrurile acestea îngrozitoare?

– Nu contează. Negre, toate sunt urâte. Rosa îi aruncă o privire vicleană. Slavă Cerului că noul dumneavoastră iubit vă cumpără rochiile!

– Nu-mi cumpără el rochiile, doar mă ajută să le aleg.

Iar ea spera să nu intre prea mult în datorii când avea să le cumpere.

– Poftim? Cu altă încruntare, Rosa coborî rochia din rips și o ajută pe Christabel să o îmbrace. Se așteaptă să plătiți totul? Nu vă puteți permite...

– N-am discutat încă aranjamentele de ordin financiar. Se uită pieziș la Rosa. Și ce s-a întâmplat cu „nu este treaba mea să fiu sau nu de acord"?

Rosa o ignoră și refuză să îi dea lui Christabel șalul pe care îl purta de obicei cu rochia.

– Ar trebui măcar să vă arătați pieptul. La urma urmei, e bărbat.

Christabel oftă. Era evidentă masculinitatea lui Byrne. Dacă își arăta puțin sânii, poate reușea să îl domolească.

– Prea bine. Se așează la măsuța de toaletă. Dar poți să faci ceva mai sofisticat cu părul meu?

– O să încerc. Dar ar trebui să-l tăiați și să-l ondulați așa cum fac celelalte doamne.

Christabel se abținu să-i răspundă. Rosei îi era ușor să vorbească... Avea bucle naturale, nu părul drept al stăpânei. Christabel nu avea de gând să o lase pe ineficienta Rosa să se apropie de fierul de coafat. Sau de foarfecă.

Când fu anunțată că Byrne și croitoreasa sosiră, Rosa îi aranjase părul des și sălbatic într-un mod destul de prezentabil în creștetul capului. Ieșiră din cameră și traversară coridorul. Dar, când Rosa îl zări pe bărbat de sus, o trase pe Christabel deoparte.

– Nu este cartoforul ăla pe care l-ați împușcat anul trecut?

Nu avea să uite nimeni niciodată întâmplarea aceea?

– Mă tem că da.

– *Madre de Dios*, vă obligă să-i fiți amantă, nu-i așa? Din cauza împușcăturii? Știam eu! Nu v-ați lua niciodată un iubit de bunăvoie,

sunteți o englezoaică prea strictă pentru asta. Dar să fiți obligată... Nu, n-o să-i permit să facă una ca asta. Acum cobor și îi spun acestui ticălos...

– Nu o să faci nimic! Christabel își apucă servitoarea de braț. Nu sunt obligată să fac nimic. Îți aduci aminte să fi fost vreodată obligată să fac ceva? Când Rosa își arcui sprâncenele, Christabel adaugă:

– Bine, l-am lăsat pe Philip să mă ducă de nas din când în când, dar era soțul meu. Acum nu este același lucru. Ea coborî vocea și șopti: Domnul Byrne mi se pare interesant, atâta tot. Și tu cu gura ta ai spus că viața mea are nevoie de o schimbare, că este prea tristă.

– *Si*, dar n-ar trebui să faceți schimbarea cu un cartofor!

– Este un om înstărit, nu un cartofor. El deține Lebăda Albastră.

Vorbele ei o făcură pe Rosa să se oprească o clipă.

– Ah, am auzit de asta. Un club pentru gentlemeni de rang foarte înalt. Trebuie să fie foarte bogat.

Rosa se uită peste marginea balustradei, ochii ei negri studiindu-l pe Byrne cu un nou interes.

– Acum îmi amintesc... Este cel căruia i se spune Byrne cel mândru. Într-adevăr, este foarte chipeș. Și se îmbracă bine. Camerista se încruntă. Chiar ar fi trebuit să păstrați nevopsită una dintre rochiile dumneavoastră frumoase.

– Oricum, nu erau atât de frumoase. Era greu să aibă rochii frumoase când soțul cheltuia toți banii la mesele de joc. Hai să coborâm!

– Poate că rochia din muselină ar fi fost potrivită când încă era roz, continuă Rosa în timp ce coborâră. Dar nu, un bărbat ca el se așteaptă la ceva mai mult.

Niciodată nu fuseseră rostite cuvinte mai adevărate. Chiar trebuia să arate atât de bine? Părul lui castaniu era răvășit de vânt, iar trupul... Dumnezeu să o ajute!

Haina de călărie din cașmir cenușiu perfect croită îi sublinia nespus de bine pieptul și umerii lați, mai ales că evita gulerele înalte și ascuțite și lavalierele elaborate pe care majoritatea domnilor din lumea bună păreau să le poarte. În loc ca bărbia să i se piardă într-o învălmășeală de material, gulerul modest și lavaliera înnodată simplu îi accentuau liniile masculine ale maxilarului proeminent.

Chiar și de acolo putea să o vadă pe croitoreasă, o femeie corpolentă, care avea dublul vârstei lui, trimițându-i zâmbete cochete. Cine nu i-ar fi trimis zâmbete cochete? Pantalonii bărbătești din piele de căprioară păreau să fie croiți direct pe el. Christabel văzuse

cavaleri cu gambe și coapse mai puțin musculoase. Era limpede că Byrne făcea mai mult decât să stea toată ziua la mesele de joc.

Singurul lucru pe care nu-l găsea nicidecum la silueta lui zveltă era asemănarea cu Maiestatea Sa, presupusul lui tată. În clipa aceea, Byrne își întoarse privirea spre ele, iar Christabel observă asemănarea. Ochii lui erau de același albastru nepământean ca ai prințului.

Ochi care se îngustară dezaprobatori când îi zăriră rochia. El așteptă până când se apropiară și o prezentă pe croitoreasă înainte de a spune:

– Văd că încă n-ai renunțat la hainele de doliu.

– Mi se potrivesc, minți ea.

– Nu, nu ți se potrivesc. Adăugă apoi pe un ton mai gutural: Tu ai fost făcută pentru satin și mătase, Christabel.

– Satinul și mătasea sunt scumpe, domnule, interveni Rosa.

În timp ce croitoreasa se încruntă la impertinența Rosei, Christabel spuse printre dinți:

– Iartă-mi camerista, dar este străină și își exprimă ferm opiniile.

Buzele lui Byrne se arcuiră în timp ce își întoarse privirea albastră și tulburătoare spre Rosa.

– Și de unde ești, domnișoară?

– Gibraltar.

Ea îi oferi răspunsul ca pe o medalie de onoare.

El spuse ceva într-o limbă străină, iar Rosa clipi nedumerită. Era prima dată când Christabel își vedea camerista uluită.

– Vorbiți spaniolă, domnule? întrebă Rosa.

– Puțin. Zâmbetul lui lingușitor le captivă pe amândouă. În afacerea mea, merită să știi câte puțin din alte limbi.

Rosa dădu aprobator din cap, deși încă părea precaută. Dar, când el vorbi mai mult spaniolă, ea îi aruncă un zâmbet rezervat. Totuși, răspunsul ei scurt trebuia să fi fost savuros, pentru că el izbucni în râs. După câteva secunde, începu și Rosa să râdă.

Apoi el spuse în engleză:

– Rosa, de ce nu-i arăți doamnei Watts unde o să facem probele pentru rochiile stăpânei tale? Lacheii doamnei așteaptă să aducă sulurile de material.

Înainte ca marchiza să o poată opri, Rosa se făcu nevăzută alături de croitoreasă. Christabel se întoarse încruntată spre Byrne.

– Am crezut că o să fie o consultare.

– Este și o probă. Vreau ca doamna Watts să se apuce numaidecât de rochiile tale. Este prioritatea ei numărul unu.

– Nu-mi permit!

– Ah, dar eu da. Iar cel mai rapid mod prin care oamenii pot să afle că ești amanta mea este să audă că ți-am cumpărat rochii scumpe.

Ea cumpăni preț de o clipă, sfâșiată între mândrie și pragmatism, pe măsură ce lacheii trecură prin vestibul spre salon, purtând suluri de muselină și mătase.

– Presupun că faci asta tot timpul, murmură ea.

El îi luă cuvintele drept o încuviințare.

– Din când în când. Deși, din fericire, soții amantelor mele plătesc, de obicei, pentru rochiile lor.

Ea își împinse bărbia în față.

– Atunci, eu o să te plătesc pentru ale mele mai târziu.

– Obțin un titlu de baron din toată povestea asta. Este o plată suficientă. Îi aruncă o privire piezișă. În plus, dacă te las să le plătești tu, probabil că o să cumperi cea mai grosolană stofă și o grămadă de rips și finet.

Pentru că era tot ce își putea permite.

– Sunt practice pentru viața la țară. Iar noi mergem la țară, nu-i așa?

– Crede-mă, nimeni în povestea asta nu o să se îmbrace în rips. Vreau să te văd în voal, în mătase și în muselină adevărată. Apoi se aplecă aproape de ea și îi șopti: Muselină foarte adevărată.

Ignorându-și bătaia învolburată a pulsului, ea spuse:

– Asta i-ai spus Rosei în spaniolă?

– I-am zis că-mi permit satin și mătase. Și că o să mă port frumos cu tine. Ochii îi străluceau amuzați. Mi-a spus că, dacă nu fac asta, o să mă servească la micul dejun cu părțile mele intime. La auzul suspinului lui Christabel, el chicoti. Pentru numele lui Dumnezeu, îți găsești servitorii pe câmpul de luptă? Îi testezi cu tras la țintă și mânuirea sabiei înainte să-i angajezi?

– Foarte amuzant. Rosa este văduva unui soldat. Asta a învățat-o să fie fioroasă.

– La fel ca stăpâna ei. El o trase deoparte ca să evite un lacheu care aducea un sul foarte de mare de satin roșu. Să-l ferească Dumnezeu pe sărmanul om care ar îndrăzni să vă atace pe voi două pe o alee întunecată! Riscă să fie împușcat în cap.

Ea pufni.

– Uneori, o femeie trebuie să se apere.

– Iar alteori, dulceața mea, ar trebui să-i permită unui bărbat să o apere.

– Atât timp cât bărbatul nu este același de care trebuie să se apere.

El schiță un zâmbet seducător.

– În acest caz, există modalități mai eficiente prin care să-l îngenunchezi, altele decât să tragi în el.

Ea se chinui să ignore subînțelesul senzual al flirtului lui ticălos.

– De parcă ai ști tu... Ai permis vreodată unei femei să te îngenuncheze?

– În pat, o fac tot timpul. O țintui cu o privire păcătoasă, apoi îi vorbi în șoaptă: Abia aștept să fiu în genunchi cu tine.

O imagine aprinsă cu el îngenuncheat între coapsele ei desfăcute i se ivi în minte, șocând-o.

– O să aștepți mult și bine, i-o întoarse ea, ca să se convingă pe sine la fel de mult ca pe el.

El doar râse. Câtă îndrăzneală! Chiar nu avea de gând să respecte înțelegerea lor? Sau pur și simplu nu putea să se abțină să nu seducă orice femeie îi ieșea în cale? Ei bine, cu ea nu avea să îi meargă. Refuza ca flirturile lui să o facă să își închipuie cum era el în pat. Ori să se întrebe dacă ar fi fost blând sau dur. Dacă ar lăsa-o cu un sentiment tulbure de insatisfacție, așa cum făcuse Philip întotdeauna...

Oh, Dumnezeule, cum putea să se gândească la asemenea lucruri când soțul ei abia fusese înmormântat? Byrne o trase din calea batalionului de lachei în cel mai apropiat salon. Privind în jur, zări un portret deasupra poliței, pe care îl adusese cu ea de la Rosevine. Făcu ochii mici.

– Tatăl tău?

– Cum ți-ai dat seama?

– Uniforma. El zâmbi. Și asemănarea. Ai ochii lui verzi și aprigi și bărbia încăpățânată.

– Mulțumesc, spuse ea încântată.

Majoritatea oamenilor spuneau că nu semăna deloc cu *papa*, pentru că el era înalt și slab, cu bucle castanii brăzdate de cenușiu, complet diferite de șuvițele ei lungi și negre.

– El știe despre planul tău?

El îl privi cu atenție.

– De unde să știe? Se luptă cu francezii chiar în clipa asta.

– Dar nu i-ai scris?

– Am crezut că este mai bine să nu-l deranjez.

– Și Prinny? Byrne ridică o sprânceană. Când a aflat că *bunul* tău a fost vândut, de ce nu l-a abordat pe tatăl tău?

Pentru că nu era timp. Într-o lună, Lord Stokely avea să își pună în aplicare amenințările dacă ea nu îl oprea. Ar fi fost nevoie de cel puțin o lună doar ca să ajungă la tatăl ei și să-l aducă înapoi în Anglia. Dar, dacă îi mărturisea acest lucru lui Byrne, s-ar fi ridicat și mai multe semne de întrebare în mintea lui și așa prea iscoditoare. Așa că ridică din umeri.

– Presupun că Maiestatea Sa a crezut că este mai bine să mă ocup eu, din moment ce soțul meu a fost cel care a vândut bunul familiei mele.

Byrne îi aruncă o privire.

– Dacă tatăl tău ar ști de acest plan, ce părere ar avea?

Încercând să ignore ochii severi ai lui *papa* îndreptați asupra ei, își strânse mâinile și minți:

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Mă îndoiesc că ar fi de acord să-ți sacrifici reputația pentru „bunul de familie".

– Cu puțin noroc, nici nu o să audă de asta. Dar bineînțeles că va afla. Și nu, n-ar fi de acord.

Ea era soldățelul lui, Bel-Bel a lui... Nu și-ar fi dorit ca vreun bărbat să-i strice reputația. Dar la ce mai folosea reputația ei când a lui era pe punctul de a fi distrusă? Refuza să vadă cum Randall furtunosul era defăimat în ziare drept omul responsabil pentru cel mai mare scandal din istoria regalității. Ba, mai rău de atât, după cum subliniase prințul, dacă scrisorile nu erau recuperate, *papa* putea prea bine să fie spânzurat pentru trădare. Cum putea ea să riște așa ceva?

Papa nu ar fi trebuit să păstreze scrisorile acelea după ce i se ordonase să le distrugă. Dar, ca orice strateg militar, se gândise să se protejeze pe el – și pe familia lui – în cazul în care măsurile drastice pe care le luase în numele prințului se întorceau vreodată împotriva lui.

Și exact asta se întâmplase. Din cauza soțului ei, bărbatul în privința căruia tatăl ei o avertizase. Își dorea ca *papa* să-i fi interzis pur și simplu să se vadă cu Philip. Așa nu s-ar mai fi aflat în acea situație.

Oftă. Nu, ar fi găsit o cale să fugă. La vremea aceea, fusese iritată de nenumăratele interdicții impuse de *papa*. Nu conta că fuseseră menite să o protejeze. Ea își dorise lumină, aer, libertate. Le găsise în Philip, un gentleman ofițer prea fermecător și nerăbdător pentru o femeie fără experiență. Ce proastă și naivă fusese!

– Domnule Byrne? Milady? se auzi o voce din vestibul.

Recunoscătoare să fie întreruptă din gândurile ei, ieși din salon alături de Byrne și o găsi pe doamna Watts.

– Acum suntem pregătiți pentru probele Excelenței Sale.

De îndată ce intrară în salonaș, croitoreasa o alungă pe Rosa cu scuza că nu mai era loc pentru servitoare. Dar, după ce femeia ieși, doamna Watts le explică pe un ton confidențial:

– Consider că servitoarele doar ne încurcă. Cel mai bine este să-i lăsăm pe experți să se ocupe de haine, nu credeți?

– Desigur, răspunse Christabel, consternată de pretențiile trufașe ale croitoresei.

Dar, după ce croitoreasa scoase un catalog cu ultimele modele în vogă pentru a le examina, deveni clar că expertul la care se referea era Byrne.

În timp ce doamna Watts lua notițe, el răsfoi catalogul, rostindu-și ordinele mai repede decât putea să le scrie croitoreasa.

– O să aibă nevoie de cel puțin cinci cămășuțe, șapte rochii de seară, trei costume de călărie, unsprezece rochii de zi cu pelerine sau sacouri asortate...

– Sunt prea multe, protestă Christabel.

– O să stăm la țară o săptămână. Coborând mâna și lăsând-o să se odihnească exact deasupra șoldurilor ei, el adaugă: Am de gând să te îmbrac și să te dezbrac de rochii de multe ori.

În timp ce croitoreasa își coborî privirea discretă, Christabel se încruntă la el. Îi plăcea prea mult rolul de iubit.

Lăsându-și mâna pe mijlocul ei, Byrne continuă:

– O să aibă nevoie de jupoane noi – de preferat, din mătase –, de câteva cămăși de noapte din țesături foarte fine și de halate.

– Și de șaluri, adăugă Christabel.

– Fără șaluri. Byrne își îndreptă privirea spre sânii ei. O femeie ar trebui să se laude cu... bunurile ei.

Obrajii îi luară foc, în ciuda eforturilor de a se controla.

– Atunci poate că ar trebui să mă lipsesc cu totul de rochii, spuse ea dulce.

Ochii lui străluciră.

– O idee excelentă. O să rămânem în camera mea toată perioada.

Naiba să-l ia! Ea își împinse bărbia în față, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

– Am nevoie de șaluri. Altfel, răcesc.

– O să-ți țin eu de cald, nu-ți face griji.

– Byrne, începu ea exasperată.

– Oh, bine! Se întoarse spre doamna Watts. Și un șal.

– Trei șaluri, spuse Christabel.

– Un șal, o contrazise el. Din mătase. Când ea se încruntă, adăugă: Dacă vrei mai multe, atunci trebuie să ți le plătești singură.

Știa prea bine că ea nu putea să își permită asemenea lucruri.

– Atunci, pur și simplu o să le folosesc pe cele vechi.

– Din lână, fără îndoială.

– Da, dacă vrei să știi.

El gemu.

– Bine. Trei șaluri de mătase. Privirea ei triumfătoare îl făcu să adauge: Dar să nu crezi că o să te las să te înfășori ca o mumie după ce m-am chinuit atât să-ți cumpăr haine care să-ți pună în evidență șarmul. Apoi el coborî vocea într-un murmur discret: Ori îți joci rolul, ori nu. Oricum, Stokely o să fie destul de suspicios.

Ea rămase pe gânduri. Byrne avea dreptate.

– Foarte bine, presupun că un șal este de ajuns.

În următoarea oră, fu ocupată să aleagă dintr-o colecție năucitoare de țesături, modele și culori. Țesăturile erau cele mai rafinate pe care le văzuse sau le atinsese vreodată. Nu îi păsase niciodată prea mult de haine, dar nu avusese rochii făcute din asemenea materiale – mătăsuri care îți curgeau din mână ca apa, museline atât de fine și de delicate, încât îți era teamă să nu le rupi dintr-o singură atingere. Ca locotenent, Philip nu își permisese așa ceva. Apoi, odată cu moșia, moștenise un munte de datorii, pe care îl înălțase tot mai mult în fiecare an.

Dar era clar că Byrne și le permitea. Ori era nebun. Asta ar fi explicat alegerile scandalos de îndrăznețe – nuanțe de roșu strălucitor, de albastru vibrant și de verde dramatic. Nu își dădea seama că ea nu era una dintre uluitoarele lui doamne din lumea bună, care puteau să poarte cu ușurință haine ce atrăgeau atenția asupra lor?

Când Christabel se împotrivi, el îi spuse:

– Crede-mă, o să ți se potrivească perfect.

– Am crezut că rozul și cremul sunt la modă.

Culorile pe care Philip le preferase mereu pentru ea.

– Pentru tinerele care își fac debutul în societate, nu pentru o femeie matură. Și, cu siguranță, nu pentru tine.

Când doamna Watts ridică spre ea anumite țesături din care el să aleagă, Christabel văzu în oglindă la ce se referea. Până și ea putea să observe că satinul trandafiriu îi făcea obrajii să strălucească, iar crepul verde îi lumina privirea. Arătase dintotdeauna mai degrabă

ștearsă în rochiile ei roz. Faptul că el avusese dreptate o contrarie într-un mod straniu.

– Se pare că știi foarte multe despre hainele femeilor.

Zâmbetul lui stilat trezi ceva fierbinte în pântecul ei.

– Știu ce-mi place. Coborî privirea spre gura ei. Și ce anume îl face pe un bărbat să dorească o femeie.

Fu cuprinsă de un fior savuros. Blestemat fie ticălosul! Știa exact ce anume făcea ca o femeie să își dorească un bărbat. El și zâmbetele lui, darurile extravagante și vocea poruncitoare... toate menite să arunce pulsul unei femei într-o cursă înnebunitoare și să îi topească toată împotrivirea. Ei bine, ei nu avea să îi facă așa ceva. Nu, nicidecum. Mai îngăduise o dată ca lingușelile și flirturile unui bărbat să o ademenească într-o căsnicie nechibzuită; nu avea de gând să se lase atrasă într-o legătură interzisă cu un diavol care punea propriul câștig deasupra conștiinței. Dacă avea o conștiință. De îndată ce aleseră rochiile, doamna Watts își scoase centimetrul.

– Dacă vreți să veniți aici, milady... Doamna Watts o conduse într-un colț al încăperii, unde fusese amenajat un podium micuț. Urcați-vă aici, vă rog! Și mă iertați, dar trebuie să vă scoateți rochia ca să iau măsurile corsetului.

– Bineînțeles. În vreme ce urcă treptele mici, aruncă o privire nerăbdătoare spre Byrne, care îi răspunse așezându-se în fotoliul ei preferat. Byrne! Nu poți să te uiți.

– De ce nu? Diavolul avu tupeul să zâmbească. Nu este nimic din ce să nu fi văzut înainte.

Își lua rolul mult prea în serios și o știa.

– Iar din acest motiv nu trebuie să te uiți acum, insistă ea.

– Ah, dar trebuie să mă asigur că totul se face conform cerințelor mele.

El aruncă o privire spre croitoreasă.

– Nu vă faceți griji pentru mine.

Obrajii rotunzi ai doamnei Watts se colorară într-un trandafiriu strălucitor, dar femeia schiță spre el o încuviințare discretă din cap. Iată ce cumpăra extravaganța lui Byrne – supunerea croitoreselor și a servitorilor. Christabel se hotărî să îl lase să se uite cum i se luau măsurile. Nu putea să se certe cu el nestingherită în fața croitoresei. În plus, el plătea rochiile. Bănuia că avea dreptul să aibă un cuvânt de spus în toată povestea. Dar extravaganța lui nu putea să o cumpere pe ea. Iar el avea să afle asta cât de curând. Prefăcându-se că nu îi păsa câtuși de puțin dacă o vedea pe jumătate dezbrăcată, îl privi

de sus, în vreme ce croitoreasa o ajută să își scoată rochia. Totuși, să îl privească se dovedi a fi o greșeală, căci, de îndată ce rămase numai în corset și cămășuță, mândria îi impuse să urmărească felul în care privirea lui hoinărea pe unde poftea. Avu nevoie de toată puterea de care era în stare ca să își reprime îmbujorarea. Nici un bărbat nu se mai uitase vreodată așa la ea. Nici măcar Philip nu-și făcuse vreodată timp s-o privească. Soldat viguros, obișnuia să i se alăture iute în pat și la fel de iute se retrăgea în patul lui după ce termina.

Cumva, bănuia că iute nu era un cuvânt potrivit în cazul domnului Byrne. În timp ce doamna Watts îi luă măsurătorile și le scrise în carnețelul ei, își făcu și el câteva măsurători proprii. Privirea îi zăbovi pe sânii ei cu un interes neliniștitor, apoi îi studie talia subțire și șoldurile ample. După ce își termină examinarea amănunțită, privirea lui înflăcărată îi examină în voie trupul și se fixă pe chipul ei.

Iar în ochii lui ea zări adevărul pe care nici măcar nu se deranja să îl ascundă. Nimic nu avea să îl oprească până ce nu o vedea în patul lui, indiferent de înțelegerea lor.

Blestemă fiorul neînfrânat care îi traversă șira spinării. Ce obrăznicie! Ei bine, avea să îi vină de hac. Se întoarse spre croitoreasă cu un zâmbet dulce.

– Sper că prietenul meu nu v-a stânjenit prea mult cu farsele lui. Uneori, poate să fie peste măsură de scandalos. N-aș fi surprinsă dacă, după ce alege toate aceste rochii, se răzgândește și refuză să plătească.

Doamna Watts abia dacă se încruntă ușor.

Ba, mai rău, Byrne pur și simplu chicoti.

– Doamna Watts a avut de-a face cu mine destul de des, dulceața mea, ca să știe că-mi plătesc facturile cu o regularitate admirabilă.

Christabel se încruntă la el. Și astfel se risipi încercarea de a-l face de rușine pentru a-l determina să se poarte cuviincios. Fără să îi ia în seamă încruntarea, el își îndreptă atenția spre croitoreasă.

– Apropo de plată, sunt dispus să plătesc mai mult pentru ca rochiile să fie gata în trei zile.

Doamna Watts îl privi cu o licărire vicleană în ochi.

– Suma va fi mult mai mare.

– Oricât ar fi.

Femeia zâmbi larg.

– Prea bine, domnule. Apoi descheie cămășuța lui Christabel și o trase în jos, formând o linie chiar deasupra sânilor ei. Milady, pentru rochiile de seară, acesta este un decolteu acceptabil?

– Nu, interveni Byrne înainte să poată răspunde Christabel.

Doamna Watts se întoarse spre el ca un cățel care urmărea săriturile unei mingi. Trase cămășuța un pic mai jos.

– Aici?

– Mai jos, continuă el.

În vreme ce Christabel clocotea, doamna Watts o mai coborî o jumătate de centimetru.

– Aici?

– Mai jos.

– Poate că ar trebui pur și simplu să stau cu sânii pe afară și să-i servesc pe o tavă, murmură Christabel. În vreme ce croitoreasa tuși ca să-și înăbușe râsul, Byrne ridică o sprânceană.

– Chiar dacă sună interesant, dulceața mea, atunci când suntem în public, ai face bine să-i păstrezi în rochie.

– *În* rochie, repetă ea apăsat.

Doamna Watts continuă să țină cămășuța, cu privirea ațintită spre el.

– Domnule? Acum este bine sau nu?

El își mută privirea de la croitoreasă la Christabel cea încruntată și înapoi la croitoreasă.

– Bănuiesc că este în regulă pentru moment. O să vedem cum arată rochiile când sunt gata.

Cu o încuviințare din cap, doamna Watts își termină măsurătorile.

– Asta-i tot, domnule?

– Nu. Are nevoie de ceva de purtat pentru următoarele câteva zile, așa că, dacă ați putea să-i modificați una dintre rochiile vechi, ceva ce a purtat înainte să intre în doliu...

– Nu poate, interveni Christabel. Mi-am vopsit toate rochiile vechi în negru.

– Pe toate?

Ea își scoase bărbia în față.

– Da.

– Fir-ar să fie! Asta explică de ce insiști să le porți. Se întoarse spre croitoreasă. Ați putea să-i faceți rochiile de doliu mai puțin... severe? Iar una dintre ele să fie gata dimineață?

– Desigur, domnule.

El se ridică și se îndreptă spre ușă.

– O să-i chem camerista ca să le aducă.

Când deschise ușa, Rosa aproape că se prăbuși în încăpere. Christabel dădu ochii peste cap. Rosa nu pleca niciodată de bunăvoie când era vorba de bârfă.

– Iertați-mă, domnule, rosti Rosa, tocmai veneam să-i spun doamnei...

– E în regulă, Rosa, o întrerupse el. Te duci să ne aduci cele mai frumoase rochii de doliu ale stăpânei tale, te rog?

– Dar toate sunt urâte, *señor*.

– Ce surpriză, spuse el sec. Prea bine, atunci ia-o pe doamna Watts cu tine. Ea poate să își dea seama care dintre ele sunt cele mai potrivite pentru a fi modificate.

Rosa și doamna Watts plecară, iar Byrne închise ușa. Abia atunci își dădu seama că rămaseră singuri. Și că ea era îmbrăcată în cel mai scandalos mod.

El păru să-și dea seama de același lucru, căci privirea lui își luă niște libertăți revoltătoare, în timp ce îi cercetă silueta acoperită sumar.

Spre disperarea ei, pulsul îi tresări drept răspuns.

– Pentru numele lui Dumnezeu, du-te să-ți vezi caii sau fă altceva! Putem să terminăm fără tine. Hai, pleacă și lasă-ne în pace!

– Și să te las să te îmbraci ca o călugăriță? Nu prea cred.

Presupunerea lui nonșalantă, că toată mascarada aceea îi dădea dreptul să îi spună ce anume să poarte, o frustra.

– Trebuie să te avertizez că, dacă îți permit flirtul acesta scandalos în public, nu o să-l accept în privat. Ba, mai mult, minți ea, am de gând să menționez purtarea ta îngrozitoare față de mine în nota mea scrisă către Maiestatea Sa. Iar când tatăl tău o să audă...

– Ce-ai spus?

El încremeni brusc, iar ochii îi deveniră învolburați ca o furtună iscată din senin. Christabel își aminti prea târziu că Byrne avea motive întemeiate să nu-l placă pe tatăl lui.

– Am spus că o să fac o notă pentru...

– Nu, ai spus că Maiestatea Sa este tatăl meu. El urcă rapid treptele podiumului și o țintui în vârf. Dacă vrei să te dai drept amanta mea, Lady Haversham, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi despre mine. În primul rând, Maiestatea Sa nu este tatăl meu.

Ea clipi nedumerită.

– Dar am crezut...

– El m-a făcut, da, indiferent ce a susținut nemernicul în public. Dar există o mare diferență între a produce sămânță și a fi tată. Doar

o singură persoană m-a crescut, iar ea este singura care contează. Nebunul ăla de la Carlton House n-are nici o legătură cu asta, așa că nu dau nici două cepe degerate pe ce îi spui tu! O lipi de perete și se uită încruntat la ea. Și încă un lucru – nu reacționez bine la amenințări. Fac exact ceea ce am fost avertizat să nu fac. Și dacă ai impresia că flirturile mele erau scandaloase înainte...

Luând-o prin surprindere, îi prinse bărbia într-o strânsoare hotărâtă și își apăsă gura pe a ei. Sărutul era aspru. Poruncitor. Și foarte-foarte adânc. Cu o neobrăzare provocatoare, îi acoperi gura cu a lui, de parcă avea tot dreptul să o facă. Dar, când încercă să își facă sărutul mai intim, ea își îndepărtă gura de a lui.

– Ce crezi că faci? întrebă ea, chinuindu-se să-și ignore bătăile prostești ale inimii și fiorii deplorabili din pântec.

Privirea lui fierbinte o ardea peste tot pe unde trecea.

– Îmi sărut așa-zisa amantă.

– Încetează! Ea aruncă pe furiș o privire spre ușă. Ne-ar putea vedea servitorii.

– Bun. Servitorii sunt niște bârfitori notorii, așa că hai să le oferim un spectacol de neuitat!

Și o sărută din nou. Doar că de astă-dată reuși să-i invadeze gura cu limba, erotic, posesiv. Iar ea nu îl opri, la naiba!

Ba mai rău, îi plăcu. Încercă să nu compare sărutul lui lent, îmbietor cu cele stângace, nerăbdătoare ale lui Philip, dar era greu să ignore diferența. Săruturile soțului ei fuseseră întotdeauna un preludiu scurt pentru o tăvăleală rapidă. Cel al lui Byrne era fierbinte, năvalnic și amețitor. Se hrăni cu gura ei ca și cum ar fi așteptat o viață întreagă să o guste. Senzația o ameți. Mâna lui îi coborî de-a lungul gâtului, iar ea aștepta, pe culmile dezamăgirii, să o prindă de sân și să strângă tare, așa cum făcuse dintotdeauna Philip.

În schimb, Byrne își puse mâna pe gâtul ei, o mângâie cu degetul mare, în sus și în jos, înainte și înapoi, ca să imite dezmierdările fierbinți ale limbii printre buzele ei.

Oh, Doamne sfinte! Îi lua tot aerul din piept, lucru care putea să explice de ce genunchii o lăsau și mintea îi devenea neputincioasă. Fără să se grăbească, el insistă, cercetă, mângâie... făcu dragoste cu gura ei.

Dar numai cu gura ei. Cât de interesant!

Deși își așezase cealaltă mână pe mijlocul ei, doar o mângâie sub sâni. Nu îi apucă neîndemânatic sânii, nici nu-i bägă mâna între

picioare, nici nu o strânse de fund, toate lucrurile pe care Philip le-ar fi făcut la câteva secunde după ce începea să o sărute.

Iar deosebita reținere a lui Byrne avu cel mai ciudat efect asupra ei. Se simți neliniștită și nesatisfăcută. Se trezi că își dorește să îi simtă mâna pe sân. Dumnezeule, era o ușuratică! Își îndepărtă buzele de ale lui, căută să-și recapete suflul și... să se liniștească. Să se elibereze de căldura lichidă cu care o hrănea la fiecare apăsare și mai nouă, și mai cutezătoare în gura ei.

– Gata, reuși ea cumva să șoptească. Ți-ai demonstrat punctul de vedere.

Răsuflarea lui îi încălzi obrazul.

– Punctul de vedere?

El se întoarse și o mușcă ușor de ureche. Oh, ce efect avu asupra ei! Crezu că își pierde controlul. Abia mai putea să gândească, cu atât mai puțin să răspundă.

– Că, dacă te amenință, nu o să eziți să-ți permiți anumite libertăți.

– Ah, afirmația aceea.

Îi prinse urechea între dinți, apoi apăsă un sărut cu gura deschisă pe gâtul ei.

– Deci poți... să te oprești acum. Ți-am înțeles punctul de vedere.

– Iar eu l-am înțeles pe al tău... că nu te deranjează să-mi permit anumite libertăți.

Adevărul spuselor lui nu le făcu mai puțin insultătoare. Ea se retrase brusc.

– N-am spus asta.

– N-a fost nevoie să o spui. Zâmbetul lui de bărbat arogant îi stârni furia, mai ales când el continuă cu o mângâiere chinuitoare și posesivă de sub sâni spre șold. Îndrăznesc să spun că, dacă te-aș duce în pat acum, nu te-ai împotrivi.

Presupunerea lui arogantă o făcu să-și iasă din fire. Coborî, îl apucă de părțile intime și strânse atât cât să-l avertizeze.

– Nici eu nu reacționez bine la amenințări, irlandez destrăbălat ce ești! Am făcut o înțelegere. Ai fost de acord cu condițiile, care nu includeau sărutări sau alte gesturi. Deci, dacă mai încerci vreodată...

– Ce o să faci? O să mă schilodești?

În vocea lui se simțea doar sarcasmul. Ea clipi nedumerită. Majoritatea bărbaților se retrăgeau când se confruntau cu amenințări corporale grave. Dar, firește, Byrne nu era ca majoritatea bărbaților, după cum o demonstra mădularul lui, care devenea tot mai tare, mai

gros și mai greu în mâna ei. Nici trăsăturile lui sculpturale nu arătară vreo urmă de îngrijorare pentru poziția lui riscantă.

De fapt, se aplecă mai mult, împingându-și mădularul în mâna ei.

– Dă-i drumul! Te provoc. Privirea i se transformă într-un oțel strălucitor, iar glasul îi deveni o șoaptă amenințătoare. Să vedem cât de departe mergi.

Lui Christabel i se uscă gura. Doamne sfinte, ce trebuia să facă acum?

O salvară ușa care se deschise și croitoreasa care spuse cu voioșie:

– Cred că am găsit două rochii care o să... Oh, Doamne! Î-îmi pare rău, revin.

– Nu, stați, spuse Christabel, recunoscătoare că Byrne era cu spatele la ușă.

Îi eliberă zona intimă și dădu să-și retragă mâna, dar el o prinse. Când ridică brusc privirea, îi spuse printre dinți:

– Data viitoare când îmi atingi mădularul, ai face bine să se întâmple în condiții mult mai plăcute. Ne-am înțeles?

Numai după aceea îi dădu drumul. Când se întoarse cu fața spre croitoreasă și spre Rosa, de parcă nu se întâmplase nimic, Christabel se abținu cu greu să nu arunce cu ceva în el. Urma să aibă parte de o mare surpriză dacă se gândea că îi mai atingea vreodată mădularul așa. Tocmai îi amintise ce diavol primejdios se ascundea sub fațada senină și fermecătoare. Iar ea nu voia nici în ruptul capului să împartă vreodată patul cu acel bărbat.

Capitolul 4

Am învățat de timpuriu să-mi păstrez secretele. Un bărbat ți le va păstra cu sfințenie atât timp cât împarte patul cu tine, dar, de îndată ce te îndepărtează, se risipește toată loialitatea lui.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Femeia chiar îl amenințase că îl castrează! Clătinând din cap, Gavin se așeză pe un scaun ca să se uite cum doamna Watts însemna una dintre monstruozitățile negre ale lui Christabel pentru

a o modifica. Ea se prefăcu că îl ignoră. Femeiușca era o adevărată operă de artă. Într-o clipă răspunse la sărutul lui cu tot entuziasmul unei dame de companie, iar în secunda imediat următoare își pierdu tot cumpătul fioros.

Înfuriase nenumărate amante, dar nici una nu îndrăznise vreodată să-l prindă de mădular și să jure că îl castrează. Chiar și cele mai îndrăznețe știau să nu trebuiau să își încerce norocul cu el. Dar nu și colonelul Christabel, oh, nu! Ea își făcuse un obicei din a-și încerca norocul. Iar de fiecare dată când o făcea, doar îi înflăcăra și mai mult dorința. Dacă avea să continue așa, el urma să se plimbe cât de curând cu o prăjină cât toate zilele în pantaloni.

„Ai grijă, Gavin! Sunt lucruri mai importante în joc decât o femeie, indiferent cât este de frumoasă!"

– Să strângeți și corsetul, doamnă Watts! strigă el, descărcându-și frustrarea enervând-o pe Christabel. Să-l faceți frumos și strâmt.

– Încerc, domnule, dar o să dureze ceva timp. Croiala mă împiedică să dublez materialul. Cusăturile ar fi prea tari.

– Exact cum este capul domnului Byrne, murmură Christabel.

Gavin așteptă ca ea să se uite la el așteptând un răspuns, apoi spuse:

– Nu capul meu este tare acum, iubito.

Cu obrajii în flăcări, ea își întoarse brusc privirea de la el. Bun. Să se simtă incomod măcar o dată. Fiindcă erecția lui era al naibii de incomodă. Ar fi trebuit să încerce să-i descopere secretele în loc să insiste pe plăcerea pură de a o săruta.

Dar femeia se pricepea de minune să sărute, indiferent dacă o știa sau nu. Nu existase nici unul dintre trucurile acelea sfioase femeiești cu care îl obișnuiseră amantele lui – nici un aer de inocență artificială, de falsă timiditate sau de decență prefăcută, toate menite să-i stimuleze papilele istovite, chiar dacă, de obicei, reușeau doar să-l irite. Chiar dacă oamenii nu erau cinstiți în altă parte, trebuiau să fie măcar în pat. Ca săruturile lui Christabel. În sinceritatea lor, fuseseră mai erotice decât cele ale oricărei curtezane sofisticate. Avusese gust de coacăze și de scorțișoară, ca o budincă de Crăciun, dulce, caldă și generoasă. Nu se asemăna deloc cu gurile parfumate ale femeilor versate din lumea bună, care ofereau atât cât să obțină ce voiau – o hârjoneală plăcută cu un bărbat care să nu se amestece în căsnicia lor și care să nu se aștepte la altceva decât la plăcere.

Christabel nu voia o hârjoneală plăcută de la el. Și nici nu era dispusă să cumpere cu sărutări ceea ce-și dorea. Iar faptul că reacționase

totuși la sărutul lui cu o asemenea înflăcărare îl ameți întru totul. Îl făcuse să își dorească mai mult. Mai mult de atât. Și cât mai curând.

Abia aștepta să-i desfacă părul prins în coafura demodată, să și-l înfășoare în jurul mâinii și să-l simtă cum i se rostogolește peste piept, peste abdomen și peste membru.

– Domnule Byrne! strigă o voce ascuțită.

Fu din nou atent. La naiba, iarăși! Ridică privirea și descoperi că doamna Watts începu să descheie rochia însemnată ca să o dea jos.

Iar Christabel se uita urât la el.

– Dacă nu te deranjează...

– Nu mă deranjează.

Nici în ruptul capului nu avea să o lase pe femeiușcă să-l dea afară acum. Cu cât o tulbura mai tare, cu atât era mai probabil ca ei să-i scape o informație importantă.

– Te-am văzut deja în corset, dulceața mea.

Ea opri mâna doamnei Watts.

– Dar tot prefer să am intimitate.

– Iar eu tot prefer să mă uit. Îi făcu semn doamnei Watts să continue, apoi adăugă: În plus, cămășuța ta și corsetul ăla lung sunt atât de formale și de decente, încât ai putea la fel de bine să porți o platoșă.

Ea se arătă sceptică, așa cum trebuia să pară. O fi fost o platoșă, dar îi sublinia silueta atât de ademenitor, încât lui Gavin îi bubui sângele în tâmple când doamna Watts trase rochia de pe ea. Încă era uimit să găsească asemenea forme voluptuoase ascunse sub materialul voluminos al hainelor de doliu. Îi plăceau femeile cu ceva carne pe ele, iar ea era construită de parcă fusese făcută pentru el, cu sâni proeminenți, șolduri pline și un pântec rubensian, care aminteau de tabloul cu Venus ieșind din mare. Poate că era scundă, dar nu putea să se plângă de absența formelor. Își dorea la nebunie să le atingă, să guste fiecare centimetru din carnea aceea teribil de ispititoare.

Păcat că fu nevoită să-și îmbrace din nou rochia aceea urâtă. Și ea păru să fie de aceeași părere, pentru că, după ce se îmbrăcă, în timp ce el discuta cu doamna Watts câteva detalii finale, observă că văduva își trecu încet mâna peste satinul trandafiriu care urma să fie transformat într-o rochie de seară. El se apropie de doamna Watts și coborî vocea.

– Cât ar costa ca rochia trandafirie să fie terminată în timp util, astfel încât să o poarte mâine-seară?

Croitoreasa îi urmări privirea, apoi rosti suma exorbitantă.

– S-a făcut.

Nu avea de-a face cu vreo dorință subită de a o mulțumi pe Christabel, își spuse el. Era doar încă o tactică prin care să o țină sub control.

– Doamna dumneavoastră o să aibă nevoie de o pelerină asortată...

– Tot compleul. Tot ce este nevoie.

Cu un zâmbet larg și aprobator, doamna Watts se grăbi să-și strângă lucrurile. Câtă vreme ea se agită de colo-colo, Gavin i se alătură lui Christabel.

– Doamna Watts lucrează cu o modistă și un cizmar care se vor asigura că ai bonete, pălării, pantofi și alte zorzoane asortate. Cât despre săculeți...

– Săculeții mei vor fi de ajuns. N-am nevoie de toate astea.

Cu un suspin, ea își luă privirea de la satin ca un pelerin care se întoarce cu spatele la ispită.

Îi aminti de copilăria lui, când privise zadarnic cum mama lui își întorcea privirea de la rochiile frumoase din vitrine, pe care nu și le putea permite, din cauza lui Prinny. Și pe care nici el nu-și permitea să i le cumpere.

– Da, dar vrei toate astea, nu-i așa?

Ea își ridică ochii mari spre el.

– Nu contează ce vreau eu. Și așa ai cheltuit deja prea mult.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta!

Trăsăturile ei se înăsprir.

– O să aștepți ceva la schimb.

– Da, mă aștept să porți rochiile, răspunse el.

– Știi la ce mă refer. Iar rochiile nu făceau parte din înțelegerea noastră.

El se încruntă. Nu îi surâdea ideea că se simțea obligată să-i accepte avansurile doar pentru că îi cumpărase câteva haine. Semăna prea mult cu relația dintre o femeie ușoară și clientul ei. Iar Christabel, ca și mama lui, nu era o femeie ușoară.

– Gândește-te la asta ca la un mod de a mă achita de partea mea în situația de față.

– Chiar așa e?

– Nu. Dar dacă asta te face să te simți mai bine...

– M-aș simți mai bine dacă n-ai cheltui pentru mine atât de mulți bani pe care nu-i pot restitui fără să... fără să...

– Împarți patul cu mine?

Ea își împinse bărbia în față.

– Da.

– Sunt două lucruri care nu au nici o legătură unul cu celălalt. Dacă trebuie să-l conving pe Stokely să te invite la petrecere, trebuie să te îmbraci bine. Răsplata mea a fost deja stabilită; toate acestea pur și simplu fac parte din planul prin care o să-mi obțin titlul de baron.

Ea îl privi sceptică.

Exasperarea lui spori.

– Gândește-te că, dacă n-aș cheltui bani pe haine pentru tine, i-aș da pe femei ușoare, vin și distracție. Prin cumpărarea rochiilor, mă salvezi de la alte preocupări păcătoase. El își reprimă un zâmbet. Și știu cât de dornice sunt femeile respectabile când vine vorba de salvat bărbați de la păcat.

– Nu și femeia asta respectabilă. O încruntare discretă și tristă îi întunecă fruntea netedă. Ultima dată când am încercat să salvez un bărbat, am eșuat spectaculos. N-am de gând să încerc din nou.

Haversham, fără îndoială. De ce cinismul ei îl enerva? El era la fel de cinic, dacă nu chiar mai mult. Ea ridică un săculeț oribil și un șal pe care îl așezase pe un scaun din apropiere.

– Mergem la plimbare sau nu?

El îi privi suspicios săculețul.

– Depinde. Înainte ca ea să-l oprească, i-l smulse și se uită înăuntru. Cu o sprânceană ridicată, scoase pistolul. Nu plec nicăieri atâta vreme cât ai la tine un pistol încărcat.

– Nu este încărcat, protestă ea.

– Atunci nu-ți este de nici un folos să-l iei cu tine. Îl îndesă în buzunarul de la haină, apoi îi oferi brațul.

– Mergem?

– Ia ascultă aici, este al meu!

– Și o să-l primești înapoi când ne întoarcem.

Ea încremeni.

– Deci chiar mergem la plimbare? Aseară, am crezut că ai spus asta doar ca să ascunzi ce urma să facem astăzi.

– În parte. Iversley și Draker știu situația adevărată dintre noi, dar i-am avertizat să nu le spună soțiilor lor. Așa că, firește, doamnele ar presupune ce e mai rău dacă ar auzi că-ți cumpăr rochii. Părea că ți-e bine la cină și n-am vrut să te simți ciudat.

Îl luă de braț, apoi îl lăsă să o conducă spre coridor, unde servitorii îi întinseră o oribilă bonetă neagră.

– Atunci n-ar fi trebuit să-mi săruți mâna și să-mi spui „dulceața mea" când ai plecat.

Avea dreptate. Dar fusese provocat de faptul că îi povestiseră despre copilăria lui cumplită trăită pe străzi. Își petrecuse viața adunând o avere considerabilă, dar nimeni nu putea să uite de unde plecase. Era vina lui Prinny, iar Gavin avea de gând să-l facă pe omul acela să plătească într-un fel sau altul.

– Ei bine, după cum spui, nu contează. O conduse afară și coborâră treptele spre cabrioleta lui. Ele nu se învârt în cercul lui Stokely, așa că nu o să ai ocazia să le vezi. Îi aruncă o privire piezișă. Dacă nu cumva ai de gând să-ți faci rapid intrarea în societate după ce se termină povestea asta.

– Nu. O să am deja destule probleme cu planul ăsta. De îndată ce-mi recuperez bunul, o să mă retrag la țară și nu o să mă mai fac niciodată văzută la Londra.

O ajută să se așeze pe banchetă, apoi urcă lângă ea.

– Urăști atât de mult orașul?

– De fapt, îmi place la oraș. Dar societatea mă înspăimântă.

– Și totuși, te lași la mila ei de dragul bunului de familie.

– N-am de ales.

El îndemnă caii să pornească într-un ritm alert.

– Apropo de bunul tău, știi unde ar putea să-l păstreze Stokely? Moșia lui este foarte mare.

Răspunsul ei putea să îi dea o idee mai clară despre ce Dumnezeu era vorba.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea calmă.

– Unde îl păstra tatăl tău?

– Într-o casetă de valori.

Deci obiectul era mic. Poate bijuterii? Dar cum puteau să-l afecteze pe Prinny?

– De unde știi că Stokely nu-l ține într-o casetă de valori sau chiar într-un seif?

– Nu știu. Dacă este așa, va trebui să găsesc o cale să le deschid. Ori să iau toată cutia cu mine. Sigur nu are mai mult de una. Ea se opri. Știi cum se sparg chestiile astea?

– Te asigur că pot sparg orice seif.

Deși, fără îndoială, nu avea să fie de acord cu metodele lui.

– Iar dacă bunul tău se afla într-o casetă de valori de la bun început, cum a reușit soțul tău să pună mâna pe el? Ori să afle despre el?

La tăcerea ei lungă, el îi văzu chipul cuprins de rușine.

– I-am spus eu. Îl surprinse uitându-se la ea și îi aruncă o privire sfidătoare. Înainte ca *papa* să plece ultima oară în Franța, mi-a dat cutia de valori. Mi-a explicat ce aveam de făcut cu conținutul ei dacă lui i se întâmpla ceva. După ce am adus caseta acasă, dacă nu i-aș fi spus lui Philip ce se afla în ea, nu i-ar fi fost zgândărită curiozitatea. M-a tot bătut la cap cu asta, întrebându-mă de ce nu aveam încredere în el. Era deja deranjat că *papa* nu-i spusese.

Un oftat ostenit îi scăpă printre buze.

– N-am suportat să-l văd atât de rănit. Philip fusese distant cu mine și m-am gândit că, dacă îi arăt câtă încredere am în el... Ea clătină din cap. Probabil ți se pare prostesc.

– În nici un caz.

Haversham fusese exact genul care să se joace cu sentimentele soției lui ca să obțină ce voia.

– Mie mi se pare prostesc, mai ales când știu că, în timp ce mă implora să-i spun secretele de familie, el alerga iute la Londra ca să...

Când ea se opri, el întrebă:

– Ce să facă?

Obrajii i se îmbujorară.

– Să joace la jocuri de noroc. Și... și alte lucruri.

„Alte lucruri." Gavin se chinui să-și amintească, dar nu putu să se gândească la nici un alt viciu de care să fi auzit că se apucase Haversham. Tărie? Din câte își amintea, Haversham se îmbuiba din coniacul lui Gavin când era la club. Totuși, dacă ea crescuse printre soldați, trebuia să fie obișnuită cu asta. O amantă? Nu, din câte auzise.

Indiferent despre ce era vorba, expresia crispată de pe chipul ei arăta clar că nu-și dorea să continue discuția. Foarte bine, urma să o facă să-i mărturisească totul mai târziu. În plus, nu era un lucru important în clipa aceea.

– I-ai dat cheia de la cutia de valori, nu-i așa?

– Nu, nu sunt chiar așa de proastă. Ea se încruntă. Dar intendentul lui știa cum să spargă asemenea lucruri. Era genul ăla de om...

Gavin își înăbuși un zâmbet.

– Ca mine, vrei să spui.

Când ea își dădu capul pe spate, vântul aproape că îi luă boneta cu boruri mari.

– Este nevoie de un anumit tip de ticălos pentru a sparge obiectele acestea.

– Într-adevăr.

Și de altul care să-și trădeze soția pentru o datorie la jocurile de noroc. Nu era de mirare că ea nu avea încredere în cartofori. Gavin începu să-și dorească să-i fi impus un alt fel de plată lui Lord Haversham.

– Deci n-a mărturisit niciodată ce a făcut?

În timp ce se avântară pe un drum lung și lat, ea își prinse panglicile bonetei.

– Nici nu m-am gândit că au dispărut până ce n-a fost prea târziu. După ce m-a chemat prințul și am vorbit, m-am dus imediat să verific conținutul casetei, numai ca să aflu că au dispărut.

El se întoarse brusc spre ea.

– Au dispărut?

– A dispărut, spuse ea în grabă. Conținutul.

– Ai spus că au dispărut.

Panica din ochii ei era de netăgăduit.

– Nu m-ai auzit bine.

– Ah...

„Nu m-ai auzit bine pe naiba!" O spusese de două ori. Așadar, existau mai multe bunuri. Un set întreg de bijuterii? Documente? Era mai logic să fie documente, în lumina interesului arătat de Prinny față de lucrurile acelea. Dar ce fel de documente?

– Așadar, unde mergem? întrebă ea vioaie.

El își înăbuși un chicot. Nu văzuse niciodată o schimbare mai evidentă de subiect. În ciuda atitudinii țâfnoase și a posturii agresive, în adâncul inimii ea era o persoană cinstită. Probabil că păstrarea acelui secret o ucidea.

Tocmai de aceea trebuia să o ajute să se destăinuiască la momentul potrivit. Sigur, dacă idiotul de Haversham reușise să o facă, putea și el. Pur și simplu, avea să o ducă în patul lui, acolo unde îi era locul. Nici o femeie nu putea să tacă multă vreme când era prinsă în intimitatea dormitorului.

– Byrne? întrebă fermecătoarea femeie. Unde mergem?

„În pat, sper."

– La Rotten Row, desigur. Întinse căpăstrul spre ea. De ce? Vrei să conduci?

Fața ei se lumină.

– Oh, aș putea?

Glumise, dar cum putea să se opună când ea arăta de parcă tocmai îi oferise cheile orașului?

– Știi cum se conduce o cabrioletă?

– Am condus un faeton. Nu poate să fie mai greu de atât.

– Un faeton? Și nu l-ai răsturnat?

– Nu, serios! Ea păru insultată. Te anunț că n-am răsturnat niciodată în viața mea o trăsură.

Ascunzându-și un rânjet, îi dădu frâiele.

– Atunci încearcă să n-o răstorni pe asta, da?

Ea făcu ochii mari, apoi afișă un zâmbet atât de încântător, încât lui nici măcar nu îi mai păsa că își punea caii în pericol.

– N-o răstorn, jur, spuse ea repede.

Luă frâiele cabrioletei de parcă fusese făcută pentru ea, controlând cu abilitate cei doi armăsari cenușii, liniștindu-i de îndată ce dădură semne de împotrivire.

– Îți place să conduci, nu-i așa? întrebă el.

– Singurul lucru pe care îl iubesc mai tare decât să conduc asemenea cai de trăsură este să mă plimb pe calul meu. La țară, fie călăresc, fie conduc trăsura sigură pe oriunde pot.

– Așa se explică de ce o faci atât de bine. N-am văzut niciodată o femeie – și puțini bărbați, că tot veni vorba – care să mâne atât de abil niște cai.

Cu ochi strălucitori, ea îi aruncă o privire.

– Unele dintre noi, femeile, au abilități și dincolo de dormitor, să știi.

El chicoti.

– Atunci trebui să te angajez ca vizitiu. Cu siguranță, mi s-ar duce vestea în oraș.

Ea lăsă capul pe spate și râse. Chicotelile acelea elegante nu erau pentru colonelul Christabel, oh, nu! Râsul ei din inimă, gutural răsuna în adâncurile lui. Iar când boneta ei zbură și căzu pe drum, râse și mai tare, obrajii ei frumoși îmbujorându-se de bucuria pură de a-și controla soarta într-o zi atât de plăcută.

Când se bucurase ultima dată de un lucru atât de simplu? Cu siguranță, nu de pe vremea când fusese copil. Înainte ca mama lui să fi epuizat toate încercările de a-l face pe Prinny să-i dea în continuare renta viageră. Înainte să se mute din casă în casă, fiecare mai mică decât ultima. Înainte ca incendiul să-l fi aruncat într-o lume rece la 12 ani ca să-și poarte singur de grijă. Alungând amintirile acelea întunecate, își așeză brațul pe spatele ei.

– Am observat că majordomul tău are un plasture pe ochi. De ce?

– A orbit când un glonț rătăcit i-a zdrobit obrazul.

– Sper că nu unul dintre gloanțele tale.

– Nu, chiar nu! Era în război. După ce a fost rănit, n-a mai putut să rămână în armată, așa că l-am angajat.

– Tu și Haversham? Sau doar tu?

Ea ridică din umeri.

– A fost în regimentul soțului meu. Nu puteam să-l las pe om pur și simplu să moară de foame, nu-i așa?

– Unii oameni ar fi putut.

Buzele i se strânseră într-o linie fioroasă.

– Nu apreciază cum trebuie sacrificiile pe care le fac soldații noștri ca să-i apere.

El o privi gânditor.

– Așadar, chiar îți găsești servitorii pe câmpul de luptă.

– Câțiva. Cinci, cred. Nu, șase. Mereu uit de bucătar, pentru că era deja bucătar cu mult înainte să fi servit în marină.

– Ai o adevărată gospodărie militară! Bănuiesc că ar trebui să fiu fericit că tu ai fost singura care m-a împușcat în ziua aceea.

Un zâmbet se jucă pe buzele ei.

– Ar trebui să le dau pistoale tuturor celor din personalul meu.

– Asta sună exact ca un lucru pe care l-ai face tu.

Și, destul de ciudat, acest lucru nu îi diminuă absolut deloc dorința pe care o simțea pentru ea. Christabel era un tonic tare după toate amantele lui sofisticate și glaciale. Se încruntă. Un lucru care se putea dovedi o problemă pentru planul lor. Aveau să creadă prietenii lui că-și schimbase peste noapte preferințele la capitolul amante? Sau aveau să suspecteze – ei și posibil Stokely – un motiv mai serios ascuns în spatele schimbării?

Poate că trebuia să testeze apele înainte să meargă mai departe. Ce zi era? Marți. Perfect. Lucrul la care se gândea avea avantajul de a-i arăta lui Christabel exact în ce se băga.

– Schimbare de plan, îi spuse el. Dă-mi frâiele!

Ea îl ascultă, chiar dacă expresia de pe chip îi trădă dezamăgirea.

– De ce? Unde mergem?

Coti la prima și se îndreptară spre Cheapside.

– Într-un loc în care poți să înveți direct cum să fii o amantă corespunzătoare.

– Ascultă, am fost de acord că...

– Nu în sensul acela. Crede-mă, când o să mă pregătesc să te seduc, o să știi! Acum mergem la o petrecere cu jocuri de cărți.

Ea păru uluită.

– Cum o să mă învețe asta să fiu o amantă corespunzătoare?

– O să vezi.

Capitolul 5

Ca amantă a unui conte, am fost martoră la multe evenimente scandaloase, dar nici unul atât de strigător la cer ca petrecerile secrete cu jocuri de cărți.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel era pregătită să-l strângă de gât pe Byrne. El refuza să spună vreun cuvânt despre locul spre care se îndreptau, indiferent cât de mult îl bătuse la cap cu întrebări.

Iar acel comentariu... „Când o să mă pregătesc să te seduc." Ha! Credea că avea să se arunce în patul lui în clipa în care decidea el că era pregătit? Chiar că era Byrne cel mândru! Era mai degrabă ca un prinț al păcatului, care încerca să corupă orice fustă.

Trebuia să se uite numai la modul în care mâna cabrioleta ca să se asigure că o atingea cât se putea de des. La început, îl crezuse doar un vizitiu neîndemânatic, dar devenise limpede, după felul în care caii lui puternici îi urmau fiecare comandă, că mișcările îi erau intenționate. Dacă ea aluneca mai departe pe banchetă, el cotea iute ca să o aducă înapoi spre el. Și de fiecare dată când o făcea, Christabel se minuna de mușchii tari ai coapselor lipite de ea când mânuia biciul cu iscusință. Când se opriră pe o alee în spatele unei case greu de descris din Cheapside, lui Christabel i se învolbură sângele în vene. În ciuda hotărârii de a-l ignora, el făcuse din atingerea lui o plăcere care dădea dependență.

Ceea ce chiar intenționase, desigur. Să o facă să-l vrea, să tânjească după el, să-l dorească. Nu avea să reușească, indiferent cât de mult încerca.

În timp ce o ajută să coboare, ea privi neliniștită pe alee. Părea mai degrabă un loc pentru întâlniri secrete decât pentru o petrecere de cărți. O mică ușă cu o bară de fier dădea spre o grădină cu pereți înalți, uimitor de luxuriantă pentru inima orașului.

Când el scoase o cheie ca să descuie ușa, bănuiala că se putea ca locul să-i aparțină începu să i se confirme. Asta până când o îndrumă pe aleea din grădină, pe intrarea din spate într-o bucătărie, unde apariția lui îi puse pe servitori pe jar.

– *Monsieur* Byrne! Ce surpriză încântătoare! exclamă un individ înalt și subțire, care purta o bonetă de bucătar și avea un accent franțuzesc apăsat. Dacă știam că veniți, îl trimiteam pe măcelar după o pulpă de miel.

Byrne râse.

– Nu rămânem la cină, Ramel. Și mă îndoiesc că stăpâna ta ar fi de acord.

Cu un pufnet, bucătarul coborî vocea.

– Canalia care este sus cu Lady Jenner nu apreciază mielul bun – pentru ei, fac doar *le boeuf*. O spuse ca și cum carnea de vită era nedemnă de el. Dar pentru dumneavoastră ar trebui să fie miel cu *petits oignons*...

– *Monsieur* Ramel! răsună ascuțit o voce de femeie dincolo de ușa bucătăriei. Unde e ceaiul pe care l-am cerut acum mai bine de zece minute?

Când femeia intră și dădu peste Byrne și Christabel, se opri brusc.

– Ce naiba cauți aici?

– Milady, zise bucătarul la repezeală, domnul Byrne a venit prin spate...

– Bună ziua, Eleanor, îi spuse Byrne femeii.

Chiar și Christabel auzise de aventura înflăcărată a lui Byrne cu contesa de Jenner. Așadar, aceea era celebra jucătoare de whist care câștiga și pierdea fără să clipească mii de lire la mesele de joc. Purta mereu asemenea rochii scumpe cu un decolteu scandalos de adânc? Bucătarul nu menționase că avea oaspeți? Dând la o parte șuvițele blonde, care îi curgeau șocant de libere pe umeri, Lady Jenner se încruntă spre Byrne.

– Nu poți să urci. Nu mă simt bine.

– Relaxează-te, știu totul despre jocurile tale de cărți de marți după-amiază.

Lady Jenner făcu ochii mici.

– Cine ți-a spus?

El își arcui o sprânceană.

Voluptuoasa femeie gemu.

– Îți jur, nu știu cum descoperi secretele tuturor. Dar nu se acceptă străinii, așa că, dacă ai venit să joci, trebuie să scapi de prietena ta.

– Am venit să ne uităm. Byrne își așează mâna pe spatele lui Christabel. Iar prietena mea nu este o străină. Este văduva lui Haversham.

Lady Jenner îi aruncă lui Christabel o privire distrugătoare.

– Tu ești marchiza de Haversham? Femeia care nu-și însoțea soțul în oraș pentru că, după cum spunea el, „îi este prea frică de înalta societate"?

Christabel se mânie.

– Poftim? Nu mi-a fost niciodată frică de nimic în...

– Da, interveni Byrne și strânse în semn de avertizare mijlocul lui Christabel. Exact aceeași femeie. După cum vezi, descrierea lui Haversham n-a fost pe deplin potrivită.

– Totuși, nu putem să fim siguri că nu o să bârfească.

– Garantez eu pentru discreția ei. Byrne cercetă încet bucătăria. Dar, dacă nu vrei să rămânem, aș putea oricând să-i menționez soțului tău în ce scop folosești casa de la oraș pe care ai moștenit-o de la familia ta.

– Să te ia naiba, Byrne! Ea se îmbufnă în stilul acela seducător pe care doar anumite femei puteau să-l afișeze. Prea bine, bănuiesc că dacă vreți doar să vă uitați...

– Asta e tot. Vreau ca Lady Haversham să vadă un joc excelent de whist și m-am gândit numaidecât la tine și la prietenii tăi.

Cuvintele lui părură să îmblânzească mânia femeii.

– Suntem cei mai buni.

– De asta suntem aici. O licărire diabolică se aprinse în ochii lui. Ca să evaluăm competiția de la petrecerea lui Stokely.

– Tu și Stokely n-o să câștigați miza pusă în joc anul ăsta, promit! O să vă facem viața amară. Ea își îndreptă privirea spre Christabel și îi studie oribila rochie neagră cu o neobrăzare care aducea aproape a ofensă. Dacă ai de gând să joci la Stokely, Lady Haversham, chiar sper că ești mai bună decât soțul tău.

Curiozitatea lui Christabel se aprinse.

– Ai jucat cărți cu Philip?

Râsul femeii o irită.

– Bineînțeles. Jucam cu el atunci când trebuia să ne umplem buzunarele după un joc pierdut. Groaznic jucător soțul tău!

Cu un alt râs strident, se întoarse și le făcu semn să o urmeze, lăsând-o pe Christabel să tremure cu o furie neputincioasă. Poate că Philip fusese groaznic la jocul de cărți, dar tot era o cruzime să tachinezi văduva unui bărbat cu acest lucru.

Dintr-odată, simți cum brațul lui Byrne îi mângâie liniștitor mijlocul.

– Nu-i da atenție lui Eleanor. Byrne o conduse pe urmele gazdei lor. Singurul lucru la care excelează, pe lângă jocurile de cărți, este să fie arțăgoasă.

Christabel își înăbuși un icnet la auzul cuvintelor lui directe.

– De aceea ai devenit amantul meu, dragă Byrne? observă Lady Jenner din fața lor pe un ton dulce și catifelat. Ea începu să urce o scară destul de îngustă. Pentru că ți-a plăcut să te culci cu o arțăgoasă?

– De aceea am devenit fostul tău amant, răspunse el. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau să-ți ascuți ghearele pe mine.

Lady Jenner ajunse în capul scărilor, unde îi aștepta. Surprinzând privirea șocată a lui Christabel, contesa păru că înțelege greșit reacția ei, căci spuse cu un zâmbet viclean:

– Înțeleg că Byrne nu ți-a spus că o s-o întâlnești pe una dintre amantele lui aici.

Christabel reuși să se liniștească.

– Fostele amante, vrei să spui.

Femeia ridică din umeri.

– Venim și plecăm. Are atât de multe! Un zâmbet răutăcios îi arcui buzele. De fapt, mai sunt două în după-amiaza asta.

Christabel se chinui să schițeze un zâmbet.

– În regulă. Atunci o să am șansa să-mi dau singură seama dacă sunt atât de obositoare și de proaste precum susține el.

Cuvintele șterseră zâmbetul de pe chipul lui Lady Jenner. Femeia se întoarse brusc și se îndreptă spre o sală slab luminată. În timp ce o urmară, Byrne murmură:

– Cred că Eleanor și-a găsit nașul.

Ea aruncă spre Byrne o privire îngrijorată.

– De asta suntem aici? Ca să vezi dacă mă descurc în preajma fostelor tale amante?

– Printre altele. Gândește-te la asta ca la un exemplu oarecum extrem pentru ceea ce se poate să vezi la petrecerea lui Stokely. Dacă faci față aici, te descurci oriunde. Vom urmări cum joacă whist și scandalul. Mâna lui îi mângâie ușor șira spinării. Iar noi o să le oferim jucătorilor de cărți ocazia de a se uita la noi.

– Să se uite la noi când facem ce anume?

El o sărută pe obraz, apoi șopti:

– Ne prefacem că suntem bărbat și amantă, firește. Deci, dacă aș fi în locul tău, mi-aș ține în frâu limba aia ascuțită. Privește, învață și ascultă. Și încearcă să nu pari șocată. Reacțiile tale sunt mult prea evidente.

Fu singurul avertisment înainte să-și facă intrarea într-un cadru dintre cele mai imorale.

Trei jucători se aflau în jurul unei mese de joc, în vreme ce Lady Jenner stătea pe o canapea trasă aproape, fiind al patrulea jucător. În salonul cam neîncăpător se mai aflau patru oaspeți, iar cei mai mulți dintre cei opt se purtau indecent.

O brunetă șleampătă, îmbrăcată într-o rochie de zi cu un decolteu adânc, stătea ghemuită într-un fotoliu lângă un bărbat cu nas ascuțit și păr rar, mâna ei frecându-i coapsele în timp ce el își studia atent cărțile. Un tânăr deosebit de frumos, cu mânecile suflecate, împărțea canapeaua cu Lady Jenner, ridicându-și brațul drept pe spate ca să-și treacă degetele prin părul ei desfăcut. Apoi, mai era o matroană cu păr cenușiu, care era atentă la cărți și la un bărbat cu o înfățișare înfricoșătoare, care purta o jachetă de uniformă descheiată și care se apleca peste umărul ei ca să o muște ușor de ureche.

Dar cea mai indecentă dintre toți era o femeie subțire, cu un păr blond-roșcat, care stătea chiar în poala unui bărbat corpolent, chicotind când el sorbi dintr-un pahar de coniac.

– Byrne! exclamă bărbatul corpolent când îl zări. Mă bucur să te văd aici. Se uită la Christabel. Cine este această ființă frumoasă?

Christabel încremeni, însă Byrne îi strânse mijlocul în semn de avertizare.

– Aceasta este Lady Haversham. O prietenă foarte bună.

Se părea că acela era codul pentru amantă, căci femeile schimbară între ele priviri cu înțeles, iar bărbații se alăturară bărbatului corpolent și se uitară lung la ea. Deși i se făcu silă, Christabel își impuse să schițeze un zâmbet în direcția lor.

Apoi Byrne făcu prezentările. Numele zburară pe lângă ea atât de repede, încât nu apucă să le rețină: Talbot, Markham, Bradley, Hungate, din nou Talbot...

Doi Talbot? Trebuia să fi înțeles greșit.

– A rămas doar un scaun, spuse contesa ca fapt divers, făcând un semn spre un fotoliu greu, aflat la mică distanță de masa de joc. Puteți să-l împărțiți.

– Bine.

Byrne trase fotoliul mai aproape de masă. Apoi, înainte ca ea să poată reacționa, se așeză și o trase la el în poală.

Ea încremeni. Nu mai stătuse niciodată în viața ei în poala unui bărbat, nici măcar a lui Philip. Era cel mai intim lucru pe care și-l putea închipui, cu excepția activităților rezervate pentru dormitor.

Șocată, își întoarse privirea spre Byrne, doar ca să vadă cum o urmărește cu un zâmbet obraznic.

Intenționat, el își întinse brațul pe spatele ei rigid și îi puse celălalt braț peste mijloc, cu o privire zeflemitoare care o invita să vocifereze.

– Pot să chem un servitor să-ți ducă un scaun din sala de mese dacă nu stai comod, Lady Haversham, spuse gazda lor cu viclenie.

Christabel se chinui să se relaxeze și se sprijini de brațul lui.

– Nu trebuie să-ți faci probleme, reuși ea să spună. Stau bine aici.

– Chiar că stai bine, murmură Byrne, imprimând vorbelor o semnificație cu totul nouă.

Își răsfiră degetele peste abdomenul ei, accentuându-i enervarea. Capul îi era destul de aproape pentru ca mirosul înviorător al loțiunii de bărbierit să îi umple nările, iar răsuflarea lui practic îi ardea obrazul. Cum îndrăznea să profite de situație ca să o țină într-un mod atât de scandalos? Ea privi în jur, doar ca să descopere că pentru nimeni prezența ei în poala lui Byrne nu era ceva ciudat sau alarmant. Cu excepția, poate, a lui Lady Jenner, care îi aruncă o privire răuvoitoare. Sau poate că nu? Câteva secunde mai târziu, contesa își privea cărțile vizibil concentrată. Nici una dintre celelalte femei nu arătă nici măcar o urmă de gelozie. Iar două dintre ele îi fuseseră amante! Dar care dintre ele? Femeia cu părul blond roșiatic? Bruneta în rochia revoltător de scandaloasă? Nu voia să știe. Ar fi însemnat că îi păsa. Și nu îi păsa. Nici măcar un pic. Singurul lucru de care îi păsa era misiunea ei și, dacă trebuia să pretindă că era o lady lipsită de jenă ca să recupereze scrisorile, avea să o facă. Dar asta nu însemna că trebuia să-i placă.

– Jucați, Lady Haversham? întrebă domnul Talbot, domnul cu nasul ascuțit.

– O să fie partenera mea la Stokely, răspunse Byrne în locul ei. Christabel îl aruncă o privire întrebătoare pe care el o ignoră. Cu o zi înainte, refuzase să o lase să îi fie parteneră la petrecere. Ce anume îl făcuse să se răzgândească?

Lady Jenner păru la fel de surprinsă de afirmația lui.

– Nu ești partenerul gazdei noastre, ca de obicei?

– Anul ăsta, nu.

Contesa o privi pe Christabel cu dușmănie.

– Spre binele tău, doamnă, sper că ești mai bună la whist decât răposatul tău soț. Byrne urăște să piardă.

Domnul Talbot aruncă o carte pe masă.

– Oricum, Stokely trebuie mai întâi să o invite. Știi ce părere are când vine vorba de oameni noi în grupul nostru tihnit.

– Merg doar dacă vine și ea, spuse tărăgănat Byrne. Și, din moment ce o să fie cu mine, ar trebui să știe că poate să aibă încredere în ea.

Domnul Talbot ridică din umeri.

– Dacă nu ești partenerul lui, de ce s-ar deranja?

– Pentru că Stokely nu poate să reziste unei provocări. O s-o invite din pură curiozitate ca să vadă pentru cine l-am dat deoparte.

Christabel începu să transpire. Dumnezeule, n-ar fi trebuit niciodată să-l mintă că știa să joace whist!

– În orice caz, continuă domnul Talbot, omul nu mai invită pe nimeni după ce a trimis invitațiile, iar ale noastre au sosit săptămâna trecută, nu-i așa, draga mea?

Răspunse femeia cu părul de foc, nu cea care își ținea mâna pe coapsa domnului Talbot:

– Așa e. Noi eram în oraș când le-am primit.

„Noi?"

Din poala domnului corpolent, femeia cu părul de foc își flutură genele lungi spre Byrne.

– Dar sunt convinsă că o să facă o excepție pentru tine. Petrecerea lui Stokely nu ar mai fi aceeași dacă tu nu ai fi acolo.

– Nu-ți irosi flirtul pe Byrne, spuse Lady Jenner disprețuitoare. Nu vezi că acum este ocupat? Poate că nu e capabil să-i fie credincios unei singure femei, dar măcar atunci când este cu ea îi acordă toată atenția. Lady Jenner îi aruncă domnului Talbot o privire rece. Spre deosebire de soțul tău aici de față.

Christabel rămase cu gura căscată.

– Da, sunt căsătoriți, îi spuse Byrne în ureche. Și, da, amândoi sunt aici împreună cu amanții lor. Nu te arăta așa șocată!

Incapabilă să înțeleagă o asemenea depravare flagrantă, ea își întoarse brusc privirea spre el. Dar se dovedi a fi o greșeală, pentru că, atunci când Byrne îi văzu indignarea, luă măsuri imediate ca să o ascundă. O sărută. O sărută în fața unei camere plină de oameni, încet, în voie, de parcă avea tot dreptul. Gura îi era grea și fermă, ordonându-i să îi răspundă, fără să îi mai lase altă opțiune decât să își joace rolul, chiar dacă toate sentimentele ei se răzvrătiră la ideea de a se purta atât de intim în fața altor oameni. Se chinui să închidă ochii și să deschidă buzele ca să accepte atingerile fierbinți ale limbii lui. Și, de parcă nu era destul de rău că trebuia să participe la scena

aceea neobrăzată, putea să simtă cum erecția lui devenea mai tare și mai insistentă sub ea...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Byrne, spuse Lady Jenner nervoasă. Ai venit aici să te uiți cum jucăm sau să faci dragoste cu amanta ta?

Christabel își retrase iute gura, recunoscătoare pentru acea ocazie. Privirea grăitoare a lui Byrne se ațintă spre ea fără cuvinte, în timp ce mâna lui lată îi mângâie fără rușine pântecul.

– Ambele. Își întoarse privirea spre Lady Jenner. Nu suntem singurii care se simt bine. Dacă nu cumva mă înșel, mâna locotenentului Markham este cea care îți mângâie coapsa sub masă. Cel puțin așa sper, că este coapsa ta.

Christabel fu nevoită să-și muște limba ca să nu rămână fără aer.

Locotenentul dădu să-și scoată mâna, dar Lady Jenner o prinse și o ținu acolo.

– Nu te preface că-ți pasă ce fac eu cu Markham, Byrne. Amândoi știm că nu-ți pierzi vremea cu gelozia după ce-ți închei afacerile cu o femeie.

– Ah, te înșeli, spuse Byrne pe un ton tărăgănat. Nu-mi pierd vremea cu gelozia nici înainte să-mi închei afacerile cu o femeie.

În timp ce Lady Jenner se uită urât, iar bărbații râseră, Christabel se chinui să schițeze un zâmbet. Își dorea să poată sari din poala lui Byrne și să plece rapid. Dar nu îndrăzni. Așa că rămase acolo, iritată de evidența aspră a adevăratului lui caracter.

Cum puteau fi toți atât de desfrânați? Oh, poate că el săruta bine, dar nu nutrea sentimente nici pentru ea, nici pentru altcineva. Dacă ea ceda vreodată avansurilor lui, devenea încă una dintre acele femei: o jucărie aruncată la voia insultelor în public, nimic mai mult. Poate că el avusese conștiință pe vremuri, înainte să fi fost obligat să lucreze pe străzi când era băiat, dar, din păcate, experiența îl distrusese pentru totdeauna. Pentru că Byrne, cel care se afla acum în fața ei, cu siguranță nu avea nici morală, nici scrupule.

Altfel, nu avea cum să se simtă atât de comod acolo.

Dumnezeule, nu-și închipuise niciodată că putea exista o asemenea nonșalanță când venea vorba de infidelitate în rândurile nobilimii! Când Byrne spusese că erau o companie deocheată, ea își imaginase doamne date cu prea mult ruj și domni care mai făceau vreun comentariu obscen din când în când. Nu era de mirare că încercase să o avertizeze. Dar, dacă voia să recupereze scrisorile tatălui

ei, trebuia să își joace rolul și să fie convingătoare, indiferent cât de dezgustătoare i se părea situația.

Lipindu-și un aer de mulțumire leneșă pe chip, se relaxă pe pieptul lui Byrne. Răsuflarea lui întretăiată îi dădu o oarecare satisfacție. El credea că nu se putea descurca în situația dată, dar avea să-i arate că se înșela.

Întâlni privirea lacomă a bărbatului corpolent cu un zâmbet senzual. Când își dădu seama că domnul Talbot o privea, își puse intenționat mâna pe brațul lui Byrne așezat pe mijlocul ei, apoi îl mângâie așa cum văzuse că doamna Talbot mângâiase pieptul iubitului ei.

Putea să simtă privirea înflăcărată a lui Byrne îndreptată spre ea, să simtă că erecția lui creștea sub ea. Era prințul păcatului, fără nici o îndoială.

Apoi îi simți gura pe ureche.

– Foarte bine, iubito! Dacă vei continua așa, chiar și eu aș putea să cred că ești o desfrânată. El își plimbă mâna pe sub sânii ei. Acum a venit vremea să fii atentă la jucători dacă vrei să-mi fii parteneră la whist. Să te uiți la Talbot, cel mai bun dintre ei. Și la partenera lui Eleanor, Lady Hungate. Și ea este bună.

Din clipa aceea, Byrne fu foarte serios, explicându-i complexitatea jocului lor în șoapte înflăcărate. Christabel se chinui să fie atentă, chiar dacă erecția lui nu se liniști, iar ambianța nu deveni mai puțin șocantă.

Nu trecu mult și își dădu seama că erecția lui era stimulată atât de joc, cât și de ea. Ea și jocul de whist erau provocări ce trebuiau stăpânite. Ei bine, poate că el stăpânea whistul, dar nu avea să o stăpânească niciodată pe ea. Nu, nicidecum.

– Șoptitul vostru devine plictisitor, spuse Lady Jenner chiar când Byrne îi explica o mișcare absolut de neînțeles făcută de Lady Hungate, doamna cu părul cenușiu. Nu poți să încetezi cu flirtul tău nici măcar pentru o clipă, Byrne?

– Discutăm despre strategie. Strategia este cheia pentru a câștiga la whist.

– Am crezut că numai cărțile bune sunt cheia pentru a câștiga la whist, i-o întoarse contesa. Dar să vedem cine are dreptate. Aproape că am terminat roberul[1] ăsta... De ce tu și noua ta „prietenă" nu jucați cu câștigătorii? Am avea șansa de a vă evalua jocul așa cum l-ați evaluat voi pe al nostru.

[1] Cele două jocuri din care se compune o partidă de bridge sau de whist (n.tr.)

Panica se dezlănțui în pieptul lui Christabel. Oh nu, nu acum, nu aici! Nu mai jucase vreun joc de doi ani!

Dar, înainte să mai apuce să se gândească la o scuză, Byrne își strânse mâna pe mijlocul ei pentru a o avertiza și spuse:

– De ce nu?

Să o ajute Dumnezeu! Era în mare încurcătură.

Capitolul 6

Să vă feriți de femeile care le privesc pe toate celelalte ca pe rivale, căci sunt încântate să împrăștie nefericire peste tot pe unde trec.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Chiar dacă Gavin detestă gândul de a o lăsa pe Christabel să i se ridice din poală, venise timpul să-i testeze abilitățile. Bănuia că femeia îl mințise în privința priceperii de a juca whist. Își dăduse toată silința ca să-i reîmprospăteze regulile prin explicațiile lui despre strategie, dar, dacă era cu adevărat lipsită de experiență, oricum avea să facă totul de mântuială. Ceea ce putea să dăuneze cauzei lor... ori să îi ajute. Chiar dacă Stokely avea să se supere că își pierdea vechiul partener în favoarea unui înlocuitor slab, era ca și cum ar fi turnat sânge în apă ca să atragă un rechin. Stokely putea să o invite pe Christabel doar ca să-i arate lui Gavin ce greșeală făcuse când o alesese pe ea. Era un risc calculat, dar Gavin era pregătit să și-l asume. Căci își dădu seama că trebuia să fie și partenera, dar și amanta lui ca planul să funcționeze. De îndată ce ajungeau la Stokely, era clar că Gavin trebuia să nu o piardă din ochi în nici o clipă. Altfel, în timpul unuia dintre jocurile lui înflăcărate cu ceilalți, ea putea să își recupereze bunul și să-și ia zborul înainte ca Gavin să apuce să pună mâna pe el. Dar mai întâi trebuia să se asigure că Stokely o invita. Ceea ce însemna că ea trebuia să nu se piardă cu firea și să rămână în rolul ei de marchiză care își trăia viața din plin. Urma să fie destul de greu să-l ademenească pe Stokely să invite o necunoscută. Dacă mirosea doar o urmă din moravurile nobile ale lui Christabel, se termina totul. Așadar, ea era nevoită să îi convingă pe prietenii

bărbatului că putea să fie la fel de destrăbălată ca ei. Măcar faptul de a juca îi distrăgea atenția de la desfrânarea din jurul ei. Iar după seara aceea, nu voia să o aducă din nou în preajma amicilor lui Stokely până când nu o pregătea bine, astfel încât să-i privească în față fără să clipească.

– Deci, Byrne? întrebă Eleanor. Jucați sau nu?

Coborî privirea spre cărțile lui și își dori din tot sufletul să fi început cu mai mult noroc. Toate atuurile lui erau mici și avea doar o figură. Christabel trebuia să ducă mâna. Dacă putea. Spre surprinderea lui, se descurcă foarte bine, chiar dacă avea cărți aproape la fel de proaste ca ale lui. Pierdură mâna, dar fusese o evoluție respectabilă.

Zâmbi încurajator spre ea, în timp ce luă pachetul de cărți ca să le împartă.

– Să sperăm la cărți mai bune de data asta, dulceața mea, să ne lăudăm cu jocul tău iscusit.

Când ea îi zâmbi fericită, el își dădu seama că nu avusese niciodată o amantă care să-i zâmbească cu atâta sinceritate caldă. Calculată, da. Cochetă, desigur. Dar, când Christabel zâmbea, când o făcea cu adevărat, toată inima i se citea pe chip. Avea efectul pervers de a-i domoli pasiunea. Dacă el îi folosea bunul familiei în scopuri proprii, aproape sigur avea să-i distrugă bucuria, iar gândul acela era ciudat de descurajant. Își înălță cărțile cu o încruntare. Era ridicol. Situația nu era cu nimic diferită de oricare alta. Urmărea ceea ce își dorea, așa cum făcuse întotdeauna, fără să-i pese de consecințele avute asupra altor oameni. Așa că nici un zâmbet nu avea să-l descurajeze.

Se chinui să-și îndrepte atenția spre joc. Cărțile lui erau la fel de proaste ca la prima mână. Dacă nu le-ar fi împărțit chiar el, ar fi crezut că era o înșelăciune la mijloc. Dar jucase destul de-a lungul anilor ca să știe că norocul venea pe neașteptate. Omul deștept câștiga în ciuda capriciilor norocului.

– Niște coniac, Byrne? Markham își turnă un pahar.

– Nu acum, răspunse Gavin.

Și niciodată când era la mesele de joc. Christabel făcu o mișcare neinspirată, iar Talbot pufni. Bărbatul rămase în spatele ei, bând un pahar de vin în timp ce se uită lung la cărțile ei. Amanta lui, plictisită de jocul în care iubitul ei nu era implicat, se îndreptă agale spre fereastră ca să se uite cum cobora noaptea peste oraș. Dar Talbot nu-i acordă nici o atenție amantei. Era prea preocupat să se uite în decolteul lui Christabel.

– Mare păcat că nu jucăm whist pe dezbrăcate! O lăsam pe Lady Haversham în cămășuță în doi timpi și trei mișcări.

Devenind rigid, Gavin se încruntă spre fosta lui amantă.

– Trebuia să-mi dau seama că n-o să poți în veci să-ți ții gura în legătură cu asta.

Eleanor ridică din umeri.

– Trebuia să îi spun lui Talbot... Știam că o să i se pară absolut minunat felul în care noi doi am lăsat fără haine micul cuplu de trișori. Credeau că sunt atât de deștepți, atât de siguri că ne vor jecmăni chiar și după ce am propus asemenea mize strigătoare la cer! Dar nu cred că s-au plâns prea tare de pierderea hainelor după o noapte petrecută în paturile noastre.

Gavin îi aruncă lui Christabel o privire de avertizare, dar nu era nevoie. Ea își păstră expresia nepăsătoare, chiar dacă i se păru că parcă vedea dezgust în buzele ei strânse.

– Ce este whistul pe dezbrăcate? întrebă Markham.

Talbot chicoti.

– Un joc pe care l-au inventat Eleanor și Byrne.

– Un joc privat pe care l-am inventat, spuse Gavin încordat.

– De când păstrezi ceva în privat, Byrne? replică Eleanor. Sau prea buna văduvă Haversham te-a făcut să te căiești?

Spre surprinderea lui, Christabel spuse:

– De ce aș face asta? N-ar mai fi deloc distractiv după aceea.

Gavin își înăbuși un zâmbet. Poate că femeia avea să se descurce până la urmă.

– Te rog, continuă, domnule Talbot, continuă presupusa lui amantă. Explică regulile pentru whistul pe dezbrăcate.

– Cu plăcere, doamnă. Ochii lui Talbot străluciră când se uitară în corsetul lui Christabel. Mizele sunt orice obiect vestimentar sau un accesoriu al unei persoane – rochii, bijuterii, ceasuri etc. Portofelul unui bărbat și săculețul unei femei sunt excluse, la fel ca alte accesorii care n-au legătură cu ținuta, cum ar fi armele. Pentru fiecare punct pe care îl câștigă echipa adversă, membrii echipei perdante trebuie să renunțe la câte un articol vestimentar.

– Este ridicol! interveni Lady Hungate. Mizele sunt cumplit de inegale. Un ceas poate să fie cu greu comparat cu un ciorap.

– Nu este asta ideea, răspunse Talbot iritat. Scopul este să-i lași pe ambii membri ai unei echipe în pielea goală. Jocul se termină când una din echipele implicate este goală.

Deși Christabel înghiți convulsiv, își păstră privirea ațintită spre cărțile ei.

– Tu și prietenii tăi jucați jocul ăsta... des?

Eleanor râse.

– Nu atât de des pe cât și-ar dori Talbot.

– Nu-i asculta, Lady Haversham, zise Lady Hungate pe măsură ce-și aranjă cărțile în mână. Este prima dată când aud asta. Groaznică idee să-ți scoți hainele în fața unui grup de jucători de cărți. Domnul Talbot și Lady Jenner încearcă doar să te șocheze. Este ocupația lor preferată.

– Atunci sunt într-o companie bună cu Byrne, remarcă Christabel.

– Oh, Byrne nu este atât de șocant cum pare uneori! Lady Hungate îi aruncă o privire arogantă. Băieții rămân băieți.

Gavin își înăbuși un chicot. Lady Hungate era singura dintre fostele lui amante pe care o considera prietenă, chiar dacă era cea mai mare ipocrită din Londra. Fuseseră niște amanți crunți... Femeia avea niște gusturi stranii chiar și pentru el. Dar tot îi plăcea să stea de vorbă cu ea; sursele ei de bârfă le depășeau cu mult pe ale lui.

– Apropo de băieți, spuse Eleanor, acum câteva săptămâni am dat peste acel trișor cu care eu și Byrne am jucat whist pe dezbrăcate. Amicul mi-a spus că Lydia l-a părăsit ca să lucreze într-un magazin de rochii chiar a doua zi după jocul nostru. Se pare că amanta lui nu era de acord cu felul în care își câștiga traiul și a refuzat să-l mai ajute să păcălească și alți oameni. Nu știi nimic despre asta, nu-i așa, Byrne?

Gavin se concentră asupra cărților, chiar dacă simțea că privirea lui Christabel era îndreptată spre el.

– De ce ar trebui să știu?

– Păreai destul de fermecat de frumoasa și tânăra Lydia, din câte îmi amintesc.

Era greu să fie fermecat de o fată care abia împlinise 18 ani. Mai ales când îl privise cu ochi bântuiți, pe deplin uluită că ajunsese dezbrăcată în dormitorul unui străin, nu în brațele iubitului ei trișor. Ce să facă el cu o copilă? Sigur nu să se culce cu ea.

– Nu fi absurdă, Eleanor! Fata n-a fost decât o distracție de o noapte. Nu m-am mai gândit la ea de atunci. Își jucă singura carte decentă și îi luă regele. Și ai face bine să fii atentă la jocul tău în loc să mă enervezi cu întrebări stupide.

– Într-adevăr, ar face bine să fie atentă, spuse încordată Lady Hungate când încheiară runda cu o victorie surprinzătoare pentru

Gavin și Christabel. Stokely o să ne mănânce la micul dejun dacă nu evoluezi mai bine de atât, Eleanor!

Spre ghinionul lui și al lui Christabel, Eleanor începu imediat să acorde mai multă atenție jocului. Avură ceva noroc cu ultima mână, dar nici priceperea lui, nici norocul lor nu puteau să le influențeze victoriile. Jocul simplu al lui Christabel nu era suficient de sofisticat ca să-i bată pe cei ca Eleanor și Lady Hungate. Nici celelalte activități din cameră nu ajutau – Talbot care se uita lacom în corsetul ei, glumele libidinoase ale lui Markham și soția lui Talbot care își sărută amantul chiar de față cu soțul ei. Parcă era o scenă desprinsă dintr-un roman deocheat și, în mod clar, Christabel nu putea să o ignore. De mai multe ori, jucase o carte de altă culoare, obligându-l să o întrebe dacă nu cumva avea și o carte de culoare. Iar strategia ei pentru atuuri era deplorabilă.

Din păcate, cu cât pierdea mai mult, cu atât juca mai prost. Deloc surprinzător, prea buna văduvă Haversham nu reacționa deloc bine când pierdea și, în acord cu firea ei furtunoasă, permitea emoțiilor să îi afecteze jocul. Pierdură a doua partidă, iar Eleanor se lăsă pe spate cu un zâmbet triumfător.

– Ei bine, Byrne, sper că dibăcia lui Lady Haversham în pat îi depășește cu mult iscusința la cărți. O să ai nevoie să te consoleze după ce o să pierzi fiecare rober la petrecerea lui Stokely. Asta dacă într-adevăr vă invită.

Christabel se înfoie, dar, înainte să apuce să spună ceva, răspunse Lady Hungate:

– Nu fi idioată, Eleanor, spuse calmă matroana. Este clar că femeia încearcă să te facă să lași garda jos la Stokely. Ar trebui să-l cunoști pe Byrne deja destul de bine ca să-ți dai seama că nu permite ca dorința să pună stăpânire pe judecată. Dacă spune că femeia poate să joace cu o deosebită pricepere, atunci probabil că așa e.

Când chipul lui Eleanor fu cuprins de uluire, Gavin își înăbuși un râset. Lady Hungate trebuia lăsată să facă găuri în armura lui Eleanor. Nici el nu ar fi putut să o facă mai bine.

– Te-au dat în vileag, Christabel, spuse el încet. Data viitoare când jucăm, trebuie să le arăți adevăratul tău caracter.

După o clipă de uimire, se adaptă întocmai la minciuna lui Lady Hungate.

– Le arătam adevăratul meu caracter, spuse ea cu un zâmbet discret și plin de subînțeles, menit să o lase fără replică pe Eleanor. Nu-mi închipui de ce Lady Hungate ar crede altfel.

– Atunci să jucăm din nou, spuse apăsat Eleanor și ridică pachetul de cărți. Aș dori să văd acest „adevărat caracter" al tău.

– Desigur, zise Christabel răzvrătită.

Gavin nu voia să permită ca mândria ei să distrugă iluzia pe care o crease Lady Hungate într-un mod atât de convenabil. Își scoase ceasul și se prefăcu a-l cerceta cu atenție.

– Îmi pare rău, Eleanor, dar am terminat în seara asta. Trebuie să fiu la club în câteva ore, iar înainte aș vrea... să o însoțesc pe Lady Haversham acasă.

Eleanor se uită urât la el, dar îi cunoștea obiceiurile destul de bine încât să-i accepte motivele. Momentul preferat al lui Gavin pentru a face dragoste fusese dintotdeauna cel dinainte să plece la club. El o „însoțise" adesea pe Eleanor acasă, până în patul ei, de fiecare dată când soțul ei lua cina cu propria amantă.

– Foarte bine, acceptă Eleanor îmbufnată. Poate că ne vedem marțea viitoare.

– Poate, răspunse el nepăsător. Se ridică și ocoli masa, îndreptându-se spre Christabel. Mergem, dulceața mea?

Ea avu bunul-simț să nu-l contrazică.

– Bineînțeles. Se ridică și îl luă de braț. Și mulțumesc, Lady Jenner, pentru o după-amiază mai mult decât revelatoare.

Dădură deja să se îndrepte spre ușă, când Eleanor spuse:

– Și eu îți mulțumesc, Lady Haversham, pentru că ai elucidat o mică întrebare pe care o aveam despre răposatul tău soț.

„La naiba!" Aproape că ieșiseră din situația aceea fără incidente. El încercă să o facă pe Christabel să își continue drumul, dar ea se opri brusc și se întoarse spre adversara ei cu un aer de pură ostilitate.

– Oh? Care întrebare era aceea?

Clopotele neliniștii răsunară cu putere în mintea lui, mai ales când Eleanor își plimbă privirea cu un dispreț evident spre silueta învesmântată în rochie neagră a lui Christabel.

– De ce își lăsa întotdeauna soția acasă ca să fugă la oraș. Acum văd că el căuta doar o companie mai...

Eleanor se opri și își înfoie părul blond și lung cu o singură mână.

Naiba să o ia pe nemernică pentru răzbunarea ei meschină! Poate că Lady Hungate reușise să mascheze nepriceperea lui Christabel la cărți, dar, între timp, o făcuse pe Eleanor să o considere pe văduvă un dușman.

Gavin încercă să o îndemne pe Christabel spre ușă, dar ea se eliberă din prinsoarea lui și se întoarse țintă spre locul în care Eleanor stătea triumfătoare.

– Dacă într-adevăr compania ta este extraordinar de antrenantă, spuse Christabel punându-și mâinile în șold, de ce Byrne te-a părăsit pentru mine?

Voioșia lui Eleanor dispăru brusc.

– Nu fi absurdă, el nu a... Ea îi aruncă o privire lui Gavin. Este imposibil să-ți fi pierdut vremea cu șoricelul ăsta când încă eram...

Gavin își arcui o sprânceană.

– Tu ești cea care a spus că sunt incapabil de fidelitate. Fără să-i mai suporte toanele, el se întoarse spre Christabel. Hai, iubito, simt că am mare nevoie de stimulare!

O lăsară pe Eleanor spunând ceva nedeslușit în urma lor.

Dar, de îndată ce ajunseră pe coridorul îngust, Christabel se îndreptă spre scări ca un ofițer care se avânta în luptă.

El o prinse din urmă în capul scărilor.

– Christabel...

– Învață-mă să fiu o expertă la whist! spuse ea printre dinți.

Fu tentat să îi amintească faptul că se presupunea că deja era, apoi se gândi mai bine, dată fiind starea de spirit în care se afla.

– În regulă.

Ridicându-și fustele, coborî repede pe scări.

– Învață-mă cum să o pun la colț pe vrăjitoarea asta! Vreau să piardă atât de spectaculos, încât să nu mai poată ține din nou capul sus printre prietenii tăi dezgustători. Din ochi îi curgeau lacrimi pe care le șterse cu mișcări furioase ale mâinii. Vreau să o umilesc! Vreau să... vreau să...

– Te învăț tot ce vrei tu. Își așeză mâna pe spatele ei ca să o îndrume spre bucătărie. De îndată ce plecăm de aici.

Ceea ce păru să îi amintească faptul că nu erau nici momentul, nici locul pentru o asemenea discuție. Rămase tăcută câtă vreme trecură printre personalul de la bucătărie și își ținu gura când lacheul lui îi aduse cabrioleta.

Dar, de îndată ce apucă frâiele și se cufundară în noapte, ea se așeză mai bine în scaun și spuse:

– O urăsc! Practic, femeia aia oribilă și desfrânată a recunoscut că a fost amanta lui Philip!

– Mă îndoiesc serios ca Eleanor să-și fi petrecut măcar o clipă în patul soțului tău, spuse el liniștit. Încerca doar să te provoace.

– Crezi asta? Serios?

Speranța din vocea ei îl călcă pe nervi. Credincios sau nu, Haversham nu merita grija ei.

Nu că îi păsa lui Gavin ce simțea ea pentru răposatul soț. Nu îi păsa. Câtuși de puțin.

– Serios acum, poți să ți-o închipui pe Eleanor să împartă vreodată patul cu un jucător de whist prost? Amândoi știm că Haversham nu se pricepea deloc să joace whist.

– Dar locotenentul ăla, Markham...

– Joacă aproape la fel de bine ca mine. Când nu o seduce pe Eleanor.

Întorcându-și privirea spre drum, Christabel își mușcă buza de jos. Apoi scoase un suspin plin de năduf.

– Dacă soțul meu nu s-a încurcat cu Lady Jenner, atunci cu cine a făcut-o?

Ah, iată acel altceva pentru care crezuse că Haversham venea la Londra!

– Ești sigură că s-a încurcat cu cineva?

– Nu te preface că nu știi!

– Dacă Haversham avea o amantă, eu n-am întâlnit-o niciodată.

– Trebuie să fi fost discret.

– Atunci de unde știi despre asta? Nu este genul de lucru pe care bărbatul i-l spune soției.

– Am auzit de la altcineva.

– De la cine?

– Nu contează. Ideea este că știu că a avut una.

– Ai aflat înainte ca Haversham să moară?

Ea clătină din cap.

– După ce a murit.

– Atunci nu știi dacă este adevărat. Nici măcar nu poți să-l întrebi, și singura dovadă sunt cuvintele acelei persoane.

– Ce motiv ar putea să aibă persoana asta ca să mintă?

– Ai fi surprinsă de motivele pentru care oamenii mint.

Ea oftă.

– După seara asta, cred că nu mă mai surprinde nimic.

Era atât de inocentă, în ciuda căsniciei ei, a călătoriilor în străinătate și a dezamăgirii recente în privința lui Haversham. Habar nu avea cât de întunecată putea să fie lumea. Nu văzuse niciodată un bărbat căsăpit pentru că nu îi plătise pe escroci sau femei a căror

dragoste pentru gin le determinase să-și lase copiii să moară de foame sau...

La naiba, ce anume îi trezise toate acele lucruri în minte? Lăsase de mult în urmă zilele acelea.

– Te-am avertizat la ce să te aștepți de la prietenii lui Stokely.

– Știu. Ea se uită lung la semiluna în creștere. Este mai mult decât am făcut eu pentru tine.

El coti spre strada ei.

– Ce vrei să spui?

– Trebuia să te avertizez că nu pot... că nu sunt... Își strânse apăsat mâinile în poală. Te-am mințit când ți-am spus că sunt expertă în whist.

– Chiar așa? replică el sec. Nu mi-am dat seama.

Îi auzi pufnetul chiar și în zgomotul copitelor cailor care loveau caldarâmul.

– Nici dacă încercam nu puteam să joc mai prost.

– Ah, dar ai încercat. N-ai auzit-o pe Lady Hungate?

Un zâmbet șovăitor îi arcui buzele.

– Nu-mi vine să cred că a avut impresia că o fac intenționat. Toți prietenii tăi au niște minți foarte viclene.

– Da, așa este.

El nu se obosi să o lumineze în privința adevăratelor motive ale lui Lady Hungate, mai ales că încă nu știa sigur ce legătură era între ei.

Se așternu o tăcere lungă. În cele din urmă, ea spuse cu voce scăzută:

– Problema e că... O să am nevoie de bani pe care să-i joc, iar după cum probabil știi...

– Haversham ți-a lăsat foarte puțin.

– Exact. Te-a plătit cu ce a obținut de la Lord Stokely, dar a avut atâtea alte datorii...

Ea scoase greoi un oftat.

El își încleștă maxilarul. Îl durea faptul că ea pătimise din cauza pariurilor soțului ei nepăsător.

– A fost ideea mea să-mi fii parteneră, așa că o să mă ocup de partea ta de mize.

Putea să-i simtă privirea ațintită spre el.

– Și dacă pierd prea mult? întrebă ea. Eu nu joc ca tine. Poate că, la urma urmei, n-ar trebui să te asociezi cu mine la whist. Aș putea doar să mă prefac că sunt amanta ta...

– Se poate ca asta să nu-ți asigure o invitație la petrecerea lui Stokely. Dar, dacă ești partenera mea, aproape sigur te invită. Deci cel mai bine este să nu riscăm și să-ți asumi ambele roluri. Trăgând cabrioleta în fața casei ei, Byrne opri brusc, apoi sări jos. În plus, am crezut că vrei să o pui la punct pe Eleanor.

O lumină fioroasă i se aprinse în ochi, în timp ce o ajută să coboare.

– Vreau.

– Atunci, trebuie pur și simplu să te învăț să fii expertă la whist. Îi oferi brațul. Începând din seara asta.

Își întoarse brusc privirea spre el.

– Dar... dar credeam că trebuie să te duci la clubul tău.

– Nu pentru vreo câteva ore. Suficient timp pentru o lecție.

– Aici? întrebă ea nesigură.

– Nu pe stradă, glumi el, dar salonul tău este tocmai bun. Desigur, a fost o zi lungă pentru tine, așa că, dacă n-ai energie să joci până târziu în noapte, ca Eleanor și ceilalți...

– Nu, nu, pot să joc. Ușa din capul scărilor de la intrare se deschise și îl lăsă să o conducă înăuntru, unde lacheul îi luă pelerina și boneta. Permite-mi numai să iau cărțile din fostul birou al lui Philip.

– Bineînțeles, spuse el și îi întinse lacheului mantia și pălăria.

Încercând să nu se zâmbească, se îndreptă spre salon. Deci Eleanor și ironiile ei prostești despre Haversham atinseseră o coardă sensibilă? Avea să profite din plin de înclinațiile competitive ale văduvei. Pentru că, într-un fel sau altul, avea de gând să o aibă pe Christabel. Și fiecare dintre secretele ei.

Capitolul 7

Ceva atât de inocent ca whistul poate să fie un preludiu pentru seducție.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel luă cărțile și se întoarse în salon, apoi încremeni chiar în fața ușii. Dumnezeule, poate că era o greșeală să îi permită lui Byrne să vină acasă la ea noaptea târziu! Era clar că îl excitase

când îi stătuse în poală mai devreme. Dacă încerca să acționeze în consecință?

Nu trebuia să-l lase să rămână. Avea să-i spună că se răzgândise. Dar, când intră în salon și descoperi că trăsese deja masa de joc de lângă perete și așezase scaunele în fața ei, șovăi. Avea dreptate când vorbise despre riscul pe care trebuiau să și-l asume. Chiar trebuia să învețe să joace mai bine dacă voia să fie partenera lui. Și nu mai era prea mult timp până la petrecere...

– Ai găsit cărțile?

Părea să nu vadă intimitatea micii încăperi în care o văzuse mai devreme pe jumătate îmbrăcată.

Desigur, dacă era concentrat să o seducă, n-ar mai fi stat la masa de joc. Și nu putea să rămână în noaptea aceea... Era așteptat la club.

– Da. Puse setul de cărți pe masă. Încă agitată, rămase nesigură pe loc. Vrei să bei ceva? Vin? Coniac?

– Nu. Și nici tu.

Ea clipi nedumerită.

– De ce nu?

El amestecă setul de cărți, apoi le împinse spre ea ca să le taie.

– Îți zic un secret. Jumătate din victoria la jocurile de cărți constă în a rămâne treaz atunci când nu mai este nimeni altcineva. Lucrul ăsta m-a ajutat nespus de tare atunci când cărțile erau împotriva mea. Am aflat asta de la generalul Scott. A câștigat două sute de mii de lire pentru că s-a abținut să bea la mesele de joc de la White.

– Oh! Ea se așeză.

Dacă Byrne era atât de decis să câștige încât evita să bea, atunci sigur nu se gândea la seducție. Ea tăie cărțile, apoi le întinse spre el, intrigată când începu să le împartă în două seturi.

– Cum putem să facem asta când nu sunt patru persoane?

– O să jucăm whist la două mâini. Strategia este diferită, dar o să te învețe cum să-ți folosești mai bine atuurile. Acesta a fost punctul tău slab în seara asta.

– Înțeleg.

Își înăbuși o senzație supărătoare de dezamăgire când văzu cât de concentrat era asupra cărților. Pentru numele lui Dumnezeu, nu voia ca el să încerce să o seducă! Nicidecum.

– La primele mâini, nu ținem scorul, iar după fiecare levată, îți spun cum ai fi putut să-ți îmbunătățești jocul. De îndată ce prinzi regulile, trecem la un joc adevărat cu mize adevărate.

Ea dădu aprobator din cap. El împărți fiecăruia treisprezece cărți, apoi așeză cealaltă jumătate deoparte pe pachet și ridică prima carte.

– Acum, ideea la whistul cu două mâini este...

În următoarea oră, toată atenția lui Byrne se îndreptă asupra cărților. Și scopului de a o bate. Ea prinse regulile destul de repede, dar nu își dădu seama cum să-l bată. De fiecare dată când credea că îl prinsese, arunca pe masă o carte pe care uitase să o pună la socoteală. Nu o ajuta nici faptul că el putea să-i anticipeze aproape toate cărțile. Era straniu.

Devenise exasperant. Să piardă în fața lui Lady Jenner fusese destul de rău; să piardă cu el era înnebunitor. Și nici măcar nu putea să pretindă că îi distrăgea atenția ceea ce se întâmpla în jur. Byrne nu permitea nici o glumă, nici o întrebare punctuală, nimic altceva în afară de explicațiile stricte despre ce greșise în jocul ei. După ce pierdu patru runde, era dornică să șteargă expresia calmă de pe chipul lui. În plină rundă a cincea, ea își examină cărțile, apoi jucă asul de pică aproape cu un gest teatral.

– Ți-am spus să nu începi niciodată cu asul, spuse el.

Ea își împinse bărbia în față.

– Doar dacă nu am și regele.

– Ai multe atuuri?

La naiba, uitase regula aceea!

– Nu.

El îi luă asul cu un doi și câștigă mâna.

– Felul în care îți folosești atuurile este totul la whist, Christabel. Spune-mi câte atuuri crezi că mai am în mână.

– Două, răspunse ea, fără să se gândească.

El își arcui sprânceana aceea înnebunitoare.

– Ești furioasă.

– Bineînțeles că sunt furioasă. Pierd. Din nou.

– Nu poți să-ți permiți să te superi pentru că pierzi.

– De ce nu? ripostă ea războinică.

– Pentru că furia afectează judecata, iar judecata afectată te face să joci prost. Indiferent dacă ai zece lire sau zece mii pe mână, trebuie să lași deoparte emoția. Să nu riști mai mult când pierzi decât atunci când câștigi. Joacă doar cărțile pe care le ai. Mereu. Cărțile sunt singurul lucru care contează.

Cum Dumnezeu reușea să fie atât de al naibii de rațional? Era tulburător.

– Ar trebui să scrii o carte, se plânse ea. *Regulile în jocul de cărți potrivit domnului Byrne.* Nu băutură, nu emoție, nu distracție.

– N-am ajuns unde sunt acum pentru că am jucat pentru distracție. Își rearanjă cărțile. Și nimeni altcineva din compania lui Stokely. Sunt foarte serioși când vine vorba de whist. Deci și tu trebuie să fii serioasă, mai ales dacă vrei să o bați pe Lady Jenner.

Încercând să se calmeze, ea mormăi:

– Bine.

– Să inspiri adânc te ajută să-ți calmezi emoțiile puternice. Încearcă!

Simțindu-se ca o prostuță, ea trase aer în piept, apoi încă o dată și încă o dată, surprinsă că alungă orice urmă a proastei ei dispoziții.

– Bine, spuse el. Acum concentrează-te! Gândește-te la cărțile care au fost jucate și la cele pe care le-ai văzut când le-am luat din pachet.

– În regulă.

Ea se chinui să reia mâna în gând.

– Câte atuuri am pus jos?

Ea șovăi, apoi spuse:

– Cinci?

– Șase. Dar e bine. Își ridică cele opt cărți rămase, apoi luă una și o aruncă pe masă. Nu era un atu. Am câștigat trei din pachetul de cărți în prima parte a jocului, pe unul l-am dat mai devreme, mai rămân două despre care știi tu...

– Gata. Își examină cărțile ținând cont de comentariile lui și de cartea pe care o jucase. Cum naiba ții minte fiecare carte?

– Trebuie, dacă vrei să câștigi la whist.

– Fără îndoială, ai excelat la matematică în școală, murmură ea.

El își menținu privirea ațintită spre cărțile lui.

– N-am fost niciodată la școală.

I se strânse inima când simți amărăciunea din tonul lui.

– Niciodată? Nici măcar înainte ca mama ta...

– Înainte să fi pierdut renta pe care i-o dădea Prinny? Nici măcar atunci.

– Ce rentă?

El încremeni.

– Credeam că Regina și Katherine au spus că... El se opri. În mod evident, nu. Nu contează.

– Spune-mi! Vreau să știu. Credeam că mama ta era doar...

– Târfa prințului?

– Nu, bineînțeles că nu. Ea își dădu seama că el nu mai era atât de calm. Dar, din bârfele pe care le-am auzit, au avut o scurtă aventură și atât. Nici măcar nu a fost cu adevărat amanta lui.

– Asta spune el. Este mai ușor să justifice felul în care s-a purtat cu ea. E doar o actriță care se prostitua, nu-i așa? O cocotă pe care putea să o aibă după bunul-plac, apoi să se descotorosească de ea fără să stea pe gânduri. Eu măcar nu-mi las amantele sărace.

Ea jucă o carte.

– Pentru că-ți alegi doar femei măritate drept amante, replică ea sec.

– Exact. Soții le vor susține și vor considera legitim orice copil pe care aș putea să-l fac din greșeală. Dar nu-mi las copilul din flori să se chinuiască, să moară de foame și să... Oprindu-se și scoțând o înjurătură, el aruncă o carte jos. Joacă!

Ea nu jucă.

– Povestește-mi despre rentă, Byrne!

– Bine. Își ridică privirea scăpărătoare spre ea. Vrei să știi adevărul despre prietenul tău, prințul? Prinny i-a promis mamei o rentă dacă declara public că eu nu eram fiul lui. Ea a fost de acord, sărmana naivă, crezând că banii aveau să-mi fie mai de folos decât orice pretenție la regalitate. Râse cu amărăciune. Firește, banii n-au continuat să vină. De îndată ce Prinny a hotărât să se „însoare" ilegal cu doamna Fitzherbert, ea i-a cerut să-și încheie conturile cu amantele lui.

– Nu poți să dai vina pe ea, spuse Christabel.

O întâlnise pe doamna Fitzherbert o singură dată când era o copilă, dar întâlnirea îi rămăsese întipărită în amintire. Femeia era cea mai nobilă dintre persoanele cunoscute de ea vreodată.

– Nu dau vina pe ea, ci pe el. Să-și încheie conturile cu amantele lui nu însemna că trebuia să le lase să moară de foame. Cu toate astea, el a așteptat până când mama a susținut că nu eram fiul lui, apoi i-a tăiat renta.

I se încordă un mușchi în maxilar.

– După aceea, a fost nevoie doar de câte un cuvânt și de câte o afirmație meschină aruncate pe ici, pe colo până când toată lumea a crezut că sunt rodul unuia dintre nenumărații presupuși clienți ai mamei. Și-a pierdut slujba de actriță, iar lui nici măcar nu i-a păsat. Un nemernic!

Ea nu spuse nimic. I se strânse inima în piept. Nu era de mirare că fusese nevoit să lucreze pentru escroci de la 8 ani. Acela era motivul pentru care prințul, dintre toți oamenii, îi sugerase

să i se adreseze lui Byrne pentru ajutor? Maiestatea Sa se simțea acum vinovat pentru ce făcuse? Poate că se gândise să îndrepte lucrurile dacă îi oferea lui Byrne o șansă la un titlu de baron.

Dar era și motivul pentru care prințul explicase limpede că Byrne trebuia doar să fie rugat să-i facă rost de invitație și nimic mai mult. Pentru că implicarea lui în misiunea ei era periculoasă. El era periculos. O cuprinse panica. Ea îl adusese în inima problemei când îi sugerase să pretindă că era amanta și chiar partenera lui! Nu avusese de ales, dar... Oh, Doamne, ce făcuse? Dacă Byrne afla ce conțineau scrisorile, nu ar fi șovăit să le folosească împotriva Maiestății Sale. Nu conta că asta avea să-l coste tronul pe prinț, iar pe ea și pe cei din familia ei avea să-i distrugă. Ei bine, nu trebuia să-l lase să afle vreodată despre ce se vorbea în ele. Niciodată.

– De aceea nu am fost niciodată la școală, continuă el. N-am putut să ne permitem. Eu sunt ceea ce se numește în limbaj comun un autodidact. Chiar dacă mama m-a învățat să citesc, restul am învățat pe cont propriu. Schiță spre ea o urmă de zâmbet. Și, din fericire, am moștenit darul de a mima al mamei mele actrițe. Mi-a fost de mare folos.

Desigur. De aceea folosea un limbaj atât de exact și de formal. Fusese nevoit să le șlefuiască, să învețe graiul, manierele și purtarea cuviincioase urmărindu-i pe cei de rang superior, astfel că era mai atent decât ei la toate detaliile.

Ascunzând mila pe care știa că el avea să o disprețuiască, ea spuse ușor:

– Să te consideri norocos că ai ratat școala. Eu am detestat-o, mai ales matematica.

– Sunt surprins că ți s-a predat. El o privi peste mână. Nu este ceva neobișnuit pentru o femeie?

Ea ridică din umeri.

– *Papa* și-a dorit un fiu. Mama a murit înainte să mai poată face un copil, așa că el și-a pus speranțele în mine. M-a învățat să trag, să călăresc, să vânez... și să rezolv ecuații. Din acest motiv sunt absolut nepricepută la artele femeiești.

– Nu pe deplin nepricepută, spuse el cu un zâmbet slab. Săruți foarte bine.

Absurd, dar îi plăcură cuvintele lui.

– Chiar așa?

El chicoti.

– Joacă, la naiba, joacă!

Ea scoase o carte mică din altă suită ca să-și salveze atuurile, știind că pierdea mâna aceea, dar sperând că putea să le câștige pe următoarele.

– Trebuia să pui jos atuul când ai avut ocazia, murmură el, apoi continuă să-i ia toate atuurile și câștigă astfel mâinile rămase.

Când adună toate cărțile la un loc, ea se foi pe scaun.

– Mai dă-mi o șansă! O să mă străduiesc mai mult de data asta.

– Fii sigură că asta o să faci! El amestecă setul de cărți. De data asta, jucăm un joc adevărat. Cu mize reale. Nu o să-ți dai niciodată silința dacă nu ai de pierdut ceva tangibil.

Ea se încruntă.

– Cum ar fi? Știi că am puțini bani.

– Eu nu mă refer la bani.

Când privirea ei se ridică iute spre a lui, el avea aerul acela enigmatic care topea inima oricărei femei. Chiar și pe a ei. Pulsul începu să i se agite nebunește.

– Atunci la ce te referi?

El se ridică și se duse la ușă, pe care o închise și o încuie, învăluind-o într-un fior de neliniște care îi străbătu iute șira spinării.

– Să riști hainele de pe tine. Veni în spatele ei și se aplecă să pună pachetul de cărți pe masa din fața ei. Apoi își apăsă gura pe urechea ei și adăugă cu un glas șoptit și înflăcărat: Mă refer la whist pe dezbrăcate. Îi sări inima din piept când el se așeză la loc, cu ochi strălucitori. Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună prin care să te motivez să-ți îmbunătățești jocul.

– Nu o să... niciodată n-aș...

– De ce? Ți-e teamă că pierzi?

– Absolut! Ești un jucător cu experiență, iar eu abia încep să învăț. Bineînțeles că o să pierd.

Întinzându-se peste masă, el luă pachetul și amestecă apoi cărțile, încet, cu tact.

– Nu există „bineînțeles" aici. Dacă te concentrezi să-ți amintești cărțile, o să ai o șansă de luptă. Și bănuiesc că o să fii mult mai înclinată să te concentrezi în cazul în care consecința faptului de a nu face asta este ca eu să te văd goală.

Goală. În mod pervers, cuvântul îi trimise fiori de nestăvilit prin fiecare nerv. După-amiaza cu croitoreasa se desfășurase îndeajuns de prost din moment ce examinarea amănunțită a trupului ei pe jumătate dezbrăcat o făcuse să roșească exact ca o școlăriță nătângă. Dar dacă era obligată să-și dezvăluie sânii, abdomenul și...

– Nu, spuse ea ferm. Încerci să mă seduci.

Un zâmbet viclean îi arcui buzele.

– Ar fi un final potrivit pentru astă-seară, dar ai spus deja că nu te interesează să împarți patul cu mine. Așa că nu prea văd cum unul dintre noi gol fiind ar putea să schimbe situația.

Se uită pieziș la el.

– Serios, Byrne, nu sunt o proastă.

– Nu, dar susții că-ți par respingător. Îmi spui că te-ai răzgândit? Că unul dintre noi gol fiind ar fi o ispită prea mare pentru virtutea ta?

– Nu fi ridicol!

Dar ideea unui Byrne gol în salonul ei i se întipări în minte. Dacă se întâmpla să câștige – ceea ce era puțin probabil –, se răzbuna pe el pentru purtarea arogantă de mai devreme, când o făcuse să rămână doar în corset și în cămășuță în fața lui.

– Ești deja în avantaj, spuse el. Voi, femeile, purtați mai multe haine decât bărbații. Iar dacă pierzi, trebuie doar să te strecori la etaj. În vreme ce eu trebuie să mă duc acasă în cabrioleta mea descoperită, având pe mine doar paltonul și pălăria.

Imaginea aceea absurdă o făcu să continue.

– Asta sună chiar tentant.

– O să fac lucrurile mai ușoare pentru tine.

Amestecarea continuă a cărților se auzea la fel de tare ca roțile trăsurilor pe caldarâm.

– Îți dau patru articole vestimentare înainte să începem. O să începi jocul cu un avantaj considerabil. O să mă lași fără haine cât ai zice pește. Dacă joci îndeajuns de bine.

– O să trișezi, insistă ea.

– Eu nu trișez. Își arcui sprânceana înnebunitoare. Oricum, n-ar trebui să trișez ca să câștig, nu atunci când tu joci fără să dai vreo atenție strategiei.

„Naiba să-l ia!" El știa că o enerva teribil insistând că nu putea să-l bată. Dar chiar putea să se descurce mai bine dacă se concentra?

– Și dacă refuz mizele?

– Asta este alegerea ta, firește. Se aplecă în față și așeză cărțile amestecate înaintea ei. Dar gândește-te la asta – cu cât dai jos mai multe haine, cu atât o să mă distrez mai mult. Ai putea chiar să câștigi. Zâmbetul lui galeș o sâcâi. Și tu știi că vrei să câștigi.

Ea își cântări opțiunile. Nu voia să oprească lecțiile până când nu demonstra că nu era chiar complet nepricepută la whist. Dar era

nebunie curată să-i încurajeze jocurile destrăbălate. Cât de dezastruoase se dovediseră a fi pariurile lui Philip cu iscusința lui Byrne!

Totuși, n-ar fi fost cu atât mai satisfăcător dacă îl bătea? Să iasă din salon cu hainele în mână? Să-l urmărească plecând acasă pe străzile Londrei doar în mantie și cu pălărie? Ce gând minunat!

– Taie cărțile, Christabel, spuse el cu un murmur scăzut.

El credea că urma să câștige. Ha! Avea ea să-i arate ce și cum!

Ea tăie cărțile și i le întinse înapoi.

– Ai spus că-mi dai patru haine de la început. Așa că dă-le jos!

– Desigur. Se ridică în picioare și ocoli masa. Căută în haină și scoase pistolul. Cred că asta îți aparține, doamnă.

Ea îl apucă nerăbdătoare.

– Acum am altceva de dat jos dacă pierd.

– Fără arme, îți amintești?

– Bine.

Ea așeză pistolul pe un scaun din apropiere.

Își scoase ceasul, i-l întinse, apoi dădu jos sacoul și vesta. Ea aranjă obiectele peste pistol. Dar, când el vru să se descheie la cămașă, neliniștea îi cuprinse pieptul.

– Nu-ți dai jos mai întâi lavaliera?

– Pot să-mi dau jos hainele în orice ordine vreau. Astea sunt regulile.

– Oh! Nu se gândise la efectul pe care putea să-l aibă goliciunea lui asupra ei. Încercă să nu se uite lung în timp ce el își scoase gulerul cămășii pe sub lavaliera strânsă. Mai există și alte reguli în jocul ăsta ridicol despre care ar trebui să știu înainte să începem?

– Se pune orice obiect vestimentar sau accesoriu... Ceasul meu, de exemplu, sau cerceii tăi. El zâmbi. Dacă ai fi purtat.

La naiba! Data viitoare când avea să se afle în compania lui, cu siguranță urma să poarte bijuterii. El își desfăcu manșetele.

– O să ținem scorul celor treisprezece levate care contează folosind regulile clasice de la whist – cel care câștigă mâna primește câte un punct pentru fiecare levată câștigată peste șase. Își scoase cămașa din pantaloni, apoi o scrută cu o privire diabolică. Iar pentru fiecare punct, câștigătorul primește unul dintre articolele vestimentare din ținuta celui care a pierdut.

Brusc, își trase cămașa peste cap. Ea încerca să nu se uite, dar era imposibil. Chiar și cu lavaliera acoperind o parte din el, putea să-i vadă pieptul și brațele frumos sculptate. Catifeaua mătăsoasă a părului brun-roșcat, care îi înconjura sfârcurile plane, apărea și în jurul

buricului, apoi se desena într-o linie subțire pentru a dispărea sub pantaloni. Pantalonii lui deosebit de proeminenți.

Îmbujorată, ea își întoarse brusc privirea spre chipul lui și îl văzu zâmbind larg.

– Dacă vrei să vezi mai multe, tot ce trebuie să faci este să-mi câștigi pantalonii și indispensabilii.

– Eu nu... se bâlbâi ea. N-am vrut să...

– Bineînțeles că nu, spuse el mândru aruncându-i cămașa în poală. Poftim al patrulea obiect. Mult noroc la câștigarea celorlalte!

Într-un acces de nervi, ea apucă brusc cămașa și dădu să o arunce peste celelalte obiecte. Apoi prinse o adiere din parfumul lui... un tonic amestecat cu ulei dulce și mosc pur bărbătesc. Cât timp trecuse de când nu mai mirosise parfumul specific unui bărbat? Părea o veșnicie. Un suspin îi scăpă printre buze. Se chinui din răsputeri să nu ducă materialul la nas și să nu tragă adânc parfumul în piept. Nu s-ar fi delectat pe deplin pungașul arogant? Puse hotărâtă cămașa deoparte și rosti apăsat:

– Fă cărțile, domnule!

Spre bucuria ei, câștigă prima mână, chiar dacă numai cu un punct. El nu părea tulburat, ci își scoase acul rubiniu de la lavalieră și îl așeză pe masă între ei, în vreme ce ea strânse cărțile. Neliniștită, ea puse acul alături de celelalte articole.

– Îți permiți să pierzi ăsta? Pare a fi destul de scump.

Ea amestecă repede cărțile, apoi le împinse spre el.

Cu un chicotit, el le tăie și i le înapoie.

– Nu-ți face griji, nu risc niciodată mai mult decât îmi permit să pierd.

– Altă regulă de la jocurile de noroc?

Ea împărți mâna următoare.

– Absolut. Numai un prost intră în datorii la jocurile de cărți.

Slavă Cerului că jucau doar pe haine, pentru că pierdu mâna următoare! Rău! Atât de rău, că el luă fiecare levată, cu excepția uneia. Fir-ar să fie!

Ochii lui străluciră spre ea de peste masă, în timp ce adună cărțile.

– Șase puncte. Asta înseamnă șase articole...

– Știu ce înseamnă. Dar ce articol era mai puțin înfiorător de dat jos? Brusc, îi veni o idee. Ascunzându-și zâmbetul, își scoase un ac de păr și îl puse pe masă. Când vru să scoată altul, el se ridică brusc în picioare din scaunul lui și mârâi:

– Astea nu se pun, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ba sigur că se pun. Ai spus „obiecte vestimentare sau un accesoriu". Tu ai putut să-ți scoți acul de la lavalieră... De ce ar fi diferit în cazul meu?

Uitându-se urât la ea, el amestecă din nou cărțile cu mișcări smucite din încheieturi.

– Trebuie să ai cel puțin douăzeci de ace din alea.

– Cel puțin, repetă ea pe un ton arogant și își mai scoase un ac.

Din nefericire, avea nevoie de fiecare în parte ca să-i susțină părul greu. După al patrulea ac de păr, își simți părul cum se desface. După al cincilea, se desfăcu în întregime și îi căzură câteva ace pe podea. Disperată, își prinse părul ca să se asigure că nu cădeau și celelalte. În timp ce îi privi părul pe jumătate desfăcut, ochii lui se aprinseră.

– Nu poți să joci cărți în timp ce-ți ții părul în mâini, Christabel.

Ea îi dădu drumul cu grijă, tresărind când alte două ace de păr se loviră de podea.

– O să numărăm unul pentru mâna asta, iar pe restul, pentru pierderile următoare.

Vocea lui era scăzută, răgușită.

– Oh, nu, iubito, nu se pun. Nu mai sunt accesorii de îndată ce s-au îndepărtat de corpul tău din proprie inițiativă. Altfel, ai putea să revendici orice fir de praf care ți-a căzut de pe cizme.

– Dar...

– Este logic, Christabel, spuse el hotărât.

La naiba cu el pentru că avea dreptate!

– Mama ei de logică, murmură ea când scoate unul dintre puținele ace rămase și îl aruncă pe masă.

Atunci începu cu adevărat bătălia. Se chinui să joace cum o învățase, să-și stăpânească furia, să se concentreze la fiecare carte pe care o punea el jos. Și eforturile ei fură răsplătite – pe măsură ce se apropiau de ultima levată a mâinii, ea câștigă cu două puncte.

– Ha! Își jucă ultima carte cu un gest teatral și-l bătu cu trei puncte. Acum să te vedem, pungaș viclean ce ești!

Își lăsă capul pe spate, gest ce făcu să i se desprindă din coafură tot părul, dar nu îi păsa. Oricum nu avea nevoie de ace. Putea să-l bată fără ele.

Totuși, succesul ei nu păru să-l deranjeze câtuși de puțin. Îndepărtându-și fiecare cizmă în parte, ocoli masa în șosete și i le întinse. Cu un râset triumfător, ea le așeză pe grămada de haine,

apoi se întoarse spre el și văzu că își descheia pantalonii. Chiar în fața ei. I se uscă gura când îi lăsă ușor să alunece pentru a dezvălui indispensabilii scurți de dedesubt, mulați peste erecția plină. Să o ajute Dumnezeu!

Se părea că nu era în stare să-și întoarcă privirea. El era foarte... mare. Indispensabilii se mulau atât de bine pe erecția lui, încât putea chiar să ghicească greutatea mădularului.

– Vrei să joci în continuare, iubito? întrebă el într-un murmur gutural. Ori să ne concentrăm asupra unei distracții mai plăcute?

Înghițind cu greu, ea se chinui să-i întâlnească privirea. Pe chipul lui strălucea o dorință absolută, atât de primară și de palpabilă, încât lui Christabel i se acceleră respirația.

Doamne sfinte, trebuia să fie nebună să accepte acel joc! Sau poate că era nebună pentru că nu ceda pur și simplu seducției lui. Era șansa ei de a descoperi dacă el putea fi la fel de divin precum susțineau unele femei, așa cum credeau toate femeile din viața lui, judecând după cât de nerăbdătoare erau să-și împartă patul cu el. Dar era mult prea primejdios să profite de șansa ei. Să facă dragoste cu Philip nu fusese nicidecum dumnezeiesc. Și totuși, fusese de ajuns ca să o transforme într-o prostuță slabă de înger, dispusă să-l lase să scoată de la ea cel mai important secret al familiei. Trebuia doar să-și închipuie ce putea să facă dacă Byrne o satisfăcea în pat. Probabil îi dădea cheile afurisitului de regat.

Inima ei fusese deja frântă de trădarea unui bărbat; nu voia să încerce a doua oară.

– Jucăm în continuare.

Ochii i se aprinseră, dar încuviință scurt din cap.

– La ordinele tale, milady.

Dar, după ce el își lăsă pantalonii în poala ei și se întoarse agale spre scaun, privirea lui Christabel hoinări inevitabil peste fesele foarte frumoase, apoi peste coapsele surprinzător de musculoase, apoi peste...

Ea clipi nedumerită.

– Ai un cuțit prins de gambă.

În mod normal, cizma îl ascundea vederii.

– Da. Se așeză. Este mai ușor și mai sigur decât să porți un pistol. Făcând un semn cu mâna spre cărți, adăugă: Este rândul tău.

Ea strânse cărțile și le amestecă, apoi îi întinse pachetul ca să-l taie.

– Dar de ce...

– Mă duc și plec de la club la orice oră, uneori cu sume mari de bani. N-am ajuns unde sunt dându-le câștigurile mele tâlharilor. El tăie cărțile și i le înapoie. O întrebare mai bună ar fi de ce ai avea la tine un pistol la o petrecere?

Ea împărți cărțile.

– După cum tocmai ai recunoscut și tu, Londra este periculoasă.

– La fel este și un pistol încărcat.

– Nu, dacă ai nevoie de unul.

El îi aruncă o privire cercetătoare, fără să-și bage în seamă cărțile.

– Când ai nevoie de un pistol? Puține femei poartă unul cu ele. Dacă te gândești la asta, puține femei știu să apuce un bărbat ca să-l schilodească. Ce ți s-a întâmplat?

Ea își ridică propriile cărți și încercă să nu apară afectată.

– Am fost atacată pe o alee din Gibraltar.

– Ce făceai singură pe o alee?

Cuvintele încordate reflectară tensiunea bruscă din postura lui.

– Dacă îți spun, o să crezi că sunt o proastă.

– Încearcă-mă!

– Aveam 17 ani, suficient de tânără ca să fiu naivă. *Papa* a spus dintotdeauna că, dacă trebuia să ies, iar el nu era disponibil, trebuia să iau cu mine un lacheu ori să chem un ofițer de la barăci. Dar știam că fiecare dintre ei îi raporta tot ce făceam. Așa era întotdeauna. Ea etală cărțile în mână, dar nu le văzu. Văzusem o sabie uimitoare de vânzare, despre care știam că-i va plăcea să o primească pentru ziua lui de naștere și am vrut să-i fac o surpriză. Așa că m-am gândit că, dacă dădeam o fugă la magazin singură – era la doar câteva străzi depărtare –, puteam să o cumpăr și să mă întorc acasă fără să-și dea nimeni seama. Și... Ei bine...

– Ei bine, ce?

– Era o scurtătură pe o alee care mă ducea acolo în câteva minute. Ea se încruntă când își aminti. Doar că, exact când m-am apropiat de stradă, trei localnici murdari au blocat aleea. Și au... mi-au făcut cumva ochi dulci.

El scoase o înjurătură șoptită.

– Dacă și-ar fi seama că eram englezoaică, poate că nu s-ar fi apropiat de mine de teama represaliilor, dar părul meu fiind închis la culoare, iar lumina de pe alee fiind slabă... Au presupus că sunt o țintă ușoară. Și cum erau niște derbedei...

El păli.

– Te-au...

– Nu, n-au ajuns atât de departe, slavă Cerului, deși au fost aproape. Unul m-a ținut de mâini, în timp ce al doilea mi-a acoperit gura, iar al treilea a încercat să-mi ridice fustele. Probabil că ar fi reușit dacă nu apucam să-l mușc de mână pe bărbatul care îmi acoperea gura. De îndată ce și-a retras mâna, am scos un strigăt capabil să trezească morții. Un zâmbet slab îi atinse buzele. M-a auzit un ofițer britanic care se plimba prin apropiere și mi-a sărit în ajutor. I-a gonit cu sabia lui.

Byrne o privi lung.

– Haversham.

Ea dădu aprobator din cap.

– Așa ne-am întâlnit. Scăpă un oftat printre buze. Trebuia să-l vezi atunci, atât de galant, atât de cutezător în haina lui roșie! Când m-a adus acasă și l-au chemat pe tata, *papa* nu mai contenea cu laudele despre curajul și reacția lui rapidă. Abia mai târziu am...

Ea se opri, blestemând în șoaptă.

– Da?

– Nimic. Ea continuă în grabă. Philip m-a curtat vreme de un an. Apoi ne-am căsătorit. Și asta a fost.

El își luă cărțile.

– El este cel care te-a învățat cum să prinzi un bărbat de boașe?

– Nu, *papa* a făcut asta după incident. Chiar dacă aveam un pretendent care să mă protejeze, nu voia să riște.

– Tatăl tău te-a învățat bine, spuse Byrne sec.

Ea pufni în vreme ce își aranjă cărțile.

– Când am încercat asta cu tine de dimineață, am reușit doar să... Ei bine...

– Să mă exciți? Ah, pentru că tot ce faci tu mă excită, scumpo, spuse el cu vocea aceea teribil de senzuală, care făcea ca ispita să îi asalteze nervii.

La naiba cu el! Dintr-odată, își aminti că stătea în fața ei pe jumătate gol și erect. Dorind-o.

– Joacă, spuse ea încordată.

Cu un râset slab și zeflemitor, el jucă.

Jucară câteva minute în tăcere. Apoi el spuse:

– Ți-ai folosit vreodată manevra pe Haversham?

– De ce aș fi făcut-o? Ea își juca o carte. Era soțul meu.

– Nu la început. Un an este o perioadă lungă pentru a face curte. N-a încercat niciodată să-şi pună mâinile unde nu trebuie?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Poate că e un şoc pentru tine, dar în multe părţi din lumea bună – evident, nu în cele pe care le frecventezi tu – un asemenea comportament al unui gentleman cu o lady nu este văzut cu ochi buni. Se întâmpla ca soţul meu să fie un bărbat respectabil când l-am cunoscut. S-a purtat respectuos tot anul în care m-a curtat.

El o privi pe deasupra cărţilor, iar o înflăcărare bruscă îi aprinse chipul.

– Eu n-aş fi rezistat un an cu tine. Privirea îi alunecă spre gura ei. Aş fi fost norocos să rezist o lună.

Simţind că obrajii stăteau să-i ia foc, ea îşi coborî iute privirea spre cărţi, iar el îşi dădu seama că habar nu avea ce se jucase.

– Încetează! Flirtezi doar ca să-mi distragi atenţia şi ca să joc prost.

– Funcţionează?

Se uită urât la el.

Byrne râse.

– Mă crezi mai viclean decât sunt. La mine, flirtul vine în mod natural. Mai ales când sunt cu o femeie frumoasă.

– Nu-mi insulta inteligenţa! Ţi-am văzut amantele în carne şi oase, iar eu nici nu mă compar cu ele.

– Îţi subestimezi farmecul, spuse el apăsat. Dacă nu te găseam atrăgătoare, nu încercam să te bat la whist doar ca să am şansa de a te vedea goală. Nu fac un asemenea efort cu orice femeie.

– Ci doar cu un număr considerabil de femei.

El chicoti.

– Adevărat.

Următoarele mâini fură dezastruoase şi, chiar dacă ea dădu vina pe cărţile proaste, lipsa hainelor lui Byrne îi distrăgea atenţia la fel de mult pe cât spusese el că îi distrăgea atenţia lipsa hainelor ei. Nu era vorba doar despre ce putea să vadă, precum muşchii încordaţi atunci când juca o carte, ci despre ce nu putea să vadă.

Acolo sub masă, mai era excitat? Avea de gând să acţioneze? Dacă el o făcea, ea cum avea să reacţioneze? Ba, mai rău, el nu părea deloc deranjat să o privească în timp ce îşi scotea hainele. Era chiar hotărât să joace mai bine. El câştigă mână după mână, adunând un punct ici, trei puncte colo. Primele se duseră batista, ghetuţele şi jartierele,

apoi ciorapii și jupa. Cât își dorea să fi purtat mai mult de o jupă! Cât își dorea să o fi ignorat pe Rosa și să-și fi luat șalul! Orice – chiar și un inel ieftin de fier – ar fi fost bine-venit. Încercă din răsputeri să ignore faptul că era pe jumătate dezbrăcată și să se concentreze asupra cărților, dar pierdu cu trei puncte.

Privind-o cu satisfacție, el adună cărțile.

– Se pare că te confrunți cu o alegere dificilă. Poți fie să-ți scoți rochia, corsetul și cămășuța sau rochia, corsetul și pantalonașii. Personal, cred că ar trebui să rămâi în pantalonași...

– Ai vrea tu, spuse ea pufnind. Ridicându-se de pe scaun, căută sub rochie și își scoase cu pricepere pantalonașii, apoi îi aruncă pe masă. Ai încercat să arunci o privire la sânii mei goi toată ziua. Îți jur, ești cel mai enervant om!

– Nu ești prima femeie care îmi spune asta.

– Probabil că nu o să fiu nici ultima, după tot ce am văzut în haremul tău.

El își arcui un colț al gurii.

– Pari ciudat de interesată de haremul meu pentru o femeie care nu vrea să i se alăture. Ești geloasă, dulceața mea?

– Pe un bărbat incapabil de fidelitate pentru o singură femeie? Ar trebui să fiu nebună.

Dar adevărul era că femeile acelea ale lui chiar o enervau. Începea să-l placă – deși nu putea să-și dea seama de ce – și o scotea din sărite să se gândească că era doar una dintr-un lung șir de femei pe care el le sărutase, le tachinase și...

– Pierzi vremea, spuse Byrne și o readuse cu picioarele pe pământ. Rochia, îți amintești? Azi te-am văzut deja fără rochie, așa că de ce te fâstâcești când trebuie să o dai jos acum?

Pentru că era ceva diferit. Pentru că erau singuri într-o cameră cu lumina dulce și jucăușă a flăcărilor, iar povara grea a nopții o făcea să se simtă suficient de somnoroasă încât să-i slăbească toate reținerile. Pentru că, dacă el o privea în seara aceea așa cum o privise mai devreme, putea să facă un lucru pe care avea să-l regrete. Alungă iute gândul acela din minte.

– Ești o bestie! Își puse mâinile în șold și îi aruncă o privire urâcioasă. Deci? Nu sta pur și simplu acolo, pentru numele Domnului! Nu pot să-mi scot singură rochia și corsetul. Vino să mă ajuți!

Capitolul 8

Bărbații sunt niște trișori atât la cărți, cât și în dragoste.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Să se ducă să o ajute? Avea idee ce îi cerea? El era în stare să-i rupă rochia de pe ea. În toată viața lui nu mai fusese atât de excitat, iar stăpânirea de sine îi era cât hârtia de subțire. Dar nu era singurul. După răsuflarea întețită și obrajii îmbujorați, ea era la fel de excitată. Din păcate, ea nu își dorea să fie excitată. Gavin nu era sigur de ce insista în continuare să-i reziste. Haversham o făcuse să se teamă de toți bărbații sau îi era frică doar de el? În orice caz, voia să o aibă. Se ridică și ocoli masa, înăbușindu-și un chicot când privirea ei se îndreptă iute chiar spre lenjeria lui. Mădularul îi devenise incredibil de tare, o stare care doar se accentuă când începu să-i desfacă rochia. Nu se grăbi cu nimic, savură momentul, cufundându-se în parfumul ei exotic. Cum reușea o femeie care pretindea că era nepriceputâ în artele femeiești să aibă un asemenea parfum amețitor? Îl făcu să se întrebe ce alte surprize amețitoare ascundea dincolo de exteriorul ei pragmatic. Un tatuaj cu henna? O bijuterie în buric? Nimic din ce avea sau ce făcea nu urma să-l surprindă. Și avea de gând să descopere fiecare secret.

Ajunsese aproape la jumătate rochiei când cineva încercă să deschidă ușa de la salon. Erecția lui se domoli cu o smucitură bruscă, mai ales când intrusul ciocăni și întrebă pe un ton îngrijorat:

– Milady? Sunteți acolo? E foarte târziu și am vrut să știu dacă o să fiți... Se auzi o înjurătură șoptită în spaniolă. Să mă retrag?

Când Christabel încremeni, el strânse din dinți. La naiba cu camerista ei băgăcioasă! Sigur femeia știa că se aflau acolo împreună. De ce nu avea bunul-simț să nu mai insiste și să plece singură?

Pentru că femeia își proteja stăpâna. Iar dacă nu era atent, Christabel avea să profite de ocazie ca să scape.

Când ea se mișcă spre ușă, Gavin îi cuprinse mijlocul cu un braț și mârâi:

– Oh, nu, n-ai să faci asta, scumpo!

– Ce anume? spuse ea cu o inocență prefăcută.

– Nu trebuie să o lași să intre. Apoi Rosa putea să creadă că stăpâna ei își dorea o scuză ca să încheie seara, se gândi el. Spune-i să plece!

– Îi spun. Ea se încordă lipită de el. De îndată ce-mi dai drumul, la naiba!

– Scapă de ea mai întâi, îi porunci el.

– De ce să scap de ea? Nesiguranța ei arăta că se lupta cu propriile dorințe. El îi înlesni alegerea. Pentru că jocul nu s-a terminat, după cum prea bine știi. Slavă Domnului că femeia avea un sentiment înnăscut al dreptății, se gândi el. Ai fost de acord cu jocul și cu mizele. Ar fi dezonorant să renunți doar pentru că pierzi.

– Și dacă mă dau bătută?

– Atunci trebuie să-ți scoți cămășuța și să ieși goală ca să o întâmpini pe Rosa. Ești pregătită să faci asta? Când încă poți să câștigi?

Ea oftă. Iar el știu că o prinsese.

– Milady? întrebă Rosa și apăsă clanța până când ușa se zgâlțâi.

– Sunt bine, Rosa! strigă Christabel. Eu și domnul Byrne jucăm cărți. Nu știu cât de târziu terminăm, așa că du-te la culcare, dacă vrei.

– Prea bine, milady, răspunse Rosa.

Gavin răsuflă ușor încordat. Pentru o clipă, crezuse că...

– Dă-mi drumul! îi ceru Christabel. După cum ai spus, jocul nu s-a terminat.

Îi dădu drumul imediat. Mai aveau o grămadă de timp. Și avea să folosească fiecare minut ca să-i dărâme zidurile de apărare.

– Încă îmi ești datoare cu o rochie și un corset.

– Bine. Își scoase rochia, dar fu nevoită să-l lase pe el să-i dezlege panglicile. El nu se grăbi, asigurându-se că ea simțea fiecare atingere a degetelor lui pe spate.

După ce își scoase corsetul, se întoarse cu fața spre el, iar Byrne fu încântat să o vadă că roșește.

– Poftim, spuse ea cu un gest de sfidare și îi împinse grămada de material. Îți doresc să-ți fie de folos.

El coborî privirea spre rochia neagră, apoi luă rapid o decizie. Se duse cu pași apăsați la șemineu și aruncă rochia în foc, unde izbucni numaidecât în cele mai satisfăcătoare vâlvătăi.

– Ai înnebunit? se împotrivi ea.

Traversă valvârtej încăperea ca să-și salveze rochia, dar el o opri cu o mână.

– Acum este a mea, ai uitat? Și mă rog să nu mai văd vreodată chestia aia oribilă. Dacă stau să mă gândesc bine...

Îi aruncă și corsetul în foc.

– Te anunț că era un corset foarte bun!

– De care n-ai nevoie în seara asta.

Se întoarse cu fața la ea, apoi încremeni.

Focul scânteietor, alimentat de hainele ei, îi lumina cămășuța atât de puternic, încât sfârcurile ei întunecate și pline se vedeau prin bumbacul subțire. Iar țesătura se lipea de ea, urmărea conturul sânilor grei și sublinia plinătatea delicată a pântecului, abia acoperind triunghiul de păr negru dintre coapse.

– De fapt, nu prea ai nevoie de nimic, scumpo, spuse el cu o voce guturală.

Ea îi urmări privirea și făcu ochii mari când își dădu seama ce văzuse el. Cu o înjurătură înăbușită, se întoarse pe călcâie și se grăbi să revină la masă, oferindu-i o licărire din fesele albe scoase în evidență de cămășuță, înainte să se așeze. Dar strălfulgerarea fu de ajuns ca să-l aprindă. El se întoarse la locul lui, în vreme ce ea lovea nerăbdătoare cu degetele în masă.

– Hai, Byrne, zise ea, o hotărâre sumbră întunecându-i trăsăturile. Tu faci cărțile. Pregătește-te să fii nimicit!

Nimicit? Nici în ruptul capului! Nu avea să plece de acolo în seara aceea fără să o vadă goală. Fără să o aibă. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia era magnifică, mai ales când îi sărea țandăra! Se așeză la loc pe scaun, amestecând cărțile fără să își ia ochii de la ea. Ce femeie! Părul care îi curgea pe umeri, ochii verzi ca de nestemată, carnea dulce abia ascunsă de cămășuța subțire... Avu nevoie de toată puterea ca să nu sară chiar atunci pe ea.

„Calm, omule, calm! Vine și rândul tău."

Asta, cu siguranță. Îi întinse cărțile ca să le taie, iar ea făcu întocmai cu concentrarea aprigă a unui jucător hotărât să câștige. Cu un chicotit, el începu să le împartă. Chiar credea că putea să-l bată? Îi lipsea doar un punct ca să o ducă acolo unde și-o dorea. Dar acel punct îl evită. Pentru prima dată în seara aceea, ea își concentrase inteligența – despre care el ghicise deja că era considerabilă – să își joace cărțile în avantajul ei. Iar norocul era de partea ei. Până la finalul mâinii, ea câștigă patru puncte, cele mai multe din toată seara. Îmbătată de victorie, se lăsă pe spate în scaun.

– Bretelele și ciorapii, Byrne. Dă-mi-le! Sau dă-mi lavaliera și orice altă combinație din ce rămâne.

– Sau... El se ridică și întinse mâna spre nasturii lenjeriei. Poate că aș prefera să-mi las ciorapii. Vocea îi deveni o șoaptă cochetă: Ca să nu-mi înghețe picioarele.

Zâmbetul ei șovăi. Dar apoi o licărire răzvrătită i se aprinse brusc în ochi. Se aplecă peste masă și spuse tărăgănat:

– Hai, te provoc!

Repetarea intenționată a cuvintelor lui de mai devreme îl ispiti, dar brusc avu o idee mai bună.

– Mai degrabă aș prefera să mi-i dai tu jos, de îndată ce câștig.

– Dacă tu câștigi, atunci nu o să mai fie nevoie să... Își dădu seama dintr-odată ce voia să spună. Oh! Își țuguie buzele când strânse cărțile. Te asigur, domnule, că singurul mod prin care o să ajungi dezbrăcat în seara asta este să pierzi. Caz în care tu singur o să-ți scoți lenjeria.

– Mai vedem noi. Incapabil să-și înăbușe un zâmbet, el își scoase bretelele și ciorapii și i le aruncă peste masă. Este rândul tău.

Rândul ei îi atribui cărți îngrozitoare. O privi bănuitor. Se putea ca femeiușca să fi trișat? Cu siguranță, nici o împărțire la întâmplare nu putea să-i dea o mână plină de... nimic.

Dar, judecând după cât de concentrată și de serioasă părea, nici mâna ei nu era prea bună, ceea ce însemna că toate cărțile bune se aflau în pachet. La naiba!

Primele treisprezece levate fură o bătălie de uzură – amândoi se luptară să obțină cele mai bune cărți pentru mâinile lor. Îl ținea mereu în alertă și nu știa dacă trebuia să fie mulțumit de jocul ei mai bun ori enervat că era nevoit să-și dea silința să câștige. Și își dădea silința. Putea să se controleze ca să îi ignore părul răvășit sau materialul transparent al cămășuței, care îi permitea să-i vadă sfârcurile ca în lumina zilei, de fiecare dată când se apleca pentru a câștiga o carte. Ceea ce nu putea să nu ia în seamă era entuziasmul de pe chipul ei atunci când căpăta o carte bună sau o bâiguială mulțumită pe care o rostea de fiecare dată când câștiga o levată. Știa cât de seducător era sunetul acela discret? Că și-o închipuia scoțându-l în vreme ce el îi sugea sfârcurile apetisante sau când se avânta adânc înăuntrul ei...

– Nu te mai mocăi atât, Byrne, spuse ea.

El își îndreptă brusc atenția spre masă.

– Poftim?

Ea afișă un zâmbet mulțumit.

– Joacă, nu fi un perdant ofticos! Joacă-ți ultima carte ca să-mi pot revendica toate câștigurile!

Uimit, el aruncă o privire spre levatele ei. La naiba! În timp ce el salivase la gândul de a o avea în pat, ea reușise să câștige majoritatea celor treisprezece levate. Chiar dacă el câștiga de data asta, mâna cu trei puncte era a ei.

Și rămaseră doar lavaliera și lenjeria. Și cuțitul pe care îl ținea prins de gambă. Care nu se lua în considerare.

Se uită lung la ea. Îl bătuse. Ștrengărița îl bătuse! Nu-i venea să creadă. Dacă se afla că Byrne cel mândru îi permisese unei femei să-i distragă atenția și că jucase rău, niciodată nu avea să-și mai poată ține capul sus la club.

La naiba cu ea! Iată ce obținea pentru că îi dăduse un avantaj de la început! Dacă nu ar fi făcut-o, ar mai fi avut o șansă de a-i lua cămășuța.

Nu, nu i se înfundase din cauza asta. Își încălcase una dintre reguli: nu gusta niciodată din fructul succesului până ce nu-l culegi din copac. Iar acum nu mai apuca să-l guste – sau să o guste – deloc.

Ei nu, pe naiba!

Îi luă cartea și câștigă ultima levată, dar ei nu-i pieri entuziasmul. Ea se lăsă pe spate, victoria desenând o strălucire scânteietoare peste trăsăturile ei, ceea ce lui îi trezi o nevoie înflăcărată care i se învolbură prin vene.

– Dă-o jos, Byrne! El vru să apuce lavaliera, iar ea spuse: Stai! Nu aici.

El ridică o sprânceană.

Cu un zâmbet hotărât, ea făcu un semn spre podiumul de pe care i se luaseră măsurătorile mai devreme.

– Acolo. Urcă-te acolo ca să-ți dai jos hainele!

Așa cum făcuse și ea mai devreme în ziua aceea. El se ridică, înăbușindu-și un râset. Era atât de ușor de citit!

– Reversul medaliei este un joc corect, nu-i așa?

Zâmbetul triumfător fu singurul răspuns pe care îl primi.

Gavin se îndreptă agale spre podium, cu mintea cutreierată de mii de gânduri. Ea credea că avea să stea acolo, în siguranță și la distanță, în timp ce îl privea cum se dezbrăca. Așa putea să iasă iute din cameră de îndată ce el termina, înainte de a i se năzări vreo idee năstrușnică.

Dar Byrne avea un as în mânecă.

– Dintotdeauna ai avut gustul ăsta pentru dramă? El urcă pe podium, apoi se întoarse spre ea. Ori se întâmplă pur și simplu ca eu să îl trezesc în tine?

– Câștigurile mele, domnule. Ea pocni din degete. Le vreau acum.

Ascunzându-și zâmbetul, el își desfăcu lavaliera și o întinse spre ea.

– Vino și ia-o!

– Las-o acolo, spuse ea netulburată. O iau mai târziu.

– Cum vrei.

El o aruncă pe podea. Ce fată deșteaptă! Știa exact ce făcea. Dar și el știa.

El se aplecă spre cuțit, iar ea spuse:

– Ce faci?

– Ai câștigat cu trei puncte. Lavaliera este unul, cuțitul este altul, iar teaca e al treilea. Îți dau câștigurile tale.

Zâmbetul ei dispăru.

– Cuțitul nu se pune, după cum prea bine știi. Nu este un articol „vestimentar sau un accesoriu".

– Pentru mine, este. Îl port în fiecare zi.

– Ca armă! Ai spus că armele nu se pun.

– N-am fost niciodată nevoit să-l folosesc ca armă. El deschise teaca și scoase cuțitul. Haide, dulceața mea, să-ți vedem faimosul temperament!

– Nu se pune! Trișezi, să te ia naiba!

El nu zise nimic, ci puse pur și simplu cuțitul peste lavalieră și desprinse teaca.

Ea se ridică brusc în picioare.

– Nu joci corect! Îți cer să-ți dai jos lenjeria!

El puse teaca pe lavalieră, apoi își îndreptă spatele.

– Nu.

Ea deschise și închise gura ca un pește.

– Poftim? Dar trebuie! Astea sunt regulile!

El ridică din umeri.

– Eu le interpretez diferit. El coborî de pe podium și adăugă pe un ton provocator: Acum, așază-te și fă cărțile ca o fată bună ce ești!

Ea se aprinse.

– Nicidecum! Am câștigat cinstit, iar tu știi asta. Așa că dă-ți jos imediat lenjeria!

El se apropie de masă, așteptând până ce ajunse în dreptul ei, înainte să murmure:

– Obligă-mă!

Capitolul 9

Dacă nu ai de gând să împarți patul cu iubitul tău într-o anumită ocazie, exprimă-ți imediat dorința, chiar dacă trebuie să-i suporți toanele urâcioase tot restul după-amiezii.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Cum îndrăznea? După ce o determinase să o gonească pe Rosa și insistase să joace cinstit...

– Dă-ți jos lenjeria, Byrne, îi ceru ea.

– Obligă-mă, spuse el din nou, peste măsură de calm.

Văzu roșu în fața ochilor. Oh, era tipic pentru el să trișeze, apoi să creadă că putea scăpa!

Blestemând, se îndreptă cu pași apăsați spre el și îl apucă de betelia lenjeriei.

– O să-i scot de pe tine eu însămi, chiar îi scot!

Cât se chinui să descheie nasturele de sus, materialul începu să se umfle sub mâna ei. Atunci, în sfârșit, intră în scenă bunul-simț. Își retrase brusc mâinile, dar el o prinse de o mână și o trecu sub lenjeria lui pe jumătate descheiată... și pe erecția de dedesubt. Pe mădularul lui foarte tare, foarte primejdios.

– Continuă, spuse el cu o voce guturală. Îți vrei câștigurile, nu-i așa?

Ea își întoarse brusc privirea spre el, dar se dovedi a fi o greșeală. Pentru că expresia lui de nevoie necontrolată fu ultimul lucru pe care îl mai văzu înainte ca gura lui să se apese pe a ei.

Ca o iapă încolțită de un armăsar, își dădu seama de pericol doar când era prea târziu. La naiba cu firea ei nestăpânită! Și la naiba cu el pentru că profita de asta, pentru că-și avânta limba într-un mod atât de încântător printre buzele ei, pentru că o făcea să uite de ce ar fi trebuit... să reziste.

Iar acum mâna lui îi strecura mâna ei în lenjerie ca să-i cuprindă mădularul tare, iar pântecul ei chiar se strângea într-o învolburare de frică și entuziasm pentru că îl atingea. Pe el. Carnea lui. Doamne Sfinte, trebuia să fie nebună! Și totuși, mâna ei se mișcă în ritmul impus de el, mângâind, dezmierdând...

– Da, scumpo, șopti el pe buzele lui. Da, așa, da...

El se întoarse să-i răvășească gura. Dar fără reținerea pe care o avusese mai devreme în acea zi. Îi cuprinse sânul prin cămășuță, apoi îi coborî cămășuța de pe un umăr ca să îi prindă pielea dezgolită cu mâna caldă, lată.

Dar când îi strânse sfârcul, trimițându-i o ploaie de plăcere direct în pântec și mai jos, ea își retrase gura cu un murmur:

– Byrne, te rog...

Nu era sigură dacă voia să-l implore să se oprească ori să continue. Luând-o prin surprindere, o ridică pe masa de joc din spatele lor și o forță să-i elibereze mădularul. Masa șubredă scârțâi sub greutatea ei, iar ea îl apucă de brațe ca să-și păstreze echilibrul.

– Ce Dumnezeu crezi că faci?

Singurul lui răspuns fu să îi coboare cămășuța suficient ca să dezvăluie privirii lui senzuale un sân greu de nerăbdare.

– Ce pare că fac?

El își coborî capul și îi supse sfârcul. Tare. Ea aproape că sări de pe masă.

– Oh, Doamne, gemu ea, chiar când îi trase capul mai aproape pentru mai mult.

El se supuse bucuros, îi tachină sfârcul cu dinții și cu limba, o făcu să i se taie răsuflarea și să tânjească. Nu simțise niciodată ceva atât de intens cu soțul ei, niciodată. Ce fel de desfrânată era din moment ce putea să simtă așa ceva cu craiul acela revoltător de imoral?

– Să te ia naiba, șopti ea. Ești un diavol necinstit...

– Încerc, spuse el răgușit, strecurându-și mâna în cămășuță ca să îi găsească sfârcul și să-l frece între degetul mare și arătător într-o mișcare menită, evident, să o înnebunească.

– Îți place, scumpo?

– Da, oh, da!

Când el își îndepărtă mâinile iscusite ca să-i coboare cămășuța până la mijloc, ea le prinse înainte să apuce să o atingă din nou.

– Stai o clipă... Nu se presupune că trebuie să fiu dezbrăcată. Doar tu, tu... trișorule, îl acuză ea cu sufletul la gură.

Ochii lui scânteiară ca ochii celei mai fioroase vulpi într-o noapte cufundată în întuneric.

– Nu o să fii fericită până ce nu-mi recunosc înfrângerea, nu-i așa? Își trase în jos lenjeria și o aruncă deoparte. Iată-ți... câștigurile. Sunt gol-goluț ca în ziua în care m-am născut.

Privirea i se îndreptă inevitabil spre carnea dezgolită și i se uscă gura. Să o ajute Dumnezeu! Mai văzuse un singur bărbat gol în viața

ei, iar el nu semănase câtuși de puțin cu Byrne. Mădularul lui Philip fusese lung, neted și subțire. Ușor de stăpânit.

Al lui Byrne nu părea deloc ușor de stăpânit. Pulsa cu hotărâre cu aceeași cutezanță pe care o avea și ticălosul – tare, imens și greu. Și imposibil de stăpânit. Exact ca posesorul, care în clipa aceea voia să-i scoată cămășuța...

– Încetează! se împotrivi ea și-i apucă mâinile. Nu trebuie să...

El o întrerupse cu un sărut lung și disperat, precum săruturile adânci de care începea cu pași repezi să fie dependentă. Lui Philip nu-i plăcuse prea mult să sărute, nici să mângâie ademenitor. Să facă dragoste fusese pentru el o nevoie de bază, pe care și-o satisfăcea cât mai repede cu putință, adesea lăsând-o pe ea în ghearele unei dorințe de neexplicat.

Dar, chiar dacă mângâierile lui Byrne nășteau înăuntrul ei aceeași dorință, el începu să o satisfacă. Îi mângâie sânii care tânjeau după atingerea lui, îi frecă între degete sfârcurile care își doreau tachinarea lui, își strecură o mână în interiorul coapsei ei până ce găsi, cu degetul mare, centrul vibrant al tuturor dorințelor ei și...

– Byrne! strigă ea când el o frecă în cel mai neobrăzat mod. Îl apucă de mână. Nu cred că ar trebui să...

– Sst, dulceața mea, gândești prea mult.

Îi mai mângâie punctul acela sensibil și o făcu să se zvârcolească pe masă fără rușine.

Disperată, se chinui să nu o ia razna.

– Fără îndoială, ai mai folosit replica asta înainte.

– Nu prea. Își strecură un deget înăuntrul ei, iar ei i se tăie răsuflarea. Mi-ai cunoscut amantele. Ți s-au părut genul care să aibă nevoie de muncă de convingere pentru a se dezlănțui?

– Nu, dar...

– Problema la tine este că tu faci totul de-a-ndoaselea.

Acum îi freca sfârcul între degete cu o mână și își înfigea degetul înăuntrul ei cu cealaltă. Nu mai putea să respire, nu mai putea să oprească iureșul de senzații care se revărsau asupra ei. El continuă cu glas răgușit:

– Când ar trebui să-ți folosești mintea aia isteață jucând whist, te lași copleșită de fiecare emoție în parte. Dar când un bărbat încearcă să facă dragoste cu tine, tot ce faci este să gândești.

Îi aprinse obrajii, fruntea, tâmplele cu sărutări menite să facă orice, mai puțin să gândească. Luptă din răsputeri cu ceața care o învăluia.

– Iar începi, murmură el. Gândești. Pot să-mi dau seama după aerul tău încruntat.

– Dacă nu-mi păstrez cumpătul... o să mă distrugi.

El scoase un râset scăzut.

– Câtă dramă! Asta se simte ca o distrugere?

Își avântă încă un deget înăuntrul ei și o făcu să tresalte pe masă cu un țipăt de neliniște, de încântare, de plăcere... La naiba cu el!

– Poți să gândești mai târziu, adăugă el. Acum, doar simte și bucură-te!

Dacă ceda în fața lui în situația aceea, avea să o facă și în alte situații mult mai periculoase... Oh, Dumnezeule, ce îi făcea?

Se agăță de umerii lui, în timp ce el îi distruse zidurile de apărare pe toate fronturile, dându-i încă unul dintre săruturile mult prea ademenitoare în timp ce o mângâie înăuntru și în afară, pe sân, pe sfârc, pe carnea delicată și tremurătoare dintre picioare. Acolo, simțise și înainte o vagă durere nesatisfăcătoare, dar mângâierile lui Byrne o ascuțeau într-o nevoie pătrunzătoare care se întețea, se accentua și o consuma, înflăcărând-o cu totul până când ajunse să se arcuiască în mâna lui, să îl prindă nebunește de umeri și să atingă un fel de...

Ea întrerupse sărutul când dorința deveni de nestăvilit.

– Oh, Byrne, te rog! Oh, da...

– Asta vrei? șopti el, cu mișcări mai necruțătoare, cu răsuflarea întretăiată și grea pe obrazul ei. Da, scumpo?

– Vreau, am nevoie... Fu cuprinsă deodată de un iureș de senzații deosebite pe care nu le simțise niciodată. Byrne, da! urlă ea, pe măsură ce simțurile îi fură copleșite. Byrne! Oh, Doamne! Byrne...

– Sunt aici. Mâna lui o îmblânzi printr-o mișcare senzuală, delicată, liniștind-o în timp ce ea se cutremură sub valurile de plăcere care îi zguduiră trupul.

Și când totul se încheie, iar exaltarea se transformă într-o bucurie dulce, el își frecă nasul ușor de obrazul ei și îi spuse ușor:

– Sunt aici, dulceața mea.

Pentru o clipă, Christabel fu în stare doar să respire, să se minuneze și să încerce să-și dea seama cum...

– Iar gândești, șopti el, apoi își trecu limba peste urechea ei.

– Nu... eu... ce Dumnezeu a fost asta? Ce s-a întâmplat?

Scoțându-și mâna dintre picioarele ei, el se retrase și o privi lung.

– Nu știi?

– Ar trebui?

Buzele lui se strânseră într-o linie subțire.

– Haversham ar fi trebuit să-ți arate. Dar nu sunt chiar surprins că nu a făcut-o.

Tonul lui acuzator o duru. Sări să-și apere soțul:

– Nu poți să te aștepți să fi fost la fel de desfrânat ca tine. El era un bărbat respectabil...

– Care era prea egoist ca să-și satisfacă soția. Se uită lung în ochii ei, tulburând-o. Dacă ceea ce tocmai am făcut ți s-a părut neplăcut, nu-l scuza că ți-a refuzat asta.

Ea se îmbujoră.

– Poate că nu a știut...

– Atunci ar fi trebuit să învețe. Mâinile lui îi mângâiară coapsele. Crede-mă, măcar atât ar trebui ca un bărbat, un iubit, un soț să facă pentru soția lui. Chiar dacă mulți nu o fac.

– Înțeleg, spuse ea fără rost.

Și chiar înțelegea. Atât de bine! Acesta era motivul pentru care femeile măritate își doreau să fie amantele lui. Își doreau plăcerea aceea amețitoare, care crea dependență și pe care soții lor nu voiau sau nu puteau să le-o ofere.

El se aplecă și o sărută pe obraz, apoi pe gât.

– Acum pricep de ce nu-ți surâde ideea să împarți patul cu mine. Pentru că nu știai ce pierzi.

– Nu este ăsta motivul, șopti ea fără să se mai gândească.

– Atunci care este motivul?

Își trecu limba peste vena care încă zvâcnea nebunește pe gâtul ei.

Nu putea să-i spună de ce; i-ar fi acordat un avantaj în fața ei.

Continuând să o sărute pe gât și pe păr, el se apropie mai tare, iar vârful mădularului erect se frecă între picioarele ei. Fu cuprinsă de panică. Oh, Doamne, îi acordase deja un avantaj în fața ei! El îi oferise plăcere, dar nu se bucurase de propria plăcere. Iar acum se aștepta să și-o câștige în patul ei. Dacă nu cumva...

Aproape cu disperare, își băgă mâna între ei și îi cuprinse carnea fierbinte, tare. El gemu.

– La naiba, este atât de bine!

Într-o doară, își mișcă mâna în sus și în jos peste mădularul lui, fiind recompensată de încă un geamăt sincer. Îl surprinsese pe Philip făcând asta o dată și îl privise în secret cum se freca singur ca să se elibereze. Dacă el putuse să o facă singur, atunci sigur ea...

– Gata, mormăi Byrne, apoi o prinse de mână și o opri. Vreau să mă eliberez în tine.

– Dar vreau să te ating cum m-ai atins tu pe mine. Cu disperare, încercă să găsească un argument prin care să-l convingă. Philip nu m-a lăsat niciodată să-l ating așa, șopti ea. Chiar dacă era adevărat, îi era rușine să recunoască. Totuși, dacă alternativa era să-l lase pe Byrne să o aibă acolo, în salonul ei, ca pe una dintre amantele lui destrăbălate...

– Te rog, continuă ea, lasă-mă să te ating!

După o clipă, își îndepărtă mâna de pe a ei.

– Dacă vrei... Se împinse în mâna ei. Avem toată noaptea la dispoziție.

– Credeam că trebuie să ajungi la club.

– Mă cheamă dacă au nevoie de mine, spuse el pe un ton sufocat. Cu ceva noroc, nu vor avea nevoie.

Apoi o surprinse când își coborî gura și îi supse sfârcul. Parcă aruncase niște vreascuri peste cărbuni încinși. Sângele i se învolbură din nou în vene, iar carnea lacomă dintre picioare începu să pulseze din nou. Oh, nu, nu, nu trebuia să-l lase să o excite... din nou.

Rugându-se să o facă bine, spori ritmul mișcărilor. Reacția lui fu încurajatoare. Cu un suspin înăbușit, își îndepărtă gura de sânul ei și începu să își împingă șoldurile în mâna ei. Nu îi venea să creadă cât de teribil de tare era mădularul și totuși cât de fină și mătăsoasă îi era pielea – catifea fină peste metal.

– Doamne... Oh, Doamne... Da, scumpo, da! mormăi el.

Pentru prima dată în viață, înțelegea ce trebuia să simtă el. Și gândul că ea era cea care îi oferea plăcere era îmbătător. Poate că nu era chiar incapabilă să satisfacă un bărbat. Îl frecă mai tare.

– Asta vrei? Îmbătată de propria putere năucitoare, îi repetă intenționat cuvintele de mai devreme. Da, Byrne?

Cu o înjurătură rostită din inimă, el își lăsă capul pe spate, mușchii gâtului fiind încordați la maximum.

– Știi că da, obrăznicătură afurisită!

Căutând în spatele ei, el apucă pantalonașii pe care ea îi aruncase mai devreme pe masă și o înfășură în jurul mâinii ei și a mădularului lui erect.

– La naiba, la naiba, la naiba! urlă la câteva clipe după aceea, când sămânța lui, caldă și densă, îi inundă mâna acoperită de material.

Câtă vreme privi cum chipul lui se înroșește și îl auzi cum răsuflă aspru din gât, fu cuprinsă de o senzație bruscă și stranie de venerație. Deci până și imperturbabilul Byrne cel stăpân pe sine era uman. Poate că, la urma urmei, nu era atât de stăpân pe sine. Poate că era

în stare de sentimente adevărate. Nu, cum putea măcar să creadă așa ceva? Da, îi plăcea la nebunie să facă dragoste – la ce altceva să se aștepte de la un bărbat ca el? Dar nu avea să facă niciodată mai mult, un lucru pe care îl exprimase clar cu fiecare gest, cu fiecare cuvânt. Nu era genul de bărbat căruia să-i pese de o femeie în afara dormitorului. El își coborî capul și deschise ochii.

– Măi, măi, reuși să șoptească atunci când se mai domoli. Pentru o femeie care n-a mai experimentat niciodată plăcerea cu un bărbat, ești... destul de pricepută la a o oferi.

Încercând să nu se lase impresionată de aprobarea lui sinceră, ea își întoarse privirea de la el.

– Da?

Îi șterse mâna cu pantalonașii ei, apoi îi dădu deoparte.

– Oh, da! Se aplecă și apăsă un sărut pe obrazul ei, apoi murmură: A venit vremea să ne mutăm în dormitor, dulceața mea, unde putem să fim mult mai în largul nostru.

Ea scăpă un geamăt. „Nu o să-i pice bine, nu?"

– Nu... aș prefera să nu o facem, se eschivă ea. Sunt obosită, iar tu trebuie să ajungi la club.

– Nu trebuie, ți-am spus. Îi prinse urechea între buze, în timp ce îi cuprinse mijlocul între mâini. Iar dacă ești obosită, o să dormim un pic. În voce i se citea o urmă de tachinare cochetă. Să faci dragoste este cu atât mai bine dimineața.

– Nu. Nu pot. Se îndepărtă de el și coborî privirea. Nu putea să se uite la el. Pur și simplu nu pot.

Degetele i se strânseră pe talia ei.

– Nu poți? întrebă el neîncrezător. Adică nu vrei.

Ea încuviință din cap.

O prinse de bărbie, apoi îi înălță capul până ce îi întâlni privirea, devenită de un cenușiu glacial, ca o furtună de iarnă.

– N-ai avut niciodată de gând să împărțim patul în noaptea asta, nu-i așa? De aia m-ai întărâtat.

– Eu... Poftim?

– Ești o fata morgana, spuse el printre dinți. Ademenești bărbatul, apoi îl gonești din patul tău fără să-i oferi eliberarea.

– Nu este adevărat! protestă ea. Ți-am oferit eliberarea!

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Da, presupun. Într-un fel. Dar nu era genul de eliberare pe care mi-l doream.

Ea oftă.

– Byrne, trebuie să înțelegi că...

– Nu, nu înțeleg. De ce naiba ți-e frică, Christabel? Că ai putea să te simți bine? Că ai putea să descoperi că, în secret, ești la fel de dezlănțuită ca noi toți, cei pe care îi disprețuiești atât de tare?

Nu îndrăznea să-i spună că nu putea să aibă încredere în ea însăși dacă îl ducea în patul ei. Dar putea să-i spună o parte din adevăr. Dacă el putea să înțeleagă.

– Știi, eu nu sunt precum celelalte femei, șopti ea. Nu sunt dispusă să iau un bărbat pe bucăți. Nu pot să mă culc cu tine azi și să întorc liniștită privirea mâine, când te culci cu altă femeie. Nu-mi stă în fire. Își trase cămășuța ca să-și acopere sânii, apoi își strecură mâinile în mâneci. Și nu este în natura ta să rămâi fidel unei singure femei, nu-i așa?

El rămase tăcut o clipă, cu ochii ațintiți spre ea. Iar când vorbi, răspunsul lui nu fu chiar un răspuns.

– Așadar, vrei să te măriți. Rosti în silă cuvântul, de parcă era ceva dezgustător.

Ea clătină din cap.

– N-o să-mi mai pun niciodată viitorul în mâinile unui bărbat care va sfârși prin a...

– A te trăda?

Ea dădu aprobator din cap.

O bine cunoscută scânteiere de precauție se aprinse în ochii lui.

– Ah, dar tocmai de aceea ce îți ofer eu este mult mai bun decât orice căsnicie. Îi mângâie șoldurile cu mâinile, încet, îmbietor... ademenitor. Dacă Satan era un seducător, și el ar fi făcut exact la fel. Putem să ne bucurăm de plăcerea noastră fără să ne fie teamă că unul din noi o să-l distrugă pe celălalt, cum fac adesea cuplurile căsătorite. Iar când ne plictisim unul de altul...

– Și dacă eu nu mă plictisesc de tine înainte să te plictisești tu de mine? Doi oameni n-au nevoie să fie căsătoriți ca să se distrugă unul pe celălalt. Gândește-te doar la dezastrul pe care comportamentul lui Lady Caroline Lamb l-a provocat asupra iubitului Byron și a familiei ei.

El arcui o sprânceană.

– Cumva, nu reușesc să mi te imaginez amenințându-mă cu un cuțit la un dineu.

– Uiți că am tras în tine? Dacă aș ajunge să-mi pese de tine și te-ai purta cu mine așa cum faci cu celelalte femei, nu știu ce aș putea

să fac. După cum am spus, nu stă în firea mea să intru și să ies din patul unui bărbat fără să stau pe gânduri.

Degetele i se îngropară în șoldurile ei.

– Deci ai de gând să rămâi celibatară toată viața? Fără căsnicie, fără amant, fără altcineva prin preajmă în afară de tatăl tău în vârstă?

Ea înghiți în sec. În stilul caracteristic lui Byrne, omisese cel mai important lucru... fără copii. Din moment ce era probabil stearpă, avea să fie greu să se mărite din nou. Majoritatea bărbaților își doreau femei care să le ofere fii.

Cu un oftat, îi îndepărtă mâinile de pe șoldurile ei și coborî de pe masă.

– Nu m-am gândit atât de departe.

– Nici nu este de mirare. Refuzând să se dea la o parte, își sprijini mâinile pe masă, de o parte și de alta, ca să o țintuiască acolo. Coborî capul, iar gura îi atinse ușor urechea atunci când vocea îi deveni o șoaptă chinuitor de seducătoare. Până astă-seară, nu știai ce este plăcerea. Dar acum că știi...

– Trebuie să fiu cu atât mai precaută. Ea se trase înapoi și reuși să schițeze un zâmbet. În plus, tu nu-ți dorești o amantă geloasă, care o să vrea să știe unde ai fost, care să se plângă atunci când o ignori și să te implore să-ți împarți patul doar cu ea. Exact așa sunt eu. Eu mi-am împins soțul să se apuce de jocuri de noroc, de băut și de... Dumnezeu mai știe ce. Nu reuși să își ascundă durerea din voce. Închipuie-ți numai ce aș putea să te împing să faci. Probabil să te sinucizi.

Furia îi aprinse chipul.

– Tu nu l-ai împins pe prostul ăla de Haversham să facă nimic, la naiba! Din clipa în care l-am cunoscut, mi-am dat seama că este unul dintre nemernicii ăia nepăsători a căror sete pentru mesele de joc șterge orice alt lucru important din viața lor. Nu este vina ta!

Cuvintele lui se simțiră asemenea cuțitului unui medic care explora carnea în căutarea unui glonț.

– Nu este? Dacă îl făceam fericit acasă...

– I-ai interzis vreodată idiotului să se culce cu tine?

– Nu, dar...

– Te-ai asigurat că mănâncă bine?

– Desigur.

– L-ai întrebat despre locurile prin care se ducea și ce făcea acolo?

– La început, nu. Ca să fiu sinceră, m-am simțit ușurată că nu trebuia să-mi asum rolul de marchiză în lumea bună când eu nu știam ce însemna asta.

– A găsit pe cineva care să te învețe? Te-a asigurat că ești în stare să înveți lucrurile astea? A făcut tot ce i-a stat în putință ca să te simți în largul tău când îl însoțeai în lumea bună?

Discursul lui mai degrabă înfumurat începu să o enerveze.

– Nu chiar, dar...

– După cum spuneam, a fost un nemernic egoist și nepăsător. Spune-mi, Christabel, când l-ai întâlnit prima oară, soțul tău paria la jocuri de noroc?

Ea își împinse bărbia în față.

– Era destul de cumpătat.

– De unde știi că era cumpătat? A promis vreodată că ajunge undeva pentru ca apoi să nu apară, spunând că-l doare capul sau alte asemenea prostii? El era cel care sugera mereu jocurile de cărți ca distracție de seară? Banii lui dispăreau vreodată în mod misterios...

– Termină!

Îi împinse brațul la o parte ca să scape de descrierea lui mult prea exactă despre un bărbat a cărui înclinație către jocurile de noroc fusese pusă sub semnul întrebării și de tatăl ei. De îndată ce puse o anumită distanță între ei, se întoarse să-l confrunte.

– Îndrăznești să spui că era egoist și nepăsător când tu afișezi zilnic o lipsă de sentimente pentru femeile cu care te culci...

– Femeilor cu care mă culc le pasă la fel de mult de sentimentele mele cum îmi pasă mie de ale lor. Cu ochi scânteietori, el se apropie iute de ea, fără să-i pese că era gol-goluț. Vor același lucru pe care îl vreau eu de la ele... plăcere și nimic mai mult.

– Ești sigur? Acesta e motivul pentru care Lady Jenner m-a provocat toată seara? Mai avea puțin și-mi scotea ochii.

El încremeni.

– Mândria ei a fost rănită, atâta tot.

– Poate. Dar, chiar dacă ai dreptate în privința ei și a celorlalte, chiar dacă își doresc numai un lucru de la tine, eu nu pot să fiu ca ele. Deci ne-am întors de unde am plecat. Pur și simplu, nu pot să fiu genul de amantă pe care ți-l dorești. Îmi cunosc firea mult prea bine ca să fac asta.

El scăpă printre buze o înjurătură șoptită.

– Bine. Atunci, poate că n-ar mai trebui să jucăm whist pe dezbrăcate.

– Și poate că nu ar mai trebui să mă seduci.

El își arcui o sprânceană.

– Asta, dulceața mea, nu-mi stă în fire.

Îmbujorată, se aplecă să-i ridice lenjeria din locul în care o lăsase pe podea.

– Atunci, poate ar trebui să pleci. Poftim, ia asta!

Cu o privire care putea s-o înghețe, trecu pe lângă ea fără să-și ia lenjeria și se îndreptă spre ușă.

– Păstrează-i. I-ai câștigat pe drept.

– Byrne, te rog, măcar lasă-mă să chem pe cineva să-ți aducă mantia.

El o privi lung și enervat.

– După noaptea asta, reputația ta o să fie oricum serios afectată. Din moment ce nu pare să te deranjeze, de ce crezi că mie îmi pasă că doi, trei servitori vor cleveti, spunând că am plecat dezbrăcat de la tine de acasă?

– Pur și simplu, îmi pasă.

El își încleștă maxilarul în timp ce puse mâna pe clanță. Șovăi, apoi înjură din nou și întredeschise ușa suficient de mult încât să strige.

– Hei, lacheu, adu-mi mantia!

Se auziră bufnituri pe coridor, iar cineva se grăbi să-i îndeplinească dorința. Câteva clipe mai târziu, Byrne scoase mâna afară și reveni cu haina, apoi trânti ușa.

– Lacheul tău șchiopăta. Încă un fost soldat? mormăi el, în vreme ce își trase haina pe el și începu să-și încheie nasturii cu mișcări smucite.

– Da. Și-a pierdut un picior.

– Desigur. El scoase un râset răgușit. Numai tu ai angaja un lacheu fără un picior. Îi aruncă o privire întunecată. Ești cea mai înnebunitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată, știi asta? Puse din nou mâna pe clanță. Ne vedem mâine-dimineață.

– Poftim? întrebă ea uluită.

– Doamna Watts se întoarce mâine, ai uitat? După ce pleacă, jucăm din nou... Respectabil, n-avea grijă, adăugă el făcând o grimasă. Iar mâine după-amiază mergem la teatru, ca oamenii să ne vadă împreună în societate. Asta, dacă nu cumva ți se pare că ieșirea nu este suficient de respectabilă pentru o amantă.

– Nu, e în regulă, spuse ea ușor iritată. La urma urmei, nu făcuse decât să-i spună adevărul despre ce simțea. Nu trebuia să se comporte ca un copil în privința asta. Îmi place teatrul.

– Bineînțeles că-ți place, i-o întoarse el. Drama este specialitatea ta.

Acum era o urmă de umor în tonul lui, de parcă recunoștea și el că reacționase exagerat. Ea scoase un oftat de care nu fu conștientă.

– Deci ne-am înțeles în privința faptului că nu împărțim patul?

– N-o să ne înțelegem niciodată în privința asta. O studie cu o privire lungă, înfierbântată, care îi înmuie genunchii. Dar nu sunt genul care să bag femeia cu forța în patul meu. Pot să aștept până ce se bagă ea de bunăvoie. Un zâmbet diavolesc îi arcui buzele. Pentru că o să vină și ziua aia. Vine întotdeauna.

Și cu acea afirmație arogantă, plecă.

Ea răsuflă. Dar nici după ce îi auzi cabrioleta plecând nu reuși să se relaxeze. Se simțea nefericită, derutată. Neliniștită. Umblând prin încăpere, strânse un ciorap de ici, o bretea de colo, abia făcând diferența între ale ei și ale lui, în vreme ce le așeză una peste alta pe un scaun și se rugă să ajungă la etaj fără să fie văzută de servitori.

Îi ridică vesta, iar parfumul lui o învălui din nou – un amestec ciudat și bărbătesc de dulce și de mosc. Ținând materialul brodat pe obraz, simți cum lacrimile îi înțeapă ochii. Cât de familiar părea să ridice hainele împrăștiate ale unui bărbat! Înainte ca Philip să acceadă la titlu și să-și angajeze un valet de lux, ea fusese cea care îi strângea hainele când se întorcea acasă după o noapte lungă petrecută în oraș. Dar hainele lui Philip miroseau a coniac; hainele lui Byrne miroseau a el. Și dacă ea ar fi vrut...

Nu, avusese dreptate când îi refuzase oferta. Indiferent cât de tentant era bărbatul și cât de mult i-ar fi plăcut să experimenteze deliciul de a împărți patul cu el, sigur avea să regrete la final. Cu un oftat, se cufundă într-un fotoliu. Atunci de ce se simțea de parcă făcuse o greșeală uriașă?

După ce mână o vreme cabrioleta doar cu mantia pe el, Gavin își dori să fi acceptat lenjeria atunci când i-o oferise Christabel. La începutul toamnei, nopțile în Londra erau foarte reci și umede. Ceața se strecura pe sub haina lui, iar frigul îi intra în oase. Fir-ar să fie! Christabel îl dăduse afară când ar fi putut să rămână în patul ei cald și primitor, făcând dragoste cu ea, cu mișcări lente, ușoare...

– Drăcia dracului, mârâi el când mădularul i se întări din nou.

Femeia aceea avea să îl omoare cu zile. Își căută ceasul, apoi își dădu seama că îl uitase la ea. Dar nu putea să fie foarte târziu. Putea oricând să se ducă la unul dintre cele mai bune bordeluri ca să-și satisfacă pofta. Chiar dacă se ducea rareori la prostituate, uneori era

necesar. Totuși, ideea era atât de respingătoare în clipa aceea, încât reduse la tăcere vociferările mădularului lui rebel. Era ciudat. Toată situația era ciudată. Nici o femeie care îl dorise – și care îl excitase – nu refuzase vreodată să-i ofere plăcere.

Aceea trebuia să fie problema – nu o avusese pe Christabel, deci nici o altă femeie nu-l mai tenta. Dar avea să se sfârșească în curând. Urma să fie a lui, iar când avea să se întâmple, cu atât mai mult o să merite așteptarea. Spre deosebire de idiotul de Haversham, el știa cum să savureze așteptarea de a se culca cu o femeie. Spera numai să nu aibă de savurat prea mult timp.

Măcar un lucru bun se întâmplase în noaptea aceea. Acum știa că strategia lui avea să funcționeze. După cum spusese ea, nu era precum celelalte femei ale lui. Ceea ce însemna că, de îndată ce o seducea – în cele din urmă, urma să o facă –, avea să fie mai ușor să obțină de la ea tot ce-și dorea, inclusiv adevărul despre „bunul" ei.

Desigur, erau și alte riscuri la mijloc. Mai întâi, riscul evident – putea să o lase însărcinată. Se bizuise dintotdeauna pe soții amantelor lui, care să recunoască vreun copil pe care l-ar fi făcut, în ciuda măsurilor preventive. Totuși, era bucuros că nu se întâmplase niciodată. Ar fi fost neliniștit să știe că vreun copil de-al lui era crescut de alt bărbat.

Dar, dacă o lăsa cumva pe Christabel însărcinată, nu exista un soț care să pretindă că era tatăl copilului. Deci trebuia să fie cu atât mai atent. Amândoi aveau să-și ia măsuri ca să prevină așa ceva – existau bureți pe care femeile puteau să-i folosească. Nu se putea să fie mai dornică decât el să aibă un copil din flori. Așa că rămâne al doilea risc – Christabel să devină exact genul de amantă despre care îi vorbise. Riscul ca ea să fie o harpie geloasă, imprevizibilă, posesivă. Chicoti când i se năzări în minte o imagine cu ea scoțând o pușcă și trăgând în toate femeile care îi atrăgeau atenția. Când își dădu seama că ideea i se părea interesantă, umorul i se năruí brusc. Nici un crai care se respecta nu-și dorea o femeie care să aștepte cu nerăbdare venirea lui în fiecare noapte, să-i soarbă fiece cuvânt, să se uite la el cu un dor atât de adânc încât...

Înjură în șoaptă. Iată ce se întâmpla când te asociai cu femei respectabile! Îți băgau în cap idei la care altfel nu te-ai fi gândit niciodată.

Viața lui îi plăcea exact așa cum era. Voia să o facă amanta lui pentru că o dorea, dar ea trebuia să se obișnuiască să nu aștepte de la el mai mult de atât. Cu siguranță, îndărătnica văduvă

Haversham putea să fie convinsă să accepte mersul lucrurilor, în cele din urmă.

Și dacă asta însemna ca lumina din ochii ei și pasiunea din inimă să dispară? Cu o înjurătură, plesni frâiele ca să zorească pasul cailor. Astfel de gânduri îl făcuseră să fie nebun după Anna Bingham. Nu avea să se mai lase niciodată pradă unor astfel de aiureli sentimentale. Niciodată.

Câteva minute mai târziu, ajunse la casa lui din elegantul cartier Mayfair. Înainte să oprească, un grăjdar se grăbi să-l întâmpine, iar majordomul lui tinerel apăru la fereastră. Gavin plătea bine pentru o asemenea atenție noaptea târziu – el ajungea târziu și nu-i plăcea să deranjeze ori să trezească vreun servitor. Întreaga lui casă funcționa pe ideea că dimineața era noapte, iar noaptea era dimineață. De fapt, era devreme pentru el, dar nevoia disperată de haine îl împiedicase să meargă direct la club de la Christabel de acasă. Opri trăsura, întinse frâiele grăjdarului și coborî, înjurând lipsa cizmelor când picioarele atinseră pietrișul.

Majordomul ieși afară.

– Domnule, aveți nevoie de ajutor?

– Nu, mă descurc.

Gavin merse cu grijă până la treptele de la intrare, apoi își scutură pietrele dintre degetele de la picioare.

Majordomul nu spuse nimic despre absența cizmelor și a ciorapilor lui Gavin; știa ce să facă în astfel de situații. Dar, în timp ce Gavin urcă treptele, bărbatul veni în grabă să-l întâmpine, în loc să-l aștepte în capul scărilor, ca de obicei.

– M-am gândit că vreți să știți, domnule... ați primit un mesaj de la Bath. Mesagerul așteaptă înăuntru răspunsul dumneavoastră. Tocmai vă trimisesem vorbă la club când ați apărut.

Bath. Se încordă.

– Mulțumesc, Jenkins.

Urcă treptele rămase două câte două. Chemarea la Bath nu era niciodată de bun augur. Mesagerul din Bath îl întâmpină în capul scărilor și îi întinse, fără cuvinte, o misivă sigilată. Gavin gemu. Misivele sigilate nu aduceau niciodată vești bune.

O deschise, apoi citi în grabă mesajul. Chiar dacă tensiunea se risipi, asta nu schimba cu nimic ce trebuia să facă.

– Jenkins, de îndată ce se întoarce grăjdarul, trimite-l să-mi pregătească trăsura. Vreau să plec într-o oră. Și adu-mi niște hârtie și o peniță. Trebuie să scriu un bilet sau două înainte să plec.

Jenkins încuviință din cap.

– Mă ocup de îndată, domnule.

Ieșirea la teatru cu Christabel de a doua zi trebuia să aștepte. Dar avea să se revanșeze față de ea. Găsea el vreun fleac în Bath înainte să se întoarcă.

Nu trebuia să stea prea mult. Mesajul spunea că situația nu era atât de gravă. Avea să plece în seara aceea, urma să își petreacă ziua discutând cu doctorul ca să se asigure că totul era într-adevăr în regulă, urma să rămână noaptea următoare și apoi să se întoarcă a treia zi.

Avea să piardă numai o zi sau două din pregătirea lui Christabel pentru petrecerea lui Stokely. Nu era ceva care să afecteze situația. Putea chiar să fie în avantajul lui să o țină puțin pe ace. Putea să fie mai dispusă să dezvăluie adevărul despre bunul ei dacă avea impresia că interesul lui de a o ajuta scădea. Făcu ochii mici. Dacă stătea să se gândească, Rosevine nu era prea departe de drumul dintre Londra și Bath. Poate că trebuia să se oprească în zonă pe drumul de întoarcere. Câteva guinee date bârfitorului potrivit din sat puteau să-i aducă niște informații despre ea și familia ei. O mulțime de lorzi păstrau servitorii cu experiență ai celui care deținuse titlul înaintea lor, așa că se putea ca administratorul să locuiască în continuare la Rosevine. Era vremea să înceapă să atace povestea din alte unghiuri, ca să se asigure în cazul unei pierderi. Pentru că, indiferent dacă Lady Haversham știa sau nu, el avea de gând să descopere adevărul. Într-un fel sau altul.

Capitolul 10

Dacă ai nevoie de fidelitate, cumpără-ți un cocker spaniel. Nici o amantă nu câștigă fidelitatea iubitului ei.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel se trezi singură după o noapte furtunoasă, presărată cu vise erotice. Byrne – blestemat fie sufletul lui – îi apăruse în fiecare în parte, cu sărutările lui mistuitoare și mângâierile tainice. Cum avea să reziste în săptămânile următoare? Sau o săptămână

la Lord Stokely, unde toată lumea se aștepta să se poarte de parcă erau intimi? Sigur Byrne va profita de situație sărutând-o și atingând-o după bunul-plac, înflăcărându-i pasiunile la fiecare pas. Se întoarse pe o parte, apoi făcu ghem perna pe care o strângea între sâni... Sânii ei mult prea sensibili, care dureau...

Doamne sfinte! Ce făcea? Ce licoare secretă îi dăduse bărbatul acela ca să o facă atât de conștientă de trupul ei? Nu-și mai dorise niciodată să se atingă prin locuri nepermise și totuși, noaptea trecută, chiar băgase mâna sub cuvertură ca să se frece acolo.

Ba, mai rău, îi plăcuse. Nu se presupunea că femeile respectabile disprețuiau astfel de lucruri? Știuse dintotdeauna că nu era ca alte femei, dar nu bănuise niciodată că, în sinea ei, era o desfrânată. Până când apăruse Byrne.

Cu un oftat, își apăsă obrazul înfierbântat pe pernă. Poate că pur și simplu trebuia să lase lucrurile să-și urmeze calea firească. Cel mai important lucru era să pună mâna pe scrisori. Și nu era mai ușor dacă nu trebuia să se ferească neîncetat de el?

Gemu. Oh, Doamne, se întâmplase! O convinsese deja să lase garda jos. Curând, avea să îi facă mărturisiri despre *papa*, Maiestatea Sa și ziua aceea fatidică din urmă cu douăzeci și doi de ani.

Fu zguduită de o tresărire. Nu trebuia să-l lase pe prințul păcatului să o prindă cu săruturile și mângâierile lui, indiferent cât erau de ispititoare. Era prea *periculos*. *Voia să stabilească* niște reguli clare. Nici un contact fizic, mai puțin când era absolut necesar. Lecțiile de whist urmau să aibă loc cu ușile de la salon deschise. El nu putea să-și continue seducția, chiar dacă...

Un ciocănit la ușă anunță intrarea Rosei cu tava pentru micul dejun.

– Bună dimineața! spuse veselă camerista în timp ce așeză tava și se duse să tragă draperiile. Sper că somnul în plus v-a făcut bine.

Christabel se ridică în pat.

– Somnul în plus... Ce oră este?

– Aproape ora prânzului.

– Oh, la naiba! murmură ea, în timp ce dădu cuverturile deoparte. El și croitoreasa vor ajunge dintr-un moment în altul. Trebuie să mă pregătesc.

Nu voia ca el să-și dea seama ce noapte neliniștită avusese. Un crai ca el avea să știe exact de ce dormise prea mult. Și ce sau cine îi populase visele.

– Dacă vorbiți despre domnul Byrne, spuse Rosa, a sosit un mesaj de la el de dimineață.

Christabel aruncă o privire spre tavă, unde într-adevăr un bilețel sigilat se afla între cafeaua fără de care nu putea să trăiască și farfuria cu biscuiții cu unt fără de care ar fi trebuit să trăiască, dar nu o făcea niciodată.

De ce îi scrisese un bilețel? Urma să sosească peste câteva clipe. Bilețelul era scurt și la obiect:

Draga mea Christabel,

Regret că nu pot să te însoțesc la teatru astă-seară. Afaceri urgente îmi cer prezența în Bath. Nu sunt sigur cât timp voi fi plecat, dar te voi vizita de îndată ce revin. Între timp, poate că vei dori să citești cărțile despre whist pe care ți le trimit. De asemenea, poate că îți vei dori să exersezi Patience[1].

Cu sinceritate,

Byrne

Ea se holbă la bilețel, apoi îl mototoli în pumn. Dintre toate lucrurile arogante și impertinente... Făcuseră o înțelegere, la naiba, iar acum plecase la Bath fără să se mai gândească la lecțiile ei!

Lecții.

– Rosa! Bilețelul a venit cu niște cărți?

– Cred că da. Le are lacheul. Cu un zâmbet, Rosa strânse hainele pe care Christabel le aruncase pe un scaun cu o seară în urmă. Deci ce are de spus domnul Byrne?

– A trebuit să plece la Bath pentru afaceri. Ea aruncă bilețelul deoparte. Dumnezeu știe când se întoarce.

– Pun pariu că nu peste mult timp, mai ales că și-a lăsat asta aici. Cu un rânjet, Rosa ridică o pereche de indispensabili bărbătești. Să-i spăl și să-i păstrez pentru viitoarele lui vizite?

Obrajii lui Christabel luară foc.

– Din partea mea, poți să-i arzi. Sărind din pat, Christabel se plimbă prin cameră. I-am câștigat de la el într-un joc de cărți aseară.

– Ați învins cartoforul?

– Da, de parcă m-ar fi ajutat cu ceva.

[1] Joc de cuvinte. *Patience* – în original, în engleză – este numele unui joc de cărți care necesită un singur jucător (precum solitaire), dar înseamnă și răbdare. (n.tr.)

Rosa zâmbi.

– De ce zâmbești? întrebă Christabel arțăgoasă.

– Fără motiv. Rosa împături halatul cu meticulozitate. Este doar... ciudat că ați câștigat. Poate că era distrat?

Distrat, cum să nu. Plănuind cum să-i dea jos hainele și să o facă a lui. Iar când planurile nu îi aduseseră succesul așteptat, plecase valvârtej la Bath, fără să se gândească vreo clipă la faptul că petrecerea lui Lord Stokely avea loc peste mai puțin de două săptămâni. O făcuse pentru că refuzase să se culce cu el? Ce gând oribil! Se putea ca pasiunea lui să fie atât de puternică, încât un refuz îl făcea să-și piardă cumpătul?

Cumva, nu părea ceva tipic pentru cumpătatul Byrne pe care îl cunoștea ea.

– Vreți să vă îmbrăcați? întrebă Rosa.

– Da, bineînțeles.

Indiferent ce făcea Byrne, ea trebuia să continue planul lor. Ceea ce însemna să meargă la întâlnirea cu croitoreasa.

În timp ce Rosa o ajută să își pună altă rochie de doliu urâtă, mintea lui Christabel reveni la plecarea lui Byrne. Ce putea să considere la Bath drept afacere? Nu auzise că deținea vreun club acolo. Deci, dacă plecarea nu avea de-a face cu afacerile legate de jocurile de noroc...

Păli. Dacă era vorba despre o femeie? Se putea prea bine să aibă acolo o amantă secretă, care să nu ezite să satisfacă dorințele pe care Christabel i le refuzase. Aștepta cu nerăbdare ca Rosa să-i încheie nasturii. Doamne, dacă Byrne avea o amantă în Bath...

Și dacă avea? El nu era al ei. Nu spusese niciodată că nu putea fi cu alte femei. El nu contestase niciodată afirmația lui Lady Jenner care zisese că era incapabil de fidelitate. Așadar, de ce trebuia să presupună că, doar pentru că o sărutase și o mângâiase, ea însemna ceva pentru el?

Naiba să-l ia! Tocmai de aceea nu voise ca el să o atingă. Știuse exact cum avea să îi afecteze inima nechibzuită.

Nu, nu inima. Doar mândria și simțul dreptății. Cum îndrăznea să plece la Bath în mijlocul înțelegerii lor? Să-și exerseze răbdarea... Când urma să se întoarcă, avea să-i dea o lecție de neuitat. Câtă impertinență să-i dea sfaturi despre răbdare când el ignora înțelegerea lor!

Un ciocănit în ușă o smulse din gândurile ei.

– Milady, spuse una dintre servitoare, a venit croitoreasa.

– Transmite-i că o să cobor în scurt timp, spuse Christabel.

Rosa o obligă să se așeze pe un scaun ca să-i aranjeze părul și să-i dea o formă respectabilă. Pe măsură ce peria trecu prin șuvițele lui Christabel prea repede ca să fie plăcut, ea încearcă să-și domolească supărarea provocată de Byrne. Cel puțin în acea zi putea să aibă o discuție rezonabilă cu croitoreasa, fără să se ocupe de privirile înflăcărate ale bărbatului care îi spuneau că își dorea să dezmierde și să sărute fiecare părticică...

Blestemă când i se înmuiară genunchii. Naiba să-l ia pentru că o transformase într-o femeie prostuță, capabilă să leșine doar pentru că îi zâmbise! Philip nu o făcuse niciodată.

– Gata, spuse Rosa. Destul de bine pentru croitoreasă, nu-i așa?

– Da. Și probabil că ar trebui să stai departe de ea. Nu-i place să aibă în preajmă cameristele doamnelor.

Înainte ca Rosa să apuce să protesteze, Christabel sări în picioare și ieși grăbită din încăpere. În acea zi, doamna Watts avea o asistentă cu ea, o femeie destul de tânără, cu cârlionți castanii dezordonați, care se aplecă într-o reverență adâncă atunci când Christabel intră în salon. Era un lucru cu care Christabel nu avea să se obișnuiască niciodată – curtoaziile pe care le primea datorită poziției nobile pe care o deținea. Nu se simțea cu adevăr marchiză, ci mai degrabă fiica unui general, fata lui rebelă, care îl dezamăgise și sigur nu merita nici un fel de reverență.

– Milady, spuse croitoreasa, am adus rochia pe care domnul Byrne o voia pentru astă-seară. Mai aveți nevoie de ea acum, că domnul a trebuit să plece din oraș pentru afaceri?

Doamna Watts se referea la rochia de doliu modificată? Aceea nu trebuia să fie gata pentru azi? Nu că avea vreo importanță, din moment ce Byrne era plecat.

– Nu, nu cred că am nevoie de ea astă-seară.

– Poate să fie gata dacă aveți nevoie de ea. După ce o probați, putem să facem ajustările necesare înainte să plecăm. De fapt, de aceea am adus-o pe Lydia. Ea e mai rapidă cu acul.

Numele Lydia răscoli amintirea lui Christabel.

– Chiar este în regulă. N-am de gând să ies diseară.

– Cum doriți, spuse doamna Watts cu respect. Atunci o să vedem doar cum vă vine. Dă-te deoparte, Lydia, ca Excelența Sa să vadă rochia de seară.

„Rochia de seară?"

Lydia se dădu la o parte, iar Christabel văzu rochia ce se afla în spatele ei, aranjată pe canapea. Era superbul satin trandafiriu, transformat în cea mai frumoasă rochie pe care și-ar fi putut-o imagina vreodată.

– Dumnezeule! șopti Christabel.

Doamna Watts încremeni.

– E pe gustul dumneavoastră, milady?

– Nu... Adică, da... E minunată. Pur si simplu, minunată!

Croitoreasa se relaxă.

– Atunci domnul Byrne o să fie mulțumit. A insistat să fie gata astă-seară.

Ieșirea lor la teatru. Rochia fusese gândită pentru ea. În ciuda propriilor sentimente, se întoarse tulburată. Probabil plătise o sumă exorbitantă ca să fie gata atât de repede doar pentru că ea admirase materialul.

Ochii i se umplură de lacrimi. Chiar când își dorea să-l urască, el făcea un astfel de gest.

– Vreți să o probați? întrebă doamna Watts.

– Da, vă rog, răspunse Christabel.

Nici măcar nu se mai deranjă să-și ascundă încântarea. De îndată ce îmbrăcă rochia, iar doamna Watts o întoarse spre oglindă, rămase cu gura căscată. Cine era creatura aceea splendidă care se uita la ea?

Nu-i păsase niciodată prea mult de rochii, fiindcă oricum nu avusese niciodată o rochie în care să arate frumoasă. Trandafiriul îi colora obrajii, iar croiala subtilă a fustei ascundea rotunjimea pântecului, atrăgând atenția asupra sânilor ei superb dezvăluiți. Iar când se întoarse, satinul îi alunecă pe șolduri, apoi i se mulă superb pe forme.

Obrajii i se înroșiră. Se simțea dezbrăcată și desfrânată, chiar dacă rochia nu arăta mai multe decât arătau rochiile lui Lady Draker și Lady Iversley cu două nopți înainte. Dar ceva în felul în care îi sublinia calitățile, cum spusese Byrne...

– Dacă lipsa înfloriturilor o deranjează pe milady, spuse doamna Watts, înțelegându-i greșit tăcerea prelungă, ne ia doar o zi să adăugăm niște trandafiri de satin de-a lungul tivului.

– Nu, este perfectă, șopti ea. Absolut perfectă.

Și perfectă pentru ea. Așa cum Byrne știuse că avea să fie.

– De îndată ce adăugați săculețul asortat și pălăriuța adorabilă... Doamna Watts se uită în jur. Oh, Doamne, trebuie să le fi uitat în trăsură! Femeia se încruntă. Dacă nu cumva le-am lăsat cu totul...

– Să mă duc să le iau, doamnă? întrebă Lydia.

– Nu, nu, nici nu-mi amintesc dacă le-am luat cu mine. Mă duc eu, iar dacă este nevoie, trimit un lacheu înapoi.

Croitoreasa ieși iute și o lăsă pe Christabel singură cu tânăra Lydia. Fata se aventură mai aproape.

– Vă stă minunat, milady. Domnul Byrne o să fie fermecat.

Fermecat. Un cuvânt ciudat de sofisticat pentru o simplă asistentă de croitoreasă.

– Așadar, îl cunoști?

Fata se înroși.

– Da, milady. El mi-a găsit slujba asta la doamna Watts.

Christabel clipi nedumerită. Dintr-odată, își dădu seama. El spusese că mica lui Lydia îl părăsise pentru a lucra într-un magazin de rochii. Dumnezeule, era acea Lydia, tânăra atrăgătoare după care Byrne fusese topit.

– Cum să nu, spuse ea sarcastic.

În mod surprinzător, Lady Jenner nu îi stârnise gelozia, dar tânăra aceea o făcuse.

Tonul ei provocă o neliniște ce întunecă trăsăturile fetei.

– El v-a... adică... Excelența Voastră știe cum l-am întâlnit pe domnul Byrne?

– La whist, nu-i așa? spuse ea sec.

Fata părea de-a dreptul panicată.

– Oh, milady, vă rog să nu mă dați de gol! O să fac orice vreți, numai să nu-i spuneți doamnei Watts că eu și Jim am fost trișori la cărți. Vă rog, vă rog, nu mă trimiteți la magistrat!

– Nu, bineînțeles că nu! De ce crezi că aș face așa ceva?

Femeia o privi cu prudență.

– Sunteți amanta domnului Byrne, nu-i așa?

Christabel se înroși.

– Ce legătură are asta?

– Amanta pe care a avut-o înainte – acea Lady Jenner – m-ar fi dat în vileag din pură dușmănie.

– Fără îndoială, murmură Christabel. Totuși, eu nu sunt așa de groaznică. Dar recunosc că sunt confuză. Doamna Watts nu știe deja trecutul tău? Din moment ce Byrne ți-a găsit slujba...

– I-a spus că sunt fiica unui arendaș de la moșia lui din Bath.

Se uită mirată la femeie.

– Byrne are o moșie?

– Oh, Doamne, nu trebuia să spun, dar m-am gândit că, fiind amanta lui, știți! Cu ochii în lacrimi, Lydia își împături și despături șorțul între degete. Mie și doamnei Watts ne-a zis să nu spunem nimănui, iar acum eu am...

– E în regulă, o să-ți păstrez secretul cu sfințenie, o liniști Christabel pe fată, dar mintea i se învârtea în toate direcțiile.

Byrne chiar se dusese la Bath cu afaceri. Dar cine să-și fi închipuit că deținea pământ și în afara Londrei? Din toate bârfele pe care le auzise despre el, nimeni nu menționase vreodată așa ceva.

– L-am cunoscut de curând pe domnul Byrne.

Și era limpede că își ținea secrete toate aspectele vieții lui.

– Presupun că i-ai vizitat moșia, nu?

– Nu, milady. Din ce motiv?

– Pentru că tu și el ați...

Fata făcu ochii mari.

– Oh, nu, noi niciodată... Nu că m-ar deranja, fiindcă el a fost atât de bun cu mine! Dar nu s-a așteptat niciodată la asta, nici măcar în noaptea în care Jim a fost atât de crud încât să mă lase cu el.

Tâmplele lui Christabel începură să zvâcnească.

– Credeam că tu și prietenul tău Jim ați jucat un joc de cărți mai deocheat cu Byrne și Lady Jenner.

Fata se înroși.

– Da, am jucat. Iar când femeia aia îngrozitoare... Ea se opri. Iertați-mă, n-ar trebui să vorbesc așa despre ea.

– Este în regulă. E tare urâcioasă, nu-i așa?

– L-a atras pe Jim al meu în patul ei, spuse Lydia hotărâtă, iar pe mine m-a lăsat cu domnul Byrne. Vocea ei se îmblânzi. Dar a fost un gentleman, nu m-a atins cu un deget, chiar dacă eram... Ei bine... goală. A putut să-și dea seama numaidecât că eu... Își împinse bărbia înainte. Eu am fost educată mai bine, vedeți dumneavoastră. Tata a fost un gentleman de țară. Aproape că i-am frânt inima când am fugit cu Jim. Dar am crezut că Jim voia să se însoare cu mine și, de îndată ce reputația mea a fost ruinată, starea lui s-a înrăutățit tot mai mult până când... Ea se opri cu un oftat îndurerat. Oricum, domnul Byrne a spus că poate să-mi găsească

o slujbă respectabilă dacă vreau. Așa am ajuns să lucrez pentru doamna Watts.

– Înțeleg.

Da, înțelegea foarte multe. Byrne vorbea ca un crai, dar undeva în sufletul lui cinic se găsea un sâmbure de bunătate.

Doamna Watts se întoarse cu celelalte obiecte, dar, în vreme ce Christabel probă „pălăriuța adorabilă", mintea îi era în altă parte.

Ce avea să facă cu ticălosul acela? „Fata a fost doar o distracție de o noapte." Pufni. Ce mincinos! Vorbea de parcă era cel mai mare depravat din lume, dar nu încercase să o oblige pe tânăra Lydia – sau pe Christabel – să se culce cu el.

Și avea o moșie – o moșie, pentru numele lui Dumnezeu! Mai rămânea să audă că omul se ducea frecvent la biserică.

„Ai grijă!", îi șopti conștiința ei. „Așa începe – devii mai moale cu un domn pentru că dă dovadă de anumite merite, apoi singurul lucru pe care îl mai știi este că te duci la fund. Byrne are secrete – ar trebui să fie un motiv întemeiat ca să fii prudentă. Și te ajută doar ca să câștige un titlu de baron. Nu uita asta!" Nu avea să uite. Dar nici nu presupunea că Byrne era chiar diavolul care voia să pară. Terminară, așa că ieși alături de croitoreasă și de Lydia, în vreme ce femeia vorbi voioasă despre rochii și când aveau să fie gata. Doamna Watts se urcă în trăsură, dar, când Christabel vru să urce scările înapoi, Lydia se scuză și i se alătură.

– Mulțumesc, milady, că-mi păstrați secretul, șopti ea. Domnul Byrne este norocos să vă aibă... prietenă.

– Sper că ai dreptate. Așteptă până ce fata urcă în trăsură, apoi intră în casă și îl căută pe cel mai apropiat lacheu. Înțeleg că domnul Byrne a lăsat niște cărți pentru mine.

– Da, milady, le am chiar aici.

Când i le întinse, ea spuse:

– O să am nevoie și de un pachet de cărți. Știi ce s-a întâmplat cu cele pe care le aveam aseară?

– Sunt în birou, răspunse lacheul. Vi le aduc imediat. Când plecă șchiopătând să le aducă, îi spuse: O să jucați Patience, nu-i așa?

Ea se uită lung la el, apoi oftă. „Să exersezi Patience." Desigur. Nu era whist, dar măcar erau cărți. Byrne ar fi considerat că era mai bine decât nimic.

Nu voia să-l dezamăgească. Atunci când urma să se întoarcă, ea avea de gând să-i arate că putea să-l facă mândru, chiar și la petrecerea lui Lord Stokely.

Capitolul 11

Întotdeauna am angajat servitori foarte discreți și bine făcuți pentru că uneori doar un servitor stă între tine și un amant pe care vrei să îl eviți.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

În seara celei de-a doua zile fără Byrne, Christabel deveni neliniștită. Citise cărțile și exersase Patience până ce nu mai văzu decât cărți în somn. Purta chiar și o rochie nouă, trimisă în grabă de doamna Watts.

Și totuși, nici urmă de Byrne. Dacă hotărâse să petreacă o săptămână la țară? Dacă începuse să-și regândească demersul?

Era măcinată de astfel de gânduri, când primi o felicitare ornată. Sigur era de la Byrne. O deschise cu nerăbdare, uimită să găsească înăuntru o invitație la petrecerea lui Lord Stokely scrisă cu litere aurii. Inima începu să-i bată cu putere. Byrne reușise. Era invitată. Uluitor!

Sări în picioare. Din păcate, mai aveau doar o săptămână și jumătate și era tot mai aproape de a deveni expertă la whist. Gata cu așteptatul, trebuia să dea de Byrne! Sau măcar să-i trimită un mesaj la moșie despre invitație.

Își chemă trăsura, dar habar nu avea cum să dea de el. Nici măcar nu știa adresa reședinței lui de la oraș, darămite a moșiei.

Dar Lord Draker știa. Dar nu spusese Lady Draker că în perioada aceea plecau la țară? Și numai Dumnezeu știa unde locuia familia Iversley. În plus, poate că plecaseră și ei la țară.

Măcar exista un loc unde erau destui oameni care îl cunoșteau bine pe Byrne și care puteau să-i spună ce avea nevoie să afle. Și, din fericire, vizitiul ei părea să știe amplasamentul exact al Lebedei Albastre, pentru că o duse direct acolo.

În timp ce coborî din trăsură, șovăi. Clădirea puternic luminată de pe strada St. James arăta mai degrabă descurajant. Sunete de râsete evident bărbătești pluteau în aerul nopții, iar ușa masivă de la intrare din lemn de stejar, cu un ciocan de alamă ciudat și auster, parcă urla: „Nu acceptăm femei!"

Își strânse pe corp noul șal de mătase. Lacheul se apropie șchiopătând.

– Vreți să vă ajut cu ceva, milady?

– Nu. Ea prinse curaj. Așteaptă aici. Vorbesc eu cu ușierul.

Nu trebui să meargă mult. Bătrânul servitor, scrobit și acru în uniforma lui de un albastru imaculat, o întâmpină în capul scărilor înainte să apuce să bată.

– Iertați-mă, doamnă, dar acesta este un club doar pentru gentlemeni. Dacă doriți să vorbiți cu un anumit domn, pot să-i transmit că îl așteptați afară.

– Îl caut pe proprietar, domnul Byrne. Cum trăsăturile tăbăcite ale omului nu se schimbară, minți: Avem o întâlnire astă-seară, dar nici n-a apărut, nici nu mi-a dat de veste. Poate știți unde este?

Portarul păru precaut.

– Și cine să-i spun că-l caută, doamnă?

Byrne era acolo? Când revenise în oraș? Înfuriată peste măsură, aproape că rosti apăsat: „Spuneți-i că amanta lui este aici!", dar nici o doamnă atentă la reputația ei n-ar fi spus un asemenea lucru.

– Aș prefera să nu-mi dau numele, spuse ea cât putu de imperios. Dar sunt o prietenă specială.

Purtarea ei păru să îi dea omului de gândit. Îi studie rochia nouă din muselină cu picățele verzi, pălăria și umbrela asortate, apoi se uită în spatele ei, la trăsura de oraș a lui Philip, pe care o moștenise. Apoi trăsăturile lui rigide deveniră din cuviincioase panicate.

– Lady Haversham? șopti el.

Ea clipi, apoi încuviință din cap.

– Iertare, milady, trebuie să fi înțeles greșit. Domnul Byrne trage un pui de somn în birou. Când s-a întors de la Bath, a spus să-l trezesc la ora 19 ca să vină la dumneavoastră. Trebuie să fi înțeles greșit ora. Dar n-a spus că este așteptat la o întâlnire și am presupus...

– În regulă, spuse ea repede, ascunzându-și uimirea.

– Îmi pare tare rău, milady, că greșeala mea v-a făcut să veniți până aici. Mă duc să-l trezesc numaidecât.

– Nu, nu faceți asta. Se gândi iute. Aceea era șansa să-i vadă celebrul club și să afle mai multe despre enigmaticul Byrne. Lăsați-l să doarmă! Dacă mă conduceți în biroul lui, o să aștept până când se trezește. Își arcui cu aroganță o sprânceană. Asta dacă nu cumva nu mi se permite.

Ușierul șovăi, dar instinctul de supraviețuire trebuie să fi câștigat în fața regulilor.

– Domnul Byrne primește din când în când doamne în birou. Sunt convins că nu o să se supere dacă îl așteptați acolo. Coborî vocea. Iar

dacă Excelența Voastră o să fie atât de bună încât să-i spună, atunci când se trezește, că n-am vrut să rateze întâlnirea...

– O să-i spun pur și simplu că am ajuns mai devreme cu câteva clipe și te-am implorat să nu-l trezești. Ceea ce era absolut adevărat. Îi aruncă portarului un zâmbet înțelegător. La urma urmei, nu trebuie să știe când am ajuns.

Chipul ușierului fu inundat de un aer de ușurare.

– Vă mulțumesc, milady, vă mulțumesc. Domnul Byrne a fost foarte bun cu mine și nu vreau să-i dau motiv să-mi pună la îndoială capacitatea de a-mi face treaba.

I se strânse inima auzind neliniștea sărmanului om, făcând-o să-și regrete minciuna nevinovată.

– Nu-mi pot imagina de ce ar face asta. Mie îmi păreți foarte potrivit.

– Mulțumesc, milady. El se îndreptă mândru din spate. Unii dintre membrii mai tineri se plâng că sunt prea bătrân pentru slujba asta. Din fericire, domnul Byrne apreciază avantajele pe care le are un bărbat cu experiență.

Ea își înăbuși un zâmbet.

– Bineînțeles că le apreciază. Întotdeauna este de preferat personalul cu experiență.

În ciuda faptului că Byrne o tachina, se părea că ea nu era singura persoană care avea o slăbiciune pentru servitorii lipsiți de noroc. Ușierul se încruntă.

– Oh, dar vai de mine, stau aici și trăncănesc ca un bătrân nebun, în timp ce Excelența Voastră așteaptă. Cu un gest discret din cap, îi arătă un colț al clădirii. Sunt sigur că Excelența Voastră ar prefera să intre pe unde nu poate fi văzută. Cereți trăsurii să vă ducă în spate. Bateți la ușa verde și vă dau chiar eu drumul.

– Mulțumesc. Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră.

Revenită în trăsură, scoase o monedă dintr-una din noii ei săculeți, toți mult prea mici ca să cuprindă un pistol. Fără îndoială, trebuia să-i mulțumească lui Byrne pentru asta. De îndată ce se îndreptară spre intrarea din spate, ușierul o lăsă înăuntru și acceptă moneda cu o încuviințare din cap și mulțumiri șoptite. Înainte să o conducă printr-un coridor privat, zări în treacăt câteva coloane grecești, un covor surprinzător de auster, candelabre de cristal scumpe și busturi de bronz expuse pe piedestal. Părea un club foarte aristocratic pentru un bărbat care își petrecuse copilăria printre escroci. Trebuia să fi muncit din greu ca să ajungă acolo.

După ce o conduse în biroul lui Byrne, ușierul șopti:

– Iertați-mă că spun asta, milady, dar păreți prea... hm... prea bună ca să fiți una dintre prietenele speciale ale domnului Byrne.

– Serios? Mă mir.

Aruncă o privire spre locul în care Byrne era întins pe o canapea, doar în cămașă, cu vesta descheiată, iar haina și lavaliera aruncate pe spetează. Când dormea, trăsăturile lui erau ciudat de nevinovate.

– Încep să cred că nimeni nu este vreodată ceea ce pare, zise ea. Din instinct, prinse mâna ușierului și o strânse iute. Mulțumesc din nou pentru ajutor.

Mormăind un răspuns, bărbatul se înroși, apoi ieși.

Se apropie și îl privi pe Byrne, a cărui epuizare era evidentă după liniile adânci din jurul gurii și paloarea cenușie. Iar ea crezuse că nu-i păsase de pregătirile lor pentru petrecerea lui Lord Stokely... Era limpede că își dăduse toată silința să ajungă în Bath și să se întoarcă într-un timp atât de scurt, ocupându-se între timp și de problemele urgente de la moșie, care îi solicitaseră atenția. Sărmanul! Se întinse pentru a-i mângâia obrazul, apoi se gândi mai bine. Nu voia să-l trezească până ce nu avea ocazia să-i examineze biroul. Cunoscând firea secretoasă a lui Byrne, avea să o gonească imediat de acolo de îndată ce se trezea.

Se apropie încet de birou și observă registrele deschise. Știa puțină contabilitate, căci îl supraveghease adesea pe administratorul lui Philip în absența lui, așa că răsfoi paginile, uimită de grija cu care erau păstrate. Scrisul de mână sigur era al lui Byrne – îl recunoștea din bilețel. Chiar dacă nu fusese niciodată la școală, înțelegea noțiunile de contabilitate suficient de bine încât să-și țină singur propria afacere. Autodidact, îi spusese el. Uimitor!

Apoi se întoarse spre hârtiile frumos aranjate pe birou – chitanțele, scrisorile către birourile de licențiere, articolele de ziar îngrijit decupate și coloanele de bârfe atent marcate, cu nume sublimiate. Ea înghiți în sec, amintindu-și cuvintele lui Lady Jenner despre faptul că el părea să știe întotdeauna totul. Îi aruncă o privire ca să-și dea seama dacă mai dormea, apoi se așeză pe scaunul lui și se uită prin decupaje. Erau sute – de prin ziare de provincie, fițuici ieftine din Londra, liste de transport maritim. Fiecare avea ceva marcat – un rând, un nume, o dată – și erau prinse pe categorii. Pe unele le înțelegea – cele despre legile pentru jocurile de noroc erau evidente. Dar restul parcă erau scrise în greacă pentru ea.

Apoi zări sacul așezat lângă scaun, evident aruncat acolo în grabă la sosire. Cu sângele clocotind în vene, îl luă și îl deschise cu mare atenție, aruncând în permanență priviri furișe spre canapea.

Ținându-l deschis în poală, examină hârtiile dinăuntru. Majoritatea aveau legătură cu moșia lui – încă nu-i venea să creadă că avea o moșie –, dar mai era o bucată de hârtie împăturită și îndesată între două documente neimportante care îi atrase atenția. Pe ascuns, o deschise. La început, nu era sigură despre ce era vorba – arăta ca un amalgam de notițe. Apoi văzu cuvântul „Ilsley". Rosevine se afla la doi kilometri de Ilsley. Și nu era departe de drumul spre Bath.

Frica o prinse în ghearele ei. Studie hârtia la repezeală, dar nu reuși să descifreze prea mult din cele scrise. Se părea că Byrne avea un cod pentru notițele lui. Remarcă o notă care îi reținu atenția – data la care ea și *papa* plecaseră din Anglia spre Gibraltar. Panicată, examină celelalte notițe, dar nu își dădu seama dacă menționau ceva important.

Nu conta. Faptul că Byrne notase data însemna că pusese întrebări. Și, chiar dacă încă nu știa la ce îi foloseau răspunsurile primite, sigur avea să își dea seama până la urmă. Mai ales dacă punea mâna pe scrisorile lui *papa*.

Singura posibilitate ca Byrne să-i investigheze trecutul era să descopere ce reprezenta bunul ei, ceea ce însemna că spera să-l folosească în propriile scopuri. Ticălosul! Nu că ar fi fost surprinsă. Dar cercetarea minuțioasă a secretelor ei îi făcea sarcina și mai dificilă. Avea nevoie de Byrne, dar nu îndrăznea să aibă încredere în el. O situație destul de periculoasă. Câteva sunete venite dinspre canapea o făcură să tresară. La repezeală, împinse bilețelul în sac, pe care îl așeză acolo unde îl găsise. Când se întoarse, îl găsi pe Byrne privind-o lung cu ochi somnoroși.

– Christabel? întrebă el.

Sângele îi țiui în urechi. O văzuse când citise bilețelul? Cum avea să reacționeze? Prinsese vulpea de coadă și, dacă nu era atentă, avea să se întoarcă și să o muște de mână.

– Bună, Byrne, spuse ea și se strădui să-și arcuiască buzele într-un surâs.

El se ridică și își frecă fața în mâini. Apoi privirea lui se plimbă iute de la ea spre sacul de la picioarele ei, dar, văzând că era închis, răsuflă ușurat.

– Ce faci aici?

– Am venit să te caut, firește.

Un zâmbet lent îi arcui buzele.

– Ți-a fost dor de mine, nu-i așa?

Ea schiță o grimasă.

– Chiar deloc. Se presupune că trebuia să mă înveți whist și ai dat bir cu fugiții.

Sprijinindu-și spatele de canapea, el o scrută din priviri.

– Măcar ai venit să mă întâmpini îmbrăcată cum trebuie. Ridică-te și lasă-mă să te văd!

Ea se ridică, cu mâinile dintr-odată transpirate, în timp ce se răsuci încet în fața lui. Își dorea să fie elegantă ca Lady Hungate sau chiar extraordinar de senzuală ca doamna Talbot, nu doar fiica unui general înveșmântată în rochia unei lady sofisticate.

Și oricum era o prostie din partea ei să-i pese ce credea Byrne. Deși știa că el o dorea sincer, Gavin putea încerca să o seducă, în speranța că avea să îi afle secretele. Așa că nu trebuia să se lase influențată de ce gândea el despre ea.

Cu toate astea, se lăsa influențată. El o influența. O făcuse să-l dorească, fie blestemat, iar acum ea se adâncea în probleme. Nu era o problemă dacă ea ar fi fost în stare să ofere și să primească plăcere fără să clipească, liberă să se poarte ca o descendentă decadentă a hedoniștilor romani. Dar, în străfundurile ei, era o femeie simplă. Voia de la un bărbat ceva mai mult decât plăcere, iar Byrne lua asta în zeflemea, așa cum lua totul: proprietatea, patriotismul, loialitatea și onoarea. Totuși, privirea înflăcărată cu care îi studie trupul nu era zeflemitoare, iar aprobarea de pe chipul lui părea sinceră.

– Vino aici, spuse el cu un murmur gutural.

În ciuda prudenței ei, fu cuprinsă de un val de plăcere.

– În nici un caz.

– Vino aici! Cu privirea ațintită spre ea, se întinse și își lovi ușor buzunarul suspect de umflat de la haină. O să-ți arăt ceva.

Curioasă, ea se apropie de canapea. Fără vreun avertisment, el o apucă și o trase în poală, înfășurându-și ferm brațul în jurul taliei ei.

– Byrne! se împotrivi ea, încercând să se elibereze. Ai spus că ai ceva să-mi arăți!

– Am. După ce-mi arăți cât de dor ți-a fost de mine.

Îi prinse gura într-un sărut, iar ea se topi. Chiar dacă știa că era greșit, prostesc și absolut primejdios, se topi. Îi fusese dor de el. Îi fusese dor de modul nesăbuit în care o făcea să se simtă, de parcă

se arunca în noaptea întunecată cu capul înainte, unde se putea întâmpla orice – și, de obicei, chiar se întâmpla.

Pentru o clipă, se bucură de acea senzație. Își împleti limba cu a lui și se delectă cu geamătul gutural pe care îl scoase el drept răspuns. Savură mângâierile lente și senzuale ale gurii lui și apăsările adânci care îi înflăcărau fiecare părticică pe care el nu o atingea și nu o mângâia. Dar apoi mâna lui alunecă sub rochia nouă ca să-i dezmierde pieptul – sânul ei ușor accesibil –, buzele lui întredeschise îi coborâră pe gât, iar dorința începu să o roadă...

– Nu, Byrne. Îi trase mâna din rochie. N-am venit aici pentru asta.

El mormăi încet, iar pentru o clipă, ea se temu că îi ignora împotrivirea. Dar apoi mâna îi slăbi și își împleti degetele cu ale ei. Își înălță capul și se uită lung la ea, cu privirea aceea mistuitoare care o înflăcăra întotdeauna în locurile nepotrivite.

– Nu?

Bine, poate că în adâncul sufletului venise pentru asta. Dar nu își putea permite să i se destăinuiască, nu dacă voia să-și păstreze cumpătul.

– Nu. Ea se retrase din poala lui. Trebuia să-i spună despre invitație, dar mai întâi voia să afle tot ce putea despre ce lucra el și despre ce punea la cale. Am venit să-ți văd clubul, desigur.

Cu un suspin, el se lăsă din nou pe spate pe canapea.

– Și, fără îndoială, să scotocești prin biroul meu. Ai găsit ceva interesant?

Ea se îndreptă agale spre birou, încercând să se poarte cu nonșalanță.

– Doar o grămadă de decupaje fără sens. Ridică hârtiile de deasupra. Cum ar fi astea... Ai subliniat data de andocare a unei corăbii, apoi prețul nucșoarei, o mențiune dintr-un ziar monden despre debutul domnișoarei Treacle. Ea îl privi pieziș. Acum îți alegi amantele din ziare? Serios, Byrne, nu e puțin cam tânără pentru tine?

El chicoti.

– Domnișoara Treacle este fiica lui Joseph Treacle, un comerciant al cărui venit a fost modest până de curând. Corabia îi aparține, iar încărcătura era nucșoară, care în prezent valorează foarte mult din cauza penuriei. Vine toamna, când o să fie mare cerere de nucșoară, așa că încărcătura o să-i aducă un câștig uriaș. El se ridică și se îndreptă tărăgănat spre birou. Fiica lui și-a făcut debutul acum patru luni, dar n-a primit nici o cerere în căsătorie. Acum, el are o avere

cu care să-i atragă pe pretendenți, dar n-are cum să apară în lume altfel decât ca un simplu negustor, ceea ce ar reduce șansele fetei. El zâmbi. Așa că l-am invitat să se alăture clubului meu. O să accepte pentru că membrii mei sunt fie gentlemeni eligibili, fie prieteni și rude cu gentlemeni eligibili. Iar unii dintre ei au nevoie disperată de o soție cu o zestre considerabilă.

Doamne sfinte, ce viclenie!

– Așa că *domnul* Treacle o să se alăture clubului tău și o să-și riște averea nou obținută, iar mare parte din ea o să ajungă în buzunarul tău.

El ridică din umeri.

– Numai dacă este un prost, caz în care merită să piardă totul. Dar, dacă este deștept, o să-și plătească taxa de membru, o să joace câte un joc de noroc din când în când, o să mănânce din mâncarea mea, o să bea din tăriile mele și o să găsească un soț pentru sărmana domnișoară Treacle. Ochii lui străluciră. Este în avantajul meu ca el să fie un prost, dar totul ține de el, nu-i așa?

Ea îl privi lung, sfâșiată între râs și pură exasperare.

– Trebuie să fii cel mai rău om din lume.

El se sprijini de birou, apoi își încrucișă brațele la piept.

– Dacă omul nu se naște cu privilegii, atunci el trebuie să fie rău ca să reușească.

– Dar cu ce preț pentru sufletul lui?

Părea amuzat.

– Tu n-ai auzit, dulceața mea? Oamenii care nu sunt născuți cu privilegii n-au suflet. N-au conștiință și sunt imorali, puțin mai buni decât animalele. Sau așa vrea prea bunul nostru guvern să ne facă să credem.

– Tu nu crezi asta, și nici eu. Toți au un suflet.

Umorul lui dispăru.

– Dacă au un suflet, se îndreaptă spre dezastru. Pentru că un om deștept se dispensează de suflet de la o vârstă cât mai fragedă cu putință.

– Și nu însemni nimic dacă nu ești inteligent.

O tristețe apăsătoare i se cuibări în piept. În asta îl transformase oare moartea mamei lui și situația dificilă? În acest caz, nu era de mirare că îl ura pe prinț. Ce om putea să trăiască fericit fără suflet?

El se îndepărtă de birou, apoi luă decupajele de la ea și le aruncă peste grămada de tăieturi.

– Mai vrei să știi ceva despre eforturile mele diabolice?

– De fapt, da. De ce nu mi-ai povestit despre moșia pe care o ai în Bath?

El deveni brusc îngrijorat.

– Ce te face să crezi că am?

– Mi-a spus Lydia.

Cu o înjurătură, plecă de lângă birou și începu să se plimbe prin încăpere.

– Să nu-i încredințezi niciodată un secret unui trișor la cărți.

– Să nu dai vina pe ea – credea că știu deja. Și, de îndată ce și-a dat seama că nu știam, m-a făcut să promit că nu spun nimănui. Bucurându-se de neliniștea lui, îl urmă. Dar mi-a dezvăluit alte lucruri interesante. Precum felul în care te-ai purtat cu ea – se pare că ai un suflet din când în când.

– Aiurea, spuse el țâfnos și își trecu degetele prin părul ciufulit. Pur și simplu, prefer să-i ajut pe trișori să se retragă din domeniu de fiecare dată când este posibil. Ei complică și mai tare lucrurile pentru cei ca noi, care fac profit din jocurile de noroc legale.

– Și totuși, n-ai făcut nimic ca să-l ajuți să se retragă pe prietenul ei, Jim, nu-i așa?

– Cu el nu se mai putea face nimic. În cele din urmă, un gentleman înfierbântat o să se ocupe de el când o să-i bage un glonț în capul idiot prin vreo casă de jocuri.

– Probabil, încuviință ea. Dar ne îndepărtăm de la subiect. Tot n-ai răspuns la întrebarea mea. De ce nu mi-ai spus de moșia ta?

– N-a fost nevoie, spuse el și ridică din umeri. Dar nu este vreun mare secret.

– Oh? Familiile Draker și Iversley știu?

El încremeni.

– Nu.

– Nu este vreun mare secret, și totuși prietenii tăi cei mai apropiați nu știu de el. De ce oare? Ea făcu ochii mari. Oh, nu, ai câștigat-o la pariuri, nu-i așa?

– N-am... El scrâșni din dinți. Am cumpărat cinstit locul ăla amărât. Iar dacă prietenii mei află despre asta, o să plece imediat să o vadă și să o viziteze. Aici, sunt mereu la cheremul oamenilor, așa că-mi place să am un loc în care să mă duc și unde să pot să mă bucur de puțină liniște din când în când. În regulă, Lady Întreabă Tot?

– În regulă.

Explicația lui avea sens, dar Christabel simțea totuși că era mai mult de atât.

– Acum, am terminat cu toate întrebările? Și, dacă da, să mergem la tine ca să exersăm jocul de whist în cazul în care Stokely te invită la petrecerea lui.

– Oh, am uitat! Invitația lui Lord Stokely a ajuns la mine în după-amiaza asta.

El făcu ochii mici.

– Deja?

– Da. Ea o scoase din săculeț, apoi i-o întinse. Cu o încruntare, el studie invitația.

– Ceva nu e în regulă.

– Ce vrei să spui?

Lovi ușor invitația de birou, cu o expresie calculată pe chip.

– A fost prea ușor. Stokely a auzit că ai jucat whist la Eleanor și brusc este dornic să te invite la petrecerea lui deocheată. Știe ceva. Probabil a ghicit ce pui la cale.

Ea fu cuprinsă dintr-odată de neliniște.

– Atunci de ce m-a invitat?

Byrne se încruntă.

– Lui Stokely îi plac jocurile de toate felurile, nu doar cele de cărți. Vrea să se joace cu tine, cu noi, să-ți fluture bunul prin față ca să se amuze. Dacă nu cumva...

– Dacă nu cumva ce?

– L-ai întâlnit vreodată pe omul ăsta?

– Nu-mi amintesc dacă l-am întâlnit. De ce?

– Pentru că ar fi tipic pentru el să te invite ca să te seducă.

Ea pufni.

– Cred că glumești.

– Nu prea. El folosi invitația ca să urmărească o linie de-a lungul decolteului plin al sânilor ei. Ești o femeie frumoasă. O mulțime de bărbați te vor dori, mai ales îmbrăcată cum ești acum. El îi aruncă un zâmbet mâhnit. Încercările mele susținute de a te aduce în patul meu ar trebui să fie o dovadă în sensul ăsta.

Era timpul pentru sinceritate. Altfel, continua să folosească seducția ca să-i afle secretele.

– Tu ești interesat să te culci cu mine doar pentru bunul tatălui meu și știi asta.

Uimirea îi licări în privire înainte să apuce să o mascheze.

– Vrei să spui că pentru titlul de baron pe care, dacă te ajut să recuperezi bunul, mi-l poate aduce.

Cu un gol în stomac, observă că el nu negase motivul pentru care încerca să se culce cu ea.

– Vreau să spun că pentru tot ceea ce presupui că poate să-ți aducă. Recunoaște: speri că bunul meu o să conțină ceva ce ai putea să folosești în propriile tale scopuri. Altfel, de ce te-ai dus la Ilsley să pui întrebări?

El se încruntă.

– Văd că n-ai scotocit numai în biroul meu.

– Tu nu ești singurul care poate fi necinstit.

– Nu sunt necinstit. Nu pot să te ajut dacă nu știu ce cauți și de ce este atât de important.

Ea se uită urât la el.

– Nu te preface că e vorba de ajutorul tău pentru că știm amândoi că nu este așa.

Ea dădu să plece, dar el o apucă de braț și o trase spre el.

– Despre ce este vorba în scrisori, Christabel?

– S-scrisori? se bâlbâi ea și ridică panicată spre el privirea. Cum adică scrisori?

– Bătrânul administrator al răposatului tău soț este un om uimitor de vorbăreț după ce bea câteva pahare de coniac. A fost mai mult decât dispus să se laude cu relația strânsă pe care a avut-o cu marchizul de Haversham, mai ales cu cel care i-a dat un inel de aur ca să-l ajute să pună mâna pe niște scrisori din caseta de valori a soției.

Lui Christabel i se tăie răsuflarea. Să o ajute Dumnezeu, cât de multe știa? Totul? Nu, dacă știa, nu o mai întreba.

– Nu pot să-ți spun ce scrie în scrisori, șopti ea.

– Pentru că n-ai încredere în mine, zise el printre dinți.

– Tu ești omul fără suflet, ai uitat? Aș fi nebună să am încredere în tine.

Un zâmbet reticent îi atinse buzele.

– Adevărat. Dar tot ai nevoie de mine.

Se aplecă și își apăsă gura pe urechea ei.

– Pot exista avantaje când ai un bărbat fără suflet lângă tine, dulceața mea. Când vine vorba de viclenie, nici nu începi să te compari cu mine. Dacă aș ști ce ascund scrisorile, ce vrea Stokely să facă cu ele și de ce tu și Prinny vreți să împiedicați asta, aș putea să te ajut să-i dejoci planurile altfel decât încercând să le furi.

Ea se desprinse din prinsoarea lui.

– Nu o să-ți spun niciodată ce scrie în ele, așa că nu mai întreba. Și nici nu o să reușești să mă amăgești, să mă păcălești ori să mă seduci

ca să fac asta. Dacă mă ajuți să le recuperez, o să-ți primești titlul de baron, dar asta-i tot.

Când se uită pur și simplu la ea cu expresia lui arogantă obișnuită, ea se mânie.

– Dacă o să insiști și o să tot încerci să te culci cu mine, atunci o să găsesc pe altcineva care să mă ajute să învăț să joc bine whist. N-am nevoie să mi se distragă și mai mult atenția și să fiu nevoită să mă apăr de avansurile tale de fiecare dată când suntem împreună.

– O să încerc să-mi țin mâinile acasă, spuse el cu un zâmbet galeș. Dar tot ai nevoie de mine ca să-ți faci intrarea la Stokely.

Ea își împinse bărbia în față.

– Nu neapărat. Am propria invitație.

Ochii lui sclipiră.

– Aș vrea să văd cum participi la petrecerea lui Stokely fără să ai protector. După câteva zile petrecute cu prietenii lui, o să te bucuri să ai șansa să te aperi de avansurile mele. Dacă te mai lasă să rămâi după ce-i spun ce ai de gând.

Ea își încleștă dinții. O punea într-o situație dificilă, iar el știa prea bine.

– Bine. O să joc rolul amantei tale la Lord Stokely. Dar eu și numai eu o să caut scrisorile.

– Cum spui tu.

Cum să nu. De parcă el renunța așa de ușor. Trebuia să stea cu ochii pe Byrne. Și să se asigure că ajungea la *scrisori* înaintea lui.

El își încheie nasturii de la vestă, apoi se îndreptă spre canapea. Dar, când își luă haina, se opri.

– Era să uit. Ți-am adus un cadou. Scoase o cutie lungă și subțire din buzunarul hainei și se întoarse ca să o întindă spre ea. Vezi? Chiar am avut ceva să-ți arăt.

– De ce mi-ai oferi un cadou? întrebă ea prudentă.

– Ca să-ți cer scuze pentru că te-am lăsat baltă când *am dat bir cu fugiții* la Bath. El flutură cutia spre ea. Hai, ia-o!

Ea făcu așa cum îi ceru, pulsul învolburându-i-se într-un dans prostesc. Philip îi oferise adesea cadouri, dar nu se simțise niciodată așa când le primise. Înghiți în sec, apoi deschise cutia și se uită lung înăuntru, uluită.

– Mi-ai cumpărat un evantai?

– Nu este doar un evantai, scumpo.

El scoase evantaiul, ambele mânere fiind lucrate cu un model din argint. Totuși, în loc să deschidă evantaiul, apăsă pe unul dintre

butoanele micuțe ale modelului și, cu un clic, o lamă subțire de oțel țâșni dintr-unul din mânerele evantaiului. Lui Christabel i se tăie respirația.

El mișcă butonul, probabil ca să blocheze lama, apoi îi oferi evantaiul-cuțit, începând cu mânerul.

– Acum nu mai trebuie să porți cu tine un pistol.

Fascinată, ea luă obiectul de la el, examină lama și mecanismul de declanșare. El îi arătă cum funcționa, iar ea exersă de câteva ori. Apoi deschise evantaiul ca să vadă dacă semăna suficient de bine cu un evantai. Chiar semăna.

– Ai găsit asta în Bath? întrebă ea, captivată de ingeniozitatea obiectului.

El chicoti.

– Nu chiar. Îl aveam de ceva timp, mai mult ca pe o curiozitate. L-am luat dintr-un magazin cu obiecte aduse din străinătate. După model, cred că este siamez. Ești singura femeie la care m-am gândit că ar fi vreodată dispusă să-l folosească. Își arcui o sprânceană. O să porți la tine evantaiul în locul pistolului, nu-i așa?

– Da, mulțumesc. Încântată peste măsură, ea retrase lama și îndoi evantaiul. Este cu adevărat minunat!

– Să te asiguri că-l iei la Stokely. Și, apropo de baron, având în vedere interesul lui brusc de a te avea la petrecere, trebuie să facem tot posibilul să-i risipim suspiciunile legate de motivul pentru care te-am ales ca parteneră.

Își întinse brațul spre ea.

– Hai, dulceața mea, a venit vremea să-ți îmbunătățești abilitățile la whist.

Capitolul 12

A arăta indiferență față de un bărbat este cel mai sigur mod de a-l atrage.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Gavin nu putea să decidă ce era mai rău – să călărească până la moșia lui Stokely din Wiltshire prin ploaie, ori să o aibă pe Rosa

alături de el și Christabel în trăsură. Desigur, Christabel nu putea să vină singură cu el; ar fi fost ruinată pentru totdeauna în ochii societății. Și așa era îndeajuns de rău că reputația ei avea să fie grav afectată de asocierea cu el. Încerca doar să salveze ce se mai putea ca să aibă un viitor decent.

Dar era chinuitor să fie atât de aproape de ea și totuși incapabil să o atingă. Îndurase asta mai bine de o săptămână și avea nervii întinși la maximum. Ea și condițiile ei înnebunitoare — nici o mângâiere, nici o sărutare, nimic care să țină de seducție dacă o pregătea în continuare pentru petrecere.

Totul era nebunie curată. Putea să-și dea seama că îl dorea după felul în care îl privea. Și Dumnezeu știa că și el o dorea pe ea. Nici nu-și amintea când își mai dorise vreodată atât de mult o femeie. Cu toate acestea, afurisita insista să-l țină la distanță.

Totuși, la Stokely era nevoită să-l lase să o atingă doar ca să păstreze aparențele. Iar dacă Stokely păstra obiceiul, avea să le dea lui Gavin și lui Christabel camere alăturate, în timp ce Rosa urma să doarmă în aripa servitorilor, împreună cu celelalte cameriste. Gavin abia aștepta să vadă cum avea să reacționeze Christabel la gândul de a-l avea doar la o ușă distanță. După ce își petrecuse zilele jucând rolul de amantă, era pregătită să-și petreacă și nopțile astfel. Christabel era o femeie prea senzuală – și prea curioasă – ca să evite multă vreme patul.

– Cât este ceasul? întrebă Christabel de pe partea cealaltă de trăsură.

El își scoase ceasul.

– 6. La naiba cu ploaia asta! Speram să ajungem înainte de cină.

– Când e cina? întrebă Rosa.

– De obicei, la 7.

– Milady trebuie să se pregătească pentru cină?

– Absolut.

Rosa murmură o înjurătură în spaniolă.

– Exact așa simt și eu, răspunse Gavin. Dacă ratăm începutul, prindem din ea cât mai putem. Lui Stokely nu-i place să fie tulburat de o mulțime de servitori care se foiesc încolo și-ncoace ca să servească oamenii de la mesele de joc.

Christabel își mușcă buza de jos.

– Crezi că sunt pregătită?

Nu trebuia să întrebe la ce se referea.

– Suficient de pregătită. Poți să faci față celor mai mulți din cercul lui Stokely.

Era adevărat. Avansase mult după o săptămână neîncetată de whist, în care jucase cu doi dintre servitorii lui de încredere, excelenți la acest joc. Nu-i luase mult timp să le depășească priceperea, învăța repede. O femeie deșteaptă, oh, da! Iar inteligența ei i se părea îmbătătoare. Spre deosebire de celelalte amante pe care le avusese și care își folosiseră inteligența ca să strângă mai multe cadouri, mai mulți bani, mai multe din orice de la el, ea o folosise ca să-și îmbunătățească jocul. Gavin admira asta. Același lucru ar fi făcut și el.

– Cum decurg lucrurile la petrecerea asta? întrebă ea. Doar jucăm whist tot timpul?

– Jucăm în fiecare seară până pe la trei dimineața – de aceea dormim până la prânz. După ce ne trezim, luăm micul dejun în tihnă, apoi ne amuzăm cu vânătoare, lectură, orice, până la cina de la șapte. Apoi începe jocul și continuă până după miezul nopții, când mai avem o cină târzie. După aceea, revenim la mesele de joc. Asta se petrece câteva zile. Eliminările încep doar la jumătatea săptămânii.

– Eliminările?

– În prima jumătate a săptămânii, jucătorii puternici îi atacă pe cei slabi. Fiecare echipă individuală câștigă suficient încât să continue să joace atunci când alții rămân lefteri. De îndată ce jucătorii slabi eliberează ringul, jocurile încep cu cea mai mare seriozitate. E un fel de campionat, dacă vrei.

Ea făcu ochii mari. În mod evident, nu-și dăduse seama că tocmai aceea era ideea micii petreceri organizate de Stokely.

– În clipa aceea, continuă el, mai rămân, de obicei, în jur de opt echipe. Atunci se încheie jocul pe bani, chiar dacă fiecare jucător trebuie să adauge la miză pentru fiecare mână pe care o joacă. De îndată ce patru echipe ajung la o sută de puncte, echipele de sub linie sunt eliminate. Cele patru echipe se împart pe perechi ca să joace, iar cele două echipe câștigătoare se înfruntă pentru miza pusă în joc. De obicei, până atunci miza se ridică la câteva mii de lire.

Ea păli.

– Ezit să întreb, dar ce sumă se pune la bătaie în miză?

– Aceeași ca mizele din prima parte a săptămânii – cinci lire sterline pe joc, douăzeci și cinci pe rober.

Rosa interveni cu răsuflarea întretăiată lângă ea.

– Milady, nu poți...

– Acopăr eu pierderile stăpânei tale, Rosa.

– Poate că ar trebui să mă retrag mai devreme, spuse Christabel, ca să nu te coste prea mult. Aș putea să spun că mi-am atins limita financiară. Atunci, aș avea timp de... alte lucruri.

Cum ar fi căutarea afurisitelor de scrisori. Reticența de a vorbi de față cu Rosa însemna că nici servitoarea ei nu știa de ele. Ce interesant!

– Dacă te retragi mai devreme, răspunse el, atunci eu, ca partener al tău, trebuie să fac același lucru, iar asta o să trezească suspiciunile lui Stokely. Câștigătorii își împart miza, iar de trei ani încoace, de când a început să organizeze evenimentul acesta anual, eu și Stokely am fost cei care au câștigat. De ce crezi că-l organizează în continuare la moșia lui?

– Vrei să spui că Lady Jenner se referea la suma asta scandaloasă când vorbea de câștigarea mizei puse în joc? întrebă ea cu o urmă de neliniște în glas. Doamne sfinte, dacă nu pot să joc suficient de bine încât să ajungi atât de departe? Dacă...

– Nu-ți face griji! Când te-am ales ca parteneră, știam că aș putea să pierd miza de anul ăsta. Dar, după ce ți-ai îmbunătățit jocul în ultimele zile, nu mai sunt atât de sigur. El zâmbi larg. Noi doi am putea chiar să schimbăm tradiția. Dacă facem asta, o să ai mai mult decât suficient ca să acoperi toate datoriile pe care le-a lăsat Haversham. Ca să nu mai vorbim de răsplata pentru... eforturile mele.

Ea se relaxă pe perne, cu un zâmbet discret.

– În cazul ăsta, presupun că o să fie bine. Atâta vreme cât mă pot ocupa și de celelalte activități ale mele.

– O să ai o grămadă de timp.

Era valabil și pentru el.

Tot ce aflase după călătoria la Ilsley era că Lady Haversham căuta un pachet de scrisori scrise în urmă cu douăzeci și doi de ani. De atunci, aflase din alte surse de la Londra că, la acea vreme, generalul Lyon plecase cu Christabel în Gibraltar. Călătoriseră cu un alt ofițer trimis în Gibraltar, soția acestuia, copilul lor și câțiva servitori.

Generalul, doar locotenent la acea dată, își primise noua funcție destul de brusc. Probabil că despre asta era vorba în scrisori – motivul pentru care primise noua poziție.

Trebuia să fie legată de vreun scandal în care erau implicați Lyon și Prinny, ceva ce Lyon evitase prin plecarea din Anglia. Dar ce anume? Dacă existase vreun scandal, nici o urmă de informație nu scăpase din cercul familiei bărbatului.

Și, chiar dacă Gavin verificase fiecare sursă pe care o cunoștea, militară sau de alt fel, nimeni nu știa nimic despre o legătură între Prinny și furtunosul Randall Lyon. Ridicarea bărbatului la rang de general se întâmplase foarte rapid, dar Lyon se dovedise demn de laudă, așa că era plauzibil ca meritele lui să-i fi asigurat promovarea. Cu siguranță, se achitase onorabil în timpul războiului și era așteptat să revină în Anglia peste câteva luni, ca un adevărat erou.

Cu toate astea, omul avea un secret, unul atât de exploziv, încât fiica lui era gata să facă aproape orice ca să-l protejeze. Gavin murea de nerăbdare să afle despre ce era vorba.

Dacă întreba, oare Stokely i-ar fi spus? Probabil că nu. Refuzase banii de la Prinny pentru scrisori; fără îndoială, urma să îi refuze și de la altcineva. Ceea ce însemna că Stokely avea de gând să le folosească. Dar cum? Și de ce?

– Priviți, aici e? exclamă Rosa, în timp ce trăsura coti din drumul principal și o luă pe un drum pietruit.

Gavin se uită afară, surprins să afle că ajunseseră la timp, în ciuda ploii.

– Da, aici e.

Christabel privi pe fereastră.

– Este din cauza ploii, sau clădirea chiar e albastră?

– Un strămoș idiot al lui Stokely a avut ideea să acopere piatra frumoasă și veche cu stucatură, apoi a văruit-o în culoarea asta îngrozitoare. Stokely vrea să o restaureze, dar blestemata casă este atât de mare, încât o să-l coste o avere și o să dureze o veșnicie. El schiță un zâmbet. Și ar trebui să rămână acasă, în loc să se plimbe de la o masă la alta prin Bath, York și pe oriunde se mai țin jocuri de noroc bune.

– Altă familie respectabilă distrusă de jocurile de noroc, spuse Christabel întristată.

– De fapt, chiar dacă iluștrii lui strămoși se întorc în mormânt în timpul petrecerilor lui, Stokely a reușit să-și mărească averea prin jocurile de noroc. De aceea își și permite să organizeze evenimentul acesta extravagant pentru atâția oameni.

– Vor fi mulți oaspeți? întrebă Christabel.

– Cel puțin patruzeci, dacă nu mai mulți.

– Lord Stokely are camere pentru toți? întrebă Rosa cu uimire.

Gavin își reprimă un zâmbet.

– Are o mulțime de camere, slavă Domnului. Altfel, soțiile ar fi obligate să-și împartă paturile cu soții lor, iar asta sigur ar pune capăt distracției.

– Byrne! exclamă Christabel și o pată de culoare i se desenă în obraji.

– E adevărat. Și doar ca să te pregătesc, dulceața mea, te sfătuiesc să nu cauți pe cineva în dormitor dacă nu ești așteptată acolo. Se prea poate să fie în cu totul alt dormitor, iar altcineva să fie în propria cameră. O să reușești doar să te faci de râs.

– Mulțumesc pentru sfat, spuse ea țâfnoasă. O să am grijă să nu te iau prin surprindere.

– Nu m-am referit la mine. Își coborî vocea. Ești bine-venită să intri neanunțată în dormitorul meu la orice moment din zi și din noapte.

– Pentru numele Domnului, Byrne, murmură ea și își întoarse brusc capul spre Rosa.

Dar Rosa zâmbea atotcunoscătoare, iar zâmbetul se lărgi și mai mult când el adăugă:

– Ești bine-venită să intri și în patul meu neanunțată.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Mai ai vreo lecție de imoralitate pe care dorești să mi-o împărtășești înainte să ajungem?

– Pentru moment, nu.

El îi studie frumoasa rochie de zi din muselină albastră, pe care ploaia urma să o facă practic transparentă dacă lacheii lui Stokely nu veneau iute cu umbrele. Ceea ce, din păcate, probabil aveau să facă.

– Dar o să fiu fericit să-ți împărtășesc altele ceva mai târziu în seara asta.

Când se uită urât la el, Byrne chicoti.

Opriră în fața casei, iar lacheii se grăbiră să deschidă ușile, având, din nefericire, umbrele la ei. Însă norocul era de partea lui Gavin, căci vântul sufla atât de tare, încât ploaia bătea aproape pe orizontală și oricum se udară până la piele.

Uzi leoarcă, ajunseră în impunătoarea sală de la intrare și îl găsiră pe Stokely așteptându-i, silueta lui impozantă fiind înveșmântată într-un costum de seară superb, din mătase albastră, care făcea ca părul lui albit prea devreme să pară aproape blond în lumina lumânărilor.

– Byrne! exclamă Stokely și veni spre ei cu mână întinsă. Începusem să cred că o să ratați cina.

– Și eu. Gavin îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Christabel, a cărei rochie udă se mula ca o mănușă pe trupul ei voluptuos.

Ignorând tresărirea neașteptată a pulsului lui, Gavin adăugă: Stokely, permite-mi să ți-o prezint pe...

– Ah, dar am întâlnit-o deja pe frumoasa Lady Haversham.

Lui Gavin îi îngheță sângele în vene. Christabel îl mințise în privința aceea? De ce? Dar, când Stokely luă mâna lui Christabel, confuzia de pe chipul ei îi dădu clar de înțeles că și ea era la fel de surprinsă ca Gavin.

– Mi-e teamă că nu-mi amintesc... Ea se opri brusc și făcu ochii mari. Ați fost la Rosevine înainte ca Philip să moară. Acum îmi amintesc. V-am văzut doar o dată atunci. Am intrat în biroul lui să-l întreb ceva și era cu dumneavoastră. Chipul i se întunecă. Dar nu v-a prezentat. Am presupus că sunteți... adică...

– Ați crezut că sunt unul dintre creditorii lui. E de înțeles. Ochii lui Stokely se îngustară. Dar, de fapt, eu și soțul dumneavoastră discutam despre altă afacere.

La naiba cu afurisitul de Stokely! O testa ca să vadă ce știa. Gavin se rugă numai ca ea să nu-i cadă în capcană.

Se părea că reuși, căci îi oferi bărbatului un zâmbet strengăresc.

– Vai de mine! Philip vă ruga să-l împrumutați cu bani, nu-i așa? Mă tem că fiecare dintre prietenii lui a trebuit să îndure asta. Trebuie să vă cer iertare pentru soțul meu...

– Nu e nevoie. Stokely se uită pieziș la Gavin. În plus, e limpede că n-am fost singura persoană de la care soțul dumneavoastră a împrumutat bani.

Gavin se mânie la aluzia lui Stokely. Fusese acuzat de multe lucruri, dar nu obligase niciodată o femeie să se culce cu el ca să achite datoriile soțului.

Totuși, înainte să-l pună pe om la locul lui cu vreo replică acidă, Christabel își strecură mâna în încheietura cotului lui și schiță spre Gavin ceea ce putea să pară doar un zâmbet afectuos.

– Da, slavă Cerului! Altfel, nu l-aș fi întâlnit pe Byrne. Iar el a fost o alinare pentru mine.

– O alinare? Expresia de pe chipul lui Stokely începu să capete un aer calculat. Ăsta e un nou mod de a defini lucrurile, nu, Byrne?

Gavin acoperi mâna lui Christabel cu a lui.

– Se face târziu, Stokely. Poate că ar trebui să pui pe cineva să ne ducă bagajele în camerele noastre, ca să avem timp să ne pregătim pentru cină.

– Bineînțeles. Stokely făcu un semn spre un lacheu. Duceți valizele domnului Byrne în camera lui obișnuită. Și pe ale lui Lady Haversham în camera albastră.

Gavin se încruntă.

– Dacă-mi amintesc bine, camera albastră se află în altă aripă decât camera mea. De fapt, este chiar vizavi de dormitorul principal. Acolo nu-ți cazezi de obicei amanta?

– Căile noastre s-au despărțit acum câteva săptămâni. Din moment ce Lady Haversham s-a alăturat atât de târziu oaspeților de la petrecerea mea, am rămas fără camere și am decis să o instalez acolo.

– Nu încerci să-mi furi partenera, nu-i așa? întrebă scurt Gavin.

– Bineînțeles că nu. Expresia de pe chipul lui Stokely era de nepătruns. Și, apropo de asta, am schimbat regulile pentru jocurile noastre de săptămâna asta. O să le spun celorlalți la cină, dar bănuiesc că ție poți să-ți spun acum. El își fixă ochii negri spre Christabel. Partenerii de whist pentru fiecare rober vor fi aleși aleatoriu. Până când încep eliminările.

Sângele bubui în templele lui Gavin.

– De ce?

Stokely ridică din umeri.

– După cum știți, așa se face de obicei prin cluburi. Îi împiedică să trișeze pe partenerii care se cunosc bine.

Neluând în seamă strânsoarea dureroasă a lui Christabel de pe brațul lui, Gavin spuse intenționat pe un ton amuzat:

– Te aștepți să ai bătăi de cap cu trișorii? N-a mai fost o problemă până acum.

– Există întotdeauna o primă dată. În plus, asta o să le ofere tuturor șansa de a-și observa tovarășii de joc. Apoi, când vine clipa eliminărilor, pot să-și aleagă partenerii mai... obiectiv înainte să înceapă. El studie atent rochia transparentă a lui Christabel, cu o privire vădit senzuală. Și vor face jocul mai interesant.

– Credeam că miza face jocul mai interesant, spuse încordat Gavin. Nu cumva te-ai hotărât să schimbi și asta?

– Nu, dar mai este o schimbare mică despre care o să auzi la cină. Aruncă o privire spre cel mai apropiat pendul. Pe care o s-o ratați dacă nu urcați imediat în camerele voastre. Byrne, tu știi drumul. Cu un zâmbet galeș, îi oferi brațul lui Christabel. Iar pe Lady Haversham o conduc chiar eu în camera ei.

În timp ce Christabel luă reticentă brațul lui Stokely și începură să urce scările cu Rosa pe urmele lor, Gavin fu cuprins de un impuls tulburător. Voia să o smulgă pe Christabel de lângă bărbatul acela, să o conducă la trăsură și să o ducă înapoi la Londra. Abia dacă reuși să nu se avânte pe scări după ei. Ce naiba i se întâmpla? Știuse de la bun început la ce să se aștepte odată cu sosirea lor acolo. Și știuse și ea. Dar nici unul din ei nu se gândise că Stokely o cunoscuse înainte. Poate că de aceea o invitase. Sau ce spusese Gavin mai mult în glumă, cu o săptămână în urmă, că Stokely putea să se amorezeze de ea, avea să se dovedească adevărată.

Fir-ar să fie! Nu-i plăcea cum se uita Stokely la ea. Nu-i plăcea ca Stokely să o vadă în rochia aceea mulată, care îi scotea în evidență silueta încântătoare. Și detesta gândul că ea avea să doarmă la doar câțiva metri depărtare de acel bărbat.

Stokely putea să aibă orice femeie, iar de cele mai multe ori le avea. Majoritatea femeilor găseau captivantă combinația dintre părul alb imaculat și ochii negri.

În trecut, nu-i păsase dacă baronul împărtășea un moment de pasiune cu una dintre partenerele lui, dar îl deranja gândul că Stokely o putea considera pe Christabel la fel de accesibilă. Și de ce îl deranja? Probabil pentru că încă nu se culcase cu ea. Ce alt motiv să aibă?

Exista o singură soluție. Gavin trebuia să se culce cu ea cât mai curând posibil. Nu avea de gând să stea pe margine și să nu facă nimic, în timp ce Stokely își făcea jocurile murdare cu Christabel. Iar de îndată ce ea ajungea în patul lui, Gavin plănuia să o țină acolo foarte multă vreme.

Capitolul 13

Din când în când, amintirea unuia dintre foștii mei iubiți vine să mă bântuie.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel abia mai putea să respire când Lord Stokely o conduse pe scări. Nu-și închipuise niciodată că bărbatul cu păr alb din biroul lui Philip, din urmă cu atâtea luni, era chiar baronul Stokely.

Își amintea însă ce spusese Philip: „Ea preferă să stea la Rosevine, iar eu prefer să o am aici".

Lord Stokely îi replicase ceva ce ea nu reușise să audă. Dar, mai târziu, când îl întrebase pe Philip cine era domnul, el îi spusese că nu era nimeni important. De aceea bănuise că Lord Stokely fusese un creditor.

Probabil Philip îi vânduse scrisorile chiar în ziua aceea, naiba să-l ia!

– Sper ca apartamentele să ți se pară confortabile, Lady Haversham, începu Lord Stokely, de îndată ce se îndepărtară de Byrne. Nu te deranjează că te afli în capătul acesta de casă, nu-i așa?

– Oriunde m-ați pus este bine, murmură ea, neștiind ce să răspundă.

– Am fost surprins să aud că tu și Byrne sunteți... prieteni. Răposatul tău soț spunea că ai tras în acest om.

Ea suspină.

– Philip ți-a povestit despre asta?

– A menționat în treacăt, da. În timp ce-mi explica cauzele situației lui financiare dificile.

– Cauzele situației lui financiare dificile au fost jocurile. Și, deși am acționat sub impulsul unei crize de nervi când Byrne a venit să recupereze datoria soțului meu, mi-am dat seama, până la urmă, că vinovatul era Philip, nu Byrne.

Măcar în privința aceea Byrne avea dreptate. Soțul ei ajunsese singur la faliment.

– Totuși, Haversham mi-a spus că nu-ți plăcea să ieși în societate, cu atât mai puțin în societatea celor ca Byrne.

Ea reuși să râdă.

– Așa ar fi preferat, sunt convinsă.

– Chiar m-am întrebat dacă nu voia pur și simplu să te păstreze doar pentru el. Îi acoperi palmele cu o mână și îi mângâie degetele. Iar acum înțeleg de ce.

Ea fu nevoită să-și înăbușe o replică sarcastică. Fiecare jucător din Anglia era un diavol lasciv? Și de ce flirtul lui Byrne îi înfierbânta sângele în vene, în timp ce Lord Stokely o făcea doar să-și dorească să râdă? Totuși, nu era rău să rămână în grațiile bărbatului.

– Iar eu acum înțeleg de ce soțul meu nu mi te-a prezentat. Îi aruncă un zâmbet îndrăzneț. Fără îndoială, s-a temut ca limba ta ascuțită să nu mă ispitească... la indiscreție.

El îi aruncă o privire bănuitoare.

– Este singurul motiv pentru care nu ne-a făcut cunoștință în ziua aceea?

Era o aluzie la scrisori? Chiar credea că o să recunoască faptul că știa la cine se află scrisorile? Cu o privire plină de nevinovăție, ea spuse:

– Nu mă pot gândi la alt motiv, nu?

El îi studie chipul, apoi spuse:

– Deocamdată, nu. Apoi se opri în fața unei uși deschise, care dădea spre un dormitor spațios. Am ajuns, doamnă! Nu te mai reții. În plus, putem să discutăm mai multe la cină.

La naiba! Sperase să se sustragă ca să-i cerceteze în voie camera, în vreme ce toți ceilalți luau cina. Dar, evident, o aștepta la masă, iar ea nu îndrăzni să-i trezească suspiciuni dezamăgindu-l.

– Ne vedem atunci.

Numai după ce el plecă, iar ea și Rosa rămaseră în dormitor, cu ușa grea de stejar bine închisă în urma lor, răsuflă ușurată.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat, murmură ea. Apoi surprinse privirea dezaprobatoare a Rosei. Ce s-a întâmplat?

– Ați flirtat cu gazda. Cum rămâne cu domnul Byrne?

– Nu flirtam. Încercam doar să fiu un musafir simpatic. Și, crede-mă, lui Byrne oricum n-o să-i pese.

Era adevărat, dar tot era un gând descurajator.

Rosa pufni, dar se întoarse să caute prin cuferele pe care lacheii le urcaseră înainte.

– Ce rochie purtați în seara asta?

– Cea trandafirie.

Cum ea și Byrne își petrecuseră fiecare clipă din ultima săptămână jucând whist, ieșirea la teatru nu se mai concretizase. Așadar, încă nu avusese ocazia să o poarte.

– Am face bine să ne grăbim. Se uită la frumosul ceas Jasper de lângă pat. Avem doar douăzeci și cinci de minute la dispoziție.

Chicotind, Rosa se duse valvârtej să despacheteze cufărul cu pricina. Nu avea timp să se minuneze de damascul azuriu bogat care împodobea ferestrele și patul cu baldachin, nici să admire covorul persan întins în fața șemineului masiv din marmură. Avură nevoie de fiecare minut în parte să o scoată pe Christabel din hainele murdare și să o usuce suficient de bine încât să-și pună o cămășuță, un corset și o rochie de seară curate. Rosa mai avea puțin și termina, cu tunete și fulgere, de aranjat părul încurcat al lui Christabel, când se auzi un ciocănit la ușă.

– Intră! strigă Christabel.

Rosa termină exact când intră Byrne.

– Gata? întrebă el.

Christabel se ridică, iar lui i se tăie răsuflarea, privirea trecându-i încet peste rochie, apoi revenind spre decolteul ei.

– Fir-ar să fie! Nu trebuia să-i spun în veci doamnei Watts să-ți facă rochia asta.

Dezamăgită de reacția lui, ea își împinse bărbia în față.

– De ce nu?

– Pentru că arăți mult prea bine în ea. Își încleștă mâinile în pumni. Stokely o să te soarbă din priviri.

Nu-i venea să creadă... Byrne chiar părea gelos. Un zâmbet mulțumit îi arcui buzele.

– Chiar crezi asta? întrebă ea, surprinsă să audă o anumită sfială în propria voce. El ridică privirea spre ea.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva... Este clar de ce omul ți-a dat dormitorul de lângă al lui. El studie încăperea cu ochii îngustați. Ți-a dat cea mai bună cameră din casă. Îți dai seama?

– Serios? Ea își apucă evantaiul și se grăbi să i se alăture. Să mergem.

Când ieșiră din cameră, Byrne își așeză mâna pe spatele ei cu un gest ciudat de posesiv.

– Îți spun, bărbatul ăsta urmărește ceva. Nu pune niciodată vreun oaspete în aripa familiei, niciodată!

– Poate că, așa cum a zis, nu mai are camere.

– În conacul ăsta? Prea puțin probabil. Byrne îi aruncă o privire întunecată. Ți-a spus ceva?

Ea îi povesti toată conversația avută.

Buzele lui Byrne se strânseră într-o linie sumbră.

– Ori se joacă cu noi, ori a făcut o pasiune pentru tine. Indiferent ce ar fi, nu-mi place. O să fie cu atât mai greu să recuperăm scrisorile.

Christabel simți un gol în inimă. Trebuia să-și dea seama că Byrne nu avea cum să fie gelos; era pur și simplu îngrijorat pentru scopul prezenței lor acolo.

Nu că și-ar fi dorit ca el să fie gelos. Oricum, deja era atrasă de el. Dacă se gândea o clipă că lui putea să-i pese de ea...

Chiar era un gând primejdios.

Ajunseră în capătul scărilor, unde ceilalți așteptau să meargă la cină. Fură salutați de câțiva oaspeți – pe unii dintre ei îi recunoscu.

Familia Talbot era acolo, alături de Lady Jenner și de un bărbat care probabil era soțul ei. Amantul acesteia, locotenentul Markham, se afla și el în apropiere, schimbând amabilități cu o femeie cu părul negru, pe care Christabel nu o recunoscu. Râzând, femeia se întoarse astfel încât o puteau vedea din profil. Byrne se încordă brusc.

– Anna? spuse el pe un ton neîncrezător.

Frumusețea cu părul negru se uită în direcția lor, apoi se făcu albă ca varul, de la rădăcina părului până la corsetul rochiei elegante de culoarea smaraldului. Se întoarse încet spre ei.

– Gavin?

Ea păru înspăimântată. Și Byrne la fel.

Inima lui Christabel tresări. Era încă o fostă amantă a lui Byrne? Dar nu-l auzise niciodată vorbind despre nimeni cu nota aceea stranie de durere din glas. Și nici una nu-i spunea Gavin. Sau, cel puțin, așa i se adresase lui.

– Ce faci aici? întrebă Byrne răgușit, degetele lui înfigându-se în talia lui Christabel ca niște gheare de fier.

– Lord Stokely ne-a invitat pe mine și pe Walter, desigur. Femeia trase de brațul unui bărbat care stătea lângă ea. Vino, dragul meu, aș vrea să cunoști pe cineva.

Lui Christabel îi fu greu să respire din cauza strânsorii din piept. Judecând după reacția lui Byrne, aceea nu era o simplă amantă, indiferent cine era. Dar de ce acea Anna putea să-l răscolească atunci când nici o altă femeie – inclusiv Christabel – nu-i tulbura emoțiile?

Bătrânul care se întoarse arăta mai degrabă de parcă ar fi preferat să doarmă la focul șemineului decât să aștepte în mulțime pentru a merge la cină.

– Eh? Ce este?

– Walter, permite-mi să-ți prezint un vechi prieten al... familiei mele, domnul Gavin Byrne. Domnule Byrne, acesta este soțul meu, Lord Kingsley.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Byrne când schiță un semn din cap spre acel domn.

– Lord Kingsley. Cu siguranță sunteți foarte departe de casă. Dublin, nu-i așa?

– Da, Dublin. Lord Kingsley își ridică lornionul ca să se uite la Byrne. Ne-am mai întâlnit?

– Nu. Byrne îi aruncă brusc o privire lui Lady Kingsley, apoi adăugă cu ironie: Dar am auzit de dumneata.

Încurcată, femeia spuse în grabă:

– Domnul Byrne deține un club pentru gentlemeni în Londra, dragul meu. Lebăda Albastră. Sunt convinsă că e treaba lui să știe totul despre cei mai importanți bărbați din Anglia și din Irlanda.

– Desigur. Lord Kingsley îl scrută cu o privire binevoitoare pe Byrne. Este mai degrabă surprinzător că Stokely a invitat pe cineva ca dumneata, dar presupun că era de așteptat fiind vorba de o petrecere cu jocuri de cărți.

– Da. Byrne părea să-și fi recăpătat calmul. Lui Stokely îi place să surprindă oamenii. El aruncă o privire dincolo de familia Kingsley. Și, vorbind de lup, iat-o și pe gazda noastră!

Lord Stokely se apropie, tot numai un zâmbet în vreme ce se strecura printre cupluri.

– Ah, Byrne, văd că i-ai cunoscut deja pe vicontele Kingsley și pe soția lui.

– Da, spuse Lady Kingsley și îi aruncă lui Christabel o privire scrutătoare, dar n-am fost încă prezentați prietenei domnului Byrne.

Lord Stokely făcu prezentările, în vreme ce Christabel încercă să nu observe reacția rigidă a lui Byrne. Sau frumusețea uluitoare a lui Lady Kingsley. Nici manierele elegante. Nici răspunsurile șlefuite. Vicontesa era tot ce nu era ea și nu avea să fie niciodată.

Christabel încercă să nu izbucnească într-un râs nebun când Lord Kingsley rămase extrem de surprins în clipa în care auzi că Lady Haversham era marchiză. În timp ce bâigui despre onoarea de a face cunoștință cu ea și îi complimentă rochia, Christabel încercă să zâmbească. Soția lui privi cu o expresie îndurerată, iar Byrne stătea nemișcat ca o stană de piatră.

Gazda lor părea să găsească scena teribil de amuzantă. Lovi ușor cu mâna umărul lui Kingsley.

– Un om pe cinste, nu-i așa? Ne-am întâlnit anul trecut la o petrecere cu jocuri de cărți în York. Lady Kingsley este o jucătoare înrăită de whist, așa că n-am rezistat să nu-i invit pe ea și pe Kingsley la petrecerea mea. Nu ne-ar strica niște sânge proaspăt printre jucătorii noștri, nu, Byrne?

– Asta depinde de cât de mult din sângele ăsta proaspăt vrei să verși, spuse Byrne.

– Byrne, mă rănești! exclamă Lord Stokely pe un ton de fals reproș. Lady Kingsley poate să se descurce de minune la mesele de joc, te asigur. Și o să se dovedească a fi un câștig frumos pentru grupul nostru. Un zâmbet calculat îi atinse buzele. Are o mulțime de povești fascinante despre debutul ei la Londra.

Tensiunea bruscă din Byrne era palpabilă.

– Chiar așa? Atunci trebuie să ne amuze cu ele într-o seară, nu-i așa?

– Într-adevăr, așa o să facă, spuse Lord Stokely cu un rânjet.

Când Lady Kingsley păli, Christabel își dori să urle. La naiba, cine era ea pentru Byrne? Apoi Lord Stokely lăsă în pace familia Kingsley și îi oferi brațul lui Christabel.

– Mergem la cină, Lady Haversham?

Ea încremeni, dar nu putu să refuze. Ca marchiză de Haversham, era cea mai înaltă în rang dintre femeile prezente, așa că era firesc ca gazda să o conducă la cină. Ceea ce însemna că Byrne trebuia să o conducă pe una dintre invitatele de rang inferior, cum ar fi Lady Kingsley. Christabel nu reuși să își înăbușe valul de gelozie pe care simplul gând i-l trezi. Îl lăsă pe Lord Stokely să o ia înainte, simțind ochii lui Lady Kingsley ațintiți spre ea tot drumul. Era o oarecare alinare să știe că nu era singura care își punea întrebări despre Byrne și femeile lui.

Cina era o afacere extravagantă, adică o grămadă de mâncăruri franțuzești, desigur, așa încât Christabel își petrecu prima parte încercând să-și dea seama ce era fiecare fel, fără să se facă de râs. Chiar și cei din familia Talbot, cu mult inferioară în rang, păreau în largul lor cu varietatea amețitoare de mâncăruri exotice. Deloc surprinzător, dată fiind compania, cina nu includea numai stridii, ci și rodii. Și probabil vreun gândac de frasin – indiferent ce era de fapt – strecurat printre felurile de mâncare.

Din fericire, femeia din stânga lordului Stokely îl ținea ocupat și, chiar dacă bărbatul din dreapta lui Christabel ar fi vorbit cu ea, era prea ocupat să se răsfețe cu delicatesele scumpe, încât să se mai deranjeze. Așa, măcar nu fu nevoită să poarte o conversație politicoasă.

Nu că discuțiile celorlalți ar fi fost extrem de politicoase. În ciuda prezenței doamnelor, se spuseră câteva glume foarte deocheate, din care ea înțelese cam jumătate. Și nimeni nu protestase împotriva lor, nici măcar Lord Kingsley, care părea mai curând genul prudent. Era prea ocupat să o lingușească pe Lady Jenner, care stătea lângă el.

Apoi mai erau vreo câțiva soldați care chiar își aprinseră trabucurile la masă. Ea începu să se întrebe de ce își făcuse griji în privința bunelor maniere, fiindcă prietenii lui Lord Stokely păreau destul de prost crescuți. Firește, cu excepția lui Lady Kingsley, care părea ca o lebădă în mijlocul rațelor, cu spatele drept și buzele strânse,

mâncând cu înghițituri mici, în vreme ce arunca din când în când priviri pline de jind spre Byrne. Christabel își dorea să o lovească. Singura ei alinare era că Byrne părea să nu observe privirile lui Lady Kingsley sau, dacă le observa, ascundea bine acest lucru. Într-adevăr, el era unul dintre bărbații care spuneau glumele deocheate. Lord Stokely se aplecă spre Christabel chiar când li se aduse desertul.

– Ar fi un cuplu interesant, nu crezi?

Ea se prefăcu a nu înțelege.

– Cine?

– Byrne și Lady Kingsley.

Ea îl privi scrutător.

– Mai degrabă nepotrivit, aș spune eu.

– Și dacă ți-aș spune că odată Byrne i-a cerut să se însoare cu el?

Încercând să-și ascundă uluirea, își aminti că Lord Stokely nu era mai demn de încredere decât oricine altcineva prezent la petrecerea aceea scandaloasă.

– Aș spune că nu-l cunoști prea bine pe Byrne.

– Și pe mine m-a surprins, dar am auzit povestea chiar de la Lady Kingsley. Am avut o... scurtă întâlnire la Dublin. Și știi cum reacționează femeile când sunt copleșite în suferința lor. Aduce foarte mult a destăinuire.

Dar nu înseamnă că destăinuirile erau adevărate. Cum se putea ca Byrne cel cinic, neînfricat să fi cerut pe cineva – oricine – în căsătorie? Dacă nu i-ar fi observat reacția intensă la vederea lui Lady Kingsley, Christabel nu ar fi crezut nici măcar o iotă. Dintr-odată, Lord Stokely aruncă o privire în capul mesei, apoi zâmbi. Îi urmări privirea și îl observă pe Byrne care se uita lung la ei cu o furie ciudată pe chip.

Ghicise ce-i spunea Lord Stokely? Sau altceva îl făcea să-și privească gazda cu o asemenea răutate?

– Ce s-a întâmplat între ei? șopti ea, hotărâtă să afle tot ce putea despre afirmațiile domnului Stokely. Bănuiesc că l-a refuzat, nu?

– Bineînțeles, ea l-a refuzat. Ochii îi licăriră bucuroși la gândul că îi împărtășea o bârfă bună. Lady Kingsley era fiica unui negustor bogat. Când și-a făcut debutul, Byrne tocmai își deschisese clubul pentru gentlemeni. Și, deși avea destule relații cu înalta societate ca să fie invitat la balurile la care participa fata, familia ei nu putea să-l ia în considerare ca ginere.

– Lady Kingsley ce părere a avut despre asta?

– Presupun că, dacă nu era situația lui, probabil l-ar fi acceptat. Byrne poate să fie fermecător atunci când vrea. Dar este un copil din flori, la urma urmei, fără relații care să-i facă intrarea în lumea bună. Și probabil că averea ei l-a atras, un fapt pe care ea și familia ei trebuiau să-l știe.

Christabel nu putea să și-l închipuie pe Byrne căsătorit pentru a obține o avere, cu toată sporovăiala lui despre lipsa de suflet.

– A spus ea asta?

– Nu cu atât de multe cuvinte, dar este evident. Ea se implicase în acea legătură periculoasă, așa că, atunci când a apărut Kingsley și s-a amorezat de ea, familia ei a făcut presiuni serioase în favoarea partidei. În cele din urmă, a procedat ca orice femeie de bun-simț – s-a măritat cu Kingsley.

Christabel își reprimă un pufnet. Femeie de bun-simț! Orice femeie de bun-simț și-ar fi urmat inima. Și era limpede că femeia fusese odinioară îndrăgostită de Byrne, poate că încă se vedea asta. Acela era oare motivul pentru care Lady Kingsley îi permisese lui Lord Stokely să se culce cu ea? Ca personalitate, semăna cu Byrne, deși rămânea o imitație ștearsă.

El fusese îndrăgostit de Lady Kingsley? Încă era?

În timp ce întrebarea nu-i dădea pace, aruncă o privire spre chipul plin de o bucurie malițioasă al lui Lord Stokely și își dădu seama dezgustată de un lucru.

– Din acest motiv ai invitat-o, nu-i așa? Ca să-l chinuiești pe Byrne.

– Am invitat-o pe ea din același motiv pentru care te-am invitat și pe tine, draga mea. Pentru că amândouă sunteți două jucătoare excelente de whist. Un zâmbet zeflemitor îi atinse buzele. Sau, în cazul tău, nu pot decât să presupun asta din moment ce Byrne te-a ales drept parteneră.

Dacă avusese vreodată nevoie de o motivație ca să joace bine, iată că o primise.

– Presupui corect, domnule. Vreau să câștig miza pusă în joc, dacă se poate.

El se aplecă mai aproape ca să-și apese gura de urechea ei.

– Iar dacă nu se poate, poți oricând să încerci să-ți câștigi gazda în schimb.

Un fior se insinuă înăuntrul ei, dar, înainte să apuce să reacționeze la declarația lui dezgustătoare, vocea lui Byrne se auzi răsunătoare dinspre capul mesei.

– Ce este povestea asta cu noile reguli de joc, Stokely? Ne-ai ținut suficient în suspans.

Cu un zâmbet adresat doar ei, Lord Stokely se ridică și își îndreptă atenția spre oaspeții lui.

– Mulțumesc, Byrne, că mi-ai amintit.

Pe un ton foarte practic, le explică faptul că partenerii aveau să fie aleși aleatoriu. Corul de gemete care urmă după aceea nu-l împiedică să treacă la următoarea schimbare de reguli.

– De îndată ce începem eliminările, spuse el, învinșii vor fi rugați să părăsească moșia. Privirea lui se opri în treacăt asupra lui Christabel. Dacă încuviințez eu, bineînțeles.

Christabel se chinui să-și ascundă panica. Dacă nu găsea scrisorile până atunci? Dacă nu ajungea în runda de eliminări?

Și ce anume, mai exact, voise să spună Lord Stokely prin „dacă încuviințez eu"? Alți oameni își mormăiau furioși nemulțumirile. Se părea că toți crezuseră că aveau să se bucure de ospitalitatea lui până la final.

– De ce ai făcut schimbarea asta? Vocea lui Byrne se ridică deasupra celorlalți ca să pună întrebarea pe care nimeni nu îndrăznea să o rostească.

Lord Stokely ridică din umeri.

– Ca să nu avem pe aici o mulțime de gură-cască pe durata partidelor finale. Există prea mult risc să se trișeze.

Lady Jenner pufni.

– Fii sincer! Lord Stokely. Faci asta numai pentru că Byrne a schimbat partenerul. Și noi, restul, suntem pedepsiți pentru ochiul lui hoinar.

Toți ochii, hoinari sau nu, se întoarseră spre Christabel, care nu reuși să-și ascundă roșeața din obraji.

Expresia lui Lord Stokely se schimbă brusc, devenind glacială.

– Fac asta pentru că anul trecut au existat plângeri care spuneau că eu și Byrne am câștigat mereu miza pusă în joc. Nu o să permit nimănui să mă acuze pe mine sau pe prietenii mei de înșelăciune. Schimbarea asta face ca totul să fie pur și simplu mai corect. Și este casa mea, la urma urmei. Casa mea, regulile mele.

Nimeni nu putea să respingă un asemenea argument, dar oamenii nu fură împiedicați să bombăne când se ridicară și trecură la distracțiile din seara aceea.

Când ajunseră în sala de bal, care fusese transformată într-un măreț salon de joc pentru întreaga săptămână, Christabel se simți

ușurată când află că o avea parteneră pe Lady Hungate. Însă Lady Hungate nu păru atât de mulțumită.

– Sper că ai de gând să-ți arăți adevărata valoare în seara asta, replică femeia mai în vârstă.

– Nu o să te dezamăgesc, răspunse Christabel, amintindu-și de după-amiaza petrecută la Lady Jenner.

Nu, chiar nu. Nu avea de gând să riște să fie eliminată de pe moșie ca una dintre învinși. Chiar dacă asta însemna să flirteze cu Lord Stokely.

La naiba cu Stokely și uneltirile lui! După cinci ore de jucat cărți, Gavin încă nu putea să-și dea seama ce punea la cale bărbatul.

În primul rând, schimbarea regulilor, apoi interesul lui blestemat pentru Christabel. Iar bărbatul o adusese pe Anna acolo. Dintre toți oamenii, pe Anna. Gavin sperase să nu o mai vadă niciodată. Faptul că ea era acolo transforma ceea ce se anunța sigur o săptămână grea într-un posibil coșmar. Mai ales că Stokely știa clar ce reprezentase ea odinioară pentru Gavin. Era ceea ce îi șoptise lui Christabel la cină? Ultimul lucru de care Gavin avea nevoie era ca văduva curioasă să-l bată la cap cu întrebări despre Anna. Știa deja prea multe dintre secretele lui ca să mai fie liniștit. Adunând levata pe care tocmai o câștigase, aruncă o privire spre masa de alături, unde Anna era în echipă cu Stokely împotriva lui Lady Jenner și a lui Lady Hungate. Ce Dumnezeu sperase Stokely atunci când o invitase? Spera că Anna să-l scoată pe el din joc, acum că el alesese alt partener? Dacă era așa, nu avea să reușească.

Anna îl surprinse pe Gavin uitându-se lung și schiță spre el un zâmbet strălucitor.

El se încordă. Își întoarse privirea de la ea, apoi puse jos o carte. În tinerețe, ar fi luptat cu un regiment de cazaci ca să primească unul dintre zâmbetele acelea de la ea, dar întârziase cu treisprezece ani. După șocul inițial de a o vedea, își dădu seama că ea nu mai avea puterea să-l miște. Sau, dacă o făcea, îl întrista. Pentru că anii de căsnicie cu slugarnicul viconte Kingsley nu trecuseră bine pe ea. Da, încă era frumoasă și avea un râset muzical, care ar fi topit inimile celor mai mulți dintre bărbați. Dar acum avea o latură ușor fragilă, de parcă lacrimile stăteau să o podidească în orice clipă. Îl părăsise pentru Kingsley și iată unde ajunsese – o căsătorie plicticoasă cu un bărbat pompos, al cărui unic talent era titlul lui, din moment ce preluase averea familiei ei ca să-și umple cuferele. Atunci de ce nu putea să se bucure de nefericirea ei?

Era păcat de o femeie așa de frumoasă. Brusc, se simți obosit să observe cum femeile sufereau din cauza neglijenței soților lor. Era obosit să vadă femei tinere, odinioară pline de speranțe, transformate în nemernice irosite și cu inimă de piatră, ale căror unice alegeri erau să se stingă de dor acasă ori să trăiască aceleași vieți nesăbuite ca soții lor.

Era obosit să urmărească femei cu suflet bun forțate la comportamente extreme din cauza prostiei soților lor la jocurile de noroc. Femei precum Christabel.

Așa cum magnetul atrage fierul, își aținti privirea spre locul în care era așezată, pe la jumătatea salonului spațios. El și Christabel nu se nimeriseră împreună nici măcar o dată toată seara, și totuși o simțise în fiecare clipă. Unde stătea. Cu cine juca. Cât de des râsese la o glumă sau răspunsese la flirtul vreunui idiot.

Se întrebă cum se descurca. Oare câștiga? Pierdea? Se panica din cauza pierderii? Posibilitatea aceea dură îi strânse inima ca într-o menghină. N-ar fi trebuit în veci să o aducă acolo. Locul ei nu era acolo – era limpede când o vedeai alături de ceilalți. Putea să se scalde într-o baltă de desfrânare preț de ore întregi, și totuși nimic să nu se agațe de pielea ei. Iar adevărul era că ar fi detestat să o vadă întinată.

De ce? N-ar fi fost mai ușor să obțină ce voia de la ea dacă aluneca pe panta alunecoasă a păcatului?

Da, dar cu ce preț? Fir-ar să fie, Christabel îi spusese o dată exact același lucru... Dar cu ce preț pentru sufletul lui? Acum începea să gândească la fel ca ea. Și nu putea accepta asta. De parcă i-ar fi simțit ochii ațintiți spre ea, Christabel îi întâlni privirea din colțul opus al încăperii, iar menghina din pieptul lui se strânse insuportabil. Până ce îi zâmbi, spunându-i că totul era în regulă.

– Byrne? întrebă Talbot. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-i mai faci ochi dulci amantei tale și joacă-ți cartea. O să ai destul timp să-i faci ochi dulci mai târziu.

– Dacă Stokely nu ajunge primul la ea, spuse Markham, partenerul din clipa aceea al lui Talbot.

Înăbușind o înjurătură, Gavin puse cartea jos.

– Presupui că Lady Haversham o să-l aleagă pe Stokely în fața mea. Și asta este al naibii de puțin probabil.

Markham zâmbi cu subînțeles spre Gavin.

– Dacă nu cumva crede că o poate ajuta să câștige miza pusă în joc.

– Se prea poate ca Lady Haversham să nu aibă nevoie de Stokely pentru asta, interveni Talbot. Ea și Lady Kingsley ne-au cam dat de furcă mie și lui Lady Jenner. Am câștigat, dar numai pentru că am avut cărți mai bune. Și, din câte am auzit, ea și Hungate i-au nimicit pe cei doi cu care au jucat.

Gavin nu reuși să-și domolească explozia de mândrie când auzi de succesul lui Christabel. Știa că femeia era capabilă dacă își punea mintea la contribuție.

– De fapt, cum ai întâlnit-o pe Lady Haversham? întrebă colonelul Bradley.

– Îl cunoșteam pe soțul ei, răspunse Gavin evaziv.

– Nebunul ăla nu putea să câștige la whist nici dacă viața lui depindea de asta, spuse Talbot. Trebuia să și-o facă pe soția lui parteneră de joc. Așa nu se mai îngropa niciodată în datorii.

– Așa a ajuns frumoasa văduvă în patul tău? întrebă Markham cu un zâmbet atotcunoscător. Îi permiți să plătească datoriile lui Haversham cu alte servicii?

Se enervă când auzi aceeași acuzație a doua oară în seara aceea.

– Știi să fi avut vreodată nevoie de asemenea tactici ca să fac o femeie să vină în patul meu, Markham?

– Nu, dar trebuie să recunoști că nu e genul tău. Markham aruncă o privire spre celălalt colț al încăperii. Însă o femeie cu așa sâni este genul oricărui bărbat.

Gavin fu cuprins de o mânie nestăpânită la ideea că Markham se uită măcar la sânii lui Christabel și abia dacă reuși să-și înăbușe o replică virulentă.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu el? El, Markham și Talbot mai făcuseră asemenea comparații între amante și înainte – despre sânii, gurile, posterioarele lor. Dar ideea că idioții aceea o întinau pe Christabel cu comentariile lor grosolane îl făcea să-și dorească să le închidă gura.

Era doar o dorință reprimată, lucru de înțeles. Ar fi trebuit să se culce cu femeia la prima ocazie pe care o avusese. Faptul că o lăsase să-l împiedice îl transforma într-un idiot ridicol.

– Îți spun eu cum a băgat-o în patul lui, interveni Talbot. I-a spus că-i asigură șansa de a câștiga miza lui Stokely. Asta ar tenta orice văduvă.

Bradley pufni.

– Dacă a înghițit asta, e o proastă. Oricare dintre noi poate să-i spună că nu este ușor să câștige miza lui Stokely, nici dacă ești partener cu Byrne.

– Adevărat, zise Talbot, dar, chiar dacă poate nu câștigă miza, pun pariu că ajunge printre ultimii patru din finală.

Stokely ascultase de la masa de alături, iar acum interveni în discuție.

– Chiar pui un pariu serios, Talbot? Sau vorbești aiureli, ca de obicei?

Talbot clipi, apoi coborî privirea spre cărțile lui fără să răspundă.

– Dacă nu pune el pariu, pun eu. Gavin schiță spre Stokely un zâmbet zeflemitor. Pariez o mie de lire că Lady Haversham ajunge printre ultimii patru.

Discuția atrase atenția celorlalți jucători de la mesele din jur, care se opriră din jucat ca să vadă ce răspundea Stokely. Acesta îi aruncă lui Gavin o privire scrutătoare, apoi se întoarse în altă direcție a încăperii și strigă:

– Lady Haversham!

Ea ridică privirea, uimită.

– Byrne, aici de față, face pariu pe o mie de lire că o să ajungi printre ultimii patru jucători. Ce crezi, ar trebui să accept pariul?

Ea își reveni iute din șoc și își lipi pe chip o expresie imposibil de citit, făcându-l mândru pe Byrne.

– Nu pot să-ți spun ce să faci, Lord Stokely, răspunse ea. Doar tu știi dacă îți permiți să pierzi o mie de lire în fața lui Byrne.

Cuvintele ei provocară râsetele tuturor, căci Stokely își permitea să piardă câteva mii de lire.

– Deci crezi că Byrne o să câștige, nu-i așa? întrebă Stokely.

Din colțul opus al încăperii, privirea lui Christabel se ațintì asupra lui Gavin.

– Byrne câștigă mereu.

Lui Gavin i se învolbură sângele în vene. Cu siguranță, avea de gând să câștige de data asta. Și nu doar pariul.

– Deci, Stokely? Pariezi sau nu?

Stokely rămase tăcut preț de o clipă, apoi spuse:

– De ce nu? Spre deosebire de ce crede Lady Haversham, tu nu câștigi mereu.

– Adevărat. Gavin își întoarse privirea de la Christabel și îl găsi pe Stokely, care îl studia cu un aer gânditor. Câștig doar atunci când este important.

Gongul răsună dintr-odată, făcând pe toată lumea să tresară și să-și amintească de faptul că era ultimul joc. Stokely punea întotdeauna un servitor să bată gongul la ora trei dimineața, după care nu mai începea nici un rober nou. Era singura modalitate de a se asigura că toată lumea juca aproximativ același număr de partide în fiecare noapte; altfel, unii ar fi jucat încontinuu.

Gavin își întoarse atenția spre cărțile lui. Erau doar la jumătatea mâinii și probabil la un joc sau două de la încheierea roberului. La naiba! Încă o oră înainte să i se alăture lui Christabel în pat.

Când el și Bradley câștigară mâna, Gavin ridică privirea și o văzu pe Christabel ridicându-se de la masă. Terminase deja?

Vorbi câteva momente cu partenerii ei, apoi veni la masa lui, unde Talbot făcea cărțile.

– Ce ai făcut, draga mea? întrebă Gavin.

Ea ridică din umeri.

– Am câștigat mai mult decât am pierdut.

– Bine. Este un semn bun pentru pariul meu cu Stokely.

Ea le urmări jocul preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Eu am terminat, deci cred că o să mă retrag.

– Ai putea să rămâi și să-mi aduci noroc.

Ea pufni.

– De parcă ai avea nevoie de noroc. Nu, cred că mă retrag. Dar tu rămâi atât cât trebuie!

Scoase un căscat exagerat și plecă.

Numai atunci își dădu seama de ce fusese atât de dornică să plece fără el. Voia să caute singură prin reședința lui Stokely, în vreme ce gazda lor era ocupată la mesele de joc. Afurisită femeie! Nu avea minte? Să caute prin casă, în timp ce toată lumea încă era trează nu era doar o nebunie, ci de-a dreptul periculos dacă Stokely o prindea. El nu putea să plece în mijlocul unui rober fără să trezească bănuieli, dar asta nu-l împiedica să-și facă griji. După ce Talbot împărți cărțile, Gavin încercă să fie atent. Erau pe la jumătatea mâinii când jocul se încheie la masa de alături. Masa lui Stokely. Gavin își domoli îngrijorarea. Nu exista nici un motiv să creadă că Stokely avea să se abată de la rutina obișnuită de a rămâne în sala de joc până când se retrăgea ultimul oaspete.

Doi dintre jucătorii de la masa lui Stokely se duseră imediat la culcare. Anna veni și se opri lângă Gavin. Cum el nu o luă în seamă, ea le spuse noapte bună și plecă. După ce Stokely făcu turul

încăperii, jucându-și rolul de gazdă atentă, se întoarse la masa lui Gavin și anunță că intenționa să se retragă.

– Poate mă duc să văd dacă Lady Haversham are nevoie de puțină companie, zise el. Ceilalți jucători se încordară, recunoscând provocarea evidentă adresată lui Gavin. Lui nu-i păsa de șicanele lui Stokely, voia ca ea să nu fie prinsă.

– Du-te liniștit! Ascunzându-și îngrijorarea, mai jucă o carte. Dar te avertizez că doarme buștean. Nu o să audă ciocănitul tău.

– O să vedem. Stokely îi salută pe ceilalți. Noapte bună, domnilor!

În timp ce se îndepărtă agale, un val de mânie îl copleși pe Gavin. În vreme ce el trebuia să rămână acolo și să joace roberul ca să nu trezească suspiciuni, nemernicul avea de gând să o seducă pe Christabel. Se încruntă. Nu era vorba despre asta, el trebuia să-și facă griji de posibilitatea ca ea să fie surprinsă în flagrant. Dacă avea să fie prinsă, încercările lor de a recupera scrisorile se încheiau brusc. Să se asigure că așa ceva nu se întâmpla trebuia să fie principala lui preocupare.

Nu interesul pe care Stokely îl afișa pentru femeie. Nu faptul că baronul cel chipeș putea să încerce să-și pună mâinile pe... Fir-ar să fie, ce se întâmpla cu el? Când începuse să pună o femeie înaintea oricărei intrigi în care era implicat?

Ei bine, gata! Avea să termine roberul și să câștige. Apoi urma să o găsească pe Christabel și să-i explice într-o manieră calmă și rezonabilă că nu putea să caute pur și simplu prin casă după voia ei. Iar dacă se întâmpla ca Stokely să se afle în calea pumnului lui în acest timp, așa să fie!

Capitolul 14

Nu există nimic mai satisfăcător decât să ai doi bărbați care se luptă pentru tine.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel își dorea să poată încuia ușa în vreme ce căuta prin biroul lui Lord Stokely, dar ar fi ridicat suspiciuni dacă se întâmpla ca el să treacă pe acolo.

Trebuia să fie atentă, la fel de atentă cum păruse să fie și baronul. După douăzeci de minute de căutări, încă nu găsise nimic. Sertarele de la biroul bărbatului nu erau nici măcar încuiate, ceea ce, desigur, însemna că nu era nimic important în ele.

Se întoarse să studieze cele câteva rafturi, în speranța că unul dintre ele putea ascunde un seif secret. Dar, chiar în timp ce trecea încet în dreptul fiecărui raft, fu cuprinsă de disperare. Nu-și dăduse seama cât de mare era moșia lui, în cât de multe locuri putea un om să ascundă ceva atât de mic ca un pachet de scrisori. Puteau fi oriunde. Cum Dumnezeu să le găsească într-o singură săptămână?

Deodată, auzi pași pe coridor. Încremeni, apoi apucă o carte de pe raft și se prefăcu că o citește. Chiar la timp, căci ușa se deschise și o voce bărbătească spuse:

– Ah, aici erai. Credeam că te-ai dus la culcare. Apoi am văzut lumină pe sub ușă și m-am hotărât să verific.

Lord Stokely. În bătăile nebunești ale inimii, ea își lipi un zâmbet plictisit pe buze și se întoarse cu fața spre el.

– Sper că nu te superi. Nu puteam să dorm, așa că am căutat o carte.

El intră în încăpere și, spre indignarea ei, închise ușa.

– Mă bucur că ai făcut-o. Acum avem ocazia să ne cunoaștem mai bine.

O trecu un fior pe șira spinării.

– Oh, cred că te cunosc deja foarte bine, Lord Stokely, spuse ea grațios. Ești genul de bărbat cu care este primejdios ca o femeie să rămână singură. Strânse cartea sub braț, apoi se îndreptă spre ușă. Acum, dacă mă ierți...

Cu un zâmbet până la urechi, el îi blocă drumul.

– Hai, draga mea, nu trebuie să fii sfioasă. Amândoi știm de ce te afli aici.

Frica i se ghemui în pântec.

– Oh?

Pășind mai aproape, îi luă cartea și o aruncă pe birou.

– Tu cauți o distracție de altă natură. Și, din moment ce Byrne este prea ocupat cu cărțile lui ca să ți-o ofere... El îi mângâie obrazul cu arătătorul, printr-o mișcare demnă de orice seducător. Ai venit să mă cauți pe mine. Sărmanul Byrne ar trebui să știe că nu ești genul de femeie care trebuie lăsată să aștepte.

Ochii ei se îngustară. Dacă Lord Stokely era cu adevărat atât de atras de ea precum părea, un flirt inocent putea să o ajute să obțină mai multe informații decât ore întregi de căutare.

– Să înțeleg din tăcerea ta că presupunerea mea este corectă? întrebă Lord Stokely cu ochii scânteietori. Ea se chinui să-și arcuiască buzele într-un zâmbet cochet.

– Am venit aici cu Byrne. Ce te face să crezi că mi-aș îndrepta afecțiunea spre tine?

– Poate pentru că-ți place diversitatea?

El își coborî capul și o mușcă ușor de ureche. În mod ciudat, gestul lui o lăsă rece.

– Sau poate pentru că a venit Lady Kingsley. Când am plecat eu, încă era în sala de joc, ținându-i companie lui Byrne.

Christabel se luptă să-și țină în frâu gelozia. Chiar dacă omul spunea adevărul, nu însemna că Byrne aprecia atențiile femeii.

– Atât timp cât Byrne se întoarce în patul meu la final, nu-mi pasă cine îi ține companie în salonul de joc.

– Din fericire, lui nu-i pasă cine îți ține companie în biroul meu, îi murmură Lord Stokely în ureche. Eu și Byrne am împărțit multe femei. Nu o să fie deranjat dacă te răsfeți cu mine, te asigur.

Probabil avea dreptate, la naiba cu el! Dar spusele lui nu o împiedicară să se simtă dezgustată când bărbatul își strecură brațul în jurul taliei ei și o trase într-o îmbrățișare.

În timp ce îi prinse gura într-un sărut, panica se dezlănțui în pieptul ei. Una era să flirteze cu bărbatul acela ca să-i descopere secretele și alta era să-l lase să o seducă. El măcar avea să-i dea de ales? Erau singuri. Dacă voia, Lord Stokely putea să facă exact ce poftea. Încercă să se retragă din sărutul lui, dar el îi apucă bărbia ca să o țină nemișcată, în timp ce își împinse limba printre buzele ei închise. Chiar când își ridică mâinile ca să-l îmbrâncească, se auzi un ciocănit la ușă.

– Christabel, ești acolo? strigă Byrne.

Lord Stokely se retrase cu o înjurătură.

– Trebuia să închid afurisita asta de ușă.

Ușurată, ea strigă:

– Da, Byrne, sunt aici.

Byrne intră, apoi se opri brusc și făcu ochii mici când îi zări pe ea și pe Lord Stokely îmbrățișați. Lord Stokely nici măcar nu se deranjă să-i dea drumul.

– Byrne, se pare că, până la urmă, văduva nu dormea.

– Observ, spuse încordat Byrne. Ești gata să te retragi, dulceața mea? El îi oferi braț. Numai atunci baronul îi dădu drumul. Dar, în timp ce se grăbi să i se alăture lui Byrne – slavă Cerului că scăpase! –, Lord Stokely spuse:

– Vrei să-ți revizuiești pariul, Byrne?

Gavin se uită lung la el cu o privire tăioasă.

– Cum?

Christabel îl prinse de braț, în vreme ce Lord Stokely își plimba privirea înflăcărată pe corpul ei.

– Dacă o să câștigi miza, o să-ți plătesc o mie de lire. Dacă totuși câștig eu, Lady Haversham își petrece ultima noapte în patul meu.

– Mi-e greu să schimb în asemenea măsură condițiile pariului fără acordul doamnei, răspunse el pe un ton ușor plictisit.

– Lady Haversham? Lord Stokely se întoarse spre Christabel. Ești de acord?

Christabel se uită uimită la Byrne. Însemna atât de puțin pentru el încât accepta să fie oferită drept premiu?

Se pierdu cu firea.

– O să mă gândesc la asta, spuse ea dintr-un impuls, deși nu credea nici un cuvânt.

Byrne putea fi atât de insensibil încât o scotea din minți.

– Să-mi dai răspunsul tău mâine, continuă Lord Stokely.

– Nu este nevoie, interveni Byrne. Eu nu accept condițiile.

Privirea ucigașă din ochii lui o puse pe gânduri pe Christabel.

– Dar Lady Haversham a spus...

– Nu-mi pasă ce a spus. Pariul meu este pe o mie de lire, nimic altceva.

Ochii lui Stokely se îngustară.

– Ai prefera să plătești o mie de lire în loc să o împarți pe Lady Haversham?

Byrne ridică din umeri.

– Pot să-mi permit asta.

Păru din nou plictisit, dar acum mâna lui o ținea într-o strânsoare ucigașă, fiind limpede că mai avea puțin și-l strângea de gât pe Lord Stokely.

Fu copleșită de un iureș de încântare. Ce se întâmplase cu celebra lipsă de gelozie a lui Byrne?

– Ei bine, spuse meschin Lord Stokely, îți doresc să te bucuri de ea. Scorpia trebuie să aibă un borcan cu miere placată cu aur dacă vrei să o păstrezi pentru tine.

Byrne se repezi scurt:

– N-o să ai niciodată ocazia să afli. Îți promit asta!

Apoi, încolăcindu-și brațul după talia ei, practic o târî din încăpere.

În timp ce o îndepărtă rapid din birou, fu uluită de mânia bruscă care puse stăpânire pe el. Dacă nu era gelozie, atunci nu știa ce era.

– Ce naiba crezi că faci încurajându-l pe ticălosul acesta? șuieră el printre dinți în vreme ce urcară scările. Doar pentru că am pariat că o să ajungi printre ultimii patru nu înseamnă că o să câștigi, pentru numele lui Dumnezeu! Vrei să împarți patul cu Stokely?

Cu siguranță, gelozia îi răsuna în voce. Încurajată, îi oferi un zâmbet diafan.

– Nu, dar, dacă se întâmplă să nu trec de runda de eliminări, trebuie să părăsesc moșia. Or, așa aș putea să rămân până la final, indiferent cât de prost joc.

El se încruntă.

– Rămâi. Cu el. Ca partener de pat.

– Cu siguranță, m-ar ajuta în eforturile mele de a găsi scrisorile, spuse ea nepăsătoare. Casa ar fi la cheremul meu.

Blestemând, el o trase într-un alcov, unde o apăsă în perete. Fixându-i corpul între brațele lui, mârâi:

– Nu împarți patul cu mine, dar l-ai împărți cu el? De dragul unor scrisori blestemate?

Ea îi întâlni privirea fără șovăială.

– Scrisorile astea blestemate îți aduc un titlu de baron. Ce-ți pasă care sunt metodele pe care le folosesc atât timp cât tu primești ce vrei?

El își încleștă maxilarul.

– Există metode mai bune.

– Oh? Ea insistă, hotărâtă să-l facă să-și recunoască sentimentele adevărate. Ar fi mai simplu să-l seduc pe Lord Stokely.

– Nu, spuse el categoric.

Christabel își înăbuși un zâmbet.

– Aș putea pur și simplu să...

– Nu. El se aplecă mai mult, cu ochii scăpărători. Nu o să te las să preacurvești pentru scrisori.

– De ce nu? Ai afirmat mereu că nu te superi dacă amantele tale sunt infidele și nu este ca și cum ți-ar păsa de mine. Dacă ar fi să mă folosesc de Lord Stokely...

– Nu, spuse el cu încăpățânare. Nu. Își coborî capul spre al ei. Niciodată!

Apoi gura lui o acoperi pe a ei și o sărută posesiv, așa cum nu o mai sărutase niciodată. Nu o făcuse niciodată să simtă că lumea stătea să se sfârșească dacă nu putea să o sărute. Ea își înfășură brațele pe după gâtul lui și se lăsă în voia momentului. Trecuse mai bine de o săptămână de când o sărutase, mai bine de o săptămână de când își promisese să nu-l mai lase să aibă un asemenea efect asupra ei. De câte ori nu-l surprinsese că se uita la ea cu flăcările acelea abia contenite în privire și nu-și simțise inima bătând nebunește în piept? Câte nopți nu stătuse de veghe, tânjind după gustul gurii lui pe a ei?

– Christabel, șopti el pe buzele ei, Doamne, femeie, mă înnebunești!

Cel puțin, era un sentiment reciproc. Îi captură din nou gura, dar de această dată mâinile îi hoinăriră în sus pe coaste și coborâră până la șolduri, dezmierdând, căutând, mângâind...

Cineva care era în trecere le aruncă un comentariu grosolan, iar Byrne întrerupse sărutul.

– Hai, mormăi el și o trase pe coridor.

Ea se chinui să țină pasul cu ritmul lui furios.

– Unde mergem?

– În camera mea.

Ea se înfipse în călcâie.

– Ia ascultă, Byrne!

– Este timpul să discutăm tacticile prin care să recuperăm afurisitele tale de scrisori, murmură el. Și nu putem să facem asta în camera ta, la un pas de Stokely.

– Oh!

Ce spunea avea un oarecare sens. Nu-i așa? Sau era atât de dornică să se avânte pe calea pierzaniei încât era dispusă să facă tot ce-i cerea?

Îl lăsă să o poarte printr-o serie de coridoare, până când o conduse într-un dormitor superb, unde lemnul întunecat lustruit și alama creau o atmosferă foarte bărbătească. În mod evident, era un oaspete celebru, căci servitorii îi arătaseră o atenție deosebită. Focul ardea în vatră, o carafă de whisky se afla pe o masă de scris din apropiere, iar vazele erau pline cu flori proaspete. Părea că nu observă nimic din toate acestea, în timp ce închise ușa în urma ei, cu o expresie sumbră pe chip.

– Aproape că mi-am pierdut zece ani din viață când te-am văzut închisă în biroul lui Stokely cu el. Eram convins că te-a prins căutând prin hârtii.

Ea încremeni.

– Sper că nu este chiar atât de evident. I-am spus că mă uitam după o carte și m-a crezut.

– Chiar așa? Byrne veni mai aproape. De aceea era așa de dornic să schimbe pariul? Se joacă cu tine, Christabel!

– Dacă se joacă, pot să mă descurc cu el.

– Poți oricând să-i scoți mațele cu cuțitul pe care ți l-am dat, nu-i așa? se răsti el, cu vocea îngreunată de sarcasm.

– Dacă trebuie...

El își trecu degetele prin păr.

– Nu trebuie să... nu asta e ideea. Caută în orele sigure.

– Și care ar fi acestea?

– După ce adoarme toată lumea, înainte să se trezească servitorii.

– De la 4 la 5 dimineața? Nu fi absurd! Nu le-aș găsi în veci în ritmul ăsta.

– Atunci măcar asigură-te că ești cu mine când te duci să cauți. Putem întotdeauna să găsim un motiv ca să fim împreună într-o parte mai stranie a casei.

Ochii ei se îngustară.

– Diavol meschin, despre asta era vorba, nu-i așa? Ți-e teamă că o să găsesc scrisorile când nu ești tu prin preajmă. Ratezi șansa să pui tu mâna pe ele. Așa că inventezi toate prostiile astea despre pericole.

– Nu inventez nimic! Se îndreptă cu pași mari spre ea, cu ochi scăpărători. Ce a făcut Stokely cât ai fost cu el? Te-a atins, te-a sărutat, te-a mângâiat?

– M-a sărutat, asta-i tot.

Își încordă maxilarul.

– Data viitoare când o să te găsească singură, o să se aștepte la mai mult, mai ales acum, că ai dat de înțeles că ești dispusă să faci asta.

Într-un fel, avea dreptate. Ea își împinse bărbia în față.

– Trebuie pur și simplu să mă asigur că nu o să mă găsească singură.

– Când dormi în camera de vizavi? urlă el. Poate să se strecoare în camera ta în orice minut din zi și din noapte, pentru numele Domnului!

– O să încui ușa.

– Este casa lui, drăcia dracului. Are chei de la toate camerele, ai uitat?

– Atunci o să sprijin un scaun sub clanță sau...

– O să dormi aici, asta o să faci, porunci el. O să dormi aici cu mine, o să ieși în expedițiile tale cu mine, o să...

– Pentru un bărbat căruia nu-i pasă de femeile cu care se culcă, începi să vorbești foarte mult ca un iubit gelos, spuse ea calmă. Tu auzi ce zici?

Cuvintele ei îl făcură să se oprească brusc.

– Nu vorbi prostii. Își trecu din nou degetele prin păr mult mai agitat. N-am fost gelos pe o femeie niciodată în viața mea.

– Atunci este greșeala mea, replică ea tăios. Și acum, că am stabilit asta, o să mă întorc în camera mea.

Reuși numai să deschidă ușa când el o trânti la loc.

– Nu pleci nicăieri. Rămâi aici, unde pot să stau cu ochii pe tine.

– De ce? întrebă ea. Dă-mi măcar un singur motiv întemeiat ca să rămân.

– Pentru că te vreau aici.

– Nu este...

El o întrerupse cu un sărut, apropiindu-se ca să o lipească de ușă. Dar de data aceasta ea nu răspunse sărutării lui. De data aceasta, își dorea mai mult de la el.

El era gelos și posesiv, indiferent ce pretindea, ceea ce însemna că-i păsa de ea. Dar avea să spună vreodată că simțea pentru ea mai mult decât o simplă dorință? Dintr-odată, păru foarte important să-l facă să recunoască. Să afle dacă exista într-adevăr o creatură înflăcărată, cu sentimente îngropate în adâncurile desfrânatului rece și calculat. Un bărbat cu suflet. De parcă el i-ar fi simțit retragerea, își intensifică atacul erotic, lăsându-și gura să coboare dinspre maxilar spre gât, chiar când mâinile lui găsiră legăturile de la rochie.

– Rămâi cu mine în noaptea asta, dulceața mea! Urmări cu limba linia urechii ei și îi învolbură sângele în vene. Culcă-te cu mine! Gata cu abstinența asta prostească.

Mâna i se strecură pe sub rochie și îi prinse sfârcul între degete, iar fiecare mușchi din trupul ei se trezi la viață, dorindu-și mai mult. Fu sufocată de un oftat.

– Recunoaște că ai fost gelos când m-ai văzut cu Lord Stokely. Recunoaște și rămân.

El își opri mângâierile, dar apoi continuă.

– Nu o să recunosc ceva ce nu e adevărat.

Desfăcu legăturile, și ea simți cum rochia îi alunecă de pe umeri.

– De ce nu? Ai putea să simți asta, iar eu să nu-mi dau niciodată seama. Hai, minte-mă!

– Nu o să mă deranjez să mint spunând ceva atât de nebunesc, îi răspunse el tăios.

Dar nu se uită la ea când îi coborî cămășuța atât cât să-i dezgolească sânul, apoi când îl prinse în gură, când îl supse cu atâta dorință încât îi deșteptă propria dorință. De a-l avea pe el. În patul ei.

– Nu o să minți despre asta, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, pentru că știi că n-ar fi o minciună.

– Crezi ce vrei. El o întoarse iute cu spatele ca să-i desfacă panglicile, apoi îi scoase corsetul. Când se întoarse din nou cu fața spre el, ochii lui o studiară lung, flămânzi, dornici, posesivi.

– Recunoaște, Byrne, spuse ea. Recunoaște că...

Îi închise gura cu un sărut, probabil ca să-i scoată cămășuța și pantalonașii fără împotrivirea ei. Apoi îi mângâie fără rușine sânii și pântecul, strecurându-și mâna abilă și curioasă între picioarele ei.

Despărțindu-și gura de a lui, ea îl prinse de mână și-l opri.

– Spune cuvintele! „Am fost gelos." Trei cuvinte.

Ochii lui păreau aproape negri în camera cu lumina difuză.

– Le spun dacă-mi promiți că-ți petreci nopțile cu mine. Că o să cauți scrisorile numai împreună cu mine.

– Știi că nu o să-ți promit asta.

– Ah, ba o să-mi promiți, dulceața mea, spuse el. O să mă asigur de asta.

Luând-o prin surprindere, îi ridică trupul dezgolit în brațe și o duse în pat.

Când o așeză pe cuvertură și își scoase haina cu mișcări febrile, ea se gândi dacă trebuia să fugă pentru a scăpa de el cât încă mai putea. Dar nu era pregătită să renunțe la el. În seara aceea, zărise o licărire dintr-un alt Byrne, un Byrne nestăpânit, consumat de furie și de gelozie. Și de pasiune. Se dezbrăcă la repezeală, scurtând-o cu o privire

atât de aprigă și de primară, încât îi stimulă sfârcurile îndurerate. Și totuși, ea nu se luptă cu iureșul înflăcărat de dorință care îi luă cu asalt simțurile. Rămase acolo, savurând felul în care își dezbrăca trupul din mișcări ample, ca un pictor care lucra frenetic ca să dezvăluie un șold încordat ici, un cot îndoit colo.

Zile întregi se gândise că, dacă făceau dragoste, el ar fi căpătat putere asupra ei, atât cât avea nevoie ca să-i descopere și să-i exploateze secretele. Dar nu se putea oare să meargă în ambele sensuri? Dacă Byrne era în stare să-i pese cu adevărat, satisfacerea dorințelor lui putea prea bine să-i acorde puterea și ei. Puterea asupra lui. Puterea de a-l convinge că era mai nobil să o ajute decât să folosească scrisorile. O putere pe care se putea să o aibă deja.

– Recunoaște că ai fost gelos, insistă ea. Recunoaște că ai detestat să mă vezi cu Lord Stokely!

– Promite-mi că nu te mai aventurezi niciodată singură, răspunse el aspru. Deja dezbrăcat, i se alătură în pat, întins pe o parte ca să-i mângâie sânul. Promite-mi, scumpo!

– Mai întâi recunoaște că ești gelos. Se întoarse și ea pe o parte, apoi își plimbă mâna de-a lungul liniei de păr de pe abdomenul lui, până ce ajunse în dreptul mădularului tare. În timp ce îi strânse erecția măreață, îi șopti: Recunoaște, Byrne!

Înainte să apuce să-l mângâie măcar o dată, el îi prinse mâna.

– Oh, nu, nu mai jucăm iar jocul ăsta!

Întorcând-o pe spate, îi prinse cu o mână ambele mâini deasupra capului. Apoi își coborî gura pe sânii ei și începu să sugă și să-i dezmierde sfârcurile cu limba, în timp ce cealaltă mână îi găsi locul înflăcărat dintre coapse și-l chinui cu atingeri delicate și mângâieri înnebunitoare care nu erau niciodată îndeajuns ca să o satisfacă.

– Promite-mi, zise el pe un ton răgușit, îndepărtându-și buzele de sânul ei.

Apoi o ridică spre o culme înfrigurată a dorinței, făcând-o să se zvârcolească, să roage și să ceară mai mult din arcuirile șoldurilor sub apăsarea prea blândă a mâinii lui.

Cu toate acestea, ea reuși să spună pe nerăsuflate:

– Recunoaște! Recunoaște și îți promit tot ce vrei tu!

– Să te ia naiba, spuse el încordat, în timp ce rămase deasupra, la câțiva centimetri de gura ei. Să te ia naiba că ești o femeie așa de încăpățânată!

Ea se ridică să-l sărute, iar el îi prinse gura cu un geamăt, potolind doar o parte din setea ei prin mișcări cutezătoare ale limbii. Își strecură un genunchi între coapsele ei, iar ea își desfăcu picioarele ca să-l primească.

Continuând să o sărute, se ridică deasupra ei, ca mădularul să se lipească de ea, cald, gros și promițând eliberarea, în timp ce îl trecu în sus și în jos peste locul acela delicat, care zvâcnea și tânjea după el.

– Promite-mi, spuse el aspru pe gura ei. Promite-mi, scumpo!

Mâna ei liberă coborî între corpurile lor și-l apucă de mădular, apoi îl dezmierdă printr-o mișcare prelungă, despre care știa că-l înnebunea.

– Încetează cu asta, spuse el.

– Recunoaște! Își potrivi ritmul cu mișcările lui de mai devreme, mult prea blânde, mângâindu-l de parcă era la fel de fragil ca sticla.

– Recunoaște că ești gelos!

O fixă cu privirea, chiar când se împinse în mâna ei.

– Nu.

Încercă să-i îndepărteze mâna, dar îl strângea ferm și de data asta nu voia să-l lase să scape.

Își frecă sfârcurile întărite de pieptul lui, apoi se ridică și îi șopti la ureche:

– Recunoaște, Byrne! Amintindu-și ce făcuse el mai devreme, îi urmări conturul urechii cu limba. Hai, recunoaște!

Când își încununa asaltul senzual cu o smucitură lentă și chinuitoare pe carnea lui erectă, el gemu, apoi spuse răgușit:

– Bine, la naiba, recunosc. Acum dă-mi drumul!

Se supuse, dar, chiar dacă el tachină cu mădularul locul dintre picioarele ei, ea se retrase, nefiind mulțumită de răspuns.

– Spune tot.

Cu maxilarul încordat și ochii scăpărători, el zise tăios:

– Promite-mi că nu o să te aventurezi pe nicăieri pe aici fără mine!

– Promit!

Trebuia măcar să-i ofere atâta lucru.

Chipul lui fu cuprins de satisfacție. Se aplecă, îi găsi mugurul cu degetele, apoi își împinse carnea tremurătoare înăuntrul ei. Scăpă printre buze un geamăt de plăcere pură.

– Ești atât de strâmtă și de fierbinte, scumpo. Este așa de bine în tine!

– Byrne, îl rugă ea, cât încă putea să vorbească. Spune... cuvintele...

El se retrase, apoi se împinse din nou tare, furios.

– Am fost gelos, spuse el încordat. Sunt gelos. Gelos pe toți idioții ăia amărâți din salonul de joc. Cine te mănâncă din priviri și se uită la fundul tău când treci...

– Serios? șopti ea surprinsă.

– Și pe Stokely. O fixă cu privirea. Urăsc ideea ca Stokely să te atingă. O penetră din nou atât de aprig încât o făcu să rămână fără suflare. Eu sunt singurul care ar trebui să te atingă. Eu sunt singurul care ar trebui să te sărute. Răsuflarea lui îi atinse urechea. Eu sunt singurul care ar trebui... să fie înăuntrul tău așa... Îi mușcă ușor urechea, apoi dezmierdă lobul cu mișcări înflăcărate ale limbii. Dacă aș crede pentru o clipă că tu ai îngădui cu adevărat altui bărbat...

– Nu, niciodată, jură ea pe obrazul lui. Doar pe tine te vreau. Își înfășură brațele în jurul gâtului lui, arcuindu-se spre el ca să îmbrățișeze mai mult din plăcerea glorioasă pe care penetrările lui încântătoare o provocau. Doar pe tine.

– Christabel, spuse el răgușit, apoi îi desenă săruturi înflăcărate pe obraz, pe maxilar și pe gât. Doamne, Christabel...

Byrne își însoți săruturile cu penetrări sălbatice, adânci, strecurându-și mâna între ei ca să dezmierde mugurul sensibil până ce ea se prăbuși în iad cu îngerul întunericului, cu însuși prințul păcatului. Bărbatul fără suflet o pătrundea din nou și din nou, fără milă, adânc, însemnând-o cu amprenta lui în fiecare vână, mușchi și membru, până ce uită unde se termina el și unde începea ea. Acum chiar că avea cu adevărat o problemă. Avu impresia că putea să simtă fierbințeala flăcărilor iadului pe chip, să miroasă pucioasa în aer și totuși era la fel de dulce ca mireasma trandafirilor parfumați. Să o ajute Dumnezeu, dar nu-i păsa unde o ducea Byrne. Flăcările iadului o consumau, iar diavolul îi fura sufletul. Pentru că orice iad cu Byrne era mai bun decât orice paradis fără el.

– La naiba, scumpo, șopti el, cu vocea aspră și guturală. Christabel, dulceața mea, draga mea! A mea... a mea... a mea!

Era strigătul triumfător al diavolului, care îi revendica sufletul. Și totuși, la un singur lucru putea să se gândească în timp ce el își vărsa sămânța înăuntrul ei, iar corpul îi izbucnea în flăcări.

„Și tu ești al meu, Byrne. Și tu ești al meu!"

Capitolul 15

Găsesc că este înțelept să nu-mi întreb niciodată amantul despre fostele lui amante în cazul în care nu-mi plac răspunsurile lui.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Gavin stătea întins pe spate, uitându-se la baldachinul de deasupra lor, în vreme ce silueta dulce a lui Christabel se ghemui în el. Nu reușea să-și recapete răsuflarea, nu putea să potolească bătăile nebunești ale inimii. Iar asta nu avea legătură cu eforturile lui din ultimele câteva minute.

Avea legătură cu ea și cu lucrurile pe care îl obligase să le recunoască. Litania aceea umilitoare de gelozie chiar ieșise din gura lui? Și nici măcar nu o mințise ca s-o facă să se culce cu el... Vorbise foarte serios. La naiba! La naiba!

Nenumăratele lui amante se folosiseră de actul intim ca să-l convingă să le ofere bijuterii, cadouri sau călătorii în locuri exotice. Dar nici una nu-l folosise vreodată ca să-l facă să se destăinuiască. Desigur, nici nu-l determinase vreuna să-și dorească să strângă un bărbat de gât doar pentru că se uita cu jind la ele. Ce Dumnezeu îi venise? Putea la fel de bine să-și deschidă pieptul și să-i ofere inima pentru o partidă de amor. „Poftim, dulceața mea, scoate-o tu!" Colonelul Christabel nu se mulțumea doar cu corpul lui, oh, nu! Voia totul. Dacă nu era atent, avea să-l transforme într-un prost îndrăgostit până peste cap. Se întoarse să se uite la ea, iar furia îi dispăru brusc. Cu siguranță, nu arăta ca o seducătoare vicleană pornită să-l distrugă. Ci mai degrabă ca o pisicuță care torcea lângă el, cu chipul blând și mulțumită, somnoros de fericită.

Acum chiar că intrase în necaz. Adevărul era că ar fi rostit din nou fiecare cuvințel umilitor doar ca să vadă expresia aceea pe chipul ei. Își închipui cum ar fi fost să se trezească în fiecare dimineață cu acea expresie. Să aibă acel zâmbet care să strălucească pentru el în fiecare zi din viața lui.

I se tăie respirația. Afurisită să fie pentru că avea efectul acela asupra lui! Nu trebuia să o lase să vadă ce câștigase, fiindcă următorul lucru de care avea să mai știe era că se însura cu ea și că avea să fie înconjurat de o droaie de bebeluși urlători...

– Fir-ar să fie! El se ridică deodată din pat. Nu pot să cred că am uitat să le folosesc!

– Să folosești ce? întrebă ea, iar mulțumirea i se risipi brusc de pe chip.

– Oricum, este prea târziu de data asta. Se așeză înapoi pe pernă și o trase spre el ca să i se culce pe piept. Am uitat să folosesc prezervativele ca să evităm copiii, scumpo.

Era încă un lucru ce nu i se întâmplase niciodată cu altă femeie.

– Ei bine, spuse ea cu voce scăzută, probabil nu contează. Bănuiesc că nu pot să am copii.

Un nod incomod i se puse în gât.

– De ce nu?

– În toți anii de căsnicie, n-am rămas niciodată însărcinată. Probabil sunt stearpă.

– De unde știi că nu era soțul tău de vină?

– Bărbații nu sunt niciodată de vină, așa mi-au spus doctorii.

El pufni.

– Ce altceva să spună? Dacă bărbații ar fi vinovați, femeile ar putea să înceapă să-și părăsească soții pentru că nu le-au oferit copii, iar ei n-ar suporta așa ceva. Dar, dacă este nevoie de doi oameni ca să facă un copil, atunci mi se pare că oricare din ei poate să fie de vină dacă nu reușesc să conceapă. Este logic.

– Iar tu gândești mereu logic, spuse ea sec.

– Tocmai de aceea o să folosim prezervativele de acum înainte. Și tu o să folosești un burete. Nu vreau să risc. Nu-mi vine să cred că am riscat de data asta! Se uită la părul ei ciufulit cu un zâmbet ironic. Asta se întâmplă atunci când un bărbat stă zile întregi fără o femeie. Își pierde capacitatea de a gândi logic.

Ea îl privi pieziș.

– Asta cu siguranță ar explica de ce reușești întotdeauna să fii logic. Mă îndoiesc că ți-ai petrecut vreodată mai mult de o noapte fără o femeie.

Dintr-un motiv oarecare, ipoteza ei îl deranjă.

– Am stat săptămâni întregi fără o femeie. Să știi că am o viață și în afara dormitorului.

– N-aș crede, uitându-mă la oaspeții lui Lord Stokely. Câte dintre fostele tale amante sunt aici? Două? Trei? Zece?

– Patru, recunoscu el îmbufnat.

Ea își întoarse privirea de la el, iar mâna desenă cercuri firave pe pieptul lui gol.

– Și Lady Kingsley? Cum ai caracteriza-o pe Anna?

El încremeni.

– Ce ți-a spus Stokely? Știu că ți-a spus ceva.

– A spus că ai vrut să te însori cu ea, și te-a refuzat. Ea coborî vocea. A zis că voiai averea ei.

– Naiba să-l ia pe măgarul ăsta ticălos! Este tipic pentru Stokely să spună jumătăți de adevăr. Nu voiam averea ei, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poate că a înțeles greșit. A spus că a aflat povestea chiar de la Lady Kingsley. Sau poate că așa a văzut ea lucrurile. Mai ales că tocmai îți deschiseși clubul și...

– Dacă a spus că mă interesa averea ei, a mințit, mormăi Gavin. Clubul meu se descurca deja binișor pentru cât era de mic, iar ea știa asta. Iar la început, nu m-a refuzat. Am fost logodiți. Logodiți în secret. Aranjasem deja să fugim la Gretna Green[1], iar ea era pregătită și dispusă să facă asta. El scrâșni din dinți când își aminti. Apoi a apărut Lord Kingsley, iar familia ei a constrâns-o să-i accepte stăruințele. Și ăsta a fost sfârșitul planurilor noastre.

El nu-și dăduse seama cât de multă amărăciune era în vocea lui până ce ea nu-i așeză mâna mângâietor pe umăr.

– Ai iubit-o, nu-i așa?

Cumva, reuși să ridice din umeri.

– Eram un tânăr idiot. Bănuiesc că mi-am închipuit că eram îndrăgostit.

– Iar ea te-a iubit pe tine. Încă te iubește. Presupun că regretă că și-a lăsat familia să o convingă să-l aleagă pe Kingsley, nu pe tine.

– Atunci este nebună.

Ea se uită lung la el, cu ochii mari.

– De ce?

– Lumea este făcută pentru bărbați. Femeile reușesc doar dacă se mărită bine, iar eu n-aș fi putut niciodată să-i ofer statutul pe care l-a primit imediat prin căsătoria cu Kingsley. Ar fi fost doamna Byrne, soția bastardului irlandez. În loc de Lady Kingsley, soția aristocratului irlandez.

– N-ar fi contat, insistă ea. V-ați iubit, iar o femeie ar trebui întotdeauna să aleagă dragostea în fața altor considerente.

[1] Localitate din sudul Scoției, renumită pentru căsătoriile încheiate fără voia părinților, în fața a doi martori (n.red.)

– În cazul tău, nu a mers prea bine, nu-i așa? Expresia ei rănită îl făcu să-și blesteme limba ascuțită. Îmi pare rău, scumpo, nu trebuia să spun asta.

– De ce nu? Este adevărat. Se desprinse din îmbrățișarea lui și se întoarse cu spatele la el în pat. L-am iubit pe Philip, iar el mi-a călcat dragostea în picioare. Poate că ai dreptate. Poate că o femeie ar trebui să aleagă un bărbat din motive mai practice, cum ar fi banii sau statutul. Își coborî vocea și vorbi șoptit: Sau pentru faptul că este un amant bun.

Cu o zi în urmă, Gavin ar fi tresăltat la auzul acelor cuvinte. Acum, singurul lucru la care putea să se gândească era că îi furase ceva valoros – credința oarbă în onoare, în frumusețe și... în iubire. Își înăbuși o înjurătură. Nu o furase el, ci Haversham. El doar continua lecția pe care o începuse soțul ei.

Ce gând deprimant!

– Byrne? întrebă ea.

El se întinse lângă ea și își lipi corpul de al ei.

– Da, scumpo?

– Ce se întâmplă acum?

– Ce vrei să spui? spuse el, prefăcându-se că nu înțelege.

– Cu noi.

Aproape fără să își dea seama, o strânse mai tare în brațe.

– Ne bucurăm unul de celălalt, spuse cu înverșunare. Împărțim același pat, jucăm whist și...

– Mai târziu. După ce se termină toate astea.

– Nu o să se schimbe nimic. O să fii în continuare amanta mea și o să împarți patul cu mine.

Ea tăcu preț de o clipă.

– Pentru cât timp?

Ah, la naiba, trebuia să întrebe! De ce femeile trebuiau întotdeauna să anticipeze sfârșitul?

– Atât timp când vrem amândoi.

– Dar Byrne...

– Gata, o întrerupse el și îi acoperi gura cu mâna. Lasă lucrurile așa pentru o vreme, bine? Nu poți să faci asta?

Ea se întoarse și îl privi fix, cu ochii ce scânteiau înlăcrimați, dar încuviință din cap. Îi eliberă gura.

– Bine.

Coborî capul ca să o sărute, dar ea îl dădu la o parte.

– Cât este ceasul? întrebă ea.

– Nu știu, 4.30-5. De ce?

– Ar trebui să mergem să căutăm scrisorile, șopti ea.

Pentru o fracțiune de secundă, se gândi că se referea la prezervativele lui. Apoi începu să-și dea seama despre ce vorbea și îi scăpă un suspin printre buze.

Chiar își pierduse simțul rațiunii dacă uitase de ce venise să găsească acolo. Iată ce se întâmpla când permiteai unei femei să-ți intre pe sub piele!

Se uită la ceas.

– Este aproape 5 dimineața. Servitorii se vor trezi în curând.

– Dar am putea să așteptăm până când își termină treaba în sălile principale, apoi avem timp să căutăm în birou sau în bibliotecă în timp ce toată lumea doarme.

– Presupun, spuse el pe un ton neutru.

Adevărul era că se îndoia că aveau să găsească scrisorile dacă începeau să caute prin conacul uriaș al lui Stokely. Era mai bine dacă încercau să cadă la învoială cu ticălosul. Nu, era mai bine dacă făcea o înțelegere. Încă avea de gând să recupereze scrisorile pentru el însuși. Până la urmă, pentru ea nu ar fi trebuit să conteze – după ce primea ceea ce voia de la Prinny, i le înapoia. Dar nu putea să negocieze cu Stokely decât dacă afla despre ce era vorba în ele, dacă știa cât valorau. Își apăsă buzele pe fruntea ei, apoi își îngropă nasul în părul ei.

– Câte scrisori sunt mai exact? O sărută până la ureche, pe care apoi o dezmierdă cu vârful limbii până ce simți că ea geme sub el. Cât de mare este pachetul pe care îl căutăm?

– Nu știu. Zece, douăzeci... Nu este mare.

Acoperindu-i sânul voluptuos cu mâna, îi frământă sfârcul până ce deveni un punct frumos și tare.

– Este legat cu ceva? O sfoară sau o panglică?

– O... panglică galbenă. Cred.

O mușcă ușor de ureche.

– Bănuiesc că scrisorile sunt de la tatăl tău către cineva. Un prieten? Chiar prințul?

Ea încremeni și-l împinse.

– Încerci să mă seduci ca să-ți spun ce se află în ele.

La naiba, era prea deșteaptă și prudentă pentru el!

– Încerc să te seduc, da. Dar chiar nu-mi pasă ce-mi spui despre scrisori.

– Mincinosule! Se uită lung la el cu o privire acuzatoare. Oricum nu contează. N-ai decât să încerci cât vrei, fiindcă nu o să-ți spun.

Nu acum, în orice caz. Se ridică deasupra ei, și urma unui zâmbet îi arcui buzele.

– Asta înseamnă că nu o să mă mai lași nici să te seduc?

Scânteierea înflăcărată și bruscă din privirea ei era de netăgăduit.

– Ar trebui să dormim, spuse ea, chiar dacă vocea nu îi era convingătoare.

El își coborî capul și o mușcă ușor de sân, apoi își trecu limba peste sfârc până ce ea începu să răsufle întretăiat.

– Putem să dormim mai târziu, spuse el răgușit. Mă întorc imediat, adăugă el și se ridică din pat ca să-și caute prezervativele.

Dar, în clipa în care se întoarse în pat, ochii ei erau închiși, iar respirația lentă și sacadată îi dădu de înțeles că noaptea de dragoste se sfârșise. Cu un oftat mâhnit, aruncă prezervativele pe noptieră. Nu conta; exista întotdeauna dimineața. Și seara de a doua zi. Și noaptea de după. Pentru cât timp?

Alungă întrebarea din minte. Dar după ce se urcă în pat lângă ea și era pe cale să doarmă, întrebarea se întoarse să-l bântuie. Pentru cât timp?

Capitolul 16

Să nu crezi nimic din ce ți-ar putea spune fosta amantă a iubitului tău. Motivele pentru care îți spune acele vorbe nu pot fi niciodată sincere.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

În a treia dimineață, după ce Christabel renunțase să mai fie prudentă și devenise cu adevărat amanta lui Byrne, se așeză la măsuța de toaletă din camera ei, strâmbându-se la fiecare mișcare pe care Rosa o făcea cu peria.

– Au! strigă ea când Rosa trase un pic prea tare. Ce faci, încerci să mă omori?

Rosa vorbi pe un ton dezaprobator.

– Acestea sunt sacrificiile pe care le faceți pentru că aveți un iubit desfrânat. Își ațintì cu viclenie ochii spre Christabel în oglindă. Face dragoste cu dumneavoastră toată noaptea, nu? De aceea aveți părul așa de încurcat?

– Nu toată noaptea.

Dar suficient ca să-i încurce părul. Și să-i prindă inima în mreje. Scoase un oftat. Problema era că, de fiecare dată când Byrne făcea dragoste cu ea, Christabel putea crede că însemna ceva pentru el. Rămânea deasupra ei ore întregi și o purta pe culmile plăcerii dincolo de cele mai erotice vise. După o vreme, începu să spere că îi pasă de ea mai mult decât dădea de înțeles.

Dar, când jucau whist cu ceilalți sau când căutau prin conacul lui Lord Stokely, el era celălalt Byrne, jucătorul înfiorător de eficient, de calculat și de neîndurător. Iar când vedea asta, întotdeauna era copleșită de disperare.

Înfășurând în jurul mâinii o șuviță mare din părul lui Christabel, Rosa trecu repede peria prin vârfurile încâlcite.

– Sunteți norocoasă să fiți aici cu domnul Byrne, nu cu unul dintre ceilalți nebuni. El este bun și în dormitor, și la cărți. Domnul Byrne o să vă câștige o avere pe care o s-o puteți folosi bine.

– Nu știu dacă îmi place să câștig fonduri în felul ăsta.

– Învingând idioți ca locotenentul Markham? Omul acesta este o insultă adusă renumelui soldaților de pretutindeni – el, faetonul și aerele lui. Ar trebui să vă bucurați că dumneavoastră și domnul Byrne i-ați luat și ultimul sfanț. Și faetonul.

– Presupun.

Noaptea trecută fusese una dintre puținele ocazii când ea și Byrne fuseseră parteneri de whist. Jocul fusese o exemplificare dintre cele mai edificatoare ale cruzimii lui Byrne.

– Byrne nu trebuia să-l convingă pe om să-și parieze caii. A fost inutil.

– Markham nu trebuia să-și parieze caii. A făcut-o pentru că a crezut că poate câștiga. Rosa zâmbi cu mândrie. Trebuia să-și dea seama că dumneavoastră și domnul Byrne sunteți de neînvins.

Christabel pufni.

– Cu greu. Deși nu înțeleg de ce Byrne a fost atât de hotărât să-i câștige caii. Byrne i-a spus omului că-i plac „balcoanele gloabelor lui". De ce să spună ceva atât de vulgar?

Rosa ridică din umeri.

– Nu prea contează de ce. Ideea este că a câștigat.

– Dar trebuia măcar să-i permită omului să-și păstreze caii, continuă ea. Lord Stokely l-a informat deja pe locotenent că trebuie să plece, acum că și-a pierdut toate fondurile. Așa că sărmanul n-are nici cu ce să se întoarcă la Londra. Ce o să facă?

– Am auzit că s-a dus pe jos la Salisbury de dimineață și și-a lăsat ceasul gaj pentru un bilet la poștalion.

– Oh, nu!

Locotenentul nu putea să apeleze la Lady Jenner pentru ajutor, căci soțul ei era prezent și probabil foarte puțin dispus să-i ofere trăsura iubitului soției. Și nimeni altcineva nu voia să-l ajute. Iată printre ce fel de oameni se găsea ea cu Byrne, prințul păcatului! Uneori, se descuraja când se gândea cât de mult decăzuse. Și pentru ce? Câteva nopți splendide în pat? Un bărbat care îi spusese că nu avea să se însoare niciodată cu ea și că aproape sigur nu putea să o iubească? Nu că și-ar fi dorit ca el să o iubească, oh, nu! Nu voia să rîște cu un bărbat care spunea atât de nonșalant despre sine că nu avea suflet, un bărbat care încercase de nenumărate ori să o convingă să-i spună ce se afla în scrisorile lui *papa*. Era mândră că se ținuse tare, deși se întreba dacă mai conta în vreun fel. Pentru că nu reușea să găsească blestematele de scrisori. Byrne credea că se aflau probabil într-un seif ascuns, dar nu găsiseră nici un seif pe nicăieri și examinaseră fiecare centimetru din biblioteca și biroul lui Lord Stokely, precum și din multe încăperi principale. Timpul trecea și nu găseau nimic. Totuși, spera ca lucrurile să se schimbe în acea zi.

– Încă n-ai terminat? o întrebă ea nerăbdătoare pe Rosa.

– Aproape. Dar ce vă grăbiți? Bărbații au plecat la vânătoare, așa că Byrne nu poate să-și petreacă ziua cu dumneavoastră.

Era adevărat, dar o surprinsese când îi sugerase să folosească timpul pentru a căuta scrisorile câtă vreme Lord Stokely era ocupat cu ceilalți bărbați. Probabil credea că oricum nu avea să găsească nimic. Sau era atât de sigur de ea, încât credea că avea să-i spună dacă într-adevăr le găsea.

Indiferent de motiv, voia să profite și să caute în dormitorul lui Lord Stokely în dimineața aceea. Dacă avea un seif ascuns, puteau fi acolo. Și, de îndată ce îl găsea, îl punea pe Byrne să-l deschidă.

Rosa aranjă ultima agrafă la locul ei, iar Christabel sări în picioare.

– Mulțumesc, Rosa, strigă ea când își apucă evantaiul de argint și părăsi încăperea. Ne vedem din nou aici de dimineață.

Își petrecuse nopțile sălbatice cu Byrne, apoi se strecurase înapoi în dormitorul ei, înainte să se trezească ceilalți oaspeți. Totuși,

nu era sigură de ce se deranja să fie discretă; nimeni nu mai părea să fie. Ajunsă pe coridor, aruncă o privire în stânga și în dreapta, apoi se îndreptă spre ușa lui Lord Stokely. Servitorii de la parter erau ocupați cu servirea micului dejun pentru cei care se treziseră devreme, chiar dacă trecuse de ora prânzului, iar servitoarele de la etaj le ajutau pe musafirele care nu veniseră cu propriile cameriste. Acolo, în aripa familiei, servitorii își terminaseră treburile de dimineață, așa că spera să nu dea peste nimeni. Totuși, când vru să apese pe clanță, inventă o scuză pentru a explica de ce intra neanunțată în dormitorul lui Lord Stokely.

Ușa era încuiată.

Nu-i venea să creadă. Încercă din nou ușa, dar nu se clinti.

Ochii i se îngustară. De ce își ținea omul ușa încuiată când erau numai ei doi în aripa familiei? Doar dacă nu cumva nu plecase cu ceilalți la vânătoare. Doar ca să fie sigură, ciocăni și spuse cu voce tare:

– Lord Stokely? Ești aici?

Rosa, afurisita, își strecură capul prin ușa întredeschisă de la dormitorul lui Christabel și se încruntă.

– L-am văzut plecând la vânătoare de dimineață. Și, oricum, ce treabă aveți cu el?

Christabel se încruntă spre camerista ei.

– Trebuie să-l întreb ceva, nu că te-ar privi pe tine. Tu n-ar trebui să-mi speli pantalonașii?

Mormăind în șoaptă, Rosa închise ușa, dar Christabel știa că femeia avea să stea cu urechea ciulită până când pleca. Uneori, chiar era o bătaie de cap să ai o cameristă băgăcioasă. Scoase lama evantaiului ei micuț, o înfipse în încuietoare și lovi ușor, dar încercările ei fură zadarnice. Nu putea să se gândească la alt motiv pentru care Lord Stokely să-și țină camera încuiată, decât că voia să ascundă ceva în dormitorul lui. Și ce altceva să ascundă dacă nu scrisorile ei? Trebuia să-l aducă pe Byrne acolo. Dacă era cineva care să știe cum se spărgea o încuietoare, el era persoana în cauză. Cumva, puteau găsi o cale ca să se strecoare în dormitorul lui Lord Stokely când el nu era acolo. Totuși, în cazul în care se înșela, avea să continue să caute în altă parte. Jos era un salon privat pe care aproape nimeni nu-l folosea. Avea să fie ușor de căutat. Se grăbi într-acolo, dar, când intră, surprinse un grup de femei care ascultau cu atenție ce le citea Lady Jenner dintr-o carte subțire.

– Oh, Lady Haversham, trebuie să ni te alături! strigă doamna Talbot. Sigur noua carte a lui Lady Jenner o să ți se pară și ție la fel de amuzantă.

Christabel căută o scuză, dar Lady Jenner spuse:

– Poți veni cu informațiile tale.

– Informații despre ce?

– Despre iubiți, firește, răspunse Lady Hungate. Comparăm informațiile. Făcu un gest spre volumul din mâna lui Lady Jenner. O nătângă a publicat o carte de memorii despre anii ei în care a fost „amanta celor mai impunători domni din lumea bună" și încercăm să ghicim cine ar putea fi.

Christabel murea de curiozitate să afle mai multe.

– Trebuie să ni te alături, spuse Lady Jenner. Cu excepția lui Lady Kingsley, toate am fost amantele lui Byrne la un moment dat. Vrem să aflăm dacă experiența ta cu el este la fel ca a noastră.

Blestemându-și prostia, Christabel intră și închise ușa. Încercase să se convingă că era mai mult decât o simplă amantă pentru Byrne. Să le asculte pe celelalte amante ale lui avea să fie un motiv întemeiat să înțeleagă faptul că nu era mai diferită pentru el decât restul femeilor lui. Și avea nevoie de un asemenea motiv chiar în clipa aceea.

– Oh, uită-te și vezi dacă autoarea îl menționează pe Byrne! îi spuse doamna Talbot lui Lady Jenner chiar când Christabel se așeză pe un scaun liber, aflat lângă ușă. Ar putea să fie într-unul dintre ultimele capitole.

– De asta mă îndoiesc, interveni Lady Hungate. Este limpede că autoarea e o curtezană, iar amantele lui Byrne sunt întotdeauna femei măritate.

– Și văduve din când în când, adăugă Lady Kingsley.

Știa oare că Christabel era la curent cu tot ce fusese între ea și Byrne? Probabil. Lord Stokely era prea bârfitor și prea dornic să facă vâlvă ca să nu-i fi spus.

– Am citit tot volumul de memorii, spuse Lady Jenner, și nu există nici o mențiune despre Byrne.

– Poate că a plătit ca să nu fie menționat, replică doamna Talbot. Am auzit că anumiți gentlemeni au primit scrisori în care li se promite că nu vor fi menționați în schimbul unei anumite sume.

Lady Hungate râse.

– Byrne să plătească pentru un șantaj? Nu-i pasă cine știe ce de aventurile lui amoroase. Uneori, am impresia că omul chiar se desfată cu bârfele despre el.

– Fără îndoială, remarcă Lady Jenner. Probabil consideră că este un lucru bun să fie cunoscut drept bărbatul cu cea mai fierbinte gură și cea mai rece inimă.

– Nu e chiar atât de rău, zise Lady Hungate. Și trebuie să recunoașteți că priceperea lui în pat compensează orice răceală de fond.

Femeile scoaseră un oftat comun.

Doamna Talbot se întoarse spre Christabel.

– Încă face chestia aia cu degetul în care...

– Doamnă Talbot, serios acum! protestă Lady Hungate. Nu cred că ar trebui să discutăm detalii.

– De ce nu? întrebă femeia hotărâtă. Cu cine altcineva putem să discutăm asemenea lucruri? Știi prea bine că ți-a plăcut la nebunie ce făcea cu degetele.

Christabel fu înfiorată de gândul că știa exact despre ce anume vorbea femeia. Pentru că și ea iubea la nebunie ce făcea el cu degetele. Dumnezeule, chiar era încă una din haremul lui?

– Byrne e minunat, recunosc, spuse altă femeie, dar nu e singurul om care știe ce să facă în dormitor. Am avut odată un iubit...

Următoarea oră fu petrecută în cea mai stânjenitoare și mai edificatoare discuție pe care Christabel o auzise vreodată. Nici măcar nu-și dăduse seama că erau posibile unele dintre lucrurile despre care vorbeau. Iar unele dintre ele erau foarte interesante.

Ea le ascultă cu nesaț, fascinată de diversitatea de feluri în care un bărbat putea să satisfacă o femeie. Și invers. Poate că, dacă reușea să-l satisfacă pe Byrne în pat cu câteva dintre tehnicile acelea, putea să-l țină lângă ea după ce se încheia toată povestea aceea.

Ea gemu. Să-l țină lângă ea... De ce nu se învăța minte niciodată? Trebuia să-i fie rușine de ea că se gândea la un viitor imposibil cu Byrne când trebuia să-și facă griji pentru *papa* și viitorul lui.

– Revenind la Byrne, continuă Lady Jenner, o să vă spun ce nu-mi lipsește de la el – insistența lui de a folosi prezervative. Îmi place să simt atingerea cărnii bărbatului înăuntrul meu și nu este ca și cum aș fi vreo târfă plină de boli. Dacă își dorește să nu conceapă copii, de ce nu iese atunci când termină, la fel ca toți ceilalți bărbați?

Christabel își ascunse uimirea. Nu se gândise niciodată că un bărbat putea să facă așa ceva.

– Mie îmi plac prezervativele, i-o întoarse doamna Talbot. Totul este mai puțin murdar. Mai insistă cu asta, Lady Haversham?

Obrajii lui Christabel se făcură roșii ca focul.

– Eu... eu... aș prefera să nu discut despre asta.

– Uite cum te înroșești, spuse Lady Jenner malițioasă. Te jignim cu discuția noastră sinceră?

– Nicidecum, minți ea.

– Dar n-ai participat prea mult la discuție. Ce te deranjează din face Byrne?

Caută ceva... mai puțin indiscret de împărtășit.

– Fură pătura. Trebuie să o trag mereu înapoi în toiul nopții.

Celelalte femei schimbară între ele priviri nedumerite. Lady Hungate se aplecă în față.

– Vrei să spui că Byrne chiar își petrece noaptea cu tine?

– Da, desigur.

– Nu există „desigur" în privința asta, comentă doamna Talbot. Byrne nu doarme niciodată cu nimeni. Se poate să tragă un pui de somn, dar niciodată mai mult de o oră sau două.

Când celelalte încuviințară aprobator din cap, inima lui Christabel începu să bată nebunește.

– Deci Byrne n-a petrecut niciodată o noapte întreagă cu nici una dintre voi?

– Nu, niciodată, răspunse Lady Hungate.

Doamna Jenner își flutură disprețuitor mâna.

– Doar pentru că este văduvă. Doarme cu ea pentru că nu are un soț care să o aștepte.

– Nu cred că este vorba despre asta, interveni o tânără. Soțul meu a fost întotdeauna plecat, iar servitorii mei sunt discreți, dar Byrne n-a rămas niciodată peste noapte, chiar dacă l-am rugat.

Totuși, rămânea cu Christabel în fiecare seară, toată noaptea. Emoțiile îi țiuiră în urechi. Poate chiar îi păsa, la urma urmei.

Apoi îi trecu brusc prin minte un gând descurajator: Byrne rămânea cu ea doar ca să nu fie o pradă ușoară pentru Lord Stokely.

– Ceea ce m-a enervat mereu la Byrne, remarcă Lady Hungate, era felul în care insista să-mi spună „dulceața mea" sau „scumpo".

– Irlandezul din el, comentă doamna Talbot. Așa sunt irlandezii când vine vorba de alinturi.

– Nu mă deranjează să facă asta, ci alinturile pe care le alege. Sunt o femeie matură, pentru numele lui Dumnezeu, nu o „fetiță". Și, cu siguranță, nu sunt „dulce".

– Pe mine nu mă deranjează atât de tare, recunoscut Christabel. Și chiar îmi place când îmi spune „iubito".

Încă o dată, avu loc un schimb de priviri între celelalte femei.

– Îți spune „iubito"? întrebă neîncrezătoare doamna Talbot.

Cu toți ochii ațintiți spre ea, Christabel murmură:

– Uneori, da.

Doamna Hungate se lăsă pe spate în scaun și făcu ochii mici.

– Măi, măi, ce interesant, nu-i așa?

– Asta nu înseamnă nimic, spuse tăios Lady Jenner. Sunt sigură că trebuie să-mi fi spus și mie „iubito" o dată sau de două ori. Doar că nu-mi amintesc.

– Eu îmi amintesc destul de bine, adăugă tânăra cu o urmă de invidie în glas. Mie nu mi-a spus niciodată așa.

– Nici mie, recunoscu doamna Talbot.

– Se pare că Byrne i-a arătat lui Lady Haversham o altă parte decât ne-a arătat nouă tuturor, spuse Lady Hungate.

– Prostii, interveni Lady Jenner. Lupul nu-și schimbă năravul. Dacă se poartă altfel cu ea o face numai pentru că vrea ceva.

Christabel își întoarse evantaiul între degete. Se putea să fie adevărat. Deși nu prea pricepea cum reușea să obțină ceva dacă îi spunea „iubito".

– Totuși, remarcă Lady Hungate, Byrne îmbătrânește. La un moment dat, bărbatul trebuie să înceteze să mai semene ovăz sălbatic și să se apuce să semene ceva mai rodnic. Chiar și cei de teapa lui se îndrăgostesc și se însoară uneori.

– Byrne? se miră Lady Jenner cu vădit dispreț. Interesat de cămin și de casă? Nu fi ridicolă! Omul este incapabil de iubire, cu atât mai puțin de căsătorie.

– Nu este adevărat, interveni o voce liniștită. Când toată lumea se întoarse surprinsă spre Lady Kingsley, femeia se îmbujoră, dar continuă: Odată... am cunoscut o femeie care a spus că el i-a zis că o iubea și chiar i-a propus să se însoare cu ea.

– Femeia ori e nebună, ori e mincinoasă, replică hotărâtă Lady Jenner. Pentru că, numai dacă menționezi iubirea în fața lui, s-a terminat totul. Poate te mai duce o dată în pat, dar vorbește-i despre iubire, iar a doua zi o să-ți dea papucii. Nu contează dacă îi spui că n-ai vorbit serios, că glumești sau că... Ea se opri, de parcă și-ar fi dat seama cât de mult dezvăluise. Apoi își împinse cu încăpățânare bărbia în față. Dacă vrei să-ți închei legătura cu el, tot ce trebuie să-i spui este „te iubesc" și o termină el singur.

Christabel își simți gâtul uscat la gândul unui Byrne care o termina cu ea cu un asemenea dispreț superficial.

– Este adevărat, afirmă cu întristare doamna Talbot. Să nu-i spui niciodată cuvintele astea dacă vrei să rămâi amanta lui.

Privirea lui Christabel se îndreptă iute spre Lady Kingsley, care pălise. La naiba! Din vina ei devenise Byrne așa. Cum îndrăznise să-i frângă inima pentru ceva atât de stupid cum era poziția socială? Ea îl învățase să nu-i pese, să nu lase o femeie să se apropie, nici măcar să nu mai suporte discuții despre dragoste și căsătorie. Christabel oftă. Nu era corect. Lady Kingsley îl rănise, dar și alte lucruri îl modelaseră pe Byrne: copilăria lui dificilă, faptul că prințul o înșelase pe mama lui...

– Știe vreuna dintre voi ceva despre incendiul care a ucis-o pe mama lui Byrne? Își dădu seama brusc că se putea ca femeile chiar să știe ceva. Cum s-a întâmplat?

– Un foc de cărbuni nesupravegheat, spuse doamna Talbot. Sunt prietenă cu proprietarul teatrului unde lucra mama lui Byrne pe vremuri. El mi-a spus că despre asta a fost vorba – pensiunea era foarte șubredă și se pare că asemenea incendii au loc foarte des în cea mai săracă zonă din oraș.

– Dar de ce nu era și Byrne înăuntru?

– Era. Incendiul a izbucnit noaptea târziu, iar el deja dormea când ea s-a întors de la plimbare și a găsit clădirea în flăcări. S-a chinuit să intre și l-a scos afară, dar arsurile ei au fost prea grave și și-a dat sufletul în spital.

– Vrei să spui că doamna Byrne a fost arsă? întrebă Lady Jenner cu un râset crud. Asta sună ca un cântecel pentru copii.

Când stomacul lui Christabel se strânse într-un gol, Lady Hungate replică:

– Eleanor, serios! Ai puțin respect pentru cei trecuți în neființă.

– Nu fi atât de ipocrită, spuse Lady Jenner. Trebuie să recunoști că este o coincidență amuzantă. Arderea doamnei Byrne... Vai, ar putea fi lesne titlul unei farse...

– Scuzați-mă, murmură Christabel în timp ce se ridică brusc în picioare.

Se săturase de glumele dezgustătoare și insensibile ale lui Lady Jenner. Trebuia să scape de vrăjitoare înainte să-i scoată ochii.

– Unde pleci? întrebă Lady Jenner. Ai de gând să te alături bărbaților la vânătoare? Înțeleg că te pricepi destul de bine la împușcat. Dar, oricum, să împuști oameni este mai ușor decât să nimerești păsări, nu-i așa? Oamenii sunt ținte mai mari.

Christabel încremeni. Așadar, Lord Stokely le povestise tuturor despre asta. Bestia! Se întoarse spre Lady Jenner cu un zâmbet nervos.

– Oricând dorești, Lady Jenner, o să fiu bucuroasă să-mi demonstrez abilitatea cu ambele ținte.

Doamna Talbot chicoti cu mâna la gură, iar Lady Hungate râse de-a dreptul. Dar contesa miji ochii în timp ce se ridică.

– Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul. Nu să împușți oameni, desigur, mă mulțumesc cu păsările. Se știe că am tras o dată sau de două ori în viața mea. De ce nu mergem toate? Își aruncă într-o doară cartea. Oricum, n-avem nimic foarte interesant de făcut aici.

– Bărbaților nu o să le placă asta, interveni doamna Talbot.

– Aiurea, comentă Lady Hungate și îi făcu pe ascuns cu ochiul lui Christabel. Cu excepția lui Lord Jenner, tovarășii noștri nu sunt genul sportiv. În cea mai mare parte, pariază pe cine o să țintească o potârniche și când și în câte tufișuri o să cadă domnul Talbot cu flinta lui. S-ar putea chiar să înveselim după-amiaza. De ce nu?

Într-adevăr, de ce nu? De îndată ce doamnele ieșeau afară, sigur vânătoarea urma să se transforme într-un alt fel de distracție în aer liber, mai ales în acea după-amiază de toamnă frumoasă, fără ploaie, când un interludiu erotic într-o luncă ar fi ademenit gusturile decadente ale adunăturii. Apoi ea și Byrne puteau să se furișeze de lângă ceilalți și să se întoarcă în casă pentru a căuta în camera lui Lord Stokely.

– Doar ca să fie interesant, spuse Lady Jenner, o să pariez o sută de lire pe evantaiul ăla de argint pe care ți l-a dat Byrne că nu poți să doborî trei păsări înaintea mea.

Christabel își strânse evantaiul în mână.

– Ce te face să crezi că mi l-a oferit Byrne?

– Este genul de cadou pe care îl face el – strident, vulgar și de-a dreptul frivol.

Habar nu avea ea.

– Dacă ți se pare atât de strident și de vulgar, spuse Christabel, de ce ți-ai dori să-l câștigi în urma unui pariu?

– Este evident că are o anumită valoare, iar tu oricum nu l-ai purta cu tine peste tot.

Iar Lady Jenner era exact genul care să vrea să câștige un evantai de la o rivală doar de ciudă. Chiar voia să-și riște singura armă într-un pariu prostesc? Absolut! Era timpul să o aducă cineva pe femeie cu picioarele pe pământ. În plus, nu i-ar fi stricat banii... Și ar fi făcut-o să se simtă mai puțin îndatorată lui Byrne.

– Bine, spuse Christabel și își ridică bărbia. Accept pariul.

Capitolul 17

Nu strică niciodată să-ți tulburi iubitul cu o apariție surprinzătoare.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Afară, în parcul lui Stokely, Gavin stătea sprijinit de un copac, încercând în zadar să moțăie, în timp ce tovarășii lui idioți făceau pariuri pe potârnichea ce urma să fie doborâtă prima dintr-un stejar aflat ceva mai departe pe cărare. Era tentat să ia o pușcă și să împrăștie tot cârdul acela blestemat doar ca să pună capăt pariurilor prostești. Ce alimenta obsesia aceea englezească de a face pariuri frivole? El prefera ceva mai provocator pentru pariurile lui, cum erau cărțile. Ceva care chiar solicita gândirea și îndemânarea. Oftă. Pe vremuri, îl amuza că membrii clubului lui pariau pe cine urma să vină îmbrăcat cu o vestă roșie sau pe ce câine din haită avea să se ușureze primul pe cea mai apropiată trăsură. Totuși, în ultima vreme, începuseră să-l irite. Își petrecuse ani întregi croindu-și drum spre locul în care se simțea confortabil în acea „respectabilă" societate, dar pentru ce? Ca să stea degeaba în timp ce ei pariau pe zborul potârnichilor? Ar fi preferat mai degrabă să se afle la clubul lui și să verifice registrele sau la moșia lui vorbind cu administratorul despre ce culturi de iarnă să planteze pe câmpurile din est.

Acel lucru îl sperie. Poate că frații lui vitregi aveau dreptate – îmbătrânea. Din ce alt motiv începuseră să i se pară atât de obositoare jocurile lui Stokely? Din ce alt motiv îl deposedase cu atâta răutate pe Markham de trăsura lui cu o seară înainte doar pentru că omul vorbise mai devreme de sânii lui Christabel?

Motivul nu era faptul că îmbătrânea, ci, mai important, noua și nesăbuita lui amantă. Era limpede, femeia îi zăpăcea mintea. O dorea neîncetat, se gândea la ea chiar și atunci când nu îi era aproape. Faptul că o avea în patul lui trebuia să-i satisfacă dorința sau măcar s-o domolească. În schimb, o transformase într-un dor ascuțit și stăruitor. Fir-ar să fie!

De parcă gândurile lui o atraseră, el aruncă o privire în jur și le zări pe femei urcând dealul spre ei, cu vreo misiune în minte și Christabel înainte. „Uită-te la ea!" Afurisita se avânta în luptă

ca un fel de Ioana d'Arc, dar cu forme mai voluptuoase și cu un păr mai frumos.

Sângele i se înflăcără în vene. Putea să se obișnuiască ușor să se înfășoare în bogăția aceea de șuvițe negre în fiecare noapte, să adoarmă cu mâna pe șoldul ei, să se trezească cu ea ghemuită în brațele lui și să facă dragoste cu ea în timp ce...

La naiba, simpla ei vedere urcând un deal îl excita. Ce urma? Șuvoaie siropoase de versuri romantice și sentimente inutile?

– Aveți grijă, domnilor, le spuse el tovarășilor lui, care nu observară ce se întâmpla în spatele lor. Se apropie brigada de femeiuști.

– Poftim? Stokely se întoarse și le zări pe femei venind, apoi râse. Observi ceva interesant la grupul ăsta de femei, Byrne?

Cu un pufnet, Gavin se îndepărtă de copac. Stokely și blestematul lui simț al umorului... Într-una din zile, cineva avea să-i prindă urechile la ceafă pentru idioțeniile lui.

– Altceva decât faptul că par foarte hotărâte? Dacă aș fi în locul tău, Stokely, mi-aș face griji. De fiecare dată când femeile se întâlnesc și încep să vorbească, apar necazuri pentru gazdă.

– Ah, dar amanta ta se află în fruntea plutonului, replică Stokely sec. Dacă cineva are probleme, probabil tu ești acela.

Gavin se încruntă. Se putea ca Stokely să aibă dreptate. Faptul că fiecare femeie din grup avusese la un moment dat o relație cu el nu putea să fie un lucru bun.

– Bună ziua, doamnelor, strigă el din vârful dealului. Vă era dor de noi, nu-i așa?

Doamna Hungate râse.

– Nu prea, pungașule. Am venit să ne alăturăm vânătorii. Lady Jenner a provocat-o pe Lady Haversham la o partidă de tragere. S-a făcut chiar și un pariu.

Ceilalți bărbați izbucniră în râs, probabil presupunând că femeia glumea. Gavin însă știa că nu era așa. Poate că soțul lui Eleanor era un prost și absolut incapabil să-și satisfacă soția în pat, dar era un adevărat sportiv, iar la începutul căsniciei își învățase soția să tragă. Gavin știa cu certitudine că lui Eleanor ajunsese să-i placă așa cum îi plăcea unei pisici smântâna. Iar Christabel...

– Care sunt condițiile pariului? întrebă Gavin, în timp ce femeile ajunseră în vârful dealului și se adunară în jurul lui Eleanor și al lui Christabel.

Christabel îi întâlni privirea cu răceală.

– O sută de lire pentru evantaiul meu că poate să doboare trei păsări înaintea mea.

De atât fu nevoie pentru ca toți gentlemenii să facă pariuri, iar servitorii să coboare dealul agitați ca să aducă mai multe puști. Gavin îi aruncă lui Christabel o privire întrebătoare, dar nimic din expresia ei nu dezvăluia motivul acelui pariu brusc. Se gândise între timp că ea căuta prin tot conacul. Nu s-ar fi așteptat să găsească scrisorile, dar spera ca toată căutarea să o țină departe de necazuri, în timp ce el ieșise la vânătoare cu gentlemenii.

Și totuși, iată că ea era acolo, înconjurată de cârdul fostelor lui amante, pregătindu-se pentru o partidă de tragere. Chiar și atunci când Christabel încerca să stea departe de belele, necazurile o găseau pe ea.

– Byrne, pariezi? strigă Stokely.

– Cu siguranță. Douăzeci de lire că o să câștige Lady Haversham.

Talbot notă conștiincios în carnetul pe care îl păstra la el pentru asemenea pariuri neașteptate.

– La fel pentru mine, adăugă Stokely cu un zâmbet arogant. Îndrăznesc să spun că orice femeie care poate să facă o gaură în pălăria unui bărbat de la o distanță de cincizeci de metri poate să tragă într-o potârniche.

Bărbații chicotiră.

– De unde știi că-i ochea pălăria? întrebă Eleanor cu un pufnet. Eu aș fi ochit mai jos.

– Am putea să nu discutăm despre nenumăratele părți ale persoanei mele pe care își doresc femeile să le împuște? întrebă tărăgănat Gavin. Am emoții cu atâtea puști încărcate în jur.

– Dacă nu erai așa de maniac să rezolvi problema datoriilor de la jocurile de noroc, sublinie Talbot, nimeni nu și-ar fi dorit vreodată să te împuște.

Gavin știa că omul făcea aluzie la Markham, dar nu-i păsă.

– Dacă nu eram așa de maniac să rezolv problema datoriilor de la jocurile de noroc, eram sărac. Iar voi, restul, ați fi ajuns să vă duceți la White să mâncați mâncare proastă și să beți tării chiar mai proaste.

Talbot chicoti.

– Adevărat, adevărat. Dar poate că ar trebui să urmăm exemplul lui Lord Haversham și să ne îndemnăm soțiile să te întâmpine cu o flintă atunci când vii să-ți ceri banii.

– Era o pușcă cu repetiție, comentă Christabel, iar soțul meu și-a plătit datoria, în cele din urmă. Așa cum trebuia.

Gavin ridică o sprânceană, dar Lady Jenner pufni:

– Poate că, dacă veneai din când în când la Londra cu soțul tău, nu mai era așa de necugetat la mesele de joc.

Când Christabel păli, Gavin se pregătea să riposteze, dar Stokely i-o luă înainte:

– Haversham nu-și dorea ca soția lui să meargă în oraș. Mi-a spus chiar el asta. Era un bărbat foarte gelos, îi era teamă că putea să cadă pradă influenței unor domni ca mine. Și ca Byrne, aici de față.

– E ridicol, i-o întoarse Christabel. Nu m-a vrut la oraș pentru că nu voia să-i stric vizitele la amanta lui.

Stokely își ridică pieziș privirea.

– Amantă? Nu avea nici o amantă. Cu siguranță, spunea ceva dacă avea. Dimpotrivă, era patetic de înnebunit după tine. Nu contenea să-și laude soția frumoasă și deșteaptă pe care nici unul dintre noi nu avea să o întâlnească vreodată pentru că nu eram suficient de buni pentru ea.

Christabel păru ca trăsnită. Gavin se încruntă. La naiba, ce idiot reușise să o convingă că Haversham avusese o amantă? Și cărui scop ar fi putut să servească, în afară de a-i răni sentimentele?

Servitorii se întoarseră și încărcară mai multe puști pentru fiecare dintre femei. Christabel îi urmări în tăcere, cu o expresie imposibil de citit.

– Ai grijă, Byrne, spuse Talbot jovial, Lady Haversham se uită cu mare atenție la puștile alea. Sper că n-ai făcut nimic azi-noapte care să o supere, că ar putea să urmeze sugestia lui Lady Jenner și să ochească un pic mai jos.

Își sublinie comentariul cu o mișcare vulgară din șolduri. Gavin se uită la Christabel, care doar dădu ochii peste cap spre Talbot. Era greu de crezut că era aceeași femeie care fusese atât de șocată de acel bărbat la Londra. Se adaptase remarcabil de bine, iar el nu putea decât să o admire.

Se uită în jur și o văzu pe Anna, care îl urmărea cum o privea pe Christabel și schiță calm spre femeie un semn din cap. Dacă Anna ar fi fost în locul lui Christabel, forțată să joace teatru pentru o cauză...

Nici nu putea să-și închipuie așa ceva. Femeia nu avusese curajul să se răzvrătească împotriva propriilor părinți; era greu de crezut că ar fi avut îndrăzneala să se arunce într-un complot pentru a-i salva

de la ruină. Chiar și acum părea să se simtă extrem de incomod în toată aventura. Dar, oricum, ea nu fusese niciodată o fire aventuroasă. Într-adevăr, fusese mai degrabă previzibilă, iubind cadourile și călătoriile și la fel de frivolă ca oricare altă tânără la debutul ei. Tatăl ei o răsfățase și se simțise bine în acea postură.

Dacă ar fi reușit să se căsătorească, fără îndoială, ea ar fi fost nefericită în mai puțin de o lună. Tatăl ei ar fi dezmoștenit-o, așa că, în primii ani, Gavin, ca proprietar al unui club de jocuri, s-ar fi concentrat asupra eforturilor de a-l menține pe linia de plutire, în timp ce soția lui s-ar fi plâns de orele lui târzii și l-ar fi bătut la cap să cheltuiască banii pe mobilier grandios, o casă mai bună și o caleașcă menite să-i impresioneze prietenii. Poate că Anna, fără să știe, îi făcuse o favoare. Probabil nu ajungea unde era acum dacă se însura cu ea. Și nu ar fi putut să-i ofere titlul și poziția socială de care avea nevoie ca să fie fericită. În timp ce Christabel...

Se uită spre locul în care ea cerceta puștile. Dacă ar fi cunoscut-o pe Christabel cu ani în urmă? Dacă el ar fi fost cel care îi sărise în ajutor în Gibraltar? O ipoteză lipsită de sens. El nu sărise niciodată în viața lui în ajutorul cuiva. Totuși, dacă ar fi întâlnit-o la un eveniment și i-ar fi făcut curte așa cum făcuse cu Anna, bănuia că nu ar fi ezitat să fugă la Gretna Green cu el, cu sau fără aprobarea familiei. Christabel avea o tendință înnebunitoare de a se implica trup și suflet în tot ce făcea. Ca un om care își calculase acțiunile toată viața lui, lucrul acela i se părea extraordinar de revigorant, atât de înviorător încât aproape putea să-și închipuie...

O idee absurdă! Christabel îi spusese că nu își dorea să se supună regulilor altui bărbat. Cu siguranță, el nu își dorea să se supună capriciilor unei soții. În nici un caz. Tovarășii lui erau acum grupați de o parte și de alta a doamnelor. Talbot se oferi să-i dea puștile lui Eleanor, iar Kingsley vru să i le înmâneze lui Christabel pe ale ei. Stokely dictă regulile.

– Gonacii vor agita potârnichile, iar eu o să dau startul. Talbot o să numere păsările pe care le doboară Lady Jenner, iar Kingsley o să le numere pe cele doborâte de Lady Haversham. De îndată ce fiecare împușcă trei, cea care trage ultima pierde, iar eu o să decid cine este aceea. De acord?

Toată lumea încuviință cu un semn din cap. După ce le întrebă pe doamne dacă erau pregătite, Stokely le dădu drumul gonacilor. Când păsările începură să zboare care încotro, Stokely spuse:

– La trei... Unu, doi, trei!

Zgomotul răsună asurzitor când fiecare femeie trase o singură lovitură din pușca încărcată, o aruncă deoparte, apoi apucă alta, până ce fiecare ajunse să tragă de trei ori. Chiar înainte ca fumul să se împrăștie, Gavin putea să spună că Eleanor trăsese ultima. Atunci de ce zâmbea triumfătoare când își puse pușca jos?

– Lady Haversham a terminat de tras prima, declară Stokely. Talbot și Kingsley, care este socoteala?

– Lady Jenner a doborât trei potârnichi, anunță Talbot, arătând în direcții diferite pe câmp.

Kingsley păru stânjenit.

– Lady Haversham a împușcat două potârnichi.

– Și o mierlă, adăugă Christabel. Sunt trei păsări în total.

Într-adevăr, câinii adulmecau ceva în iarbă acolo unde arătase ea. Kingsley se duse să investigheze, apoi anunță voios:

– Este o mierlă în toată regula, doborâtă dintr-o singură lovitură.

Expresia de pe chipul lui Eleanor deveni furtunoasă.

– Mierlele nu se pun, spuse ea apăsat. Doar potârnichile.

– Pardon, i-o întoarse Christabel, dar pariul a fost pus pe prima persoană care doboară trei păsări.

– Trei potârnichi, o contrazise Eleanor.

– Îmi pare rău, Eleanor, interveni Lady Hungate, dar ai spus păsări.

– Bărbații sunt aici și trag în potârnichi, se plânse Eleanor. Așa că am crezut că ne referim la potârnichi.

– Dacă intenția era să se decidă cine împușcă cel mai bine, adăugă Gavin. Și s-a demonstrat, fie că este vorba de păsări sau de potârnichi.

– Dar toate au înțeles că trebuiau să fie potârnichi, insistă Eleanor. Iar ea știe. Se îndreptă spre Christabel cu mâna întinsă. Știi că ai pierdut, așa că dă-mi evantaiul acesta!

– Nu! Christabel se trase din calea femeii. Și îmi datorezi o sută de lire.

Lady Jenner smulse una dintre puștile încă încărcate de un servitor din apropiere și o îndreptă spre Christabel.

– Dă-mi evantaiul, nemernică mică!

Inima lui Gavin se făcu cât un purice.

– A fost doar un pariu afurisit, Eleanor. Dacă vrei, putem să mai facem o rundă și să specificăm potârnichi...

Stokely veni în spatele lui Eleanor și apucă arma, ridicând țeava în aer. Se descărcă, glonțul lovind ramura stejarului masiv de deasupra lor.

La câteva secunde după aceea, când Eleanor scoase un strigăt groaznic, Gavin își dădu seama că glonțul ricoșase din ramură și lovise trunchiul, apoi venise înapoi spre Eleanor. Ceilalți se întoarseră exact când își ridica fustele și își dezvăluia cizma stângă făcută franjuri, sângele țâșnind din gleznă. Eleanor aruncă o privire spre sânge și leșină. Se dezlănțui haosul. Doamnele se repeziră la ea sau păreau că aveau să leșine, în timp ce domnii se apucară să-l critice pe Stokely pentru acțiunea lui precipitată și le ordonară tardiv lacheilor să golească celelalte puști încărcate.

– Dați-vă la o parte! ordonă Christabel, venind valvârtej spre locul în care Lord Jenner stătea în iarbă, cu capul lui Eleanor în poală, iar celelalte doamne se înghesuiau în jurul lor.

Doamnele se dădură la o parte ca să o lase să se apropie. Eleanor tocmai își revenea, dar, când o văzu pe Christabel aplecată deasupra ei, strigă:

– Țineți-o pe ucigașă departe de mine! A încercat să mă omoare!

– Nu fi ridicolă, spuse Christabel când îngenunche lângă ea. Te-ai împușcat singură. Acum lasă-mă să-ți văd glezna.

Eleanor își retrase piciorul dinspre Christabel, apoi scoase un scâncet de durere.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, las-o să arunce o privire, o încurajă Gavin și veni în dreptul femeilor. Lady Haversham a călătorit ani întregi cu armata. Sunt sigur că a îngrijit o rană sau două.

– Într-adevăr, am făcut asta, spuse Christabel. Hai, nu o să-ți facă rău să mă lași să arunc o privire.

Chiar dacă Eleanor era revoltată, nu se împotrivi când Christabel îi trase piciorul și o examină cu o blândețe surprinzătoare.

– Se pare că este doar o rană superficială, dar trebuie curățată înainte să ne asigurăm că glonțul n-a fracturat vreun os. Christabel ridică privirea spre Stokely. Ar trebui să chemi un doctor. Rana este prea serioasă pentru abilitățile mele limitate de a o trata.

– Numaidecât, spuse Stokely palid la față când chemă un lacheu și îi ordonă să plece la Salisbury ca să aducă doctorul.

– Trebuie să o ducem înăuntru, continuă Christabel și își întoarse privirea spre Gavin.

Cu o înjurătură spusă în șoaptă, el se aplecă și o ridică pe Eleanor, apoi o coborî dealul spre casă. Putea să spună unuia dintre lachei

să o ducă, dar Eleanor o acuzase deja pe Christabel că o împușcase. Dacă i se întâmpla ceva între tratamentul scurt al lui Christabel și sosirea doctorului, ar fi dat vina tot pe ea. Nu avea de gând să permită așa ceva. Eleanor se uită urât la el.

– Noua ta prietenă este o pacoste, Byrne. Locul ei nu e aici.

– Nu, nu este, răspunse el încordat. Este prea bună pentru cei de teapa noastră. Dar se întâmplă să fie excelentă la whist și se întâmplă să-mi fie dragă, așa că am de gând să o țin lângă mine. Iar asta înseamnă că o să fiu foarte supărat dacă se întâmplă ceva cu ea. El îi aruncă o privire glacială. Ai înțeles?

Chipul lui Eleanor păli înainte ca ea să-și întoarcă privirea.

– Am înțeles.

Slavă Cerului, nemernica știa că nu era bine să-l supere! Pentru că în clipa aceea putea lesne să o strângă de gât pentru că o amenințase cu pușca pe Christabel.

După ce ajunseră înăuntru, doctorul sosi, în cele din urmă, și spuse că glonțul atinsese superficial osul, dar carnea trebuia cusută. Chiar dacă medicul o sfătui să nu participe la activități în aer liber preț de câteva săptămâni, spuse că o noapte de odihnă era suficientă pentru a se reface ca să joace cărți. El insistă ca femeia să nu joace deloc în seara aceea, un ordin care o scoase din minți pe Eleanor, căci atunci începea runda de eliminări. Numai după ce îl făcu pe Stokely să promită că suspenda eliminările – și toate jocurile de whist – pentru o noapte fu de acord să-l lase pe medic să-i administreze laudanum pentru durere. Apoi Gavin și Christabel îi urmară pe Stokely, pe Talbot și pe doctor, ieșind din dormitorul lui Eleanor. Când cei trei bărbați coborau scările înaintea lor, prinși într-o discuție serioasă cu medicul, Gavin îi oferi brațul lui Christabel.

– Felicitări! spuse el. Ai reușit să o nimicești pe Eleanor fără să întorci o carte.

Se uită urât la el.

– Nu este vina mea că femeia s-a împușcat. Și știi foarte bine că am câștigat partida.

– Te tachinez doar, dulceața mea. Crede-mă, nimeni nu dă vina pe tine. Dimpotrivă, eu mă învinovățesc. Eleanor nu este, de obicei, atât de nebună, dar a fost măcinată de felul în care i-am umilit iubitul. De vreme ce a vrut să se ia de tine, recunosc că nu trebuia să-l presez pe Markham atât de tare azi-noapte.

– Ori să nu te fi culcat cu fiecare femeie din lume, murmură Christabel.

– Poftim?

– Nimic. Dar acum, că nu mai trebuie să ne facem griji pentru jocurile de cărți în seara asta, știu exact cum o să ne petrecem seara.

El zări scânteia din ochii ei și gemu.

– Te rog să-mi spui că lucrul la care te gândești implică așternuturi de pat și o sticlă de Madeira rece.

Se uită piezișe la el.

– Știu unde sunt scrisorile. Sunt undeva în camera lui Lord Stokely. M-am dus mai devreme să le caut, dar ușa era încuiată. Deci tot ce trebuie să facem este să spargem încuietoarea...

– Noi? Ai încă un talent despre care nu știam?

– Ei bine, nu, dar tu sigur ai putea...

– Am un trecut destul de dubios, recunosc, dar furtul n-a făcut parte din el.

Era perfect adevărat, dar nu însemna că nu putea să spargă o încuietoare. Nu că și-ar fi dorit ca ea să știe asta. Și-o dorea dormind dusă când avea să caute în dormitorul lui Stokely, dacă bărbatul era atât de prost să păstreze scrisorile acolo.

– Dar ai spus că poți să spargi un seif...

Se opri brusc când văzu un lacheu care urca grăbit scările spre ei.

El scoase o scrisoare sigilată.

– Ați primit un mesaj urgent, domnule.

Cu inima bătându-i nebunește în piept, Gavin murmură ceva nemulțumit și luă scrisoarea. O citi repede, apoi o puse în buzunarul vestei pentru ca ea să nu arunce vreo privire.

– Trebuie să mă duc la Bath.

– Acum? întrebă ea. Dar, Byrne, eliminările...

– Nu încep până mâine. Pot să ajung acolo și să mă întorc până atunci. El o mângâie ușor sub bărbie. Nu-ți face griji, dulceața mea, nu o să te las pradă lupilor de la mesele de joc.

Ochii ei se îngustară.

– Iar cât timp ești plecat, eu pot să caut în camera lui Lord Stokely. Cred că pot să încerc să mă furișez înăuntru când doarme...

– Nu fi ridicolă! spuse el cu o tresărire la gândul de a se afla în camera lui Stokely în toiul nopții. Oricum, acest lucru nu o să fie posibil. Pentru că vii cu mine la Bath.

Capitolul 18

Nu am permis niciodată vreunui bărbat să mă insulte. Nu trebuie să-i îndur mitocănia doar pentru că sunt amanta lui.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel putea să-și dea seama după expresia lui Byrne că nu intenționase să spună asta. Disperarea lui era aproape comică. Dar apoi îi văzu privirea oțelită.

– Vii cu mine la Bath. Acum!

Fu tentată să refuze: în sfârșit, avea șansa să caute scrisorile fără să fie el prin preajmă. Dar să intre în camera lui Lord Stokely putea să se dovedească dificil, iar dacă baronul avea un seif acolo, nu reușea să-l spargă singură. Indiferent ce spusese Byrne, probabil știa exact cum anume să spargă o încuietoare. Așadar, o călătorie la Bath era ocazia de a-l convinge să o ajute să facă întocmai. Adevărul era că ea voia să meargă cu el pentru că își dorea să-i vadă moșia, să surprindă o fărâmă din adevăratul Byrne, pe care nimeni altcineva nu-l mai văzuse.

– Trebuie să o iau pe Rosa cu mine, spuse ea.

– Dacă îți faci griji pentru reputația ta, ai face mai bine să o lași aici, din moment ce trebuie să rămânem la moșie peste noapte. Poate să-i facă pe ceilalți să creadă că nu ai plecat. O să lipsim doar o noapte, deci n-ai nevoie de o valiză. Noi ne întâlnim pe drum, iar Rosa poate să spună oricui întreabă că, din cauza incidentului cu Lady Jenner, te simți rău. Apoi, nici măcar alți servitori nu vor mai intra în camera ta ca să vadă dacă ești înăuntru.

Avea dreptate. Și, chiar dacă bănuia că reputația ei era deja peste măsură de afectată, nu strica să păstreze secretul acelei călătorii.

– Bine.

– Plecăm peste o jumătate de oră. Ne întâlnim lângă gardurile vii de pe peluză. Astfel, nu o să fii văzută din casă.

Apoi el dispăru. Iar ea abia dacă mai avea timp să-și adune câteva lucruri esențiale într-o geantă mare și veche și să o instruiască pe Rosa despre ce trebuia să le spună oamenilor, înainte să se întâlnească cu Byrne.

Numai după ce ajunseră la o distanță rezonabilă de reședința lui Stokely, ea se relaxă.

– I-ai spus lui Lord Stokely că pleci?

Byrne dădu aprobator din cap.

– Nemernicul părea teribil de mulțumit. Probabil crede că o să aibă șansa să te seducă, acum că eu sunt plecat.

– Nu-i înțeleg interesul pentru mine, deși ar putea să ne fie de folos.

O încruntare se desenă pe fruntea lui.

– Cum așa?

– Ei bine, ai spus că nu știi cum să spargi încuietori. Ea afișă un zâmbet inocent. Dacă nu găsim nici o altă cale să intrăm în dormitorul lui Lord Stokely, atunci pot oricând să mă dau bine pe lângă el ca să-mi aducă...

– Nu, spuse el încordat. Nu o să faci așa ceva.

– Nu spun că o să împart patul cu el, ci doar că l-aș lăsa să mă sărute și să flirteze puțin până când mă invită la el.

Chipul lui Byrne căpătă o expresie vijelioasă.

– Odată ajunsă acolo, o să ajungi în patul lui, indiferent dacă vrei sau nu.

Christabel încremeni.

– N-ai încredere că n-aș permite unui bărbat să mă seducă?

– Nu vorbesc despre seducție, iubito. Vorbesc despre forță. Te-ar șicana și ar face ce ar vrea, simțind că orice femeie care intră în dormitorul lui vrea să împartă și patul cu el, indiferent ce spune ea. Și nimeni nu l-ar condamna.

– Pot să mă descurc singură cu el, iar tu poți să stai afară și să aștepți să strig dacă intru în necaz.

– Nu, este prea periculos. Nu o să te las să te vinzi pentru scrisorile astea.

Din nou cuvântul acela.

– Și nu fac asta deja? întrebă ea liniștită.

El fu cuprins de o tăcere mormântală.

– Vrei să spui că ai împărțit patul cu mine doar ca să obții ajutorul meu?

– Desigur că nu. Dar cert este faptul că, mulțumită acestui plan, am început să împart patul cu tine.

El scoase tăios o înjurătură.

– Nu ești o târfă, Christabel.

– Și atunci ce sunt?

– Amanta mea.

Ca toate celelalte. Nenumărate. Lui Christabel i se puse un nod dureros în gât.

– Văd o mică diferență între o târfă și o amantă. Deși ultimele două zile cu el fuseseră mai curând raiul pe pământ, realitatea poziției ei nu-i dădea pace. Îmi finanțezi partea în jocurile de cărți. Mi-ai cumpărat rochiile. O târfă nu este o femeie care își oferă favorurile în schimbul câștigurilor financiare?

Furia îi încordă trăsăturile lui Gavin.

– Recunosc că o amantă face și asta. Dar există o diferență.

– Oh?

Se avânta pe un teren periculos... La urma urmei, mama lui jucase acel rol pentru Prinny. Dar ea trebuia să-l facă să înțeleagă.

– Pe lângă faptul că o târfă se întâlnește cu mai mulți clienți, iar o amantă are mai multe întâlniri cu unul singur, nu sunt sigură că văd diferența.

Cuvântul „client" îl făcu să tresară.

– Atunci n-ai văzut ce am văzut eu, pentru că altfel ai fi știut diferența. Se aplecă în față. Mi-am petrecut toată copilăria printre târfe. Tu n-ai avut niciodată un bărbat care să te bată până ce te învinețea. Sau să îți rupă mâna cu nerușinare pentru că știa că nu i se întâmpla nimic. N-ai fost niciodată nevoită să ieși la agățat bărbați doar ca să faci rost de bani pentru a închiria pentru câteva ore de somn un pat plin de purici cu alte trei femei îngrămădite în tine pentru că nu e căldură. N-a trebuit niciodată să te uiți cum un muncitor îmbuibat cu gin, aflat pe culmile disperării, își taie gâtul, ceea ce, apropo, este metoda prin care îți iei viața în Drury Lane...

– Byrne, gata!

O durea inima la gândul că probabil el văzuse asemenea lucruri înainte de a fi suficient de mare ca să le înțeleagă.

El răsufla greu, cu ochi aproape sălbatici. Încet, se liniști. După ce inspiră scurt de câteva ori, spuse:

– Ideea este că nu ești nici de departe o târfă.

Ea șovăi. Trebuia să continue să-l preseze atunci când era atât de supărat? Trebuia, fiindcă el încă nu înțelegea.

– De fapt, spui că diferența dintre o târfă și o amantă este poziția socială. Sigur, viața femeilor din Drury Lane este jalnică, dar asta nu schimbă faptul că atât amantele, cât și târfele primesc bani pentru favorurile lor.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Uiți că una are de ales, iar cealaltă, nu.

Ea își împinse bărbia în față.

– În ce fel are de ales o amantă?

– Poate să refuze să împartă patul cu iubitul, de exemplu.

– Nu o să fie mult timp amantă dacă face asta des, replică sec Christabel. Iar o târfă poate să aleagă să refuze un client dacă vrea.

– La naiba, nu ești o târfă! urlă el și își încleștă pumnii în poală. Nu mă crezi? O să-ți arăt eu diferența! Trase obloanele de la fereastră și se așeză înapoi pe banchetă, cu ochii reci ca gheața. Descheie-te la rochie!

Clipi nedumerită.

– Poftim?

– Ești târfa mea, ai uitat? Am cumpărat și am plătit pentru tine. Așa că descheie-te la rochie. Acum!

Ochii ei se îngustară, dar mândria nu o lăsă să se retragă și să-l lase să câștige disputa.

– Bine. Făcu exact ce îi ceru. Altceva, domnule? întrebă ea, pe un ton voit sarcastic.

Chipul lui era o mască rigidă.

– Arată-mi țâțele.

Chiar dacă acel cuvânt o făcu să se oprească o clipă, avu un efect cu totul neașteptat. O excită. Nu putea să-și închipuie de ce, dacă nu era pentru că îi amintea cum se dezbrăcase atunci când jucaseră whist pe dezbrăcate.

Așa că, deși făcu un oarecare efort să-și descheie și să-și tragă rochia și cămășuța până la corset fără ajutorul lui, reuși. Simți o doză de satisfacție în privirea lui surprinsă, care spunea că nu se așteptase ca ea să se supună.

– Acum atinge-te, spuse el răgușit.

– Poftim?

Răceala din ochii lui se transformă într-o înflăcărare care îi învolbura sângele în vene.

– Mângâie-ți sânii. Sfârcurile. Ca eu să mă uit. Asta îmi place. Să mă uit.

Flăcările pasiunii se strecurară înăuntrul ei, iar roșeața îi înflori în obraji. Dar nu putu să nu observe că el nu repetase cuvântul „țâțe".

– Bine, spuse ea cu un glas mai degrabă gutural decât supus. Lui Gavin nu-i venea să creadă ce vedea. Ușor-ușor, își pierdea stăpânirea de sine în lecția pe care avusese de gând să i-o dea, dar de unde să fi știut că afurisita avea să accepte totul cu o asemenea ușurință? Cu ochii întunecați de pasiune, își frecă un sân, apoi pe celălalt, până

când sfârcurile se întăriră în vârfuri ademenitoare. El fu nevoit să-și reprime dorința de a sări în cealaltă parte de trăsură și de a-i suge sânii voluptuoși până când îl implora să-i ofere mai mult.

Nu avea să o facă, la naiba! Nu voia să permită ca încăpățânarea ei blestemată să transforme totul în seducție. Avea de gând să-i dovedească o dată pentru totdeauna că tot ce se întâmpla între ei nu era același lucru cu legătura sordidă dintre o târfă și clientul ei.

Se desfăcu la pantaloni și indispensabili, apoi le coborî atât cât să-și elibereze erecția violentă.

– Acum, spuse el apăsat, suge-mi mădularul. Cumva, reuși să adauge pe un ton sufocat: Târfă!

Cuvântul acela avu cu siguranță efectul dorit. Ea păli, iar buza de jos începu să-i tremure.

– Nu înțeleg.

– Ce este de înțeles? Îmi iei mădularul în gură și îl sugi până când ajung la orgasm. La fel cum ajung la orgasm în... borcanul tău cu miere. Nu putu să folosească cuvântul grosolan de față cu ea. Pur și simplu nu putu. Pune-te în genunchi și suge-mi mădularul. Ăsta este unul dintre „favorurile" pentru care am plătit, ai uitat?

Pentru un moment, fu sigur că ea avea să refuze. Nici cele mai aventuroase dintre amantele lui nu executau acel serviciu pentru el decât rareori, așa că era al naibii de sigur că ea nu avea să o facă niciodată. Chiar și atunci când îngenunche pe podeaua dintre ei crezu că smucitura bruscă a trăsurii o aruncase acolo. Dar trebuia să fi știut... Colonelul Christabel se părea că ar fi făcut aproape orice ca să-l împiedice să iasă triumfător dintr-o ceartă.

O privi cu o uluire absolută, în timp ce se aplecă și îi luă vârful mădularului în gură. Drăcia dracului!

Îi prinse capul în mâini, vrând să o tragă înapoi, dar instinctul îl făcu să o aducă mai aproape, până când îl cuprinse aproape cu totul cu gura ei fierbinte. Dumnezeule, se simțea atât de bine! Dar, când ea începu să sugă, știu că dăduse de necaz, pentru că se forță să nu-și verse sămânța chiar acolo și în gura ei.

– Gata! mârâi el, trăgându-i capul înapoi până când mădularul îi alunecă din gură. Nu poți să faci asta.

– De ce nu? Se uită la el cu un zâmbet zeflemitor, care brusc dispăru. Oh, o fac greșit!

El își aminti prea târziu ce îi spusese despre soțul ei, despre care credea că nu-l satisfăcuse în pat.

– Dacă o faci mai bine de atât, o să mă înnebunești de plăcere, iubito! Nu asta e ideea.

– Oh? Licărirea zeflemitoare reveni în ochii ei. Dar care e ideea? Fac doar ce m-ai plătit să fac...

El o trase hotărât în poala lui.

– Nu ești o târfă!

Îi revendică gura ca să înăbușe cuvintele pe care era sigur că avea să i le spună acum, când credea că îi demonstrase că avea dreptate. Asta nu însemna că nu era adevărat. O târfă nu își oferea favorurile pentru câștiguri materiale? La naiba cu ea! O sărută cu sălbăticie, hotărât să șteargă din mintea ei ideea că ea era târfa lui plătită. Nu era.

„Atunci ce sunt?"

Avea să-i arate ce era. Chiar dacă nici el nu era sigur. Ea își dezlipi gura de a lui.

– Byrne...

– Sst, murmură el și apăsă săruturi peste pielea imposibil de fină, chiar când își strecură mâna pe sub fustele ei. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, iubito!

– Nu, este rândul meu. Dându-i mâinile deoparte, ea începu să se desfacă la corset. Înțeleg că o femeie poate să facă dragoste cu un bărbat la fel de ușor cum poate el să facă dragoste cu ea.

El se trase înapoi și o privi surprins.

– Unde ai auzit asta?

– La celelalte amante ale tale. Ea îi scoase haina, apoi îi descheie vesta. Am avut o conversație foarte interesantă despre modul în care se satisface un bărbat.

El gemu.

– Nu sunt sigur că-mi place cum sună asta.

Pe chipul ei se așternu o expresie malițioasă.

– De ce nu?

Ea îi descheie în tihnă cămașa, lucru care îl puse și mai mult în gardă.

– Pentru că, dată fiind înclinația ta militară, probabil o să folosești aceste cunoștințe ca să mă îngenunchezi.

– Așa cum m-ai îngenuncheat tu pe mine chiar acum? Îi trase cămașa peste cap. Apoi își plimbă un deget din centrul pieptului spre abdomen și mai jos. Dar, când își trecu arătătorul peste lungimea mădularului doar ca să-i tachineze vârful, el îi prinse mâna și mârâi:

– Nici să nu te gândești, dulceață.

– Poftim? spuse ea inocentă.

– Nu o să-ți iei revanșa pentru ce am făcut mai devreme, chinuindu-mă ore întregi cu mâna ta neastâmpărată. Vreau să fiu în tine. Acum!

– Bineînțeles, domnule, spuse ea, cu un fals ton de supunere. Orice ca să-l mulțumim pe client.

– Christabel... începu el cu un glas amenințător.

– Nu ți-ai adus prezervativele, nu-i așa?

La naiba, nu le adusese!

– Mi-am uitat prezervativele. El o mișcă ușor în poală, astfel încât să-i dea jos rochia, apoi se apucă să dezlege panglicile de la corset.

– Ah, dar cum să facem? îl tachină ea. Potrivit lui Lady Jenner, tu nu o faci niciodată fără ele, pentru că-ți privești amantele ca pe târf...

– Să o ia naiba pe Lady Jenner! El îi desfăcu iute corsetul, pe care aproape că îl smulse de pe ea. Și dacă mai spui că ești o târfă, jur că opresc trăsura și te pun să mergi pe jos până la Bath.

Ea râse.

– Nu, nu o să faci asta. Își coborî mâna ca să-i mângâie mădularul. Pentru că atunci nu mai ai cum să-ți satisfaci această dorință. Când el o privi, zâmbetul îi dispăru. Îl sărută până ce simți că nu mai era încordat, apoi se retrase, privindu-l serioasă. De ce te deranjează așa de tare să te gândești la mine ca la o târfă?

– Pentru că nu ești o târfă. Și fiindcă nu-mi place că tu crezi asta.

Ea îl opri cu mâna atunci când vru să-i îndepărteze cămășuța.

– Mi-ai spus odată că nu-ți pasă de sentimentele amantelor tale.

– Nu-mi pasă, spuse el răgușit. Dar îmi pasă al naibii de tare de ale tale.

Dumnezeule, chiar că îl transforma într-un idiot blând, îndrăgostit până peste urechi! Dar în clipa aceea nu-i păsa câtuși de puțin. Dar ea îl privea din nou lung cu ochii ei serioși.

– De ce?

Îi dădu la o parte mâna, apoi îi scoase cămășuța.

– Ce anume?

– De ce-ți pasă de sentimentele mele din moment ce nu ți-a păsat niciodată de sentimentele celorlalte amante? În ce fel sunt eu diferită?

„Fir-ar să fie!"

– Credeam că o să faci dragoste cu mine, ripostă el. El o îndepărtă doar cât să-și scoată indispensabilii și pantalonii dintr-o singură mișcare rapidă, apoi o trase înapoi în poală. Deci fă-o!

Licărirea bruscă din ochii ei ar fi trebuit să-l avertizeze. Dar, chiar și după ce se ridică și coborî peste mădularul lui, învăluindu-l în căldura ei îmbietoare, el nu-și dădu seama ce punea la cale. Până ce ea se opri, iar privirea ei o întâlni pe a lui cu o hotărâre malițioasă.

– Ce mă face pe mine diferită, Byrne? întrebă ea din nou. Încet, se ridică în genunchi, centimetru cu centimetru, făcându-l să geamă.

– Să mă ferească Dumnezeu să tachinez târfe, se plânse el când încercă în zadar să-i intensifice mișcările.

Ea își linse degetul, apoi își frecă sfârcul.

– Ai spus că-ți place să te uiți. Sau a fost doar o minciună?

Mădularul lui deveni neînchipuit de tare înăuntrul ei.

– Nu e o minciună... Cu o înjurătură înăbușită, își arcui bazinul spre ea. Haide, Christabel...

– În ce fel sunt eu diferită? întrebă ea din nou.

Avea să o scoată cumva de la el, nu-i așa? Așa îi trebuia dacă o lăsase să se apropie de fostele lui amante.

– Ești onestă și directă, izbucni el. Nu te ții de jocuri. Ridică o sprânceană. Exceptând dormitorul.

În timp ce un zâmbet îi înflori pe chip, ea începu să se miște. Încet, dar ferm, un extaz chinuitor făcându-l să se zvârcolească sub ea.

– Altceva? insistă ea.

Mai avea puțin și își ieșea din minți, iar ea nici măcar nu începuse să facă dragoste cu el. Pentru o femeie care tocmai învățase de curând cum să-și găsească propria plăcere, știa sigur cum să chinuiască pentru asta. Dar Dumnezeule, era fericire curată!

– Tu nu mă tratezi ca pe... o fântână nesecată de daruri...

Ea râse.

– Cine face asta?

– Fiecare amantă pe care am avut-o vreodată, spuse el sufocat. Cu excepția ta.

Cu un zâmbet, ea își acceleră mișcările până ce el crezu că avea să moară simțind fericirea de a fi înăuntrul ei, auzindu-i râsul, văzându-i chipul înflăcărat și ochii scânteietori. Pentru el. Datorită lui.

– Ah... Altceva? reuși să spună, în timp ce începu să-l călărească mai tare, cu părul ciufulit și sânii voluptuoși atât de ademenitori, încât el nu se abținu să nu prindă unul în gură și să-l sugă până ce i se tăie răsuflarea.

– De ce, Byrne? șopti ea. De ce-ți pasă de sentimentele mele?

Își desprinse gura de pe sânul ei ca să-i spună:

– Pentru că mă faci... să vreau să fiu bun. Și nimeni... nimeni nu a făcut asta vreodată.

Ea îi strânse capul la piept.

– Este ciudat. Tu mă faci să vreau să fiu... rea.

Putea să simtă cum exploda orgasmul înăuntrul lui, avântându-se spre culmile plăcerii. Iute, își întinse mâna în jos și o dezmierdă între picioare până ce îi simți mușchii încordându-se în jurul mădularului lui, dominându-l, îndemnându-l să se avânte tot mai sus și mai sus.

– Atunci, poate că... putem să ne întâlnim... la mijloc, iubito!

Un strigăt răsună din gâtul ei, în timp ce îl strânse tare la piept. El o urmă imediat, împrăștiindu-și sămânța înăuntrul ei cu geamăt feroce de satisfacție. Multă vreme după aceea, după ce terminară, iar Christabel rămase ghemuită în poala lui, el își dădu seama că nu mai simțise niciodată în viața lui o asemenea bucurie. Huruitul liniștitor al roților trăsurii îi învăluia într-o lume intimă, în care ar fi putut să trăiască pentru totdeauna. În trecut, era neliniștit când rămânea singur cu o amantă după ce făceau dragoste. Cu Christabel, se simțea în al nouălea cer.

– Byrne?

– Hm? gemu el și îi mângâie brațul.

– Lord Stokely avea dreptate? Philip chiar nu avea o amantă?

El oftă. Faptul că putea să se gândească la soțul ei în acea clipă îi diminuă întru câtva bucuria.

– Contează?

Își ridică privirea spre el.

– Dacă avea o amantă, înseamnă că eu nu eram de ajuns ca să-l fac fericit.

– Nu, spuse el înverșunat, nu înseamnă nicidecum asta. Înseamnă că era prea idiot ca să-și dea seama ce comoară avea.

Se uită la el.

– Din cauza asta toți prietenii tăi au amanți și amante? Pentru că sunt niște idioți?

– Nu toți prietenii mei sunt incapabili de fidelitate. Draker și Iversley le sunt credincioși soțiilor lor, iar soțiile lor îi adoră.

– Da, spuse ea gânditoare.

Iată! Dacă frații lui erau o dovadă, fidelitatea chiar era posibilă într-o căsnicie. Dar dura? Se putea?

– Cât despre ceilalți așa-ziși prieteni ai mei, spuse el, căsniciile lor au fost construite mai degrabă pe pragmatism decât pe afecțiune. Atunci când oamenii își aleg soții pentru calitățile financiare

și sociale pe care le aduc în căsnicie, se prea poate să nu găsească întotdeauna parteneri de a căror companie să se bucure.

Vocea ei fu înecată de amărăciune.

– Uneori, chiar și atunci când o căsnicie se construiește pe afecțiune reciprocă, partenerul poate să ajungă să-i displacă atât de mult compania încât să caute alta.

El o strânse mai aproape și își trecu buzele peste fruntea încruntată.

– Din ce i-a spus lui Stokely, este clar că lui Haversham îi plăcea compania ta. Dacă avea vreo amantă, jocurile de noroc erau amanta lui. El clătină din cap. Am văzut cum jocurile de noroc l-au întors pe tată împotriva fiului, pe mamă împotriva fiicei și pe soț împotriva soției. Nu are nici o legătură cu tine, dulceața mea. Probabil că obsesia era acolo cu mult înainte să apari tu. Și, de îndată ce Haversham a avut cale liberă să joace în voie, nu mai aveai ce să discuți rațional cu el.

Ea se răsuci pe umărul lui.

– Deci nu crezi că a avut o amantă?

– N-am auzit niciodată nimic despre el și alte femei. Și se pare că nici altcineva nu a auzit. Când ea tăcu la auzul vorbelor lui, Byrne adăugă: Cine ți-a spus că avea o amantă?

Ea se întinse spre pătura de trăsură pliată pe bancheta din fața lor, apoi o trase și îi acoperi pe amândoi.

– Nu contează. Probabil că am tras concluzii pripite.

– Cine, Christabel? Spune-mi!

Ea înghiți în sec.

– Maiestatea Sa.

El încremeni.

– Prinny? El este ticălosul care ți-a spus că Haversham avea o amantă?

– N-a fost chiar așa. Nu sunt sigură că voia să spună că...

– Spune-mi exact ce ți-a zis. Când ea se împotrivi tonului lui poruncitor, îi mângâie părul ca să o liniștească. Și cum ai ajuns să discuți așa ceva cu prințul?

Ea oftă.

– Prima dată când mi-am dat seama că lipseau scrisorile a fost atunci când am fost chemată la Londra pentru o audiență privată. Prințul a susținut că soțul meu vânduse scrisorile tatălui meu. Nu era sigur că aflasem prea multe, dar am recunoscut imediat că știam la ce scrisori se referea și ce era în ele. Apoi mi-a spus că Lord Stokely

amenința că avea să le facă publice dacă Maiestatea Sa nu îi dădea o anumită binecuvântare.

– Ce fel de binecuvântare? Când ea rămase tăcută, Gavin o luă de bărbie și îi întoarse fața spre a lui. Hai, iubito, cu siguranță nu faci nici un rău dacă-mi spui de ce vrea Stokely să pună mâna pe ele. M-am dat deja seama că sunt la fel de importante atât pentru Prinny, cât și pentru tatăl tău, deci nu o să-mi dezvălui tu asta.

Se uită lung la el pentru o clipă, înainte să scoată un oftat mâhnit.

– Bănuiesc că nu. Tonul ei deveni tăios. Ticălosul nesăbuit dorește ca Maiestatea Sa să accepte căsătoria dintre el și prințesa Charlotte, acum că logodna ei cu prințul de Orania s-a terminat.

Gavin se uită la ea uluit.

– Este nebun?

– Nu întru totul. Ea a avut la un moment dat o corespondență clandestină cu un căpitan chipeș al gărzilor, așa că presupun că Lord Stokely și-a dat seama că un baron ar fi o îmbunătățire în acest sens.

– Mă îndoiesc serios că tatăl ei vede lucrurile așa. Potrivit lui Draker, Prinny vrea pentru Charlotte o partidă avantajoasă politic.

Christabel dădu aprobator din cap.

– Poți să fii sigur că prințul nu-și dorește nici în ruptul capului să o căsătorească pe prințesa Charlotte cu Lord Stokely. Dar el pare hotărât să o ia de nevastă.

– Cred că a obosit să se afle în afara societății, chiar dacă a ajuns acolo cu petrecerile lui scandaloase și stilul de viață desfrânat. Probabil se gândește că, dacă se însoară cu o prințesă, șterge reputația proastă pe care o are.

– Are sens. Dar asta nu face ca șantajul să fie mai puțin condamnabil.

– Nu, încuviință el, chiar dacă nu era convins.

La urma urmei, dacă punea mâinile pe scrisori, avea de gând să le folosească pentru a obține ceva pentru el însuși. Dar măcar el nu urmărea să se însoare cu prințesa și să o amestece și pe ea în poveste. Asta îl făcea mai puțin ticălos decât Stokely, nu-i așa? Și ce conta cât de ticălos era el? Când venea vorba de Prinny, orice ticăloșie împotriva lui era justificată.

– Continuă! Prinny ți-a spus despre amenințările lui Stokely și...

– Nu mi-a venit să cred că Philip mi-a trădat încrederea vânzându-i lui Lord Stokely scrisorile familiei mele. Așa că i-am spus Maiestății Sale că probabil Lord Stokely minte când spune că are scrisorile.

Chiar și după ce prințul mi-a arătat ca dovadă o scrisoare primită de la Lord Stokely, am negat implicarea lui Philip. Dar el mi-a spus că persoana implicată fusese ori Philip, ori eu, ori altcineva apropiat de el, cum ar fi...

Lacrimile îi umplură ochii și provocară un gol necunoscut în măruntaiele lui Gavin.

– Cum ar fi? insistă el.

– Amanta lui Ph... Philip. Ea începu să plângă, iar el își înfășură strâns brațele în jurul ei, afurisindu-l pe Prinny. I-am spus că Philip nu... nu a avut amantă, iar el a subliniat că nu aveam de unde să știu... și discuția s-a încheiat. Eram prea șocată și înmărmurită ca să întreb cine era amanta.

Ștergându-și lacrimile, se adună. După o clipă, continuă pe un ton șoptit:

– Am presupus că prințul știa sigur că Philip avea o amantă. Dar acum, când mă uit înapoi, îmi dau seama că specula. După ce a vorbit despre această posibilitate, totul a început să aibă sens... Philip venea în oraș atât de des și n-a vrut niciodată să-l însoțesc.

– La întâlnire, Prinny te-a făcut să accepți planul ăsta?

Ea încuviință din cap.

– Să-l ia naiba! Tu erai tulburată, iar el a profitat.

– Crezi că a menționat intenționat amanta?

– Nu știu. Poate. Dar Prinny este atât de cinic în privința căsătoriei și a femeilor, încât ar fi putut să presupună pur și simplu că Haversham avea o amantă.

Ea se uită lung la chipul lui.

– Chiar nu-ți place Maiestatea Sa, nu-i așa?

– Mai degrabă e vorba de ură și de dispreț.

Ea îi mângâie obrazul.

– Tatăl meu obișnuia să spună că ura îl rănește doar pe cel care urăște; nu-l afectează cu nimic pe cel urât. Ceea ce face ca ura să fie un sentiment nepractic.

Era pentru prima oară când îl menționa pe tatăl ei după zile întregi, iar tonul ei profund afectuos îl făcu să cadă o clipă pe gânduri.

– Cât de rău ar fi afectat tatăl tău dacă sunt publicate scrisorile astea?

Ea înghiți în sec.

– Depinde de felul în care se încheie scandalul și de cine câștigă lupta politică născută din acest scandal. Cel mai bun scenariu este

că ar putea să-și piardă brevetul și să cadă în dizgrație; cel mai rău este să fie spânzurat pentru trădare.

Ce Dumnezeu era în scrisorile acelea? Și ce avea să se întâmple cu ea dacă el punea mâna pe ele?

Nimic nu avea să se întâmple cu ea, își jură el, în timp ce o strânse mai tare în brațe. Nu avea de gând să facă scrisorile publice, ci doar să le folosească pentru ca Prinny să recunoască public adevărul despre mama lui.

– Ei bine, nimic din toate acestea nu o să se întâmple, spuse el hotărât. Ne asigurăm noi de asta. Eu o să mă asigur de asta.

De parcă vorbele lui ar fi rezolvat totul, ea îi oferi un zâmbet delicat, apoi își odihni capul pe pieptul lui. Dar multă vreme după ce ea adormi, el continuă să-și facă griji. Dacă nu reușea să obțină scrisorile de la Stokely, ce avea să se întâmple cu ea? Și ce putea să facă pentru a o proteja?

Capitolul 19

Uneori, aș vrea să-mi găsesc un iubit cu abilități ascunse.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel avea cel mai ciudat dintre vise. Plutea pe cer, purtată în sus de o mână blândă. Care o așeză pe un nor, iar picioarele îi fură eliberate din legăturile lor pământene. Undeva de deasupra ei, o voce spuse:

– Las-o să doarmă! Are nevoie de odihnă. Poate să mai rămână un pic în rochie.

Sunetul unei uși care se închise o trezi. Încet, deschise ochii într-o încăpere necunoscută, luminată doar de focul strălucitor din șemineu. Nu fusese un vis. Trebuia să fi ajuns la moșia Byrne. Probabil o purtase în brațe pe scări și o așezase în patul acela cu o saltea incredibil de moale.

Se ridică și făcu o grimasă când corsetul îi agăță sânii. Își amintea vag cum se trezise din somn în brațele lui Byrne și aflase că se apropiau de un oraș în care el voia să se oprească pentru cină. Byrne făcuse din nou dragoste cu ea încet, ușor și minunat. Iar după cină,

lunga lor călătorie o adormi la loc. Se frecă la ochi, apoi căută în jur un ceas. Miezul nopții. Călătorise mult. Dar unde era Byrne? Nu avea de gând să împartă patul cu ea atâta vreme cât se aflau acolo? Părea puțin probabil pentru iubitul ei senzual.

Studie mai atentă încăperea. Nu arăta a dormitor pregătit pentru sosirea iminentă a stăpânului. Chiar dacă focul începea să o încălzească, aerul încă era rece și păstra mirosul prăfuit al unei încăperi ce nu mai fusese folosită de mult. Mai presus de toate, era mult prea roz ca să fie camera lui, cu draperii roz dantelate, un baldachin și o cuvertură roz pe patul delicat și chiar un covor roz cu crem. Nicidecum o cameră a lui Byrne.

Unde era el? Ridicându-se din pat, se duse la ușă, o deschise și ieși în coridorul principal care dădea spre dormitoare. Când auzi voci scăzute la câteva uși mai departe, se duse în ciorapi să exploreze. Pe măsură ce se apropie mai mult de ultimul dormitor, își dădu seama că Byrne vorbea cu cineva.

– Deci doctorul a văzut-o din nou? Este sigur că ea se simte mai bine?

Ea? Despre cine putea fi vorba? Cu inima strânsă, Christabel se duse mai aproape, având grijă să rămână la ușă.

– Da, domnule, răspunse altă voce. Îmi pare rău că v-am chemat.

– I-am spus Adei să nu te cheme, se plânse altă voce subțire și slabă, deși tonul reușea să fie imperios. Este doar o răceală neînsemnată.

– Asta spui mereu, chiar și atunci când scuipi sânge, răspunse Byrne cu tonul ușor indulgent al unui bărbat care avea de-a face cu un bolnav. Din fericire, Ada te știe de prea multă vreme ca să nu te mai ia în seamă, mamă.

Inima lui Christabel începu să bată cu putere. Mama lui Byrne trăia? Și locuia pe moșia lui? Doamne sfinte, nu îi venea să creadă!

Și cum rămânea cu incendiul? Se presupunea că doamna Byrne murise. De ce continua să lase pe toată lumea să creadă că ea murise? Deși asta explica faptul că el venea la Bath de fiecare dată când era chemat.

– O să fiu aici până mâine, Ada, continuă Byrne, dar trebuie să plec la prima oră. Asta, dacă ești sigură că se simte bine.

– Doctorul Mays spune că da, domnule, dar mi-ați zis să...

– Da, și bine ai făcut că m-ai chemat. Mulțumesc, Ada, poți să te duci la culcare acum. Trebuie să vorbesc cu mama în privat.

– Prea bine, domnule.

Murmurul scăzut al femeii o făcu pe Christabel să intre în panică, dar înainte să apuce să se ascundă, femeia ieși din cameră și se îndreptă spre scările opuse locului în care Christabel pândea în întuneric. Nici măcar nu o văzuse.

Cu un oftat tăcut, Christabel se întoarse spre ușă. Byrne vorbea din nou.

– Am adus pe cineva cu mine în vizită, o persoană pe care mi-ar plăcea să o cunoști.

– Alt doctor? Te rog, Gavin, gata cu doctorii! Mă simt mai bine zilele astea, indiferent ce spune Ada, iar doctorul Mays are grijă de mine...

– Nu este un doctor, o întrerupse ea. Este o prietenă. O femeie.

– Înțeleg. Urmă o tăcere lungă. Deci i-ai povestit despre mine.

– Sigur că nu. M-ai pus să jur că o să tac și mi-am respectat jurământul până acum. Când mama lui nu spuse nimic, Byrne continuă cu o voce sugrumată: Am ținut întotdeauna seama de dorința ta de a locui la țară, chiar dacă ai putea trăi mai confortabil la oraș și știu cum te simți când trebuie să cunoști oameni noi. Dar te rog să faci o excepție pentru ea. Te rog!

Lui Christabel i se puse un nod în gât. Nu îl auzise niciodată pe Byrne adresând cuvintele acelea nimănui.

– Bine, răspunse femeia iritată. Înainte să plecați mâine, să o aduci la mine și o să vorbesc cu ea.

– Așa o să fac, mulțumesc. Vocea lui deveni mai morocănoasă. Acum să vedem cum facem să stai mai comod. În camera asta, este mult prea rece. Și urciorul cu apă este pe jumătate plin. O să chem un servitor să-l umple...

Fu singurul semn care o preveni pe Christabel înainte ca Byrne să iasă pe ușă și să o vadă. Surprins chiar când dădea semne de bunătate, el clipi spre ea ca o vulpe.

– Gavin? strigă mama lui când el rămase acolo, fără să mai cheme vreun servitor. Ce s-a întâmplat?

El scoase un oftat. Apoi un zâmbet discret îi arcui buzele.

– Se pare că o să-mi cunoști oaspetele mai devreme, mamă.

– Îmi... îmi pare rău, se bâlbâi Christabel. N-am vrut să trag cu urechea... M-am trezit și tu nu erai...

– Este în regulă. El îi oferi brațul. Hai să te prezint!

Îndurerat de conștientă de rochia șifonată și de lipsa pantofilor, își duse mâna spre părul desfăcut și spuse:

– Oh, Byrne, nu știu...

– N-o să-i pese de asta, îți garantez, spuse el cu o urmă de ironie. Hai!

Luându-l de braț, Christabel îl lăsă să o conducă în cameră. Un pat mare cu baldachin domina cel mai întunecat colț din ceea ce trebuia să fi fost odinioară dormitorul principal. Acum era camera unui bolnav, în care se simțea mirosul înțepător al preparatelor medicinale amestecat cu parfumul dulce al trandafirilor proaspăt tăiați. Nu putea să vadă prea multe în camera slab luminată, dar mobilierul părea feminin – scaune Windsor delicate, o măsuță de toaletă elegantă și draperii cu imprimeuri frumoase, probabil foarte vesele dimineața, când soarele pătrundea prin cele două ferestre masive. Totuși, patul nu era vesel, căci draperiile o învăluiau pe femeie în umbre de nepătruns. Byrne o conduse mai aproape de ea.

– Îmi permiți să ți-o prezint pe prietena mea, Christabel, marchiza de Haversham? Christabel, aceasta este mama mea, Sally Byrne.

– Bună seara, milady, îi spuse mama lui într-o șoaptă încordată. Și unde este soțul dumneavoastră în seara asta frumoasă?

– Este văduvă, răspunse Byrne apăsat.

Fără să știe cum să reacționeze altfel, Christabel făcu o plecăciune.

– Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, doamnă Byrne.

Se părea că mama lui fu amuzată de spusele ei, căci un râset slab răsună dinspre pat.

– Chiar așa? Nu m-am gândit că o să am vreodată în dormitorul meu o marchiză care pretinde că se bucură să facă cunoștință cu mine. O mână noduroasă se ivi dintre umbre și făcu un semn spre ea. Apropie-te, dragă! Lasă-mă să mă uit la tine!

Înghițind în sec, Christabel se apropie de pat. Putea să deslușească o siluetă măruntă, practic înghițită de noapte. Dar, chiar dacă fața îi era ascunsă, ochii reflectară lumina lumânării și o studiară cu o insistență insultătoare.

– Este frumoasă, recunosc, spuse doamna Byrne în cele din urmă. Dar mică de înălțime.

– Mamă, o avertiză el, fii drăguță!

– Este în ordine, interveni Christabel ironică, de nenumărate ori mi s-a întâmplat să cred eu însămi că statura mea este un defect.

Femeia chicoti, apoi tuși.

– Și eu sunt aproape la fel de scundă ca tine, deci, dacă este un defect, e unul pe care îl avem în comun. Nu înțeleg cum am reușit să produc ceva atât de înalt ca pungașul care stă lângă tine.

Tăcerea se așternu peste încăpere, în vreme ce toți trei se gândiră la același lucru: prințul era înalt.

– Gavin, adăugă mama lui, ai vrea să umpli urciorul de apă cât stau eu de vorbă cu prietena ta?

– De ce? întrebă el. Ca s-o înnebunești cu întrebări despre caracterul și familia ei?

– Nu fi impertinent, băiete, declară femeia, deși afecțiunea i se simțea în fiecare silabă. Nu ești atât de mare încât să nu mai pot să te lovesc peste degete.

Spusele ei aduseră un zâmbet șovăitor pe buzele lui. Se întoarse spre Christabel.

– Asta era pedeapsa preferată a mamei – lovitul peste degete. Este o minune că reușesc să țin un pachet de cărți.

– Chiar așa este, din moment ce te loveam foarte des, ticălosule, i-o întoarse mama lui. Hai, du-te după apă! Femeia tuși. Mi se face din ce în ce mai sete. Și mi-ar face bine să mănânc puțin din pâinea neagră pe care am avut-o la cină. Îmi aduci niște felii de la bucătărie?

Byrne se uită pieziș la ea, dar eliberă mâna lui Christabel și se îndreptă spre ușă. Totuși, chiar când ajunse la ușă, mama lui spuse:

– Să nu îndrăznești să rămâi afară ca să asculți. Vreau un urcior plin cu apă și o felie bună de pâine cu unt. Dacă nu revii peste cincisprezece minute, o să știu că ai tras cu urechea.

Byrne schiță un zâmbet ironic spre Christabel.

– Mă cunoaște bine.

De îndată ce el plecă, mama lui spuse:

– Ia loc, Lady Haversham!

Tonul poruncitor cu o urmă slabă de accent irlandez îi aminti lui Christabel atât de mult de Byrne, încât nu putu să nu zâmbească atunci când se așeză pe cel mai apropiat scaun de pat.

– Acum, spune-mi, continuă doamnă Byrne, de ce o femeie cu poziția ta este cu fiul meu?

Cuvintele șterseră zâmbetul de pe chipul lui Christabel. Ce era să spună? Cât de multe ar fi vrut Byrne să-i spună mamei lui?

Continuă cu un aer defensiv.

– De ce n-ar trebui să fiu cu el? Este un bărbat fermecător și un om care muncește din greu.

– Nu este ceva ce admiră multe marchize.

– Am fost fiica unui general cu mult înainte să fiu marchiză. Așa că se întâmplă să admir un bărbat dispus să muncească din greu.

Doamna Byrne se gândi pentru un moment la cuvintele ei și duse mâna la gură când tuși.

– Dar asta nu explică de ce te afli aici cu el, când ai putea să te învârți prin cele mai înalte cercuri ale societății.

Oh, dacă ar fi știut femeia! Christabel încercă să dea cel mai inofensiv răspuns.

– Fiul dumneavoastră m-a ajutat să recuperez ceva ce răposatul meu soț... a pierdut la pariuri.

– Deci marchizul a pierdut bani la Lebăda Albastră, nu-i așa?

– Da, dar nu de asta...

– Și ai de gând să plătești datoria culcându-te cu fiul meu.

– Nu! Christabel sări în picioare. Nu m-aș culca niciodată cu un bărbat pentru bani. Și îl jigniți pe fiul dumneavoastră dacă insinuați măcar că ar profita de o văduvă într-un fel atât de josnic.

– Adevărat. Ochii aceia tăioși o examinară din umbre. Așadar, nu te culci cu el.

Christabel se înroși, fără să știe cum să îi spună mamei unui bărbat că era amanta lui.

– Eu... ei bine... doar că...

– N-ai un răspuns. De atâta măcar pot să-mi dau seama. Când Christabel gemu, femeia adăugă pe un toc sec: Nu sunt proastă, să știi. Am auzit de amantele fiului meu. Nu de la el, bineînțeles... La urma urmei, un bărbat nu-i povestește mamei lui asemenea lucruri. Dar am mereu la dispoziție ziarele de scandal, iar Ada se duce deseori la Bath ca să mai audă bârfele.

Doamna Byrne se opri ca să tușească.

– Ideea este că Gavin nu mi-a adus-o niciodată pe vreuna dintre femeile lui ca să o cunosc, nici măcar nu m-a rugat să mi-o prezinte pe una din ele. Niciodată, înțelegi?

Christabel își dori teribil să fie încurajată de cele auzite, dar nu îndrăzni.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar faptul că m-a adus aici nu înseamnă nimic. N-a avut de ales. A fost obligat să facă asta.

Doamna Byrne o surprinse când izbucni în râs.

– Obligat? Gavin? Știi de vreo situație în care fiul meu să fi fost obligat să facă ceva?

Christabel căzu pe gânduri.

– Nu.

– Te-a adus aici pentru că a vrut, indiferent dacă recunoaște sau nu. Așadar, acum vreau să știu de ce. Ce însemni pentru el?

– Mi-aș dori să știu, răspunse Christabel îndurerată. Dar n-am nici cea mai vagă idee.

– Atunci spune-mi ce înseamnă el pentru tine.

Întrebarea femeii o puse pe gânduri. Ce însemna Byrne pentru ea? Pur și simplu modalitatea de a fi invitată la petrecerea lui Lord Stokely? Sigur că nu din moment ce începuse să împartă patul cu el la mult timp după ce primise invitația. Era iubitul ei, da, dar însemna mai mult de atât, mai mult decât își dorea. Mai mult decât se temea că putea el să îi ofere.

– Nici la asta nu pot să răspund.

Simți că își pierde vocea.

– Îl iubești? întrebă doamna Byrne, tonul ei aspru devenind mai blând.

Christabel simți în gât un nod aspru.

– Dacă îl iubesc, sunt o nebună. Pentru că el n-o să mă iubească niciodată.

– Aiurea. Femeia tuși. S-a îndrăgostit de netoata aia de Anna, deci cum să nu se îndrăgostească de o fată dulce ca tine?

Ea clipi nedumerită.

– Dar numai cu câteva secunde înainte, ați dat de înțeles că...

– Voiam să fiu sigură în privința ta, atâta tot. Am încredere că Gavin nu o să aleagă o proastă, dar este bărbat și îl impresionează femeile frumoase.

– Nu la fel de impresionat cum sunt femeile frumoase când îl văd, mormăi Christabel.

Mama lui râse.

– Adevărat, adevărat. Recunosc, se pricepe la femei. Dar nici una nu i-a atins vreodată inima. Dacă vrei să o faci, atunci trebuie să știi câteva lucruri despre el. Ea făcu un gest spre șemineu. Este o lumânare acolo, draga mea. Aprinde-o și adu-o aici!

Trăgând aer în piept, Christabel făcu ce îi ceru doamna Byrne. Pe măsură ce se apropie de pat, lumina lumânării se reflectă complet asupra femeii.

Deși se așteptase întru câtva la un asemenea lucru, chipul doamnei Byrne era atât de crunt desfigurat, încât Christabel nu putu să-și înăbușe suspinul de pe buze, chiar dacă încercă apoi să îl mascheze cu o tuse.

– Încetează cu tusea asta stupidă, iubito, se răsti femeia. Am o oglindă... știu cum arăt.

– Îmi pare rău, începu Christabel.

– Să nu-ți fie. Arsurile astea sunt medalia mea de onoare pentru că mi-am salvat fiul. Le port cu mândrie. Buzele ei cu cicatrici se arcuiră într-o urmă de zâmbet. În orice caz, de cele mai multe ori.

Acum că putea să o vadă mai bine pe femeie, Christabel era îngrozită de durerea pe care doamna Byrne trebuia să o fi simțit de la asemenea cicatrici. Urechile ei erau pe jumătate arse și nu îi mai creștea păr, scalpul fiind pur și simplu o masă diformă de piele vindecată. Am auzit că ați supraviețuit unui incendiu, dar nu pot să-mi închipui cum ați reușit să...

– Să trăiesc? Recunosc că a fost greu, dar am fost hotărâtă să nu mor. Nu puteam să-l las pe Gavin singur pe lume.

– Atunci de ce ați permis ca toată lumea să creadă că ați murit?

– Este o poveste lungă. Femeia îi făcu semn să se așeze pe pat. Luând lumânarea de la ea, doamna Byrne o puse pe noptieră. Vezi tu, chiar după incendiu, a fost un moment de haos. După ce l-am scos pe Gavin afară, am clacat. El nu s-a ridicat preț de câteva minute, iar între timp eu deja fusesem dusă la Sf. Bartolomeu cu alți oameni scoși din foc. I-au spus că murisem... Cei mai mulți dintre cei care au supraviețuit incendiului chiar au murit mai târziu, iar eu eram de nerecunoscut când ne-au dus la spital. Într-adevăr, mi-au trebuit luni întregi ca să-mi revin pentru a-mi putea rosti numele și să întreb de el.

Doamna Byrne o luă de mână, iar Christabel văzu că nu era noduroasă din pricina vârstei, ci deformată de incendiu.

– În clipa în care am putut să aflu ceva despre el, continuă femeia, el locuia cu un șarlatan care îl luase sub aripa lui și îi mergea bine. M-am gândit că o să-i fie mai bine fără o mamă schilodită și desfigurată, de care să aibă grijă. Așa că le-am cerut oamenilor de la spital să nu-i spună nimic despre mine.

– Atunci cum...

Ea schiță un zâmbet îndurerat.

– Băiatul meu este prea deștept. Abia după un an am fost în stare să plec de la Sf. Bartolomeu. Apoi o asistentă văduvă m-a lăsat să stau în căsuța ei de la țară. A primit un post de infirmieră la o doamnă din înalta societate, dar nu a putut să-și ia copilul cu ea, așa că am fost de acord să fiu dădaca lui. Mâna ei o strânse cu putere pe Christabel. Dar n-am putut să plec din Londra fără să-mi văd băiatul iubit. N-am vrut ca el să mă vadă, chiar n-am vrut. Femeia tuși. M-am dus la hipodrom într-o pelerină cu glugă și am stat foarte departe ca să mă uit cum muncea băiatul meu frumos și puternic, la o masă

de joc, de parcă era făcut pentru asta, convingându-i pe provinciali să parieze. Ea clătină din cap. Din păcate, cursele sunt un loc dur pentru orice femeie, darămite pentru una ca mine, șchiopătând, cu un baston și îmbrăcată ciudat. Un prost mi-a tras gluga ca să vadă cum arătam. Poți să-ți închipui reacția celor din jurul meu – o mulțime de urlete stupide. Lacrimi i se iviră în ochi. Dar băiatul meu a venit la mine, mi-a tras gluga pe cap și mi-a spus: „Gata, doamnă! Nu băgați în seamă grămada asta de proști!"

Christabel deja începuse să plângă, iar lacrimile i se prelingeau în voie pe obraji.

– Eu am spus doar „Mulțumesc, băiatul meu". Dar a fost de ajuns ca el să își dea seama cine eram și să pună cap la cap totul. Trebuia să ne vezi pe amândoi îmbrățișându-ne și râzând. Oamenii au crezut că eram nebuni. Dădu drumul mâinii lui Christabel ca să se șteargă la ochi cu cearșaful. Uită-te la mine! Au trecut ani întregi și tot izbucnesc în plâns ca o prostănacă atunci când îmi amintesc.

– Este în regulă, șopti Christabel. Cine n-ar plânge la o asemenea poveste? Scoțându-și batista, își șterse lacrimile, apoi i-o întinse doamnei Byrne.

Doamna Byrne își suflă nasul.

– Gavin ar râde de noi că plângem, să știi.

– Probabil. Bărbații nu înțeleg. Ea așteptă până ce femeia își reveni, apoi adăugă: Și apoi ce s-a întâmplat?

– Atunci l-am pus să jure că nu o să spună nimănui că eram în viață. I-am zis că o să dispar și nu o să mă mai vadă dacă nu-mi jură asta. Așa că el a jurat, bietul și dragul meu băiat, iar eu m-am dus să locuiesc în căsuța Adei... Ea era infirmiera. Iar Gavin a rămas în oraș.

– Dar de ce? Puteați să locuiți cu el în oraș. Puteați să purtați o perucă, un voal și mănuși dacă vă deranja reacția oamenilor.

Ea tuși în batistă.

– Nu am vrut să locuim despărțiți din acest motiv. Înaintea incendiului, era destul de greu pentru Gavin să audă că oamenii îmi spuneau „târfa irlandeză". I-am zis că nu conta din moment ce știam amândoi că nu eram, dar a contat pentru el de îndată ce a crescut suficient de mult ca să înțeleagă. Se lua la bătaie pentru asta, mereu intra în necazuri pentru a-mi apăra onoarea în fața negustorilor și a idioților de prin taverne care îi spărgeau nasul.

Christabel schiță un zâmbet.

– Încă este... sensibil la acest cuvânt.

– Nu mă surprinde. Închipuie-ți cât de rău ar fi fost dacă trebuia să îi audă pe oameni vorbind despre faptul că mama lui a fost pedepsită prin foc pentru păcatele ei. Au spus asemenea lucruri după ce au crezut că am murit, dar, de îndată ce omul s-a dus, dispar bârfele. Fu întreruptă de o tuse răvășitoare. Dacă ar fi știut că sunt în viață, ar fi trebuit să audă asta zilnic, să fie martor la discuțiile oamenilor despre faptul că am fost desfigurată, să suporte glumele prostești despre „doamna Byrne cea arsă". La suspinul lui Christabel, ea adăugă: Și tu ai auzit, nu? Oamenii sunt cruzi uneori. Știam că avea nevoie de toată puterea și voința ca să supraviețuiască în Londra. Dacă era un bărbat singur, fără rădăcini, liber, ar fi reușit, dar, dacă mă avea pe mine, de care trebuia să aibă grijă...

– Dar era doar un băiat, protestă Christabel. La 12 ani, ești foarte tânăr.

– Gavin nu era. Petrecuse deja luni întregi îngrijindu-se singur, își găsise deja mijloacele prin care să se susțină. Nu puteam să-l ajut în Londra, aș fi fost doar o povară pentru el. La cum erau lucrurile, am fost norocoasă că m-am putut îngriji de mine în căsuța Adei.

– Puteați să-l luați cu dumneavoastră la țară.

– Ca să facă ce? Să muncească pe câmp? Să fie ucenicul fierarului? Era prea deștept pentru asta, prea ambițios. Și, deși Ada, ca infirmieră, putea să câștige destul pentru mine și copilul ei, nu putea să-l susțină și pe el.

Ea strânse din buze.

– Crezi că mi-a plăcut să fiu despărțită de fiul meu? Să îl văd doar o dată pe lună? Să nu știu dacă îi era foame, rău sau... Ea se opri cu o tuse răgușită. Dar uită-te la el acum! Ar fi ajuns atât de departe dacă nu-l lăsam? Nu prea cred.

Christabel nu era atât de sigură, dar nu se aflase niciodată într-o situație în care să fie nevoită să facă o alegere atât de grea. Ce ar fi făcut?

Vocea doamnei Byrne se umplu de mândrie.

– A crescut și a devenit un bărbat frumos și zdravăn, un adevărat fiu de prinț.

Mângâie ușor mâna lui Christabel.

– Știi despre tatăl lui, nu-i așa?

– Da. Totuși, Byrne nu pare să fie încântat de legătura asta.

Ea oftă.

– Știu. Dă vina pe Prinny pentru tot.

– Pe bună dreptate.

– Poate. Dar nu vede că suferința mea și a lui l-au făcut ceea ce este – puternic, aprig. Cine ar fi ajuns dacă Prinny nu continua șarada? Fiul din flori al unei actrițe, atâta tot, trăind pe seama obârșiei lui. Dar acum are propriul club și s-a descurcat atât de bine încât a cumpărat locul ăsta ca să...

– Ca să te izolezi la periferia orașului Bath, spuse Byrne din pragul ușii. Intrând cu un urcior de apă și o tavă, el aruncă o privire de la lumânarea care lumina chipul mamei lui spre obrajii umezi ai lui Christabel, apoi adăugă morocănos: I-ai spus toată povestea, mamă?

– A trebuit, i-o întoarse Christabel. Tu n-ai fi făcut-o niciodată.

– Nu puteam să o fac. El se îndreptă spre pat. Am făcut un jurământ.

– Vezi? remarcă doamna Byrne. Nu este un fiu bun?

– Un fiu foarte bun, răspunse Christabel, cu inima plină în timp ce îl privi cum pune tava pe noptieră, apoi umple paharul cu apă.

Se așeză pe scaunul din stânga lui Christabel și le oferi amândurora un zâmbet strengăresc.

– Să rămână între noi, altfel îmi distrugeți reputația de om crud. Apoi gentlemenii vor refuza să-și mai plătească datoriile. Îi făcu cu ochiul lui Christabel. Sau își vor trimite nevestele să mă împuște.

– Byrne, îl avertiză Christabel, să nu îndrăznești să...

– Așa ne-am cunoscut, spuse el, cu pură maliție în privire. Lady Haversham a tras în mine când am venit să recuperez datoria răposatului ei soț.

– Chiar așa? chicoti doamna Byrne. Așa se explică de ce te-ai dus după ea. Filosofia ta a fost întotdeauna că, dacă nu poți să le învingi, le duci în pat.

Byrne oftă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mamă...

– Nu m-am născut ieri. Știu ce faci tu cu femeile. Ea tuși. Același lucru pe care l-am făcut eu cu tatăl tău, deși nu regret, căci te-am avut pe tine.

– Și o viață de mizerie și de durere, spuse el pe un ton absent.

– Viața oricui are o doză de durere și de mizerie. Dacă eu am avut parte de mai multă din când în când, am avut parte și de multă bucurie. Ea o bătu ușor pe mână pe Christabel. Mai ales în seara asta.

Când spusele ei fură urmate de o criză de tuse, Byrne se ridică.

– Acum te lăsăm să te odihnești. Se aplecă și o sărută pe obraz, apoi se întoarse și îi întinse brațul lui Christabel. Când se ridică și luă brațul întins, mama lui spuse, cu un glas sugrumat:

– În ce cameră o să doarmă Lady Haversham?

– În camera frumoasă roz.

Mama lui zâmbi aprobator.

– Măcar ai un oarecare simț al bunei-cuviințe.

Christabel își înăbuși un râset. Pentru o femeie care știa atât de multe despre amantele fiului ei, doamna Byrne era surprinzător de preocupată de aparențe.

Dar acolo, pe moșia lui, Byrne putea să fie o persoană complet diferită – lordul conacului, un gentleman respectabil. Christabel cu greu putea să și-l imagineze.

– Noapte bună, mamă, zise Byrne.

Dădură să plece, apoi, dintr-un impuls, Christabel se desprinse de el și alergă înapoi spre pat ca să sărute obrazul plini de cicatrici al doamnei Byrne.

– Mulțumesc că mi-ați povestit despre el, îi șopti.

Ochii mamei lui se umplură de lacrimi.

– Mulțumesc că încerci să-l înțelegi.

Când Christabel reveni la brațul lui Byrne, el o privea cu o curiozitate ușor mascată. Totuși, de îndată ce părăsiră încăperea, îi spuse:

– Înțeleg că tu și mama ați avut o conversație foarte emoționantă. Bănuiesc că te-a bombardat cu întrebări legate de relația ta cu mine.

– Ce am discutat este privat.

– Și presupun că o să rămână privat și în afara acestei case, spuse el încordat, în timp ce înaintară împreună pe coridor.

– N-aș trăda niciodată încrederea ta sau pe a ei. Tu știi asta.

El îi aruncă o privire.

– Nu te-aș fi adus aici dacă aș fi crezut altceva. Deși chiar mi-aș fi dorit să-mi permită să le spun despre ea. Mi-ar plăcea să vină la Londra, unde poate să fie îngrijită mai bine.

– De ce suferă?

– Plămâni slăbiți. Doctorii spun că boala n-are legătură cu incendiul, dar mă îndoiesc. În ultimii ani, s-a tot luptat cu frigurile și pleurezia toamna și iarna. A fost la un pas de moarte de câteva ori, așa că fac adesea călătorii de urgență la Bath.

El o opri în fața ușii de la dormitorul ei și atitudinea i se schimbă.

– Eu... adică... în noaptea asta, o să...

– Dormi singur. Ea ridică privirea spre el, cu ochi strălucitori. Asta am priceput și eu.

– Bănuiesc că toată povestea asta ți se pare tare amuzantă, mormăi el.

– Faptul că năbădăiosul domn Byrne își culcă amanta într-un dormitor separat din respect pentru mama lui? îl tachină ea. Nu, deloc. De ce mi s-ar părea amuzant așa ceva?

Cu o licărire periculoasă în privire, el o apăsă în ușă.

– Poate că mai întâi ar trebui să-ți amintesc cum mi-am câștigat reputația de năbădăios...

O sărută atât de adânc și de însuflețit, încât ea simți în piept o durere care nu avea nici o legătură cu dorința. Când, după minute bune, el se retrase, Christabel își dădu seama că și el simțise altceva. Dar spuse doar atât:

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că te-ai purtat cu mama cum te porți cu un om.

Ea îl privi lung.

– Este un om.

– Știu. Dar oamenii care se confruntă cu un chip monstruos au tendința să se poarte cu omul de dedesubt de parcă ar fi un monstru. Mulțumesc că ești mai bună de atât.

– Cu plăcere, îi răspunse ea încet, cu un nod în gât. Când el se aplecă să o sărute din nou, ea îl opri. Dar, dacă o să continui să mă săruți, aș putea să fiu tentată să zădărnicesc sacrificiul tău de decență.

El râse.

– Atunci aș face bine să-ți spun noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, Gavin.

El vru să plece, apoi se opri când își dădu seama că îi spusese pe numele de botez. Se uită înapoi, cu o sprânceană arcuită în sus.

Ea ridică din umeri.

– Există două femei care îți spun așa. De ce nu?

– Chiar așa, de ce nu? răspunse el, dar o privi fix clipe îndelungate înainte să își continue drumul și să intre în dormitorul lui.

– Să dormi bine, scumpul meu prinț, șopti ea după ce ușa se închise.

Dragul, scumpul ei prinț al păcatului! Christabel intră în cameră, simțindu-se nefericită că nu îl avea alături. Îi dovedea cu pași repezi

că nu era atât de păcătos. Se dovedea a fi un bărbat în care ea putea avea încredere, de care să îi pese, pe care să îl iubească.

„Să nu-i spui niciodată aceste cuvinte dacă vrei să rămâi amanta lui." Clipind ca să-și conțenească lacrimile, își descheie rochia, apoi își scoase ciorapii și se așeză pe pat. Ce avea să facă cu el? Cu faptul că îl iubea? Pentru că îl iubea. Acum era limpede. Începu să creadă că, odată cu trecerea timpului, el avea să fie capabil să o iubească. Dar nu aveau timp. Scrisorile se interpuneau între ei. Acum că aflase de ce el îl ura pe prinț, știa că el nu avea să renunțe până ce nu descoperea ce era scris în ele, chiar dacă trebuia să se ocupe personal de Lord Stokely. Oftă. Se putea ca Gavin și Lord Stokely să facă planuri împreună, iar ea să nu afle niciodată. Nu putea să fie alături de Gavin clipă de clipă în fiecare zi și, pe măsură ce timpul se scurgea, nu era singura care devenea tot mai disperată.

Ei bine, ea putea să își facă griji legate de modul în care el ar acționa ca să le obțină singur și de felul cum ar reacționa când le-ar afla importanța cutremurătoare. Sau putea să aibă încredere în el și să îi spună adevărul. Putea spera că, dacă îi mărturisea totul, îl făcea să înțeleagă importanța consecințelor dacă încerca să folosească scrisorile și să se lase îndrumat de propria conștiință.

Cu o săptămână în urmă, ea nu ar fi încercat să facă asta. Dar asta fusese înainte să vadă partea din Gavin care înțelegea cât de important era să-ți salvezi familia. Dacă îl făcea să înțeleagă că ea trebuia să își protejeze tatăl, așa cum el își protejase mama, poate că reușea să se apropie de el. Sau poate nu. Îndrăznea să își asume riscul, cu viața lui *papa* în joc? Nu îndrăznea? Cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai dureros de clar că ea avea nevoie ca el să pună mâna pe scrisori. Iar titlul de baron nu era suficient ca să-l motiveze să îi rămână alături. Titlul nu avea să șteargă durerea mamei lui, o durere care era atât de limpede că îl devora. Gavin nu avea să se oprească până ce nu o răzbuna. Dacă nu cumva Christabel reușea să îl facă să vadă că răzbunarea aducea doar mai multă durere. „Mă faci să vreau să fiu bun."

Oh, Dumnezeule, se ruga să-i fi spus adevărul! Pentru că aceea era șansa lui. Iar dacă, în schimb, el decidea să își folosească cunoștințele ca să se răzbune...

El trebuia să facă doar ce era corect. Trebuia. Nu era un pariu pe care ea să-și permită să-l piardă.

Capitolul 20

Bărbatul este întotdeauna ultimul care află că a fost săgetat de Cupidon.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Gavin nu știa cum să citească starea de spirit a lui Christabel. De când plecaseră din Bath în dimineața aceea, ea se uitase pe geam, de parcă răspunsurile la problemele ei se găseau pe dealurile văluroase și în copacii colorați de toamnă pe lângă care goneau.

Poate că n-ar fi trebuit să o ducă să-i cunoască mama. Dar cum deja faptul era consumat, nu putea să regrete. Dacă nu cumva povestea mamei era cea care nu-i dădea pace. Cât de multe îi spusese mama lui despre zilele acelea întunecate, de demult?

– Ce s-a întâmplat, scumpo? De ce ești așa de tăcută?

– Mă gândesc la ce o să se întâmple când o să mă întorc la Lord Stokely.

El se relaxă. Asta putea să înțeleagă.

– Te temi de eliminări, bănuiesc.

Ea își întoarse brusc privirea spre el.

– Nu. Ar trebui?

– Depinde cine a mai rămas să joace.

– Noi doi o să fim parteneri de acum înainte, nu-i așa?

El îi aruncă un zâmbet înțelegător.

– Desigur, scumpo. Astă-seară, Stokely o să-i adune pe toți cei care au bani să mai rămână în joc. Când o să ne ceară să ne alegem partenerii, ne alegem unul pe altul, simplu ca bună ziua. După aceea, o să fim noi doi, la bine și la rău.

– Până ce moartea ne va despărți, spuse Christabel sec. Dar, înainte ca el să apuce să reacționeze la comentariul ei, îl întrebă: Acesta e motivul pentru care nu te aliezi niciodată cu amantele tale? Pentru că presupune o legătură mai durabilă decât ce-ți dorești tu?

– Nu mă aliez niciodată cu amantele mele, draga mea, pentru că Stokely joacă mai bine decât oricare dintre ele.

– Inclusiv decât mine, spuse ea cu o încruntare.

– Până la tine, o corectă el.

Ea pufni.

– Dacă nu trebuia să joc ca să rămân și dacă nu făceai pariul cu Lord Stokely, plecam chiar acum. Fiindcă știu că nu pot să joc suficient de bine încât să-i bat pe toți cei rămași în joc.

– Aiurea. Când îți pui mintea la contribuție, ești la fel de bună ca oricare dintre ei. Singura care poate să ne pună probleme este Eleanor, pentru că are tendința să te enerveze. Dar poate că norocul o să fie de partea noastră, iar accidentarea ei o s-o scoată cu totul din joc.

– Cât despre ceilalți, Lady Hungate joacă mai bine ca tine, dar îi lipsește agresivitatea. Iar când joci cu Lady Hungate, să nu uiți că obișnuiește să-și păstreze atuurile. Asta ar trebui să te ajute să o bați. Dacă ești atentă. Ceea ce încep să cred că poate fi o problemă.

– N-o să fie. Până diseară, o să fiu gata să mă concentrez asupra jocului. Ea trase greoi aer în piept. Dar mai întâi trebuie să discut cu tine ceva important.

– Oh?

El o privi cu atenție. După noaptea trecută, habar nu avea la ce să se aștepte. Mai ales după comentariul ei – „până când moartea ne va despărți". Asta își dorea de la el? Căsătorie? El voia ca ea să-și dorească asta?

Asta era esența problemei, nu-i așa? Începu să creadă că-și dorea de la ea mai mult decât o scurtă aventură. Sau chiar o lungă aventură. Îl făcea să tânjească, iar acest lucru îl speria la culme. Se învățase cu mult timp în urmă să nu tânjească după nimic din ce nu era absolut sigur că putea să obțină.

– Hai să dăm cărțile pe față, Gavin, zise ea. Ca să spun așa.

Lui Byrne începu să i se învolbureze sângele în venele.

– De ce nu?

– Dacă aș putea să recuperez scrisorile chiar acum, ce ai face cu ele?

El clipi. Scrisorile. Ea vorbea despre nenorocitele de scrisori.

– Ce vrei să spui?

– Amândoi știm că le vrei pentru tine. Dacă le-ai avea și dacă aș putea să ți le dau, ce ai face cu ele?

– Depinde ce se află în ele.

– Să spunem că ar fi ceva care ar putea să-l afecteze pe Maiestatea Sa.

– Să iște un scandal, vrei să spui? Când ea nu răspunse, el se întrebă dacă trebuia să-i spună adevărul. Dar, după noaptea trecută, era sigur că i-ar înțelege și i-ar împărtăși scopurile. Le-aș folosi drept

pârghie ca să-l oblig să își ceară public iertare față de mama, printre altele. Să declare că nu a fost o mincinoasă și o târfă, așa cum a pretins el, ci adevărata mamă a unuia dintre bastarzii lui.

– Știi că este foarte puțin probabil să fie vreodată de acord, sublinie ea. Reputația lui este destul de pătată în prezent; i-ar dăuna prea tare în fața lumii să se recunoască mincinos și escroc.

– Ceea ce este.

– Da, recunoscu ea cu un oftat. Ce vrei tu este rezonabil. Probabil ar putea să facă asta dacă obții scrisorile. Ea se uită lung la el. Am decis să-ți spun ce se află în ele.

Gavin nu se așteptase la așa ceva. O privi lung și suspicios.

– De ce acum?

– Pentru că am nădejdea că, de îndată ce le înțelegi importanța, o să le tratezi cu atenția care li se cuvine. Poate că o să arăți chiar o oarecare indulgență față de tatăl tău, în ciuda nenumăratelor lui păcate.

El nu vru să-i spună că-și răcea gura degeaba, nu acum, când era atât de aproape să afle adevărul.

Ea înghiți în sec.

– Mă rog ca orice om căruia îi pasă de mama lui la fel de mult ca tine să nu încerce niciodată să facă rău altei mame care s-a sacrificat de dragul copilului ei.

El făcu ochii mici.

– Care altă mamă?

Ea se îndreptă de umeri, adunându-și forțele.

– Maria Fitzherbert. Pe care unii încă o consideră soția legitimă a lui Prinny.

– Doamna Fitzherbert nu are... el se opri fiindcă sângele i se învolbura în vene. Are un copil?

– Un fiu. În Gibraltar. Dacă nu-l lua tata, acum douăzeci de ani, împreună cu un soldat și soția lui, cine îl lua? Scrisorile sunt de la doamna Fitzherbert, trimise tatei, în care scria despre planurile ei... de a trimite copilul din Anglia ca să devină băiatul soldatului.

Implicațiile cuvintelor ei îl zguduiră cu forța unei furtuni pe mare.

– Drăcia dracului! Prinny are un fiu cu doamna Fitzherbert. Știi ce înseamnă asta?

– Desigur. De ce crezi că a fost scos din țară și ascuns toți anii ăștia?

– Dacă băiatul este într-adevăr fiul lui cu doamna Fitzherbert, succesiunea este în pericol. El se aplecă în față, aproape incapabil să-și reprime încântarea. Nu este bastardul unei amante. Biserica Catolică mai consideră validă căsătoria, ceea ce înseamnă că o grămadă de oameni îl consideră pe băiat moștenitorul legitim al tronului. Și nici George al III-lea, nici parlamentul nu vor permite ca Prinny să obțină coroana când însuși moștenitorul lui este pus la îndoială.

Ea încuviință din cap.

– Exact. Tocmai de aceea Maiestatea Sa este atât de disperat să recupereze scrisorile. Pentru că, dacă sunt făcute publice acum, ar fi zădărnicită orice speranță de a deveni vreodată rege.

– Doamne, strigă el bucuros, speram să-l oblig să recunoască adevărul, dar acum e și mai bine! Un mod de a scăpa țara de nemernic o dată pentru totdeauna!

Ea se făcu albă ca varul.

– Gavin, ascultă-mă! Nu te acuz că-l urăști, dar nici măcar tu nu-ți dai seama de ce scrisorile nu trebuie să fie făcute publice vreodată. În povestea asta, nu trebuie să te gândești numai la tine.

– De ce? întrebă el răstit. Ticălosul nu s-a gândit niciodată la altcineva decât la el. Țării i-ar fi mai bine fără el: este un cancer umflat și egoist, care mănâncă renumele și reputația Angliei. O mulțime de oameni mi-ar mulțumi că-i zădărnicesc succesiunea la tron.

– Dar alții, precum conservatorii, l-ar transforma în erou. Ar arunca Anglia în haos ani întregi, Gavin. Disputa pentru succesiunea lui Charles al II-lea a tot continuat cincizeci de ani și a dus la Revoluția glorioasă, ca să nu mai vorbim despre rebeliunea iacobină cu doar șase ani în urmă. De ce crezi că doamna Fitzherbert a fost de acord să-și trimită fiul din țară? Pentru că nu a vrut să ajungă în mijlocul unei asemenea furtuni. Pentru că l-a iubit prea mult ca să arunce o asemenea povară pe umerii lui.

– Nu, a făcut-o pentru că Prinny a obligat-o. Pentru că i-a permis ticălosului să-i tragă vălul peste ochi. Gavin nu voia nici în ruptul capului să accepte ca ea să compare sacrificiul Mariei Fitzherbert cu sacrificiul mamei lui. Și încă o dată Prinny obține ce vrea. Nu înțelegi? Asta este șansa ca Anglia să scape de el. Ca el să sufere...

– Pentru ce ți-a făcut ție și mamei tale. Ei i se umplură ochii cu lacrimi. Gavin, nu-ți dorești decât răzbunare. Dar să-ți duci răzbunarea până la capăt ar însemna să rupi țara în două.

– Te înșeli. Pur și simplu, o să-l pună pe tron pe Frederick, fratele lui Prinny, și gata!

– Chiar dacă ai dreptate, deşi nu cred, măcar te-ai gândit vreo clipă ce ţi s-ar întâmpla dacă îl defăimezi pe prinţul de Wales? O să fii cunoscut drept omul care a adus scandalul asupra regalităţii pentru propriile scopuri.

– Ce-mi pasă mie de asta? Nimic din ce ar putea să se spună nu o să fie mai rău decât ce s-a spus deja.

– Da, dar acum ai parte de succes şi de respect. Mama ta, care este atât de mândră de tine că ai ajuns departe, o să se bucure să vadă cum eşti defăimat în presă?

Cuvintele ei îl făcură să se oprească o clipă.

– O să înţeleagă, spuse el printre dinţi. O să mă susţină.

– Da? Toate lucrurile groaznice care s-au spus despre ea vor fi amplificate de zece ori. Sigur presa o s-o găsească şi pe ea.

– Măcar o să i se facă dreptate, în sfârşit.

Chipul ei fu traversat de o expresie de pură disperare.

– Şi cum rămâne cu mine? Şi tatăl meu?

– La ce te referi? întrebă el răguşit.

– Ţi-am spus mai devreme. Dacă scrisorile sunt făcute publice, *papa* o să-şi piardă brevetul. Iar dacă este arestat pentru trădare...

– N-o să fie arestat, la naiba! Nici măcar liberalii, care îl disprețuiesc pe Prinny, nu vor ataca un erou de război pentru loialitatea lui faţă de Coroană.

– Intervenţia pe linia de succesiune este o crimă de înaltă trădare şi se pedepseşte cu spânzurătoarea.

Ea înghiţi în sec. Crezi că Prinny nu o să urmărească asta? Şi nu o să reuşească? Poate că este în pericol să rateze ocazia de a fi rege, dar rămâne un prinţ cu influenţă. *Papa* a fost însărcinat să ardă scrisorile, dar n-a făcut-o. Aşa că Maiestatea Sa o să-l pedepsească într-un fel sau altul. Vocea ei deveni o şoaptă. Şi pe mine, pentru că i-am spus lui Philip despre ele.

Gavin ignoră fără scrupule lovitura bruscă pe care i-o aplicară cuvintele ei.

– N-ar putea să se atingă de tine, dulceaţa mea. Nu o să-i permit. El se aplecă în faţă şi o luă de mâini. Erau atât de reci, încât deveniră nişte gheare de gheaţă care îi strângeau inima în chingi. Cât despre tatăl tău, n-o să permit să i se întâmple nimic, jur. Eu nu sunt cu totul lipsit de influenţă. Eu şi fraţii mei...

– Fraţii tăi?

La naiba! Nu intenţionase să-i destăinuiască acel detaliu.

– Știu despre Lord Draker, dar... Se opri, iar pe chipul ei se citi că înțelesese. Și Lord Iversley este unul dintre fiii nelegitimi ai prințului, nu-i așa? Chiar mă surprindea apropierea dintre voi trei.

– Da, iar Iversley este conte, ceea ce contează. Noi trei putem să-l protejăm pe tatăl tău, iar eu știu că pot să te protejez pe tine. Am suficienți bani ca să mă îngrijesc de tine și tatăl tău. Nu pot să cred că generalul o să-și piardă brevetul după tot serviciul adus țării lui, dar, dacă se întâmplă asta, poate să trăiască pe moșia mea. Cum ai putea și tu.

Ea își întoarse privirea dinspre el.

– Sunt convinsă că *papa* o să fie încântat să locuiască împreună cu fiica lui și iubitul ei.

– Și dacă aș fi soțul tău? Ce s-ar întâmpla atunci?

Nu avusese de gând să spună așa ceva, dar acum că o făcuse, nu putea retrage cuvintele. Christabel, soția lui. Posibilitatea la care se strâmbase cu doar câteva săptămâni în urmă ajunsese să pară un vis. Dacă se căsătoreau, nimic din toate acele lucruri nu-i putea atinge – se aveau unul pe altul. Și apoi cui îi păsa ce spunea lumea?

Chipul ei era întunecat de dezamăgire, iar mâinile îi tremurau într-ale lui.

– Ești atât de disperat după scrisorile acelea încât ai face cererea asta evident falsă?

– Nu! El refuză să-i elibereze mâinile când ea încercă să și le retragă. Nu este o cerere falsă și, cu siguranță, nu este menită să-mi aducă scrisorile. De ce să nu te măriți cu mine? Am putea avea o căsnicie frumoasă.

Ea ridică spre el o privire bântuită.

– Tu și eu, actuala ta amantă.

– Nu. Trase greoi aer în piept, abia venindu-i să creadă ce era pe cale să spună. O să-ți fiu credincios. Când ea îl privi sceptică, el adăugă cu înverșunare: O să-ți fiu credincios, îți jur!

– Și, ca să câștig poziția asta de soție, trebuie doar să stau pe margine și să privesc cum îmi trădezi țara, îmi osândești tatăl la o viață de condamnat...

– N-are nimic de-a face cu noi! urlă el.

– Are de-a face totul cu noi! rosti ea printre dinți. Dacă furi scrisorile ca să le faci publice, atunci nu ești un bărbat cu care să mă pot mărita.

El făcu ochii mici.

– I-ai lua partea acelui nemernic egoist...

– Nu este vorba de el, naiba să-l ia! Chipul îi fu cuprins de frustrare. Uită, pentru o clipă, ce ar însemna asta pentru Maiestatea Sa și pentru țară. Uită ce ar însemna pentru mine și *papa*. Gândește-te la ce ar însemna pentru Cameron!

El își retrase brusc mâinile din ale ei.

– Cine Dumnezeu este Cameron?

– Fiul doamnei Fitzherbert. Cel despre care vorbesc scrisorile. Și-a petrecut ani din viață crezând că părinții lui sunt un căpitan din armată și soția lui. S-au purtat frumos cu el, i-au dăruit un cămin iubitor. Iar acum vrei să distrugi asta...

– Corectează-mă dacă mă înșel, dar „băiatul" ăsta nu are vreo 22 de ani?

– Ba da. Și ce-i cu asta?

– Eu aveam 12 ani când mi-am pierdut jalnicul cămin și când, din motive realiste, mi-am pierdut mama. Nu-mi cere să devin empatic cu un puști care a avut o familie iubitoare și o casă confortabilă până acum. Grație îngăduinței lui Prinny, probabil are perspective frumoase. Știi ce perspective aveam eu la 12 ani?

– Gavin...

– Știi că, la câteva zile după incendiu, escrocul care m-a luat în slujba lui a apelat de mai multe ori la dragul meu „tată"? Că s-a dus la Maiestatea Sa Nemernicia și i-a spus că rămăsesem singur pe lume și că mi-ar fi prins bine o mână de ajutor? Și că Prinny i-a ignorat rugămintea? Gavin pufni. Fără îndoială, Prinny s-a temut că, dacă îmi dădea niște bani, era un fel de recunoaștere tacită a legăturii dintre noi. Furia lui Byrne îi ardea în măruntaie ca un tăciune aprins. Iar prințul nu avea de gând să recunoască, după cum ai spus tu, că a fost un mincinos și un escroc și că a greșit grav față de mama mea. Nu, era mult mai bine să ignore calvarul unui băiat despre care știa că era copilul lui, să permită ca numele amantei să fie în continuare atât de pângărit încât ea a simțit că singurul mod prin care putea să-și ajute fiul era să-l apere. Chipul lui Christabel era cuprins de atâta milă, încât el fu nevoit să-și întoarcă privirea. Ai văzut-o, scumpo. Sigur îți dai seama cât a suferit din cauza neglijării lui. Vocea îi deveni răgușită. Știi cum a ajuns să fie groaznic de arsă?

– Știu că te-a salvat, șopti ea.

– Da. Se întorcea noaptea târziu de la o slujbă măruntă pe care reușise să o găsească. Când a auzit că eu rămăsesem înăuntru, s-a înfășurat într-o pătură udă și a venit să mă caute. M-a găsit dormind și n-a putut să mă trezească. Cum nu putea să mă scoată afară

și să rămânem amândoi înfășurați în pătură, a ales să mă înfășoare pe mine și să înfrunte singură flăcările. Vechea durere reveni și îl sufocă, înțepătoare ca mirosul de fum care se agățase de hainele lui săptămâni întregi după aceea. Iar pentru sacrificiul ei, a suferit luni de durere. Și încă suferă. Se luptă din răsputeri cu lacrimile care îi înțepau ochii. Nu le mai lăsase niciodată să curgă și nu avea de gând să le lase acum. Putea măcar să fie la fel de puternic ca mama lui în noaptea aceea cruntă. Își încleștă mâinile în pumni și se întoarse spre Christabel. Dacă nu era Maiestatea Sa Nemernicia, ar fi trăit într-o casă confortabilă de cărămidă în vreo parte decentă a orașului, unde nu izbucneau incendii cu o regularitate îngrozitoare. N-aș fi fost lăsat singur noaptea, în timp ce ea se spetea la o slujbă josnică. Ea merită dreptate pentru ce i-a făcut, iar eu am de gând să o obțin pentru ea.

– Dar ea nu vrea dreptate, se împotrivi Christabel. Orice fel de ură ar fi simțit pentru el s-a risipit demult. Trebuie să lași în urmă capitolul acesta din viața ta, iar răzbunarea nu te lasă s-o faci.

– Cum să nu o răzbun când de fiecare dată când mă uit la chipul ei...

– Ea este fericită, Gavin. Nu-ți dai seama? Dacă faci asta, chiar crezi că o să i se îmbunătățească viața? Și frații tăi? Bag mâna în foc că n-au aceeași relație dificilă cu prințul pe care o ai tu... Vor fi mulțumiți să vadă cum distrugi șansa Maiestății Sale de a fi rege?

– Dacă nu sunt, ar trebui să fie, mârâi el.

– Și eu? șopti ea. Știi ce părere am despre asta. Pur și simplu, nu pot să stau pe margine și să mă uit cum distrugi tot ce am construit, indiferent cât de mult te-aș iubi.

Iubire. Cuvântul pluti între ei ca o promisiune strălucitoare. Cu alte femei, îl văzuse doar ca pe un semn că o aventură frumoasă stătea să devină o închisoare. Dar cu ea, era o invitație la o viață pe care nu se așteptase niciodată să și-o dorească. O viață pe care începea să creadă că ar putea să și-o dorească, la urma urmei. Și era un lucru care îl îngrozea. Dar însemna că trebuia să fie un bărbat diferit. Una era să se însoare cu ea – era practic, chiar rezonabil –, alta era să o iubească. La naiba!

– Nu spune asta! se răsti el.

Ea păli.

– Ce anume? Că te iubesc? Nu mă pot abține. Este adevărat.

Copleșit de panică, el întoarse privirea.

– Nu este. Ceea ce crezi tu că iubești este o iluzie. Întâlnirea cu mama ți-a băgat în minte o idee absurdă că sunt nobil, mărinimos și toate nebuniile alea pe care le admiri tu. Dar nu sunt. Am supraviețuit acelor ani de sărăcie doar pentru că mi-am redus la tăcere conștiința și mi-am călcat pe inimă.

– Dar nu trebuie să mai faci asta. Ai o afacere de succes, prieteni și familie...

– Ideea este că s-a întâmplat. Nu mai pot să recuperez ce am pierdut, Christabel. Asta este tot ce a rămas – creatura asta cu voință, fără inimă, fără conștiință. Dacă poți să accepți acest lucru, probabil putem să avem o căsnicie decentă. Dar, dacă vrei mai mult, nu pot să fiu ce vrei tu. Eu sunt bărbatul fără suflet, ai uitat?

– Nu cred. Ea îl prinse de bărbie și îl obligă să o privească. Te-am văzut fiind bun cu servitorii tăi, generos cu trișorii la cărți și apărându-i neînfricat pe cei pe care îi iubești. Omul ăla nu este un bărbat fără suflet!

Iubirea care scânteia în ochii ei era atât de strălucitoare, încât se dezvăluia în fața lui ca o ispită palpabilă. Dar, ca să se ridice la nivelul încrederii pe care o avea în el, trebuia să renunțe la șansa de a-l face să plătească pe Prinny. Și nu putea. Pur și simplu nu putea.

– Vezi ce vrei tu să vezi, dar nu înseamnă că nu este o iluzie. Întorcându-și privirea, spuse cu o voce goală: N-am permis niciodată ca iubirea să-mi calce în picioare rațiunea. N-am de gând să încep s-o fac acum.

Geamătul aproape mut pe care îl scoase ea, ca o fiară rănită, tăie atât de adânc înăuntrul lui, încât aproape că își dori să-și ia cuvintele înapoi. Dar, dacă puteau avea un viitor împreună, ea trebuia să-și dea seama ce era el.

– Ai de gând să faci publice scrisorile dacă le găsești, șopti ea.

– Am de gând să le folosesc oricum pot ca să-l lovesc pe Prinny.

– Nu pot să permit una ca asta, spuse ea pe un ton scăzut. Așa că mă tem că, de acum încolo, drumurile noastre se despart.

Cu inima bătând nebunește, se întoarse și se uită lung la ea.

– Ce vrei să spui?

– O să caut singură scrisorile. Și nu mai pot să... împart patul cu tine.

El fu cuprins de o furie de nestăpânit.

– Celelalte amante ale mele au încercat să mă manipuleze refuzându-mi favorurile, dulceața mea. N-a mers niciodată și n-o să meargă nici acum.

Durerea de pe chipul ei îl lovi ca un pumn puternic în piept.

– Nu încerc să te manipulez. Pur și simplu, îți spun că nu suport să stau pe margine și să mă uit cum distrugi lumea din jurul tău după bunul-plac. Iar asta înseamnă că nu suport să împart patul cu tine. Ar fi prea dureros.

– Bine, spuse el apăsat, cu o mânie atât de ucigătoare, încât se temu de ce putea să facă dacă mai rămânea acolo o clipă. Lovi în acoperiș. Vizitiu! Oprește trăsura!

– Ce Dumnezeu faci? întrebă ea speriată.

Când trăsura se opri dintr-o smucitură bruscă, el se întinse spre portieră.

– Din moment ce nu-mi suporți prezența, spuse el disprețuitor, o să merg lângă vizitiu tot restul călătoriei.

El sări, apoi se opri și o privi încruntat, cu mâna încă pe mâner.

– Dar îți doresc mult noroc să găsești scrisorile acelea fără mine. Sau, mai bine zis, să le găsești înaintea mea. Pentru că eu chiar am de gând să pun mâna pe ele într-un fel sau altul.

Capitolul 21

Unii iubiți nu renunță niciodată.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

„Într-un fel sau altul."

Pentru a o suta oară în două zile, Christabel se întrebă ce voise să spună Gavin. Avea de gând să negocieze cu Lord Stokely pentru scrisori? Cei doi bărbați urmăreau scopuri diferite, așa că se îndoia că lucrurile aveau să meargă. Lord Stokely nu voia cu adevărat să le facă publice, ci dorea să se însoare cu prințesa. În timp ce Gavin voia cu siguranță să le facă publice ca să îl împiedice pe Maiestatea Sa să urce pe tron. I se puse un nod în gât. El nu avea să înțeleagă niciodată, nu avea să fie niciodată în stare să vadă dincolo de răzbunarea lui. Ea pariase și pierduse.

Totuși, nu regreta că-i spusese totul. Măcar acum, dacă le găsea înaintea ei, putea să se gândească înainte să acționeze. Putea

să-și amintească ce-i spusese, iar vorbele ei să pătrundă prin zidul furiei lui.

– Taie cărțile, Lady Haversham, spuse o voce încordată din fața ei.

Ridică privirea și-i văzu pe Gavin și pe ceilalți jucători stând cu ochii pe ea. Se chinui din răsputeri să-și concentreze atenția asupra jocului, apoi tăie cărțile și le împinse înapoi spre Gavin, care începu să le împartă. În ciuda tuturor celor întâmplate, el o alesese ca parteneră. Nu îi dăduse nici o ocazie să protesteze ori să aleagă pe altcineva. După revenirea de la Bath, pur și simplu anunțase în fața adunării că aveau să fie parteneri.

Chiar dacă își dădu seama că probabil își dorea să stea cu ochii pe ea în orice moment, ea nu se împotrivise. Era esențial să rămână la Lord Stokely cât mai mult timp și juca întotdeauna cel mai bine cu Gavin. Păreau să se înțeleagă unul pe altul la un nivel mai profund decât majoritatea jucătorilor. Și învățase atât de mult doar privindu-l.

Să joace cu el în ultimele două zile o învățase și altceva: cât de greu trebuia să-i fi fost să devină bărbatul fără suflet. Pentru că la mesele de joc ea fusese nevoită să devină femeia fără suflet. Era singura modalitate prin care să rămână în joc – să se gândească la el doar ca partenerul ei de cărți, să-și înăbușe emoțiile care se învolburau înăuntrul ei ori de câte ori ridica privirea și îl găsea dur, rece și distant.

Ca și acum, când aranja cărțile cu o precizie metodică, asemenea unei jucării mecanice cu o mișcare limitată.

Greu de crezut că același bărbat chiar o ceruse în căsătorie. Dacă vorbise cumva serios. Chiar dacă era așa, cu siguranță până în clipa aceea își regândise cuvintele rostite într-o încercare zadarnică de a o atrage de partea lui.

Un oftat îi scăpă printre buze.

– Cărți proaste, Lady Haversham? întrebă colonelul Bradley.

Ea clipi spre bărbat.

– Dacă erau proaste, nu eram atât de naivă încât să recunosc.

– Ei bine, dacă vrei să-i faci semne lui Byrne cu suspine, i-o întoarse colonelul, o să mă asigur ca asta să ajungă la urechile lui Stokely.

Ochii lui Gavin se îngustară.

– Vrei să spui că eu și Lady Haversham trișăm? întrebă el cu vocea aceea de catifea pe oțel, care nu înceta niciodată să o facă să tresară.

Colonelul Bradley păli. Bărbații ieșeau la duel pentru asemenea insulte.

– Doar conversație banală, bătrâne.

– Colonelul e doar enervat că noi câștigăm, interveni Christabel.

Mânia lui Gavin fusese periculos de aproape să izbucnească în ultima vreme, iar orice putea să-l provoace. În plus, ea și Gavin câștigau. Reușiseră să ajungă în primele opt echipe, iar competiția fusese feroce. Din fericire, Lady Jenner fusese într-adevăr obligată să iasă din joc, căci accidentarea o ținea la pat. Dar rămăseseră mulți alții la fel de pricepuți ca ea. Deci, chiar dacă ea și Gavin se apropiau de o sută de puncte, trebuiau să le adune cât de curând. Două echipe reușiseră deja: Lady Hungate și iubitul ei, Lord Stokely și Lady Kingsley.

Ultima echipă îi surprinsese pe unii dintre ceilalți jucători, dar nu pe ea. Era limpede că Lord Stokely spera să-l descurajeze pe Gavin, principalul lui rival, prin faptul că o avea parteneră pe Anna. Și, cum soțul idiot și încrezător al femeii privea alegerea lui Lord Stokely ca pe un compliment pentru jocul iscusit al soției, nici nu clipise când plecase spre cel mai apropiat han unde stăteau ceilalți oaspeți ieșiți din joc. Christabel avea de gând să evite să ajungă acolo. Încleștă din dinți, apoi își alungă emoțiile și se transformă într-o mașinărie de joc, la fel ca partenerul ei. Nu avea să înțeleagă niciodată cum reușise Gavin să o facă atâția ani. Dar asta explica felul în care devenise bărbatul cu o voință pură și neîndurătoare care era așezat în fața ei.

Nimeni nu vorbi câtă vreme jucară. Nici urmă din zeflemeaua și glumele de mai devreme, nici o posibilitate de distragere a atenției. Toată lumea era prea ocupată să se lupte pentru o șansă la miza din joc care, auzise ea ultima dată, se ridica la 40 000 de lire.

Câștigară jocul chiar când bătu gongul. Când Christabel ceru cu sufletul la gură să vadă punctajul, Gavin îi spuse cu un zâmbet mulțumit:

– Am ajuns la o sută, dulceața mea. Am ajuns în ultimele patru echipe.

Punctajele ținute în încăpere arătau că echipa de sub ei mai avea nevoie de aproape treizeci de puncte ca să ajungă la o sută, așa că a doua zi mai aveau câteva ore de păsuire de la joc după ce începeau ceilalți. Ceea ce însemna că aveau câteva ore bune ca să caute și încă o șansă ca să dejoace planurile lui Lord Stokely. Dar timpul trecea; mai aveau cel mult două nopți și o zi întreagă. Colonelul Bradley și partenera lui se duseră să caute ceva distracție, lăsându-i pe Gavin și pe ea singuri la masă. Christabel se ridică, dornică să plece de lângă el înainte să fie tentată să ocolească masa și să-i topească într-un sărut linia neîndurătoare de pe buze.

Dar chiar când dădu să se întoarcă, el întrebă cu voce scăzută:

– Le-ai găsit?

Ea aruncă o privire prin încăpere, dar singurii oameni rămași erau Lord Stokely și două, trei persoane care discutau la câțiva metri depărtare.

– Nu mai eram aici dacă le găseam. Le-ai găsit tu?

– Nu.

Cuvântul spus din scurt o frustră. Îi spunea atât de puține! Ea îl privi bănuitoare. Poate că, dacă îi mărturisea ce știa, ar fi fost oarecum înclinat să facă la fel.

– Am căutat în salon și în câteva dintre camerele de oaspeți. Însă tot n-am reușit să intru în dormitorul lui Lord Stokely. Îl ține încuiat.

– Nu sunt acolo. Am căutat eu cât a stat el să bea cu ceilalți după jocurile de azi-noapte.

Ea vorbi în șoaptă.

– Ai forțat încuietoarea?

El încuviință din cap.

– Și pe a ta, spuse el sec. Apoi am încercat ușa ta, dar nu s-a deschis.

– Am pus un scaun sub clanță din cauza lui Lord Stokely.

– Deci ai renunțat să mai flirtezi cu el ca să intri în camera lui? întrebă el cu un glas încordat.

– Da.

El răsuflă ușurat.

– Slavă Cerului! Întorcând pachetul de cărți în mână, se uită lung la ea. Devine tot mai evident că așa nu o să le găsim. Mai bine am cădea la învoială cu Stokely.

– Nu o să renunțe la ele, murmură ea cu privirea ațintită spre baron. Și n-am face decât să-l punem în gardă dacă îi propunem o înțelegere.

– Știu. Este motivul pentru care încă n-am făcut asta. Dar, dacă am de ales între a pleca de aici fără scrisori și a cădea la învoială...

– N-am cu ce să negociez, nici un lucru pe care să și-l dorească atât de tare încât să renunțe la ele. Tu, pe de altă parte, ai bani și legături... Ai putea să ai ceva ce și-ar dori. Și nu te pot împiedica să faci o înțelegere cu el.

Cu un nod în gât, ea se întoarse să plece, dar el vorbi din nou, cu o voce mai blândă, aproape chinuită.

– Te rog, scumpo, trebuie să știu... Ești bine?

– Atât cât se poate.

Pentru o femeie a cărei inimă se frângea.

– Pari obosită.

În situația dată, îngrijorarea lui o înfurie.

– Mi-e greu să dorm când există pericolul să se abată o nenorocire asupra mea și a familiei mele.

– Iar mie mi se pare greu să dorm fără tine.

Își întoarse iute privirea spre el, iar dorul pe care îl zări în ei îi risipi furia, trezindu-i în piept o dorință insuportabil de adâncă. Trecuseră trei nopți întregi de când nu mai dormiseră împreună, trei nopți de neliniște neobosită, vise agitate și nevoi înfierbântate și nesatisfăcute, care o făceau să-și înece durerea în lacrimi. Ar fi fost atât de ușor să renunțe, să-i spună că nu-i păsa ce se întâmpla atât timp cât îl avea pe el, că nu-i păsa dacă tatăl ei își pierdea brevetul, reputația... viața. Neîndurătoare, goni ispita.

– Încearcă să iei niște laudanum. Înțeleg că funcționează de minune în cazul celor care nu au somn.

– Christabel, te rog... spuse el sugrumat.

– Lady Haversham! strigă o voce și îi distrase atenția de la Gavin.

Își înăbuși un geamăt când se apropie Lord Stokely, mai ales când o privire rapidă îi dezvălui că toți ceilalți plecaseră.

Baronul schiță spre ei un zâmbet evident fals.

– Înțeleg că voi doi o să jucați în runda următoare.

– O să câștigăm în runda următoare, spuse Gavin.

– Vom vedea. Lord Stokely își fixă asupra ei privirea de-a dreptul lascivă. Sper că partenerul tău ți-a spus că în etapele finale ne întâlnim chiar după micul dejun ca să jucăm. Deci ceilalți vor începe să joace la ora 13.

– I-am spus, interveni Gavin.

Lord Stokely îl ignoră.

– Trimit un servitor după tine de îndată ce începe următoarea rundă. Bineînțeles, putem să începem mai târziu de ora 13 dacă am vreo perspectivă mai interesantă pentru noaptea asta, care să mă țină treaz până dimineață. El îi oferi brațul. Mi te alături la un pahar de vin în biroul meu, Lady Haversham?

Ea cumpăni. Poate că dacă reușea să-l îmbete pe Lord Stokely...

Nu, nu putea să o facă, nu când Gavin stătea acolo și se uita, așteptându-se la ce era mai rău. În plus, cu cât afla mai multe despre Lord Stokely, cu atât era mai convinsă că Gavin avea dreptate

în privința lui. Doar se juca cu ei. Nu avea să-i spună niciodată nimic, dar putea prea bine să fie capabil de viol. Era prea periculos să riște.

– Mulțumesc, spuse ea și ignoră brațul întins, dar sunt obosită după o zi atât de lungă. Cred că mă duc la culcare.

Ea dădu să plece, dar el o prinse de braț.

– Hai, nu fi așa de...

– Dă-i drumul, interveni Gavin, fiecare cuvânt fiind încordat ca un foc de armă, în timp ce se ridică în picioare în spatele lor. Apăsarea lui Lord Stokely pe brațul ei se strânse.

– Nu fi nemernic, Byrne! Știu că ai gonit-o din patul tău, așa că acum, că ai terminat cu ea...

– Mai întâi de toate, ce se întâmplă în patul nostru nu te privește pe tine. În clipa aceea, nu se mai simți nici urmă de catifea peste metalul din vocea lui. În al doilea rând, sunt departe de a fi terminat cu ea și, chiar dacă ar fi așa, n-ai nici un drept să o bruschezi.

– Nu o bruschez.

Ochii lui Gavin se îngustară în două fante mici.

– Dacă nu-ți iei mâna de pe brațul ei în clipa asta, o să-ți rup deget după deget până ce o faci.

Lord Stokely o eliberă cu o viteză uimitoare.

– Dumnezeule, dar supărat mai ești! Privirea lui ranchiunoasă se întoarse iute spre Christabel. Mai vorbim când nu o să ai un fost iubit furios care să se plimbe prin preajmă.

În vreme ce baronul ieși din încăpere, ea îl auzi pe Gavin murmurând:

– Să te ia naiba, ticălos libidinos!

Rămaseră complet singuri în camera de joc cavernoasă. Ferindu-se de starea lui de spirit, Christabel vru să plece, dar el adăugă cu o voce scăzută:

– Nu pleca!

Se întoarse spre el obosită.

– Gavin, n-are nici un sens.

– Nici un sens?

Se îndreptă iute spre ea, apoi îi prinse capul între mâini și o sărută încet, înflăcărat. Dar, când rămase pur și simplu rigidă, luptându-se cu iureșul de sentimente pe care gura lui îl provocă înăuntrul ei, el se retrase cu o înjurătură.

– Suntem făcuți unul pentru celălalt. Mi-e dor de tine. Și văd în ochii tăi că și ție îți este dor de mine. De ce trebuie să fii atât de încăpățânată?

– De ce trebuie? Încerc să protejez tot ce-mi este drag...

– Am spus deja că nu o să permit să vi se întâmple nimic rău ție și tatălui tău. Dar mama mea merită dreptate.

– Nu te minți că faci asta pentru ea!

– Crezi că o fac pentru mine? El îi dădu drumul brusc. Renunț la titlul de baron pe care mi l-a oferit părintele meu afurisit. Și, după cum ai mai subliniat, aș putea să pierd și dramul de poziție pe care îl am în societate. Deci ce-aș putea câștiga din povestea asta?

– Un sfârșit pentru vinovăția ta.

El păru uimit.

– Ce vrei să spui?

– M-am gândit neîncetat la asta după ce ne-am întors de la Bath. Te învinuiești pentru desfigurarea mamei tale, nu-i așa?

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui, dar nu răspunse.

– Te învinuiești pentru că nu te-ai trezit...

– Nu trebuia să dorm în timpul incendiului, fir-ar să fie! Nu trebuia să o las să mă care singură.

– Nu dormeai, Gavin, spuse ea blând. Ai leșinat din cauza fumului, lucru obișnuit în incendii. Nu te învinovăți că ea a trebuit să te înfășoare în covor. A fost vina incendiului, nu a ta, indiferent ce ți-ai spus în toți anii ăștia. Ea a avut de făcut o alegere grea și a ales ceea ce ar face orice mamă – s-a sacrificat pentru fiul ei. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te simți obligat să faci dreptate.

– Cum să nu fac asta? spuse el răgușit. Nu este vorba doar de incendiu. N-am fost lângă mama în lunile alea grele din spital când trebuia să fi fost. Mi-au spus că murise, iar eu, ca un nebun, i-am crezut!

– Aveai 12 ani! Poate că te ocupai de pariurile la curse pe atunci, dar tot un copil erai și gândeai ca un copil. Persoanele cu autoritate ți-au spus că murise, de ce să nu le fi crezut? Fără îndoială, ai văzut destule corpuri scoase din clădire în noaptea aia. Ea își puse mâna pe brațul lui rigid. Ai tot dreptul să fii supărat, rănit și înverșunat, dragostea mea. Dar să creezi un dezastru pentru Maiestatea Sa nu o să rezolve nimic. Sigur nu o să-i fie de ajutor mamei tale.

Trupul lui se încordă și refuză să se uite la ea.

– I-ar fi fost mai bine dacă nu mă născteam.

Doamne sfinte, credea cu adevărat ce spunea?

– Oh, dragostea mea, nici măcar să nu te gândești la asta! Tu ești universul vieții ei. Știu că nu regretă nici măcar o secundă că te are. Cu siguranță, nu și-ar dori să faci asta și să-ți distrugi șansele

la un viitor decent. Tot ce vrea este ca tu să ai o viață fericită. Vocea îi deveni șoptită. Asta vreau și eu.

Privirea lui se întoarse spre a ei aprigă, furioasă.

– Ai un mod ciudat de a-mi arăta asta. Refuzi să împarți patul cu mine, îmi refuzi cererea în căsătorie...

Ea pufni.

– De parcă ai fi vorbit serios.

– Bineînțeles că am vorbit serios, protestă el. Încă o fac.

Ea își întoarse privirea de la el.

– Credeam că te vei răzgândi dacă ai șansa să te gândești mai bine.

– Ei bine, nu m-am răzgândit. Își strecură brațul în jurul taliei ei și o trase aproape, apoi adăugă într-un scrâșnet gutural: tu ești singura care ne împiedică să avem o relație respectabilă, singura care pune condiții pentru căsătoria noastră. Vreau să mă însor cu tine, indiferent ce se întâmplă.

Ea ridică privirea spre el, sfâșiată între dragoste și frică.

– Atunci trebuie să te gândești dincolo de răzbunarea ta, la viitorul tău. Cum să avem o viață fericită cu norul ăsta care plutește deasupra noastră?

– Noi suntem tot ce contează. Dacă nu ne pasă de ce spune lumea...

– Dar copiii noștri? Cu viitorul lor cum rămâne? Chiar vrei ca ei să crească auzind injurii despre tatăl lor, bărbatul care a provocat cel mai mare scandal din istoria regalității? Și bunicul lor, generalul căzut în dizgrație? Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi cât de sensibili sunt copiii la criticile aduse familiilor lor.

Judecând după privirea lui uimită, nu se gândise deloc la copii.

– N-nu că aș fi sigură că pot să am copii, se bâlbâi ea, tulburată de expresia lui, dar aș vrea să încerc. S-sper că dacă ne căsătorim... Când el continuă să o privească fără să vorbească, i se strânse inima. Probabil că tu nici măcar nu-ți dorești...

Ușa se deschise dintr-odată în spatele lor și intrară domnul Talbot și colonelul Bradley, părând deja amețiți.

– Byrne! strigă colonelul. Ar trebui să încerci niște... Oh, Lady Haversham! N-am vrut să vă întrerupem. Ne-am gândit să întrebăm dacă Byrne voia să ni se alăture la un pahar.

– E în regulă, murmură ea, recunoscătoare pentru întrerupere. Măcar nu mai trebuia să-l audă pe Gavin când recunoștea că nu-și

dorise niciodată copii, o afirmație care ar fi distrus-o în starea ei și așa delicată. Tocmai mă duceam la culcare.

Înainte ca ei să apuce să spună ceva, ea se făcu nevăzută.

Gavin o urmări plecând, prea uimit ca să facă altceva decât să se uite lung după ea. Copii. Cu Christabel. Nu-i venea să creadă că nu se gândise la copii în tot efortul lui de a evita așa ceva prin folosirea prezervativelor.

– Haide, Byrne, spuse Talbot, legănându-se pe picioare. Doamna a plecat, așa că hai să bei niște coniac cu noi. Stokely a scos tot ce are mai bun.

Gavin se întoarse spre ei, iar frustrarea trezită de Christabel se revărsă cu furie asupra lor.

– Normal că a scos. Speră că, dacă beți destul în noaptea asta, mâine o să fiți mult prea terminați ca să jucați decent, iar echipa lui o să câștige miza pusă în joc. Face asta în fiecare an, iar voi, proștilor, îi cădeți în plasă de fiecare dată. De ce credeți că eu și el câștigăm întotdeauna?

Îi studie cu o senzație crescândă de dezgust.

– Nici nu știu de ce-mi mai bat capul cu voi. Sunteți niște idioți, până la ultimul! Meritați ca Stokely să vă jecmănească. Noapte bună, domnilor! Bucurați-vă de băutură cât mai puteți. Pentru că, după ziua de mâine, o vreme nu o să vă mai permiteți coniac.

– Ia fii atent, nu trebuie să fii măgar, începu Talbot, dar Gavin ieșise deja pe ușă și se îndepărtă pe coridor, încercând să o prindă din urmă pe Christabel.

Dar dispăruse. Credea că urma să mai caute, însă ea prefera să doarmă mai întâi câteva ore și să-și facă treaba când avea mai puține șanse să dea nas în nas cu Stokely. Spre deosebire de Gavin, ea nu era obișnuită cu nopțile pierdute. Ceea ce însemna că în momentul acela se afla în camera ei unde, între Rosa și scaunul pe care îl ținea sprijinit sub clanță, părea să stea în spatele fortificațiilor dintr-un castel. Așa că nu exista șansa de a încerca să o facă să se răzgândească dacă o săruta, dacă făcea dragoste cu ea și dacă vorbeau despre căsătorie și viitor.

Și copii.

Scoase un geamăt când începu să urce scara care ducea în aripa familiei. Putea să aibă și el o aripă a familiei, casa de la Bath era suficient de mare pentru asta. Și dacă avea titlul de baron, putea să-l lase moștenire fiului lui.

La naiba, nu avea de gând să primească titlul de baron, nu dacă își respecta planul de răzbunare! Scrâșni din dinți, apoi se îndreptă valvârtej spre partea opusă a casei, încercând să-și șteargă din minte cuvintele lui Christabel. „Cum rămâne cu copiii noștri?"

El nu-și dorise niciodată copii. De ce și-ar fi dorit acum? Brusc, în minte îi apăru o imagine: ea hrănind la sân un bebeluș, o fetiță cu cârlionți roșcați cocoțată pe genunchiul lui sau un băiețel cu păr blond care îi zicea *papa*...

Fir-ar să fie! Christabel îl înnebunea cu discuțiile despre viitorul lor. Fu asaltat de niște râsete zgomotoase și făcu un ocol spre salonul din care se auzeau. Stokely se afla înăuntru și îi îmbuiba pe bărbați cu băutură. După aceea, avea să-i trimită beți turtă la culcare, să se ciondănească în dormitor cu nevestele sau cu amantele lor. Și nimeni nu avea să se trezească în stare să se concentreze la jocul de cărți. Cu excepția lui Stokely, desigur. Pentru prima dată, se simți dezgustat de uneltirile, manipularea și diversele tertipuri din jocurile omului. Iar dezgustul lui trecu dincolo de baron, spre femeile care îi făcuseră avansuri lui Gavin de când auziseră că Lady Haversham nu mai împărțea patul cu el. Spre așa-zișii gentlemeni de la clubul lui, care îl batjocoreau pe la spate pentru că era implicat în „comerț", chiar dacă îi beau băutura, îi mâncau mâncarea și profitau de toate facilitățile clubului de parcă li se cuvenea. Naiba să-i ia pe toți! De îndată ce își primea titlul de baron, avea să le spună să se ducă la naiba cu toții. Nu, își aminti din nou, pentru că nu avea un titlu de baron. În schimb, avea de gând să devină ținta calomniilor pentru că urma să se afle la baza înlăturării lui Prinny de pe tron. Și pentru ce? „Nu te minți că faci asta pentru ea."

Bineînțeles că o făcea pentru ea.

Așadar, mama lui nu ceruse niciodată răzbunare, nu-l îndemnase să caute răzbunarea. Chiar dacă îl afurisise pe prinț în primele zile, ea se schimbase după incendiu. Îi spusese că, fiindu-i cruțată viața, își dăduse seama că viața era prea prețioasă ca să și-o petreacă simțind numai ură. Și de ce să urască? El urâse pentru ea – pe cei care o făcuseră pe nedrept târfă, pe Prinny, pe sine.

Urcă uluit scările spre camera lui. Da, urându-se pe sine. Pentru că dormise în timpul incendiului, pentru că nu fusese în stare să-și protejeze mama, pentru că se născuse. Christabel nu se înșela, o parte din motivul pentru care își dorea atât de tare răzbunarea era să-și potolească vina pe care o simțise încă de când fusese suficient de mare încât să știe că era un bastard, că însăși existența lui îi afectase

viitorul mamei. Cu toate acestea, avea dreptate și în altă privință. Mama lui chiar își dorea ca el să aibă o viață fericită. Altfel, nu ar fi făcut asemenea sacrificii pentru el.

Acum, el avea de gând să-i răsplătească sacrificiul prin distrugerea oricărei șanse la o viață fericită pentru sine. Pentru că, dacă nu putea să o aibă pe Christabel, nu putea să fie fericit.

Se opri la ușa de la dormitor când o durere seacă i se instală în piept. Nu mai putea să suporte situația aceea, să fie fără Christabel, să se ducă singur în patul lui gol în fiecare noapte, fără să o aibă pe ea ca să o tachineze, să o provoace și să o țină în brațe. Numai două femei îl priviseră vreodată cu dragoste adevărată în ochi. Numai două femei văzuseră dincolo de zidurile lui de apărare un bărbat de valoare, un bărbat capabil de mai mult decât arătase lumii până atunci.

Și avea să le dezamăgească pe amândouă, să distrugă viitorul lui și pe al lor – și viitorul copiilor lui – doar pentru șansa de a-i da peste nas unui om care nu merita nici măcar să respire același aer cu ele. Trebuia să fie nebun.

Brusc, se întoarse pe loc și coborî scările. Gata, venise timpul să pună capăt acelor prostii. Avea să găsească scrisorile și dacă trebuia să stea toată noaptea să le caute. Iar dacă nu reușea, avea să cadă la o înțelegere cu Stokely.

Indiferent ce trebuia să facă, avea să recupereze scrisorile pentru Christabel. Și numai pentru Christabel.

Capitolul 22

Dacă găsești un iubit care poate să-ți fie fidel, ține-l lângă tine cu toată ființa ta!

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

A doua zi, Christabel se strecură în salonul principal când ceasul bătu ora 13. Cu excepția celor două echipe care câștigaseră devreme și care probabil încă dormeau, ceilalți jucători sigur erau la mese. Lord Stokely își supraveghea oaspeții, chiar dacă își încheiase runda. Și îl văzuse pe Gavin moțăind în camera de muzică.

Dar nu putea să se gândească la el acum. Sau la faptul că trecuse pe lângă Lady Kingsley, care se îndrepta spre camera de muzică. O întâlnire? Cu singura femeie pe care o iubise vreodată? Nu suporta gândul acela. Dar trebui să înfrunte ideea unui viitor fără Gavin, în care să audă de el alături o nouă amantă, în timp ce ea și *papa* făceau față perspectivei teribile cu care aveau să se confrunte. Alungând frica rece care i se insinuă pe șira spinării, își puse evantaiul pe suportul de lângă ușă. Își folosise evantaiul drept scuză aproape în fiecare cameră. Dacă intra un servitor sau unul dintre oaspeți, spunea:

– Îmi căutam evantaiul... L-ați văzut pe undeva?

Apoi se prefăcea că îl găsea și pleca din încăpere. După ce petrecuse atât de mult timp căutând, dezvoltase o rutină. Începea de la ușă și cerceta cu atenție prin cameră de două ori. Prima dată, examina mobila, deși se îndoia că putea găsi scrisorile îndesate pur și simplu într-un sertar. Apoi studia pereții. Cerceta fiecare tablou și stucatură aflat la îndemână, căutând defecte în vopsea, ornamente și modele, orice putea să ascundă un seif. Bineînțeles, de îndată ce găsea vreuna, trebuia să se ocupe de asta Gavin, pentru că el putea s-o deschidă, iar ea, nu. Dar avea să se ocupe de problema aceea la momentul potrivit.

Tocmai trase de un sertar când auzi că ușa se deschide în spatele ei, și o voce îi spuse:

– Nu o să le găsești acolo, Lady Haversham. Cât de idiot mă crezi?

Răsucindu-se cu fața spre Lord Stokely, simți că sângele îi îngheață în vene când el își duse mâna la spate, cu un zâmbet glacial, și întoarse cheia în ușa de la salon, apoi o aruncă într-un buzunar de la haină.

– Nu știu despre ce vorbești. Se chinui să nu-și arate frica, în timp ce se îndreptă spre locul în care se afla evantaiul pe suportul de la intrare. Îmi căutam evantaiul.

Mâna lui coborî peste a ei chiar când ajunse la evantai. Băgă și evantaiul în buzunar, iar Christabel simți că i se strânge inima în piept. El scoase un rânjet rece.

– Amândoi știm că nu căutai nici un evantai, draga mea. Tu și Byrne trebuie să credeți că sunt chiar idiot. Știu ce vreți și poți să fii sigură că nu o să găsiți niciodată scrisorile alea împrăștiate pur și simplu prin vreun salon. Te asigur că le am într-un loc foarte sigur.

„Oh, Doamne, știe totul!"

O luă prin surprindere când îi duse mâna goală la buze și o sărută.

– Sigur, ai putea să mă convingi să-ți dau și ție din roadele muncii mele dacă te chinui puțin. S-ar putea chiar să câștigi ceva din complotul ăsta. Până la urmă, scrisorile au aparținut familiei tale.

Când își închise gura în jurul arătătorului ei și îl supse, trebui să se abțină din răsputeri să nu-i sape o gaură în gură. Dar nu era pregătită să se retragă din luptă. Avea să afle ce putea câtă vreme încă erau în relații bune.

Așa că își înghiți dezgustul și îl întrebă timid:

– Ce vrei să spui, ai putea să mă ajuți să obțin și eu ceva?

El înălță capul, dar nu-i eliberă mâna.

– Știam că o să fii rezonabilă. Mai ales după ce Byrne te-a dat afară din patul lui. Ochii lui străluceau. Scumpul tău Philip nu ți-a lăsat prea multe, nu-i așa? Iar prințul, fără îndoială, îți respiră în ceafă pentru scrisori.

Își impuse să nu trădeze nici un răspuns.

– Care este oferta ta, domnule?

Sprâncenele lui se arcuiră uimite.

– Scorpie mică și lacomă! Cred că o să-ți placă ce-ți propun. Dacă îi spui lui Prinny că declari autenticitatea scrisorilor dacă sunt obligat să le public, atunci o să te fac mai bogată decât în cele mai frumoase vise ale tale.

– Și Byrne mi-a oferit bogăție, minți ea. De ce să accept oferta ta?

– El nu are scrisorile. Eu, da. Când Prinny o să accepte căsătoria mea cu prințesa Charlotte...

– Nu o s-o facă niciodată, îl întrerupse ea. Maiestatea Sa se gândește la soți cu poziții mai înalte pentru ea.

Baronul pufni.

– Având în vedere că are de ales între a-și mărita fata cu mine și a-și pierde șansele de a fi rege, prințul nu o s-o pună pe primul plan pe Charlotte, te asigur. Iar dacă este atât de prost încât să facă asta, atunci pot să vând scrisorile pe o sumă frumoasă unui editor.

El își împleti degetele cu ale ei și o trase mai aproape.

– Mai ales dacă accepți să-ți spui partea de poveste. O să se bată între ei ca să publice cartea. Câți ani aveai când ai plecat cu tatăl tău și cu fiul unui prinț în Gibraltar? Șase? Șapte?

– Opt, spuse ea încordată.

– Perfect. Perspectiva unui copil.

Ea își reprimă vâltoarea pe care o simți în pântec.

– Uiți că *papa* încă este în viață. Și ar putea fi spânzurat pentru trădare dacă sunt publicate.

Lord Stokely ridică din umeri.

– Tatăl tău este general, ar putea să fugă în America sau în nenumărate locuri din Franța, și nimeni nu l-ar găsi vreodată. El își coborî capul la urechea ei. La tine ar trebui să te gândești, draga mea, nu la tatăl tău.

Când el îi apăsă un sărut umed pe ureche, ea își retrase capul cu o tresărire.

– Și presupun că o prietenie cu tine ar fi parte din târgul ăsta.

– Bineînțeles. Se uită lung în ochii ei, dorința strălucind în străfundurile lor. O să fiu un amant dintre cei mai generoși, draga mea. Știu că n-ai unde să te duci, dar te-aș instala în orice casă ți-ai alege în Londra, într-o grămadă de case, dacă vrei. Prințesa Charlotte vine cu o zestre considerabilă, așa că mi-aș permite să te umplu de bijuterii, rochii și...

– Aici avem doar o singură problemă, spuse ea și își retrase mâna din prinsoarea lui. Nu-mi pasă în mod deosebit de bijuterii, haine și case la oraș. Și nu-mi doresc să fiu amanta ta.

– Te păstrezi pentru căsătorie, nu-i așa? Nu este rezonabil, să știi. Pentru un bărbat, o marchiză fără bani este mai puțin utilă chiar decât o croitoreasă. Privirea lui lasciv o studie de sus în jos. Unii ar putea să se însoare cu tine pentru farmecul tău evident, dar, dincolo de asta, nu prea ești bună de nimic pentru un bărbat.

– Atunci, de ce ți-ai dori să fiu amanta ta? i-o întoarse ea.

– Pentru că se întâmplă să-mi placă farmecul evident. El își înfășură mâna în jurul taliei ei. Iar tu ai arătat că preferi bărbații ca mine.

– Nu chiar. Era timpul să încheie povestea. Se eliberă cu o smucitură din prinsoarea lui și se retrase spre ușă. Mă tem că trebuie să refuz oferta ta generoasă, Lord Stokely. Este mai mult decât suficient pentru mine să fiu amanta unui singur bărbat. Căută să spună ceva care să-l facă să descuie ușa. De fapt, eu și Byrne plănuiam să ne întâlnim aici ca să căutăm scrisorile. Probabil că el se îndreaptă spre noi chiar în clipa asta când vorbim, iar din moment ce se pricepe de minune să spargă zăvoarele...

– Bună încercare, Lady Haversham, dar n-o să meargă. L-am văzut îndreptându-se spre grădini împreună cu Lady Kingsley chiar înainte să vin aici. De ce crezi că am ales acest moment să vorbesc cu tine? Pe măsură ce el o urmări din priviri, zâmbetul lui o făcu să se înfioare. Ai auzit vreodată vorba „dezbină și cucerește"? Lady Kingsley este interesată să reia legătura cu bunul tău prieten Byrne.

El se întinse în față și o prinse din nou de mijloc. Iar pe mine mă interesează să încep una cu tine.

Ea se izbi în pieptul lui, nu doar ca să-l oblige să se îndepărteze, ci și în speranța de a-și găsi evantaiul.

– Dar pe mine nu mă interesează să încep o relație cu tine.

– O să te intereseze. De îndată ce-ți arăt că pot să fiu un iubit și mai bun decât Byrne.

El își coborî gura peste a ei. La naiba, nu îi dădu de ales! Ea se aplecă și-l apucă strâns sub mădular, mai tare decât o făcuse prima dată cu Gavin. Nimeni nu putea să spună că nu învăța din greșeli. Probabil fusese exact apăsarea potrivită, căci el se trase brusc înapoi, cu ochii larg deschiși.

– Ce dracu'...

– Dă-mi drumul, domnule, îi porunci ea.

– Nemernică mică...

Ea strânse până când înjurătura lui se transformă într-un chițăit și îi eliberă mijlocul din prinsoare. Apoi se retrase spre ușă și continuă să-l strângă.

– Pur și simplu n-ai putut să asculți, nu-i așa? întrebă ea tăios. Când o doamnă spune nu, înseamnă că este nu! Poate că data viitoare o să ții minte asta!

Venele îi deveniră vizibile pe chip, iar maxilarul îi era atât de încordat, încât puteai să ascuți pe ele lama unui cuțit.

– D-da, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Doar... dă-mi drumul!

Când ea ajunse la ușă, cercetă prin haină cu mâna rămasă liberă, până ce recuperă evantaiul și cheia. Apoi descuie ușa și o deschise.

– Mulțumesc pentru discuția edificatoare, Lord Stokely.

Apoi mai strânse o dată bine și îi dădu drumul, lăsându-l fără suflare și gemând, în timp ce se grăbi să iasă și să-l încuie înăuntru.

Își băgă cheia și evantaiul în buzunar, apoi ieși valvârtej din casă, cu inima bătând să-i sară din piept. Fusese o întâlnire mult prea tulburătoare. Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de ticălos, înainte să apuce să o prindă din urmă.

Măcar avea nevoie de câteva minute până când îl auzea cineva – de îndată ce-și revenea – și de alte câteva minute ca servitorii să găsească cheia și să-l lase să iasă. Se îndreptă spre grădini. Trebuia să-l găsească pe Gavin. Căutările lor nu mai aveau nici un rost. Lord Stokely fusese dureros de limpede în privința aceea. Așa că era nevoie să ajungă la o înțelegere cu el. Dar numai Gavin avea mijloacele necesare să negocieze cu bărbatul. Iar ea trebuia să-l convingă

să renunțe la planurile de răzbunare și să o ajute. Pur și simplu, trebuia să-l facă să o asculte!

Dinspre foișorul aflat în colțul îndepărtat se auziră voci, așa că o porni într-acolo. Dar, pe măsură ce se apropie suficient cât să recunoască vocile, șovăi. Lord Stokely nu mințise... Gavin era cu Lady Kingsley. Ceva o împiedică să dea buzna imediat. Cu inima bătând nebunește, se plimbă în jurul foișorului, până când găsi una dintre ferestrele fanteziste cu oblonul tras, închise din noaptea de dinainte. Deschise ușor oblonul cât să privească înăuntru, deși se simțea prost că trăgea cu urechea. Dar putea să nu o facă? Lady Kingsley fusese dragostea vieții lui.

– Gata, Anna, zise Gavin. De zece minute tot insiști cu motivele pentru care ți-ai ascultat părinții cu ani în urmă. Eu îți spun în continuare că nu mai contează pentru mine. Am uitat și ar trebui să o faci și tu. Iar dacă m-ai târât până aici doar ca să-mi ceri iertare sau alte prostii...

– Iertare! Nu, eu nu vreau iertarea de la tine.

Christabel se uită pe lângă marginea oblonului până ce îi văzu pe amândoi din profil. Încă o dată, fu uluită de frumusețea lui Lady Kingsley. Simți un nod în gât. Nu era de mirare că Gavin o iubise.

– Atunci ce? întrebă el tăios. Trebuie să mă întorc în casă.

– Pentru ce? se opuse Lady Kingsley. Pentru femeia aia pe care o numești amantă? Am auzit că nici măcar nu mai împarte patul cu tine de câteva zile.

El încremeni.

– Cine ți-a spus asta?

– Lord Stokely, bineînțeles. A auzit de la servitorii lui.

– Ah! El își arcui o sprânceană. Tu și Stokely păreați că vă simțiți destul de... bine acum, că soțul tău a plecat în oraș.

– Ești gelos? spuse ea cu speranță.

– Mă tem că nu, scumpo. S-au dus de mult zilele acelea.

La auzul cuvintelor lui, apăsarea din inima lui Christabel se ușură întru câtva. Dar cuvintele desenară o încruntare pe fruntea delicată a lui Lady Kingsley.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine și Lord Stokely. Nu este genul meu. Iar ea nu este genul tău. Sigur îți dai seama de asta. Ai nevoie de o femeie fină, sofisticată, o femeie ca...

– Ca tine? replică el sec. Mulțumesc, dar mi-am luat porția de femei de genul ăsta.

– Oh, Gavin! Șoapta ei îndurerară o făcu pe Christabel să scrâșnească din dinți. Nu te învinovățesc că mă urăști. N-ar fi trebuit niciodată să-mi ascult familia.

– Dar ai făcut-o, Anna, spuse el cu un glas mult mai blând. Și ai avut dreptate să faci asta. O căsnicie între noi n-ar fi mers niciodată. Te-ar fi necăjit absența mea constantă și timpul petrecut la club în primii ani. Te-ar fi supărat lipsa banilor...

– Nu sunt atât de superficială, spuse Lady Kingsley iritată. Ți-aș fi înțeles situația financiară.

– Poate, zise el, chiar dacă părea pur și simplu împăciuitor. Dar n-aș fi reușit câtă vreme mi-aș fi făcut griji în fiecare moment pentru tine. Eram prea tineri, iar eu nu puteam să-ți ofer lucrurile pe care le voiai. Există un motiv întemeiat pentru care bărbații așteaptă până când sunt mai în vârstă și mai așezați înainte să se însoare. Pentru că atunci au timpul și banii de care au nevoie ca să se dedice unei soții și unei familii.

– Sau unei amante? Ea își coborî provocator genele și alunecă mai aproape de el. Mi-ar lua foarte puțin să-l conving pe Walter să-mi cumpere o casă în oraș. Așa ne-am putea întâlni ori de câte ori vrem.

Ea se întinse și îi atinse lavaliera descheiată.

– M-ai iubit odinioară...

– Asta a fost acum mult timp, spuse el cu hotărâre și îi îndepărtă mâna de pe lavalieră. Și nu-mi doresc o amantă. Îmi doresc o soție.

Ea ridică privirea spre el.

– Ai de gând să te însori cu Lady Haversham?

– Dacă o să mă accepte, spuse el cu o șoaptă răgușită.

Christabel nu mai putu să respire. Vorbise serios? Chiar voia să se însoare cu ea? Vorbele lui nu părură să schimbe câtuși de puțin scopul lui Lady Kingsley.

– Nimic nu te poate împiedica să ai o nevastă și o amantă. Majoritatea bărbaților fac asta. Însoară-te cu femeia aceea dacă vrei să fii respectabil, dar ai putea totuși...

– Nu, o vreau doar pe ea. Ai dreptate, ea nu este genul meu, slavă Domnului! Este bună, generoasă și cinstită, mult prea bună pentru cei ca mine. Dar asta nu o să mă împiedice să mă însor cu ea cu orice preț.

Sângele zvâcnea atât de tare în urechile lui Christabel, încât era sigură că aveau s-o audă. În mod evident, Lady Kingsley nu arăta deloc bine.

– Dacă îți dorești o soție, aș putea încerca să-l conving pe Kingsley...

– Să divorțeze de tine? Gavin scoase un râset aspru. Nu fi absurdă! Dacă ar face-o, ar fi o nebunie să-ți asumi un asemenea risc. Pun pariu că nu-ți place scandalul mai mult decât înainte. Își domoli tonul. Urăsc să-ți spun asta, Anna, dar, dacă ai apărea la ușa mea mâine, liberă ca pasărea cerului, nu m-aș însura cu tine. Vremea noastră a trecut, scumpo! Lady Haversham este femeia pe care o vreau, femeia de care am nevoie. Și nimic din ce spui sau ce faci nu o să schimbe asta.

– Nu pot să cred. Lady Kingsley își aruncă brațele pe după gâtul lui. Încă mă iubești, știu că mă mai iubești! Și pot să ți-o dovedesc.

În timp ce își apăsă buzele pe ale lui Gavin, o furie mistuitoare puse stăpânire pe Christabel. Ea ocoli foișorul, deschise ușa larg și spuse printre dinți:

– Ia-ți mâinile de pe logodnicul meu în clipa asta, vrăjitoare intrigantă!

Gavin o îndepărta deja pe femeie de lângă el, dar, chiar când Lady Kingsley se răsuci cu fața spre ea, Christabel își scoase evantaiul.

– Ai avut șansa ta cu el și ai pierdut-o. Nu mai primești încă una!

Apăsă butonul ca să deblocheze cuțitul și flutură lama în aer.

– Și dacă nu-l lași în pace de acum încolo, jur că te curăț ca pe un pește când te văd data viitoare.

Lady Kingsley scoase un chițăit.

– Ai face bine să o crezi pe cuvânt, Anna, zise Gavin sec. Este posibil să facă exact ce spune.

– Oh, da, continuă Christabel pe tonul ei cel mai aprig. Vezi tu, se întâmplă ca femeile care nu dispun de *finețe* să posede îndrăzneală cu vârf și îndesat. Noi nu ne furișăm pe la spatele rivalelor ca să le furăm iubiții. Noi avem curajul să luptăm pentru bărbații pe care îi iubim, o trăsătură de caracter pe care se pare că femeile sofisticate ca tine n-au reușit să o dobândească.

Gavin arăta de parcă se chinuia să nu râdă.

– Ar fi mai bine să pleci, Anna. Eu și Lady Haversham avem câteva lucruri de discutat între patru ochi.

Doamna Kingsley făcu un semn scurt din cap, apoi se strecură atentă pe lângă Christabel și ieși glonț pe ușă. Imediat ce dispăru, Gavin își ațintì privirea spre cuțitașul lui Christabel.

– Poți să-l pui bine acum, scumpo. Doar dacă nu cumva ai de gând să fugi iute și să-mi amenințI și alte foste amante.

Ea retrase cuțitașul.

– Sunt foarte tentată.

El făcu un pas mai aproape.

– Știi, draga mea, nu încercam...

– Da, îmi dau seama. Am auzit părțile pertinente. Când se întinse spre ea, ea îi dădu mâinile la o parte.

– Dar n-am vrut să... N-am venit aici pentru asta. Am venit să-ți spun ce am aflat despre scrisori.

Zâmbetul lui dispăru.

– În clipa asta, nu dau doi bani pe afurisitele alea de scrisori. Christabel, eu...

– Lord Stokely știe că le căutăm.

Informația îl făcu să se oprească brusc.

– Nu sunt surprins. Dar cum poți să fii sigură?

Îi povesti în grabă întâlnirea pe care tocmai o avusese cu baronul, ignorând părțile care ar fi putut să-l înfurie pe Gavin.

Dar el oricum se înfurie.

– A vrut să te facă amanta lui? El se îndreptă spre ușă. E timpul să-l pun pe nemernicul ăla la locul lui o dată pentru totdeauna!

– Uită de flirtul lui Lord Stokely pentru o clipă, zise ea și îl apucă de braț ca să-l oprească. Am venit să-ți spun că pare să creadă că i-ar fi de folos să mă aflu de partea lui. A menționat că aș putea să confirm că scrisorile sunt adevărate.

Gavin rămase pe gânduri.

– Chiar așa? Se întoarse spre ea și își îngustă ochii. Asta înseamnă că începe să se îndoiască de faptul că poate convinge un editor să le tipărească fără alte dovezi. El o apucă de umeri. Știi ce înseamnă asta?

Ea îl privi precaută.

– N-nu chiar.

Un zâmbet galeș îi lumină chipul.

– Înseamnă că avem ceva de negociat cu el.

– Nu prea înțeleg...

– Nu-ți face griji, spuse el, lasă-mă pe mine să mă ocup. Dacă nu putem să ajungem noi la scrisori, putem să facem astfel încât scrisorile să vină la noi.

– Ai un plan!

– Am un plan.

El îi sustrase evantaiul dintre degete și îl aruncă deoparte, apoi își înfășură brațele în jurul taliei ei și o trase aproape.

Ea se îndepărtă de el.

– Despre ce este vorba?

– Nu-ți spun.

I se strânse inima în piept.

– Pentru că ai de gând să le obții pentru tine.

– Ai puțină încredere în mine, draga mea, șopti el. Ai puțină încredere în tine. Crezi că puteam să rămân nepăsător la rugămințile tale înflăcărate pentru totdeauna?

– De fapt, chiar asta am crezut, răspunse ea și își împinse bărbia în față.

– Atunci nu-ți dai seama de efectul pe care îl ai asupra mea. Ce ai spus aseară are sens. Voiam să o fac pentru mine, când tot ce mi-am dorit era dreptate pentru mama. Dar, dacă folosirea scrisorilor ar răni-o și mai mult pe mama, iar ție ți-ar face și mai mult rău, cum aș putea să fac așa ceva?

O mică speranță înflori în pieptul ei.

– Deci o să mă ajuți să le recuperez? Și să le returnez prințului?

Când auzi de Maiestatea Sa, chipul lui căpătă un aer îndurerat.

– O să fac tot ce vrei, draga mea. Dar nu te aștepta să mă bucur.

Floarea speranței se deschise pe deplin.

– Oh, Gavin! strigă ea, aruncându-și brațele pe după gâtul lui și acoperindu-i chipul cu sărutări. Mulțumesc, dragostea mea, mulțumesc!

După o clipă, el se trase înapoi, cu o licărire suspectă în ochi.

– N-am terminat, scumpo. Mă aștept să îndeplinești o condiție înainte să te ajut.

Îl privi cu precauție.

– Oh?

– Trebuie să accepți să te măriți cu mine.

Să se mărite cu el. Cuvântul „da" îi stătea pe vârful limbii, înainte să se oprească. Sărea din nou într-o căsnicie fără să se gândească – nu avea de gând să o facă iar fără să stabilească mai întâi câteva lucruri.

Nici nu era un semn bun pentru viitor să folosească scrisorile ca să încerce să o oblige să se mărite cu el.

– Dă-mi voie să văd dacă înțeleg... O să mă ajuți să recuperez scrisorile și să le returnez acolo unde este locul lor de drept dacă sunt de acord să mă mărit cu tine.

– Exact.

– Ăsta este șantaj.

– Bineînțeles, zise el, fără vreo urmă de remușcare pe chip. Până acum, trebuia să știi că sunt în stare de mai rău.

– Și dacă refuz să mă mărit cu tine? Te duci să recuperezi singur scrisorile și o să-mi distrugi familia?

– Absolut.

Ea se încruntă.

– Nu m-ai ajuta să ies din asta din bunătatea inimii tale?

– Hai să-ți spun un secret, scumpo. Se apropie de urechea ei și adăugă în șoaptă: N-am nici o urmă de bunătate în inima mea.

Când el începu să-i deseneze cu sărutări drumul de-a lungul maxilarului, ea îi spuse:

– Atunci de ce să mă mărit cu tine?

– Pentru că vrei.

– Nu sunt sigură că vreau, replică ea, peste măsură de enervată că era atât de sigur de ea. Când simți că el se întinse la spate după nasturii rochiei de zi, ea adăugă: Încetează! N-avem timp pentru...

– Avem destul timp, o asigură el. Următoarea rundă de joc începe peste vreo oră sau două și avem nevoie doar de câteva clipe cu Stokely. Așa că avem tot timpul să... stabilim condițiile înțelegerii noastre.

Îi coborî încet rochia de pe umăr și apăsă un sărut pe pielea dezgolită.

– În plus, nu plec de aici până ce nu accepți să te măriți cu mine.

Când mâna lui alunecă în rochie și îi cuprinse sânul prin cămășuță, ea oftă. Trecuse prea mult timp de când o atinsese, prea mult timp de când o mângâiase.

– Dar dacă planul tău nu merge și nu putem să le recuperăm?

– Atunci renegociem. Îi coborî încet rochia. Dar nu-ți face griji, o să le recuperez eu cumva. Atât timp cât ești de acord cu condițiile mele.

Când se mută la spatele ei ca să-i descheie corsetului, deveni conștientă de locul în care se aflau.

– Gavin, dacă ne vede cineva...

– Nu-ți face griji, toată lumea e la jocul de cărți. După ce aruncă corsetul lângă ea, se duse cu pași apăsați să închidă ușa foișorului. Deci? Te măriți cu mine?

– Nu știu de ce ar trebui să fac asta, mormăi ea. Voi decădea în societate dacă mă mărit cu un crai ca tine.

El râse.

– De parcă ți-ar păsa de societate.

Ea își împinse bărbia în față.

– Și eu am niște condiții de pus.

El arcui o sprânceană pe măsură ce reveni spre ea, aruncându-și hainele una câte una.

– Sper că nu vrei să-mi închid clubul.

– De ce aș face asta?

– Din cauza lui Haversham și a slăbiciunii lui pentru jocurile de noroc, spuse el încordat.

Ea pufni.

– Tu n-ai pierde niciodată o avere la mese de joc. Nu, nu-mi fac griji pentru tine în privința asta. Când văzu că un aer de ușurare se citi pe chipul lui, nu putu să nu adauge: Dar, dacă asta era una dintre condițiile mele, ce făceai?

El se apropie de ea, cu ochii îngustați.

– O să fii o obrăznicătură încăpățânată și o să mă faci să implor, nu-i așa?

– După toate prin câte m-ai făcut să trec? spuse ea ușor. Absolut!

Se îndepărtă de el doar ca să se sprijine de stâlpul care ținea foișorul. Doar în indispensabili, el se întinse și îi coborî cămășuța de pe umeri. În timp ce alunecă de pe trupul ei, el îngenunche și spuse cu toată sinceritatea:

– O să fac tot ce este nevoie ca să te am în viața mea.

– Orice?

– Orice. El îi scoase pantalonașii, apoi se aplecă și apăsă un sărut pe buclele care deja erau umede. Vreau să te fac a mea.

Gura lui se închise înflăcărată peste feminitatea ei, supse și dezmierdă.

– Vreau să am grijă de tine, să ai grijă de mine, murmură el. Să am copii cu tine.

Ei i se învolbură sângele în vene, în timp ce îi strânse capul între mâini.

– Oh, Gavin, dacă eu nu pot?

– Nu contează. Pe tine te vreau.

– Doar pe mine? șopti ea. Trebuie să recunoști că ești obișnuit să ai diverse... soiuri de femei la dispoziția ta.

El se așeză pe călcâie și se uită la ea, cu ochi solemni.

– Uneori, un bărbat trebuie să încerce diverse soiuri de femei ca să afle ce-și dorește cu adevărat. Iar eu pe tine te vreau. Doar pe tine. De acum încolo, până ce moartea ne va despărți.

Ea înghiți în sec, șovăind în continuare.

– Fără amante, fără doamne de companie...

– Nu mai am nevoie de ele, draga mea. Toate au fost un antrenament pentru tine. Apoi îi acoperi gura cu a lui și începu să-i arate cât de mult învățase din „antrenamentul" lui.

– Oh, Gavin, murmură ea, în vreme ce durerea creștea înăuntrul ei, durerea pe care numai el putea să o calmeze, pe care numai el o trezea. Te rog, te rog...

– Mărită-te cu mine! O purtă spre culmi, apoi o ținu acolo în aer, plină de dorință... Mărită-te cu mine, Christabel!

Nu spusese un singur lucru, dar ei îi era frică să i-l ceară. Pentru că dacă Gavin nu putea să o iubească...

– Mărită-te cu mine, draga mea! O trase în jos, sprijinind-o de pernele împrăștiate pe podeaua din foișor. După ce își scoase indispensabilii, îngenunche între picioarele ei și o pătrunse dintr-o mișcare feroce. Nu pot să-ți promit că o să te fac fericită, dar sigur o să încerc.

– Și dacă am nevoie de ceva mai mult ca să fiu fericită? întrebă ea șovăitoare.

– Mai mult? Ochii lui îi căutară pe ai ei. Ah, da, ceva mai mult. O pătrunse mai adânc, apoi spuse cu scrâșnet răgușit: Te iubesc, Christabel. Mai mult decât mi-aș fi închipuit că este posibil, te iubesc!

Bucuria ei explodă, făcând-o să se arcuiască spre el într-o nevoie disperată de a fi mai aproape, să o umple într-atât încât să nu mai fie despărțiți niciodată.

– Oh, Gavin, și eu te iubesc!

Privirea lui deveni aprigă, flămândă, era privirea unui om care știa ce voia și care ar fi mutat cerul și pământul ca să fie a lui.

– Atunci mărită-te cu mine, dragostea mea. Vocea îi era o șoaptă îndurerată, în timp ce el continuă să o pătrundă. Mărită-te cu mine, mărită-te cu mine...

Iar pe măsură ce nevoia creștea înăuntrul ei, găsind un răspuns în penetrările lui sălbatice și pasionale, ea strigă:

– Da... da... Oh, da, Gavin, da!

Apoi, când atinseră împreună punctul culminant, iureșul plăcerii o copleși, ștergând orice urmă de îndoială și nesiguranță, până ce singurul lucru rămas nu mai era decât temelia iubirii pe care o simțea pentru scumpul și puternicul ei Gavin.

Clipele următoare fură cu adevăr înduioșătoare. Gavin o trase în îmbrățișarea lui, unde rămaseră, cu inimile bătând nebunește, până ce sângele lor începu să se răcească și pasiunea să se liniștească.

Încă neîndrăznind să dea crezare bucuriei pe care o trăia, ea șopti:

– Ai vorbit serios?

Îi ridică bărbia spre el, iar căldura din ochii lui îi dădu clar de înțeles că știa exact ce anume îi cerea.

– Te iubesc. Iubesc cum te arunci în orice încercare cu forța și entuziasmul unei armate care pleacă la război. Iubesc că încerci să fii cinstită în toate, că angajezi soldați răniți ca servitori, că ești loială familiei tale. Ador faptul că te-ai năpustit asupra Annei cu un cuțit. Amuzamentul lui se transformă în seriozitate. Iubesc că te uiți la mine și nu vezi un bastard, un jucător cu sânge-rece sau vreun nebun libertin. Vezi un om care merită să fie salvat. Asta iubesc cel mai mult.

Ei i se puse un nod în gât și îi mângâie obrazul.

– Spune-mi adevărul, dragostea mea. Dacă refuzam să mă mărit cu tine, mai erai de acord să mă ajuți să-i returnez scrisorile lui *papa*?

El schiță un zâmbet viclean.

– Da. Când văzu că ea începu să zâmbească, adăugă țâfnos: Dar numai în speranța că puteam să te conving mai târziu să te măriți cu mine.

– Aiurea, se încordă ea. Chiar ai conștiință, cu toate protestele tale că ar fi altfel. Și un suflet.

– Dacă spui tu, murmură el. Dacă ai impresia că asta înseamnă să încep să iert datoriile oamenilor și să facem lucruri prostești, cum ar fi mersul la biserică și...

Sărutul ei îl întrerupse. Când se transformă iute în ceva fierbinte și primar, iar mâna lui alunecă în jos ca să-i mângâie sânul, ea se eliberă cu o șoaptă:

– Gata pentru moment! O să avem o grămadă de timp pentru asta mai târziu. Ridicându-se, își găsi cămășuța și o îmbrăcă. Acum spune-mi cum o să recuperăm scrisorile lui *papa*.

Cu un oftat, el își sprijini capul într-o mână.

– Bine, draga mea. Planul meu nu este absolut deloc sigur, dar iată la ce mă gândeam...

Capitolul 23

Dacă iubitul tău este cartofor, trebuie să fii pregătită pentru orice.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

După ce Gavin o însoți pe Christabel în biroul lui Stokely chiar în spatele baronului, el își alungă neliniștea. Trebuia să pară convingător în fața unui om care îl cunoștea mult prea bine. Iar dacă nu mergea...

Trebuia să meargă. Se uită la Christabel, la ochii ei luminoși și la gura strânsă de frică și simți un gol în stomac la gândul de a o dezamăgi.

Ea îi aruncă o privire iute, cu un zâmbet șovăitor, iar inima i se strânse în piept. Trebuia să-l convingă pe Stokely într-un fel sau altul. Refuza să o dezamăgească așa cum făcuse Haversham.

– Deci despre ce este vorba, Byrne? întrebă Stokely, în timp ce se așeză la birou. Ai zis ceva de o propunere?

– Vreau să cumpăr scrisorile lui Lady Haversham de la tine.

Stokely nici măcar nu se deranjă să pretindă că nu știa despre ce vorbea Gavin.

– De ce ți le-aș vinde ție când nu iau nici banii lui Prinny pentru ele?

– Pentru că altfel, i-o întoarse Gavin, o să fac în așa încât să nu-ți fie de nici un folos.

Ochii baronului se îngustară.

– Ce vrei să spui?

– Eu și Christabel o să povestim presei despre niște scrisori falsificate care circulă prin târg și în care se insinuează că Prinny are un copil cu doamna Fitzherbert. O să susținem că soțul lui Christabel le-a falsificat ca să le vândă și să plătească o datorie la jocurile de noroc. Și astfel nu o să mai ai cu ce să-l șantajezi pe Prinny.

Stokely se ridică brusc de pe scaun, chipul lui devenind o mască rece și aspră.

– N-ai îndrăzni. În clipa în care menționezi posibilitatea ca un astfel de copil să existe, presa o să se apuce într-un suflet să cerceteze toate aspectele legate de trecutul generalului Lyon și de căsnicia lui

Lady Haversham. O să dezgroape adevărul, iar prințul nu o să permită niciodată așa ceva.

Gavin îl privi cu răceală.

– Nu-mi pasă ce o să permită Prinny... L-aș distruge de îndată. De ce crezi că vreau scrisorile pentru mine? Ca să-i distrug șansa de a fi rege.

Stokely, dintre toți oamenii, știa cât de mult îl disprețuia Gavin pe prinț. Dar asta nu însemna că avea să cadă în capcana lui.

– Mă îndoiesc serios că Lady Haversham ar complota cu tine într-o încercare care l-ar distruge și pe tatăl ei.

– Așa cum ai spus mai devreme, răspunse ea, tatăl meu poate să fugă oriunde își dorește.

– Dacă nu ți-ar păsa cu adevărat ce se întâmplă cu tatăl tău, zise Stokely răstit, mi-ai fi acceptat oferta.

Gavin putea să-l ucidă liniștit pe om pentru acea ofertă. Mai ales când simțea că ea îi ascundea ce era mai rău din ce se întâmplase.

Nu conta. De îndată ce puneau mâna pe scrisori, Gavin avea să fie încântat să se asigure că Stokely plătea pentru acțiunile lui.

Stokely o privea suspect.

– Nu i-ai permite niciodată lui Byrne să ridice problema copilului lui Prinny prin ziare când ar putea să-ți distrugă familia. Baronul ocoli biroul și îl privi lung pe Gavin. Poate că nu-ți pasă de Prinny, dar îți pasă de ea. Nu sunt prost. Asta este o cacealma și, apropo, chiar una slăbuță. Dădu să se îndrepte spre ușă. Scrisorile nu sunt de vânzare nici acum, nici altă dată.

Era timpul pentru măsuri extreme.

– Atunci mă tem că va trebui să te chem la duel, domnule, ca să apăr onoarea lui Lady Haversham după felul în care ai insultat-o mai devreme astăzi.

– Nu, Gavin! strigă ea.

Nu-i povestise despre ultimul lui as din mânecă pentru că știa că avea să se împotrivească. Dar, la urma urmei, Stokely nu putea să folosească scrisorile dacă era mort.

Din păcate, baronul râse la sugestia lui.

– Duel pentru onoarea unei târfe? Nu fi absurd!

Când furia explodă înăuntrul lui Gavin, Christabel îl apucă de braț.

– Poate că un alt fel de duel te-ar atrage mai mult, Lord Stokely, spuse ea la repezeală. Un duel mai potrivit talentului tău. Și al nostru.

Gavin se uită lung la ea. Ce punea la cale?

Măcar cuvintele ei îl împiedicară pe Stokely să plece. El o privi cu cea mai vagă urmă de interes pe chip.

– Continuă!

– De ce să nu adăugăm scrisorile la premiul final al jocurilor? O să renunțăm la toată miza – tu și Lady Kingsley puteți să o păstrați chiar dacă pierdeți –, dar, dacă o să câștigăm noi, primim scrisorile. Și dacă o să câștigi tu, păstrezi totul.

Gavin își înăbuși un zâmbet. Colonelul Christabel venea cu o strategie care îl atrăgea pe Stokely.

– Nici măcar nu ești sigură că o să ajungi în runda finală, replică baronul.

Chiar se gândea la ofertă. Bun.

– Nici măcar tu nu ești sigur că o să ajungi, ripostă Gavin.

Stokely pufni.

– Eu și Lady Kingsley am fost în fața voastră tot timpul.

– Exact, spuse Gavin. De ce să nu fii de acord? Este mult mai probabil să câștigi tu decât noi. Desigur, dacă nu ajungi în runda finală, o să ne așteptăm ca scrisorile să facă parte din premiu. Iar dacă ajungem noi, o să renunț și la pariul meu de o mie de lire cu tine. Gândește-te la asta – indiferent dacă o să câștigăm noi împotriva ta sau dacă pierdem, păstrezi cele o mie de lire și miza pusă în joc. Este un premiu de consolare substanțial.

Stokely se încruntă.

– Cu ce diferă asta de situația în care m-ai plăti pentru scrisori? Privirea lui indecentă se opri asupra lui Christabel. Desigur, dacă afecțiunea lui Lady Haversham ar fi aruncată în joc, aș putea să mă gândesc...

– În nici un caz, spuse tăios Gavin. Ea nu face parte din înțelegere.

Pentru numele lui Dumnezeu, când se termina toată povestea, avea să-i scoată omului plămânii pentru că se gândise măcar la așa ceva.

– Totuși, spuse Christabel, o să propun un îndemn suplimentar. Dacă pierdem, atunci o să recunosc autenticitatea scrisorilor. Oricum asta ai vrut de la mine, nu-i așa?

– Nu în întregime, zise Stokely.

– Este tot ce o să obții, izbucni Gavin. Când Stokely se înfurie, el se chinui să-și imprime o urmă de politețe în ton: Așa o să obții aproape tot ce-ți dorești.

– Dacă o să câștig. Și dacă pot să am încredere în voi doi să vă respectați partea voastră de înțelegere.

– Am trișat eu vreodată la vreun pariu? întrebă scurt Gavin.

– Există întotdeauna o primă dată.

– Dacă vrei, o să semnăm un document care să ateste că scrisorile sunt autentice. Dacă o să câștigi tu, îți dăm documentul. Dacă o să câștigăm noi, ne dai scrisorile.

Gavin putea să citească tot conflictul interior pe chipul lui Stokely. Nu era atât de sigur pe poziția lui, așa cum îi făcuse să creadă. Nu putea să se asigure pe deplin că, la final, Christabel avea să-l împiedice pe Gavin să dezvăluie presei ce se afla în scrisori. La urma urmei, Gavin nu mai arătase niciodată o asemenea loialitate față de o amantă. De ce ar fi început acum?

În plus, Stokely își dorea dovada că scrisorile erau autentice. Iar oferta lui Christabel făcea posibil un astfel de lucru.

– Hai, Stokely, spuse Gavin, este o propunere corectă și tu știi asta. Tonul lui deveni binevoitor. Și tu ești un jucător, nu-i așa? Ai de ales: să mizezi pe jocul final ori pe faptul că nu o să ne întoarcem la Londra și nu o răspândim zvonuri despre scrisori care le-ar face inutile pentru tine. Ce alegi?

Stokely aruncă o privire de la Gavin spre Christabel, apoi înapoi.

– În regulă, spuse el, în cele din urmă. O să jucăm pe scrisori.

Gavin rezistă fără îndurare impulsului de a striga de bucurie.

Acum, tot ce mai aveau de făcut era să câștige la cărți.

Lui Christabel nu-i venea să creadă. În bătăile nebunești ale inimii, se uită lung la levata pe care o câștigaseră și care tocmai îi propulsase în runda finală în fața lui Lady Hungate și a partenerului ei. Probabil că norocul care îl ocolise întotdeauna pe Philip se adunase și se avântase asupra ei și a lui Gavin când aveau nevoie.

Cu un geamăt, Lady Hungate ridică privirea spre Gavin.

– Jur, Byrne, ai cel mai revoltător noroc.

– Adevărat, dar în cazul ăsta n-a fost noroc, Lady Hungate. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Christabel. A fost pricepere.

Lady Hungate îi aruncă lui Christabel un zâmbet malițios.

– S-ar putea să ai dreptate, domnule. Chiar s-ar putea să ai dreptate. Se întoarse spre partenerul ei. Vino, dragul meu, să mergem să ne înecăm amarul în coniacul lui Stokely. N-are nici un rost să ne mai abținem acum, că am pierdut orice șansă la miza din joc. Din nou.

După ce ea și partenerul ei se ridicară, Lord Stokely se uită din locul în care stătea alături de echipa pe care tocmai o bătuseră, în așteptarea rezultatului.

– Deci avem un câștigător?

– Bineînțeles, răspunse Gavin cu ochi scânteietori. Am rămas doar noi patru, Stokely.

Lord Stokely se apropie împreună cu Lady Kingsley.

– Să trecem la roberele finale? Sau vreți un scurt moment de răgaz?

– Eu n-am nevoie de nici un răgaz, zise Gavin. Dar tu, draga mea?

– Sunt pregătită, răspunse Christabel.

Sau, în orice caz, atât cât putea să fie de pregătită pentru un joc ale cărui mize erau atât de mari.

– Dar, înainte de a începe, îi spuse Gavin lui Lord Stokely, vreau să văd premiul.

– M-am gândit eu că ai vrea. Căutând în buzunar, Lord Stokely scoase un pachet și îl aruncă pe masa din fața lui.

Lui Christabel începură să-i țiuie urechile. Erau atât de aproape și totuși la kilometri distanță! Gavin se îndreptă spre masă și se apropie de ele, dar Lord Stokely ridică mâna.

– Dacă o să câștigi, nu mai devreme.

– De unde știm că sunt cele adevărate?

Lord Stokely aruncă o privire dincolo de el, spre Christabel, cu o sprânceană arcuită întrebător.

– Acestea sunt, confirmă ea și i se uscă gâtul. Ar fi recunoscut oriunde panglica galbenă și decolorată și hârtia veche.

– Despre ce e vorba? întrebă Lady Kingsley.

– Nimic pentru care să-ți bați capul tău frumos, răspunse Lord Stokely. Doar să joci ca să câștigi, draga mea. Să joci ca să câștigi.

– Mereu fac asta, zise ea.

– Începem? întrebă Gavin.

– Într-o clipă, spuse Lord Stokely. Dar mai întâi... Le făcu semn celor doi lachei care stăteau lângă ușă. Domnul Byrne are un cuțit în interiorul cizmei. Asigurați-vă că îl scăpați de el. Controlați-o și pe femeie. Se știe că poartă un pistol din când în când.

Buzele lui Gavin se arcuiră într-un zâmbet.

– N-ai încredere în noi, Stokely? spuse el, în timp ce lacheii îl verificară și îi înlăturară cuțitul.

– Nici măcar un minut.

Pentru a o verifica pe Christabel, fu chemată o servitoare, care îi descoperi evantaiul în buzunarul de la spate.

– Bănuiesc că poți să-l păstrezi. Lord Stokely izbucni într-un râset crud. S-ar putea să ai nevoie de el când se încălzește jocul.

Lady Kingsley părea că stătea să spună ceva despre evantai, dar Christabel îi aruncă o privire amenințătoare pe care, din fericire, femeia o luă în serios.

– Acum e rândul meu să te cercetez pe tine, Stokely, spuse Gavin.

Lord Stokely păru ofensat.

– Eu sunt un gentleman. Nu port cuțite ascunse în cizmă.

– Totuși, sunt sigur că nu te deranjează dacă arunc o privire.

Lord Stokely șovăi, apoi acceptă cu o încuviințare scurtă din cap.

După ce Gavin fu mulțumit să constate că Lord Stokely într-adevăr nu avea nici o armă, adăugă:

– Aceleași condiții de joc ca întotdeauna? Jucăm cele mai bune două robere din trei?

– Bineînțeles. Lord Stokely făcu un semn spre scaune. Doamnelor!

După ce se așeză, lui Christabel începu să-i bată pulsul nebunește. Erau atâtea în joc – scrisorile, onoarea tatălui ei, chiar viitorul alături de Gavin. Dacă Lord Stokely câștiga și păstra scrisorile, nu avea de unde să știe cum sau asupra cui urma să se dezlănțuie mânia Maiestății Sale. Putea să se năpustească asupra ei și a lui *papa*. Acceptând să se mărite cu Gavin orice s-ar fi întâmplat, el trecuse ferm de partea ei, iar prințul făcuse deja destule lucruri care îl răniseră, iar ea nu ar mai fi suportat să vadă cum îl rănește mai tare.

Trebuiau să câștige. Era atât de simplu!

Mâinile îi tremurau când trase scaunul. Apoi, dintr-odată, mâna lui Gavin o acoperi pe a ei și o ajută cu scaunul. Și îi oferi o scurtă mângâiere. Când se așeză, ridică privirea spre el. Gura lui era arcuită într-un zâmbet.

– Mult noroc, dragostea mea, murmură el. Apoi o lăsă și se duse să se așeze la locul lui.

Fu de ajuns ca să-și liniștească mâinile și emoțiile.

Se chinui să se concentreze, să-și amintească fiecare carte jucată. La începutul săptămânii, fusese parteneră de câteva ori cu Lady Kingsley și chiar cu Lord Stokely o dată. Rememoră felul în care jucaseră și fiecare strategie expusă. Și le folosi în avantajul ei. Pierdu primul rober. Dar Lord Stokely și Lady Kingsley îl pierdură pe al doilea. Totul se reducea la un singur joc. Erau în runda finală, aproape la egalitate de puncte, când Lord Stokely spuse:

– Presupun că i-ai povestit lui Byrne despre întâlnirea noastră de dimineață, Lady Haversham.

– Desigur.

Dacă încerca să o tulbure, nu trebuia să-l lase.

– Și de mângâierile pe care le-am împărtășit. I-ai povestit despre asta?

Acum încerca să-l tulbure pe Gavin.

– A împărtăși înseamnă că am participat amândoi, Lord Stokely. Dar, din câte îmi amintesc, singura mângâiere pe care ți-am dat-o a fost una dintre cele mai dureroase.

Gavin râse.

– Te-a prins de boașe, nu-i așa? Ai face bine să te ferești de Christabel, Stokely. Poate să îngenuncheze un bărbat, și nu în sensul bun.

În cele din urmă, singura persoană tulburată de schimbul de replici fu Lord Stokely, ceea ce îi dădu o imensă satisfacție. Apoi el își păstră opiniile pentru sine. Ceea ce era un lucru bun, căci cărțile îi acaparară toată concentrarea.

Totuși, se menținură destul de bine în pas cu Lord Stokely și Lady Kingsley, chiar dacă cuplul era în avantaj. Atunci, lovi dezastrul. Ea se uită la mâna groaznică pe care o împărțise, rugându-se ca Gavin să aibă una mai bună.

Îi aruncă o privire peste masă, dar chipul lui nu trăda nimic, în vreme ce își studia atent propriile cărți. Își dori ca, o singură dată, să fi renunțat la stilul lui stoic și să-i dea de înțeles cât de bune îi erau cărțile. Dar, dacă o făcea, exista întotdeauna șansa ca și adversarul lui să vadă, iar lucrul acela era periculos.

Era la patru puncte în spatele lui Lord Stokely și al lui Lady Kingsley, patru puncte minuscule. Și totuși, puteau să fie o sută cu o asemenea mână. Își simțea neliniștea în gât și cum îi creștea groaza. Apoi îi răsună în urechi vocea lui Gavin din acea noapte de demult, când începuse să o învețe să joace. „Că joci zece lire sau zece mii, trebuie să lași emoțiile deoparte. Să joci cărțile pe care le ai. Întotdeauna."

Și le jucă. Se obligă să-și blocheze frica și să se concentreze asupra cărților. Lady Kingsley își păstra carourile, fără îndoială, din moment ce erau atuuri, așa că ea fu nevoită să păstreze cărțile mai mari. Puse jos un valet de treflă pe care ar fi putut să-l ia cu doi de caro, abia înăbușindu-și suspinul de ușurare când Gavin îl luă cu regele de treflă. Și continuară la fel, fiecare jucând pe punctele tari ale celuilalt, ca un cuplu căsătorit de multă vreme. Câștigară levata aceea și pe următoarea, până când, cu o înflorire finală, Lady Kingsley își flutură

regina de caro. Iar Christabel o depăși cu singura ei carte bună – cea pe care o păstrase atât de atentă –, regele de caro.

Gavin zâmbi larg.

– Am câștigat, dragostea mea. Am câștigat!

– Nu se poate, șopti Lady Kingsley, cu privirea fixată pe regele de caro. Eram sigură că este la Lord Stokely. Din felul în care ai jucai, nu credeam... nu mi-am putut închipui...

– E în regulă, draga mea, zise Lord Stokely, părând ciudat de netulburat. Am modificat condițiile jocului, așa că eu și tu obținem miza pusă în joc. Ei primesc doar chestiile astea.

Când le aruncă peste masă spre Christabel, cu o nepăsare nonșalantă, ea deveni bănuitoare. Le ridică și se uită prin ele, încântarea transformându-se iute în furie.

– Ce este? întrebă Gavin.

– Lipsesc trei. Îi aruncă lui Lord Stokely o privire acuzatoare. Cunoscându-te, probabil sunt trei dintre cele mai importante.

Baronul ridică din umeri.

– Soțul tău trebuie să le fi păstrat tocmai din acest motiv. Sunt singurele pe care le am.

– Trișor afurisit, spuse ea. Ai face bine să scoți celelalte trei scrisori sau jur că...

– Ce? Că spui întregii Londre despre ele și riști binele tatălui tău? Puțin probabil, draga mea. Ochii lui străluciră spre ea. Dar vă mulțumesc amândurora pentru miză. Pot oricând să folosesc fondurile atunci când mă duc la curte... Ah, la viitoarea soție de viță nobilă!

– Nu înțeleg, interveni Lady Kingsley. Despre ce Dumnezeu este vorba? Ce sunt acelea?

– Nimic pentru care să-ți faci griji, o asigură Lord Stokely. Cu coada ochiului, Christabel îl văzu pe Gavin întinzându-se spre cuțitul din cizmă, apoi își dădu seama că nu era acolo. Când li se întâlniră privirile, ea înțelese și împinse imediat evantaiul pe deasupra mesei.

Gavin îl prinse și, la doar câteva secunde după aceea, se afla în picioare în spatele lui Lord Stokely, trăgându-i capul pe spate, astfel încât cealaltă mână să apese lama în gâtul bărbatului.

– Scrisorile lipsă, te rog, mormăi el.

Uluirea lui Lord Stokely se transformă rapid în frică.

– Nu le am.

Gavin se uită lung la vechiul lui „prieten". Nu credea absolut deloc că Stokely nu avea celelalte scrisori. Mai ales că expresia de pe chipul lui Christabel dădea de înțeles că nici ea nu credea.

– Atunci ce s-a întâmplat cu ele?

– Eu... nu știu.

– Păcat! Gavin îl apăsă lama mai tare. Acum trebuie să te omor, ca să nu le poți folosi.

– N-ai îndrăzni, șopti Stokely, chiar dacă mâinile îi tremurau și sudoarea i se ivi pe frunte. Pentru numele lui Dumnezeu, Byrne, sunt un gentleman din Camera Lorzilor. Omoară-mă și o să ajungi în streang!

– Nu când o să audă Prinny. Nu o să ezite să-l elibereze pe bărbatul care a acționat ca să-i salveze tronul. El coborî puțin lama. Dar ai dreptate, dacă te omor, nu obțin celelalte scrisori și altcineva care ar putea să le folosească poate să dea de ele.

– Da, spuse Stokely, răsuflând puțin mai ușor.

– Deci o să fiu nevoit să-ți îndepărtez carnea bucată cu bucată până ce-ți recapeți memoria. Gavin coborî lama până ce ajunse chiar sub urechea stângă a lui Stokely. Să încep cu asta?

– N-ai fi...

– Ai uitat unde am crescut. Gavin simțea cum ambele doamne îl priveau îngrozite, dar nu îndrăznea să reacționeze în vreun fel. Stokely trebuia să creadă că avea să o facă. Am învățat tot felul de lucruri cât am trăit în Drury Lane. Știai că un om poate să supraviețuiască foarte bine și fără o ureche? Iar dacă îți faci griji că asta ți-ar face capul să pară neuniform, aș putea oricând să te las și fără cealaltă...

– Gata, spuse răgușit bărbatul. Celelalte scrisori sunt în seif. În spatele tău. În șemineu.

– Unde mai exact? întrebă Gavin. Cu mâna liberă, îl apucă de ureche pe Stokely și îl târî de pe scaun. Arată-mi! Gavin retrase lama atât cât să-i permită lui Stokely să se îndrepte spre poliță.

Baronul apăsă ceva, iar o bucată de marmură se deschise și dezvălui un seif.

– Chiar aici în salonul de joc, spuse Christabel dezgustată. Cum trebuie să te fi amuzat știind că noi căutăm peste tot, mai puțin aici, că jucam cărți la câțiva centimetri de seiful tău!

Stokely ridică din umeri, dar se opri când Gavin îi apăsă din nou cuțitul în gât.

– Deschide-l!

– Credeam că știi cum să deschizi un seif, spuse Christabel.

– Uite cum! Gavin schiță un zâmbet spre ea. Poți să determini orice om să-și deschidă seiful dacă alternativa este să-și piardă viața. Mută cuțitul sub urechea lui Stokely. Sau părți din corpul lui.

Stokely încremeni, dar se supuse.

Seiful se deschise și dezvălui nu numai mormanul de lire care reprezentau miza, ci și scrisorile sustrase.

– Apreciez întotdeauna un om care își plătește datoriile, mormăi Gavin. Căută înăuntru, nu băgă în seamă banii și luă scrisorile. Apoi retrase lama, băgă evantaiul în buzunar și îl împinse pe Stokely deoparte. A fost o plăcere, Stokely, dar trebuie să pornim la drum.

Gavin luă celălalt pachet de scrisori lăsat de Christabel.

– Ce o să faci cu ele? întrebă Stokely, cu o voce mai puțin tremurătoare acum, când nu mai avea lama unui cuțit la gât.

Dar Gavin nu-l auzi. În sfârșit, își dădu seama ce ținea în mână. Putere. Puterea de a-i face rău lui Prinny. Puterea de a-și răzbuna mama. Dacă le făcea publice...

– Dă-mi scrisorile, Gavin! șopti Christabel.

Vocea îi pătrunse conștiința și îi atrase atenția. Se uită și văzu cum sângele îi dispare din obraji.

Ea întinse mâna spre el.

– Gavin, te rog, gândește-te ce faci!

– Da, gândește-te, îl îndemnă și Stokely cu un zâmbet malițios. Poți să o distrugi pe Maiestatea Sa pentru totdeauna.

– Ar putea să se distrugă pe sine, spuse ea răgușită. Taci din gură, la naiba!

Pe sine. Ea era îngrijorată că ar fi putut să se distrugă. Nu se gândea la tatăl ei sau chiar la ea, ci la el. Altă femeie, alta decât mama lui, se gândise vreodată la el și la nevoile lui? Sau pusese binele și viitorul lui înaintea ei?

Greutatea acelei iubiri îi învălui sufletul de mult secat, îl reînnoi și îl refăcu, până ce el își dădu seama că nu avea de ales decât să o onoreze.

Se îndreptă spre șemineu, apoi o privi din nou.

– Da?

Ca întotdeauna, ea înțelese fără să fie nevoie să-i explice. Încuviință din cap. El aruncă scrisorile în foc, simțindu-se cuprins de pace

câtă vreme arseră. Focul îi provocase chinul; iar alt foc putea să-i pună capăt. Stokely se ridică brusc de pe scaun.

– Ești nebun! Știi cât valorează?

– Da. De aceea le-am ars. Atât timp cât sunt neatinse, cineva le poate folosi. Gavin schiță iute un zâmbet spre Christabel. Nu pot să risc să fiu eu acela.

Inima toată i se citi în zâmbetul acela înțelegător, cu toată deschiderea și însuflețirea pe care și le-ar fi dorit un bărbat de la o amantă, o iubită... o soție. Venind în dreptul lui, ea se întinse și apăsă un sărut pe gura lui, apoi îl luă de mână.

– Hai, dragul meu, cred că e timpul să mergem acasă.

Acasă. Nu se mai obosi să întrebe dacă vorbea despre casa lui, a ei sau despre moșia de la Bath. Pentru că nu mai conta. De acum încolo, acasă era oriunde se afla ea.

Capitolul 24

Din când în când, un bărbat chiar se însoară cu amanta lui, dar se întâmplă atât de rar, încât este ceva cu adevărat remarcabil.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Se întâmplaseră atât de multe, încât lui Christabel aproape că nu îi venea să creadă că trecuseră două săptămâni de la petrecerea lui Lord Stokely. Mai întâi fusese nunta discretă de la reședința lui Gavin din Bath, când mama lui se întâlnise pentru prima dată cu frații lui și cu soțiile acestora. Apoi îi raportase Maiestății Sale rezultatul misiunii, chiar dacă acesta încă nu aflase că scrisorile fuseseră înghițite de flăcări. Urma să îi dezvăluie lucrul acela după ce Gavin își primea partea de învoială. Ea nu avea mai multă încredere în prinț decât el.

Toată săptămâna fusese ocupată să rezolve problemele casnice ca să se poată muta din reședința Haversham acasă la soțul ei. Fără să mai pună la socoteală organizarea ceremoniei din ziua aceea. Se uită la Gavin, care privea gânditor pe fereastra din sala de așteptare de la Palatul Westminster. Inima i se umplu de dragoste. Cât de drag îi era! Căsătoria i se potrivea.

– În mod cert, Maiestatea Sa nu o să se vadă cu mine între patru ochi, așa cum a promis. Gavin se întoarse dinspre fereastră spre ea. Știam că o să încalce condiția asta din înțelegerea noastră.

Nu îl învinuia pentru scepticismul lui. Ceremonia prin care i se conferea titlul de baron urma să înceapă peste numai treizeci de minute. Frații lui vitregi erau deja înăuntru, unde își ocupaseră locurile alături de ceilalți gentlemeni.

– O să vină. Se duse în dreptul lui, apoi îl lovi ușor cu evantaiul pe braț. Dacă nu vine, o să mă oblige să folosesc ăsta.

Urma unui zâmbet îi arcui buzele, primul din ultima oră.

– Atacarea unui prinț este un gest de trădare. Ai fi spânzurată, dulceața mea.

– Aiurea, îl tachină ea. Cum să o spânzure pe soția fiului lui?

Zâmbetul lui Gavin dispăru.

– Fiul lui pe care încă nu l-a recunoscut și nu o s-o facă niciodată. Îi luă mâna într-a lui. Măcar îmi dă titlul de baron. Bănuiesc că este ceva.

Dar în clipa aceea ușa se deschise și intră Maiestatea Sa. La urma urmei, își ținuse promisiunea. Christabel făcu o reverență adâncă, dar Gavin rămase pur și simplu pe loc și privi lung. Nu-și întâlnise niciodată tatăl? Lui Christabel i se strânse inima în piept numai la gândul de a nu-ți cunoaște propriul tată.

Mai ales când prințul spuse cu o voce vădit formală:

– Bună ziua, domnule Byrne, Lady Haversham.

– Doamna Byrne, îl corectă ea cu înverșunare. Am luat numele soțului meu.

– Ah, da, am auzit că v-ați căsătorit. Dar aș fi crezut că veți prefera să vi se spună Lady Haversham.

Văduvele de rang înalt aveau de ales când se măritau cu un bărbat de rang inferior, iar multe dintre ele alegeau să își păstreze titulatura superioară. Christabel fusese încântată să renunțe la titlul de marchiză.

– Desigur, continuă Maiestatea Sa, veți fi în scurt timp în măsură să folosiți un nou titlu... Lady Byrne. Prințul se întoarse spre Gavin. Încă vreți să păstrați numele Byrne pentru titlul de baron?

Gavin încuviință din cap.

– Este puținul pe care îl pot face ca să-mi onorez mama.

Când auzi de Sally Byrne, Maiestatea Sa încremeni.

– Bănuiesc că de aceea ați dorit o întâlnire privată cu mine. Să mă puteți șantaja cu scrisorile ca să recunosc...

– Scrisorile s-au pierdut, izbucni Gavin. Le-am ars.

Maiestatea Sa se uită lung la Gavin.

– Asta v-ați dorit, nu-i așa, Maiestatea Voastră? întrebă iute Christabel. Ca ele să dispară?

– Desigur, dar... Prințul o privi sceptic pe Christabel. L-ați văzut când le-a ars?

– Da. La fel și Lord Stokely și Lady Kingsley, dacă aveți nevoie de martori.

Expresia de pe chipul Maiestății Sale se transformă într-una de neîncredere.

– Domnul Byrne știa ce se află în scrisorile acelea atunci când le-a ars?

– Da, Maiestate. Și totuși le-a ars chiar în fața lui Lord Stokely.

Prințul scoase un oftat lung și apăsat.

– Așa se explică de ce Stokely a fugit din țară.

– A fugit? întrebă Gavin.

– A plecat la Paris. Nu avea de gând să aștepte ca să vadă ce măsuri iau pentru a-l distruge. Maiestatea Sa schiță un zâmbet rece spre Gavin. Dar va afla, în cele din urmă. Se opri ca să-l studieze pe Gavin. Când ați acceptat la început acest plan, domnule Byrne, ați spus că vreți să ne întâlnim între patru ochi. De ce?

– De ce credeți? Pentru că am vrut... încă vreau... ceva de la dumneavoastră.

– Oh? spuse prințul rigid. Titlul de baron nu este de ajuns?

– Ca să-l răsplătiți pentru felul în care v-ați purtat cu mama lui? interveni Christabel. Cum l-ați lăsat fără prieteni ca să...

– Gata, dragostea mea, este în regulă. Gavin o luă de mână, trecându-și degetul peste verigheta care se potrivea cu a lui. Se întoarse spre prinț. Îi datorați mamei scuze pentru multe lucruri, dar mai ales pentru că ați spus că este o târfă oricui era dispus să asculte. Mama mea nu merita asta. Amândoi știm că nu era o târfă. Cum prințul nu spuse nimic, Gavin continuă: Nu mă aștept să faceți o declarație publică. Știu că n-ar fi prudent din punct de vedere politic. Dar printre prietenii dumneavoastră – cei care contează, cei care bârfesc –, vreau să îndreptați lucrurile.

Prințul își înclină capul.

– Bănuiesc că aș putea să fac asta.

– În al doilea rând, continuă Gavin, mă aștept să vă respectați promisiunea de a-i plăti o rentă viageră. Vreau să o plătiți integral, de la data la care ați oprit renta până în clipa în care va muri.

Christabel clipi nedumerită. Nu auzise de așa ceva.

Prințul făcu ochii mici.

– Da, Draker mi-a spus că mama dumneavoastră a supraviețuit incendiului. Mai spune că îi asigurați condiții foarte bune la moșia din Bath, așa că nu înțeleg de ce ar avea nevoie de o rentă viageră.

– Nu contează asta, ripostă Gavin, ci principiul. Așa că vreau să acordați o rentă caritabilă în numele ei, care să fie plătită către Spitalul Sfântul Bartolomeu pentru femeile sărmane. Iar renta stabilită de dumneavoastră va arăta lumii întregi că ea nu a fost genul de femeie despre care ați vorbit.

– Bine, spuse Maiestatea Sa, expresia de pe chipul lui lăsând de înțeles că noua cerință îl luase prin surprindere.

– Altceva?

– Nu, zise Gavin încordat.

– Ar mai fi un lucru, Maiestate, interveni Christabel. Mândrul ei soț nu ar fi cerut niciodată pentru el, așa că trebuia să ceară ea în numele lui. După toate prin câte a trecut Gavin, măcar ați putea să recunoașteți în privat că este fiul dumneavoastră.

– Nu contează, îi spuse Gavin. Ce am făcut a fost pentru tine, nu pentru el.

– Știu, dragul meu. Și mai știu că pentru tine, în adâncul inimii, contează. Ea se întoarse spre prinț, care îi privea cu interes. Vă rog, Maiestate, doar de data aceasta, recunoașteți că este.

Prințul scoase un oftat apăsat.

– Bineînțeles că ești al meu, Gavin. Nici un om care poate să vadă nu s-ar îndoi vreodată de asta.

Apoi își recăpătă atitudinea rigidă.

– Și nu o să mai vorbim niciodată despre asta.

– Bineînțeles că nu... tată, răspunse Gavin, incapabil să rateze ocazia de a-l enerva pe tatăl lui. Nu vă faceți griji, am trăit suficient de mult fără tată... Cu siguranță, nu-mi trebuie unul acum.

Dar mâna lui o strânse tare pe a ei, iar vocea îi tremura. Poate că nu avea nevoie de un tată, dar avea nevoie să știe că avea unul.

– Că tot veni vorba de tați, era să uit, spuse prințul și se întoarse spre o ușă din apropiere care dădea într-o cameră alăturată. Intră,

generale! Aveai dreptate, la urma urmei, nu a fost niciodată vorba despre trădare.

– Trădare? Ce vreți să spu... Christabel rămase fără cuvinte când un bărbat păși în încăpere. *Papa!* strigă ea și alergă spre el. *Papa*, ești aici, te-ai întors!

– Da, draga mea, m-am întors.

Când o cuprinse în brațe, își aduse aminte de toate schimbările și greutățile din ultimele două luni și nu mai reuși să își conteneasc ă lacrimile. Tatăl ei o strânse cu putere și îi spuse cu un glas plin de emoție:

– Gata, gata, Bel-Bel, de când a început să plângă soldățelul meu curajos?

– Să o iertați pe soția mea, spuse Gavin încordat. A fost teribil de îngrijorată pentru dumneavoastră.

– Oh, *papa*, spuse ea printre sughițuri, îmi pare atât de rău... pentru tot. Că i-am arătat lui Philip scrisorile, că ți-am trădat încrederea...

– Aiurea, șopti el, nu te învinovăți singură. Tatăl tău cel inconștient n-ar fi trebuit niciodată să păstreze scrisorile acelea. El își îndepărtă capul de al ei. O idee în privința căreia Maiestatea Sa a fost mai mult decât limpede.

Ea își întoarse îngrijorată privirea spre prinț.

– Nu aveți de gând să-l pedepsiți, nu-i așa?

– Că a adus un serviciu Angliei? spuse prințul laconic. Că l-a expediat pe Napoleon? Că și-a protejat regentul? Probabil că țara s-ar răscula împotriva mea dacă aș face-o, mai ales acum, că totul s-a rezolvat.

– Atunci de ce ați menționat de trădare? interveni Gavin.

Tatăl ei fu cel care îi răspunse lui Gavin.

– Când Maiestatea Sa a auzit că v-ați căsătorit, a presupus că ai constrâns-o cumva pe fiica mea să-ți dezvăluie conținutul scrisorilor. Și că amândoi aveați de gând să vă exprimați propriile cerințe în schimbul lor. De îndată ce am debarcat la Dover acum două zile, oamenii lui mă așteptau și m-au adus la Londra ca să fiu martor la întâlnirea asta pentru ca, dacă ceva nu mergea bine, să o constrâng să facă alegerea potrivită.

– Înțeleg că Maiestatea Sa nu o cunoaște foarte bine pe soția mea, spuse Gavin. Nu am cunoscut bărbat sau femeie în viața asta care s-o poată constrânge pe Christabel să facă ceva.

Tatăl ei îl privi pe Gavin cu luare-aminte.

– Totuși, are o inimă bună, care uneori o face să aibă încredere în oamenii nepotriviți.

Când Gavin se mânie, ea plecă de lângă tatăl ei și i se alătură.

– Nu de data asta, *papa*. Îl luă de mână pe Gavin. Știu că ai motive întemeiate să-ți faci griji și că, până ce nu ajungi să-l cunoști mai bine, nu o să mă crezi. Dar Gavin este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

Gavin îi strânse mâna.

– Jur că nu o să permit să i se întâmple vreun rău fiicei dumneavoastră, domnule, spuse el pe tonul cel mai solemn pe care Christabel îl auzise vreodată la el, poate cu excepția momentului în care rostise jurămintele de nuntă. Iar dacă-mi oferiți ocazia, o să vă dovedesc că pot să fiu un soț bun pentru ea.

Papa îi privi pe amândoi prudent, dar resemnat.

– O să vedem, domnule Byrne. O să vedem.

– Ceremonia începe în zece minute, spuse prințul. Doamnelor nu li se permite să fie prezente în salon, așa că va trebui să așteptați aici, doamnă Byrne.

– O să-i țin eu companie, zise *papa*. Avem multe să ne spunem.

– Da, îi răspunse ea tatălui ei, dar ai putea mai întâi să mă lași o clipă singură cu soțul meu înainte să se ducă în...

– Desigur.

După ce el și prințul plecară, ea se întoarse spre Gavin cu inima plină de mândrie.

– Deci prințul meu năbădăios al păcatului este baron, nu-i așa? șopti ea, în vreme ce îi îndreptă lavaliera și îndepărtă o scamă de pe haina lui neagră. Mama ta o să fie atât de fericită!

El se uită la ea cu blândețe.

– După cum mi-a spus mie odată o femeie înțeleaptă, mama mea o să fie fericită dacă eu sunt fericit.

– Și ești fericit? șopti ea.

– Am fost. Până când i-ai spus tatălui tău că sunt cel mai bun om pe care l-ai cunoscut vreodată. Ești sigură că o să mă pot ridica la nivelul așteptărilor tale, scumpo?

– O să mă asigur că poți, răspunse ea grațioasă.

– Și cum ai de gând să faci asta? Împușcându-mă?

Deși tonul sec purta o rămășiță din vechiul Byrne, cinismul amar se risipise.

– Iubindu-te.

Ochii lui se întunecară, iar el o sărută lung, încet și tandru.

– Asta, iubita mea, este o perspectivă pentru care merită să mă schimb.

Epilog

Londra, 19 iulie 1821

Căsnicia îl schimbă pe bărbat, și nu întotdeauna în rău.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Tunurile și focurile de armă de sărbătoare continuară toată după-amiaza, motiv pentru care Gavin nu auzi că majordomul lui se apropie decât când omul vorbi.

– Primul invitat a sosit, milord.

Gavin era baron de cinci ani și încă nu se obișnuise să i se spună milord.

– Mulțumesc.

Închise registrul contabil de la Lebădă Albastră și îl puse deoparte pe biroul lui. Se duseseră zilele când își petrecea ore întregi la club uitându-se prin registre. Era la fel de ușor să se ocupe de ele de acasă, mai ales acum că angajase un administrator. La fel de ușor și mult mai plăcut. Majordomul lui rămase în apropiere.

– Mai este ceva? întrebă Gavin.

– Să o informez pe Excelența Sa de sosirea musafirilor? întrebă majordomul. Sau preferați să o informați dumneavoastră?

– Încă n-a coborât?

– Nu, milord. A fost chemată în camera copiilor. În legătură cu altă urgență Tweedledee, cred.

– Mă duc eu după ea, spuse Gavin chicotind. Tu du-te și explică-le oaspeților despre urgența Tweedledee. Dacă poți.

Majordomul coborî scările, în vreme ce Gavin se îndreptă în direcția opusă. Când se apropie de camera copiilor, o auzi pe Christabel vorbind cu o voce calmă.

– V-am spus, tatăl vostru este prea ocupat acum ca să decidă cine să fie Tweedledee. O s-o facă mai târziu. Iar dacă nu vă purtați frumos, o să vă fac pe amândoi Tweedledee.

– *Papa* trebuie să o facă, altfel nu se pune, răspunse o voce de copil.

Înăbușindu-și un râset, el se opri în ușă ca să se uite. Ca de obicei, în centrul disputei familiale, se afla fiica lui de patru ani, cu păr negru, Sarah, care moștenise viclenia tatălui și temperamentul mamei. De-a bușilea după ea era fiul lui de doi ani, John, al cărui păr avea deja tente roșietice și a cărui insistență încăpățânată de a face tot ceea ce-i spunea sora lui îl băgase în necazuri de nenumărate ori.

Cea care încerca în zadar să discute cu ei era soția lui. Soția lui frumoasă și adorabilă, pe care o iubea tot mai mult în fiecare zi. Și când se gândea că aproape o gonise din viața lui pentru o răzbunare care nu i-ar fi adus altceva decât suferință.

– Dacă nu mă lăsați pe mine să o fac, spuse ea, atunci trebuie să aveți răbdare și să stați cu dădaca până după cină...

– Este în regulă, spuse Gavin când intră în încăpere. Am venit.

– *Papa!* strigară copiii lui, în timp ce se avântară cu brațele deschise și îi cuprinseră câte un picior.

Își înghiți nodul care i se punea în gât de fiecare dată când cobora privirea și vedea cum fețișoarele acelea se aprindeau de bucurie.

– Fă-mă pe mine Tweedledum, *papa!* strigă Sarah.

– Nu, pe mine, *papa,* spuse John.

El le ciufuli părul.

– Dacă vă fac pe amândoi Tweedledum, încetați să-i mai dați bătăi de cap mamei? Trebuia să fi fost nebun când le citise prima dată cântecul de leagăn și îi încurajase să se joace pe roluri. Dar cine să se fi gândit că avea să se transforme în competiția secolului?

– Nu putem să fim amândoi Tweedledum, se plânse Sarah. John trebuie să fie Tweedledee. El a fost Tweedledum ultima dată.

Buza de jos a fiului lui începu să tremure.

– John Tweedledum. Nu Sarah. John.

– Nu este corect! protestă Sarah.

Gavin își ascunse surâsul.

– Uite cum facem... Tu poți să fii Tweedledum prima oară, iar John poate să fie Tweedledum a doua oară. Bine?

Sarah încuviință solemn, ceea ce însemna că John îi urmă numaidecât exemplul.

– Jane? spuse el.

Dădaca lor înaintă exasperată.

– Îmi pare rău că micuții v-au deranjat pe dumneavoastră și pe milady, dar domnișoara Sarah s-a dus repede să o cheme pe mama ei când eram cu spatele...

– Este în regulă. Știu ce vulpiță poate să fie fiica mea uneori.

– Mă întreb cu cine seamănă, mormăi Christabel.

– Atenție, nevastă, o tachină el, sau te fac pe tine Tweedledee!

– Mama nu poate să fie Tweedledee, zise Sarah încet. Ea este doar *mama*.

Când Christabel dădu ochii peste cap, el își înăbuși un chicotit.

– Jane, spuse el, te desemnez cu autoritatea de a decide cine este Tweedledum și Tweedledee. Dacă John sau Sarah se poartă urât câtă vreme eu și mama lor luăm cina cu oaspeții, ai permisiunea mea să-i transformi pe amândoi în Tweedledee până când acceptă să se poarte cum trebuie.

– Foarte bine, domnule, răspunse Jane.

El aruncă spre copii o privire severă. Sau, în orice caz, încercă.

– Și dacă aud cumva că i-ați dat de cap dădacei, o să le spun bunicii Byrne și bunicului Lyon. O să fie foarte dezamăgiți să audă cum se poartă nepoții lor. Se întoarse spre Christabel și îi întinse brațul. Mergem, dragostea mea?

Ea îl luă de braț, dar, de îndată ce părăsiră încăperea, îi spuse cu o voce scăzută:

– Chiar să le spui bunicii Byrne și bunicului Lyon. De parcă ar face ceva... Îi răsfață pe copii aproape la fel de mult ca tine.

– Orice copil merită să fie răsfățat, spuse el.

Ea îl privi cu un zâmbet delicat când coborâră scările.

– Da, bănuiesc că merită.

– Dar mi-aș dori să știu de ce îl consideră rău pe Tweedledee și bun pe Tweedledum. În afurisitul ăla de cântec, amândoi sunt la fel.

Christabel chicoti.

– Ah, dar sunt copii, Gavin. Logica n-are loc aici. Sarah a hotărât că Tweedledum sună a tobe, așa că-l asociază cu poveștile de pe câmpul de luptă ale bunicului. În timp ce, după ea, Tweedledee sună asemenea ciripitului unei păsări și este ceva nătâng.

– Iar dacă spune Sarah, John o urmează fără comentarii.

– Bănuiesc că asta nu o să mai țină când el o să crească suficient de mult ca să se facă auzit.

El râse.

– Adevărat, adevărat.

Ajunseră la următorul etaj și se îndreptară spre scările care duceau în salon, când el o trase dintr-odată într-un alcov și o sărută apăsat. După ce se retrase, ea îl privi lung, amuzată.

– Asta pentru ce a fost?

– Pentru că te-ai măritat cu mine. Pentru că mi-ai oferit doi copii frumoși. O cuprinse de mijloc. Pentru că ai crezut în mine când nici un om cu capul pe umeri n-ar fi crezut.

Fu rândul ei să-l sărute, cu o gură atât de caldă și de dulce, încât sărutul se transformă repede în ceva mult mai înflăcărat. De astă dată, după ce se retrase el, chipul ei era îmbujorat, iar răsuflarea întretăiată nu făcu decât să-l înflăcăreze și mai tare.

– Nu trebuie să coborâm chiar acum, murmură el. I-am putea lăsa să mai aștepte câteva minute.

– Nu mă ispiti, îl avertiză ea, apoi îl împinse pe coridor și îl trase spre scări. Știi ce s-a întâmplat ultima dată când i-am lăsat pe frații tăi să aștepte. N-au mai terminat cu tachinările. „Deci, Byrne, tu și Christabel v-ați rătăcit pe drum? Poate ar trebui să vă trimitem harta etajului data viitoare. Salonul este camera care nu are pat."

El râse la acuratețea cu care îl imită pe Iversley.

– Bine spus. Frații mei sunt niște idioți.

Ea pufni.

– Și tu ești la fel de rău ca ei cu răspunsurile tale încrezute.

– Știi că spunem asemenea lucruri doar ca să ne facem nevestele să roșească.

– Da, știu prea bine că toți trei sunteți niște crai dezlănțuiți.

În ciuda mormăielii nemulțumite, încrederea în caracterul lui rămăsese întotdeauna de nestrămutat. Nu fusese niciodată femeia ușuratică și neîncrezătoare care amenințase să fie ca amantă. Și, foarte ciudat, încrederea ei îl făcea cu atât mai hotărât să nu o dezamăgească.

El se aplecă și îi apăsă un sărut în spatele urechii.

– Motiv pentru care nu-ți părem niciodată plictisiți.

Ea ridică privirea spre el cu cea mai serioasă dintre expresii.

– Îți este vreodată dor de vechiul tău stil de viață, Gavin?

– Te referi la amantele mele plângăcioase, la nopțile lungi și singuratice de la club, petrecute alături de jucătorii beți, la petrecerile lui Stokely, unde trebuia să stau cu ochii în patru la înșelătorii în fiecare secundă...

– Înțeleg că răspunsul este nu, spuse ea cu un surâs.

– Un nu hotărât.

Ajunseră deja în salon, dar el se opri la ușă și îi cuprinse mâinile într-ale lui.

– Să nu te îndoiești nici măcar o clipă că-mi iubesc viața, că-mi iubesc copiii și că te iubesc pe tine!

– Nu mă îndoiesc, răspunse ea, propria dragoste licărindu-i în ochi. Dar am face bine să intrăm. N-am de gând să le dau din nou motive de tachinat.

– Sunt sigur că nu o să poți niciodată să eviți asta. La urma urmei, ești măritată cu mine și o să treacă ani întregi până ce frații mei vor înceta să-mi toarne cenușă în cap pentru nenumăratele dăți când am jurat că n-o să mă însor niciodată.

Era de-adevărat. În clipa în care intrară, Draker îi întâmpină cu un zâmbet arogant.

– Știi, Byrne, de îndată ce te însori, se presupune că pofta scade, nu crește.

– Și cum merge treaba la tine? replică Gavin, în timp ce unul dintre lachei îi oferi un pahar cu vin.

– Iar începem, mormăi în șoaptă Christabel.

Dar o lovitură de tun de afară îi făcu să tresară.

– Au ținut toată ziua, spuse Iversley și făcu un gest spre fereastră cu propriul pahar de vin. Prinny deja domnește de ani buni și totuși ai zice că încă n-au aflat.

– Ai fost la încoronare? îl întrebă Gavin pe Draker.

– Am fost. Regina a transformat totul într-un fiasco.

– Un lucru se poate spune despre Prinny, remarcă Gavin. Nu este niciodată plictisitor.

– Ca fiii lui, adăugă Christabel din spate.

Gavin zâmbi.

– Da. Exact. El mai luă un pahar de vin de la lacheu și i-l întinse, apoi îl ridică pe al lui. Azi, mai mult ca niciodată, trebuie să închinăm paharele, nu credeți, domnilor?

– Absolut. Iversley ridică paharul, apoi spuse: Pentru Frăția Regală a Bastarzilor!

Cu toții repetară toastul, inclusiv doamnele.

În timp ce băură, Gavin îi privi pe bărbații care îi deveniseră cu adevărat frați și pe soțiile lor, care ar fi trecut prin focurile iadului pentru unul de-al lor. Exact ca mama lui. Exact ca soția lui. O privi lung pe Christabel, care îi zâmbea încântată, cu chipul plin de dragoste. Ridică din nou paharul.

– Și pentru părintele nostru de viță regală. Trăiască regele!

Nota autoarei

Se zvonește că George al IV-lea și Maria Fitzherbert chiar au avut un fiu, James Ord, care a fost dat spre creștere unui căpitan de vas și familiei acestuia, mai întâi în Spania, unde căpitanul fusese numit inspector la șantierul naval de fratele lui George, apoi în America. Se pare că James Ord i-a scris o dată doamnei Fitzherbert ca s-o întrebe dacă ea era mama lui. Aceasta nu a răspuns niciodată. Și pe bună dreptate din moment ce „căsătoria" ei cu prințul a fost dintotdeauna contestată. În plus, dacă recunoștea că avea un copil cu el, ar fi afectat serios șansa prințului de a deveni rege. Anglia nu mai putea să-și permită alte dispute privind succesiunea la tron. La vremea în care are loc povestea mea, prințesa Charlotte chiar rupsese logodna cu prințul de Orania, dar în clipa aceea se gândea deja la prințul Leopold de Saxa-Coburg, cu care s-a căsătorit în 1816. Deci, cu siguranță, nu i-ar fi plăcut să fie obligată să se mărite cu Lord Stokely!

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Pețitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

vor apărea:

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Completează-ți colecția!

blue MOON

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®